

НОРА РОБЪРТС

Родени в смъртта

Издателска къща „Хермес“

НОРА РОБЪРТС РОДЕНИ В СМЪРТТА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Ив Далас е изправена пред брутално двойно убийство на служители от престижна счетоводна кантора. Разследването ѝ отнема много време, но все пак успява да подготви празненството по случай предстоящото раждане на приятелката ѝ Мейвис. Обаче Мейвис се нуждае от още една услуга. Танди, друга от бъдещите майки в курса, не се е появила на партито. Когато Ив влиза в апартамента ѝ и намира подаръка за Мейвис, както и подготвената за раждането чанта, тя очаква най-лошото. Обикновено с подобни случаи се занимава отдела за изчезнали, но сега го поема Ив. Далас ще трябва не само да открие Танди, но и да спре безмилостния убиец, преди той да изпълни пъкления си план.

*„Аз съм алфа и омега, начало и край,
първият и последният.“*

(Откровение на св.
Йоан Богослов, 1:8-10)

„Любовта любов поражда.“

Робърт Херик,
английски поет (1591–
1674)

1.

Неведоми са пътищата на приятелството. Понякога те можеха да те отведат толкова далеч, че да те принудят да сториш нещо наистина неприятно, досадно или направо ужасяващо.

Според Ив Далас едно от най-неприятните задължения, наложени в името на приятелството, бе да прекараш цяла вечер в група за обучение на бременни с цел подготовката им за предстоящото раждане.

Защото излъчваните видеоматериали и звуци, въздействието им върху човешките сетива буквално смразяваха кръвта.

Тя беше ченге, лейтенант от отдел „Убийства“, с единадесетгодишен стаж в професията, призвана да брани хората от всичко, което ги застрашава сред безмилостно жестоките улици на Ню Йорк. На пръсти можеше да се изброи това, което Ив Далас не е виждала, докосвала, помирисвала или не ѝ се е налагало да преживее. Защото според нея хората винаги изнамират и ще измислят все по-отвратителни, но все по-изобретателни и хитроумни начини да избиват себеподобните си. А надали някой знаеше по-добре от нея колко много методи за измъчване на човешкото тяло съществуват.

Но и най-бруталното и кърваво убийство бледнееше в сравнение с раждането.

Как можеха всичките тези жени — с огромните си тела, подпухнали от плода в коремите им, да бъдат толкова радостни и така шибано спокойни от случилото се с тях и от онова, което тепърва ще им се случи? Тя просто не можеше да го проумее.

Ето я сега и Мейвис Фрийстоун, най-близката ѝ приятелка, с нейното дребно тяло, променено вече до неузнаваемост от огромния ѝ корем, с лице, озарено от идиотска усмивка, да зяпа в захлас екрана, където показват раждане на живо. И не беше само тя. Физиономиите на останалите жени от групата не бяха по-малко благоговейни.

Бременността явно блокираше мисловната дейност.

Докато самата Ив едва се сдържаше да не повърне. Погледна Рурк. Ужасеният израз, изписан върху ангелски красивото му лице, показваше, че и той не се чувства по-добре в този момент. Това трябваше да се отбележи с голяма червена отметка в колоната „брачни предимства“. Длъжен си да споделяш с половинката си всичките си кошмари, както и да го влачиш из смахнатите лабиринти на приятелството.

Ив притвори очи. Опитваше се забрави видяното преди малко. Предпочиташе да разследва записите от някое местопрестъпление, дори да се касае за сериен убиец или за откъснати крайници, то ѝ се струваше много по-поносимо, отколкото да гледа раждаща жена с подаващата се бебешка главичка между бедрата ѝ. В колекцията на Рурк имаше видеокасети с филми на ужасите, които бяха много по-малко отблъскващи. На всичкото отгоре чуваше как Мейвис непрекъснато шепне нещо на Леонардо — нетърпеливо очакващия великото събитие баща, макар че той като че ли бе изключил и въобще не чуваше думите ѝ.

„Кога, мили боже, ще свърши най-сетне цялото това изтезание?“

„Всичко това наоколо напомня за църква“, помисли си тя, докато оглеждаше родилния център в опит да се разсее. Проклетата сграда представляваше нещо като храм на зачеването, бременността, раждането и отглеждането на бебета. Оправдавайки се с много работа, беше успяла да отклони предложението на Мейвис за обиколка из помещенията, за да се запознае с тях. Понякога една уместна лъжа може да спаси приятелството, както и разсъдъка ти.

Образователното крило ѝ бе достатъчно. Изтърпя цялата лекция, включително и нагледните демонстрации, които със сигурност щяха да изтезават въображението ѝ за няколко десетилетия напред. Като участник в подготвителния курс на Мейвис присъства на фалшиво раждане с родилка андроид и пищящо бебе андроид.

А сега дойде ред и на тази отвратителна видео лекция.

„Не мисли за това — заповяда си тя. — По-добре се заеми с изучаването на стаята.“

Стените, боядисани в пастелен тон, бяха покрити със снимки на бебета и на бременни в различни стадии на блаженството. Всички до една с оглупели и прехласнати физиономии. Навред се виждаха свежи цветя. Край тях артистично бяха подредени зелени декоративни

растения. Удобни столове с приспособления да помагат на наедрелите жени да стават по-лесно. И като за капак — трима жизнерадостни и безкрайно услужливи инструктори, готови всеки миг да отговарят на всевъзможни въпроси, да изнасят лекции, да демонстрират и да поднасят освежаващи здравословни напитки.

„Бременните — мислено отбеляза Ив — непрекъснато ядат и пикаят.“

Двойни врати в дъното и изход отпред, вляво от видео екрана. Жалко, че не можеше да избяга.

Ив сякаш изпадна в транс. Тя беше висока и стройна, с непокорна кестенява коса, с ъгловато лице, по-бледо от обичайното, с кафяви очи с оттенък на добре отлежало уиски, които сега гледаха изцъклено. Сакото, което бе избрала за днешното изпитание, беше тъмозелено, достатъчно дълго, за да прикрива колана с кобура за служебния ѝ пистолет, и разбира се, кашмирено, бе го купил съпругът ѝ.

Тъкмо се бе замислила как най-после ще се прибере у дома, за да изтрие от паметта си последните три часа с помощта на цял литър вино, когато Мейвис я сграбчи за ръката:

— Далас! Виж! Бебето излиза!

— А? Какво? — Очите ѝ се разшириха от обзелия я ужас. — Какво? Какво каза? Ама точно сега ли? О, господи! Дишай, дишай!

Ив скочи на крака, сподирена от залп бурен смях.

— Не това бебе. — Мейвис се закиска и погали корема си, издут като топка за баскетбол. — Онова бебе.

По инстинкт, Ив насочи поглед в посоката, която сочеше приятелката ѝ, и се вторачи в широкия екран, където точно в този миг съвсем ясно се виждаше как едно плътно присвито създание, гърчещо се и покрито цялото в някаква лепкава слуз, се плъзга едва-едва между бедрата на бедната мъченица.

— Ох, господи! Боже мой!

Тя се отпусна на стола, преди краката ѝ да се подкосят от гледката. Повече не можеше понесе. С риск да я обявят за бързлива глезла, тя затърси трескаво ръката на Рурк. Когато я намери, усети, че неговата също бе изпотена.

Всички присъстващи в залата заръкопляскаха. Да, наистина пляскаха и се смееха, докато плачещото, хлъзгаво и слузесто създание

бе положено върху внезапно спадналия корем на майката, с главичка между неимоверно наедрелите женски гърди.

— В името на всичко свято... — промърмори Ив на Рурк — та нали сме в 2060 година, а не в 1760-а? Не могат ли да измислят подобър начин, за да се справят с ражданията?

— Амин! — Това бе всичко, което Рурк успя да изтръгне от гърлото си. При това едва чуто.

— Не е ли прекрасно? Наистина е съвършено, безкрайно съвършено. — Миглите на Мейвис, гримирани рано тази сутрин в сапфиреносиньо, блестяха от сълзите ѝ. — Чудесно малко момченце! Ауу, виж колко е сладко само...

Като през мъгла, Ив чу главният инструктор да обявява края на вечерния родилен курс — слава богу! — и покани присъстващите да се почерпят с освежителни напитки или да задават въпроси.

— Въздух, нуждая се от въздух — промърмори Рурк на ухото ѝ. — Отчаяно се нуждая от глътка свеж въздух.

— Сигурно е заради бременните. Мисля, че изсмукват всичкия кислород. Измисли нещо. Изведи ме по-скоро оттук! Вече не мога да мисля, просто мозъкът ми блокира, въобще не функционира нормално.

— Стой по-близо до мен. — Той я хвана под ръка и като я поведе навън, се обърна към Мейвис: — Предлагаме да заведем двама ви с Леонардо да похапнем нещо. Можем да намерим нещо по-добро от това, което се предлага тук.

Ив долови някакво напрежение в гласа му, докато някой, който не го познава така добре като нея, би се впечатлил само от забързания му говор с подчертан ирландски акцент.

Оживеното бърбене в залата не преставаше. Жените се наредиха на опашка пред масата със закуски или пред вратата на тоалетната. За да не мисли повече за това, на което се бе наслушала и нагледала тук, Ив се загледа в съпруга си.

Ако неговото лице не отвличаше вниманието ѝ, то тя действително имаше повод за сериозна тревога.

Днес той наистина бе малко блед, но това само подсилваше ефекта от невероятно сините му очи. Като черна коприна косата обрамчваше лицето му, създадено с едничката цел да ускорява биенето на всяко женско сърце. Както и устата му. Дори сега, както бе

пребледнял, устните му я изкушаваха да се наведе леко и да се впие в тях.

А тялото му бе блян за всяка женска фантазия: високо и мускулесто, великолепно в отлично скроения му делови костюм.

Рурк не само че беше един от най-богатите мъже в познатата ѝ част от Вселената, но изглеждаше и като излязъл от приказка.

Точно в този момент, както я държеше за ръка и я теглеше напред, за да я измъкне от кошмарите ѝ, той ѝ се стори като нейния приказен герой. Тя едва намери време да грабне палтото си в движение.

— Изчезваме ли?

— Мейвис иска да се разберат с тяхна приятелка дали ще дойде с нас. — Рурк стискаше ръката ѝ, без нито за миг да престава да я тласка към изхода. — Казах им, че ще докараме колата пред входа. За да си спестим няколко крачки пеша.

— Ти наистина си блестящ. Шибан приказен рицар в бяло! Ако някога успея да се възстановя от тази травма, ще те чукам бясно, докато мозъкът ти се пръсне.

— Е, надявам се все пак мозъчните ми клетки да регенерират в достатъчна степен, за да бъде възможно това. Господи, Ив, какви сцени показаха! Мили боже, още не мога да се опомня!

— Напълно съм съгласна с теб. Помниш ли как онова слузесто създание се показа...

— Недей, моля те! — Побутна я към вратата на асансьора и веднага натисна бутона за подземния паркинг. — Ако още ме обичаш, никога повече не ме води тук. — Облегна се изтощено на стената на кабината. — Винаги съм уважавал жените. Знаеш го.

Ив потърка носа си, който изведнъж силно я засърбя.

— Разбира се, след като си изучава толкова много. Но да, не мога да отрека — побърза да добави тя, като забеляза, че той я удостои с невъзмутим поглед, — че наистина питаш респект към жените.

— Респект, който сега прерасна в преклонение в библейски мащаб. Как успяват да го правят?

— Току-що видяхме как става. При това в пълни подробности, в едър план. Забеляза ли как Мейвис зяпаше демонстрацията? — Ив отчаяно поклати глава на излизане от асансьора. — Очите ѝ блестяха! И то не от страх. Просто не може да дочака великото събитие.

— Обаче Леонардо бе леко позеленял.

— Да, защото се нагледа на прекалено много кървища. Всичката тази кръв наоколо, както и другото...

— Стига вече. Да говорим за нещо друго.

Типично за края на януари, времето беше доста противно и той бе дошъл с един от всъдеходите си — огромно, черно, супермощно возило. Ив облегна гръб на вратата, докато той набираше кода за отключването, за да отвори.

— Виж какво, приятел. Ще се наложи да го преживеем и ние лично някой ден.

— Аз не искам.

Сега бе неин ред да прихне от смях. Беше виждала на лицето му много по-самоуверено изражение.

— Това, с което ни занимаваха тази вечер, е само въведение. Ще трябва да присъстваме в родилната зала, когато всичките онези неща ще започнат да излизат от корема ѝ. Трябва да бъдем там, да броим до десет, да ѝ напомняме да диша дълбоко и да не престава да се напъва, да сме съпричастни с щастието ѝ. И така нататък.

— Можем да се махнем от града. Или от тази страна. Не, най-добре ще е направо да напуснем планетата. Това наистина ще е най-доброто решение. Ще обясним, че сме били призовани да спасим човечеството от някакъв ужасен престъпен замисъл.

— Ох, как ми се иска да можех... Но ти прекрасно знаеш, както и аз, че сме длъжни да присъстваме на раждането. При това събитието по всяка вероятност ще настъпи много скоро, защото бомбата със закъснител в корема ѝ тиктака все по-отчетливо.

Той въздъхна, след това се наведе, за да притисне чело към нейното.

— Дано Бог се смили над нас, Ив. Можем да разчитаме само на божията милост.

— Ако Бог е имал поне малко милост към нас, щеше да създаде света без участието на мъжете. И на жените. Хайде да изпием по едно. По едно малко.

Ресторантът беше непретенциозен и тих, с една дума — точно какъвто би им препоръчала акушерката, докато им изнасяше поредната

лекция от курса за бъдещи родилки. Мейвис си поръча някакъв екзотичен плод пунш, който се оказа не по-малко искрящ от очите ѝ. Непокорните ѝ сребристи къдрици бяха леко поръсени по краищата със същия сапфирен прах, както и миглите ѝ. Зелените ѝ очи блестяха с неземна светлина в тон с пуловера, плътно обгръщащ бюста ѝ и издутия ѝ корем. От ушите ѝ висяха какви ли не обици и завъртулки, мятаци ярки отблясъци при всяко завъртане на главата. А панталоните ѝ, също в сапфиреносиньо, ѝ стояха като втора кожа.

До Мейвис седеше любовта на живота ѝ — Леонардо, със снага, яка като стъбло на секвоя, препитаващ се като моден дизайнер, който не откъсваше очи от любимата си. Както и тя от неговите. Тази вечер той също бе с пуловер, но неговият бе на някакви странни и леко налудничави геометрични фигури, предимно в златисто. Според Ив те още повече подчертаваха якото телосложение и чудесния му тен.

Приятелката, която доведоха, също бе бременна. Коремът ѝ бе дори още по-издут от този на Мейвис, ако това въобще бе възможно. За разлика от Мейвис, която винаги се обличаше доста предизвикателно, Танди Уилوبي носеше семпъл черен пуловер с изрязано деколте, в което бе напъхала бяло шалче. Тя бе сърдечна блондинка със светлосини очи и леко вирнато носле.

Докато пътуваха към ресторанта, Мейвис нито за миг не млъкна, обяснявайки, че Танди е от Лондон и пристигнала в Ню Йорк преди няколко месеца.

— Толкова се радвам да те видя тази вечер. Танди не е тук заради курса за бъдещи майки — неуморно продължаваше да бръцолечи Мейвис, докато си похапваше от ордъврите, поръчани от Рурк. — Тя се отби към края на лекцията, за да донесе на акушерките ваучери за „Белия щъркел“. Така се казва превъзходният бутик за бебешки дрешки, където тя работи.

— Да, магазинът наистина си го бива — съгласи се жената. — Не очаквах, че тази вечер ще ме нахранят и напоят. — Усмихна се стеснително на Рурк. — Много беше любезно от твоя страна. Впрочем и от твоя — обърна се тя към Ив. — Мейвис и Леонардо са ми разказвали много за вас. Сигурно сте много развълнувани.

— За какво? — полюбопитства Ив.

— Че сте част от екипа, който обучава Мейвис за раждането.

— О... О, да. Ние сме...

— ... онемели от вълнение — довърши Рурк вместо нея. — От коя част на Лондон си?

— Всъщност произхождам от Девъншир. Преместих се в Лондон още като тийнейджърка, с баща си. А ето че сега съм в Ню Йорк. Винаги съм обичала да пътувам. Но засега ще се задържа тук, поне за известно време. — Тя замечтано погали корема си. — А ти работиш в полицията, трябва да е много вълнуващо. Мейвис, не си спомням да си ми разказвала как си се запознала с Далас.

— Ами... тя ме арестува — обясни Мейвис, без да спира да дъвче.

— Шегуваш се. Не е истина, нали?

— Занимавах се с дребни мошеничества. Много ме биваше.

— Е, не чак толкова — уточни Ив.

— Иска ми се да чуя всичко за тази история! Но сега трябва бързо да отида до тоалетната. За кой ли път днес!

— И аз ще дойда. — Също като Танди, Мейвис се надигна с усилие от стола. — Далас, ще ни правиш ли компания?

— Този път ще пропусна.

— Помня, макар и смътно, колко щастлива бях, когато пикочният ми мехур не ме притесняваше толкова. — Танди се усмихна засрамено към компанията край масата, преди да се затътри с Мейвис.

— И така... — обърна се Ив към Леонардо, — значи сте се запознали с Танди в курса за бъдещи родилки?

— Горедолу — потвърди той. — Терминът ѝ е с около седмица преди този на Мейвис. Хубаво е, че я взехте с нас. Лошо е, че тя трябва да се справя сама с всичко това.

— Какво се е случило с бащата? — попита Рурк, но Леонардо само сви рамене.

— Тя не обича много да говори за него. Спомена само, че не искал да се замесва. Или че не проявил интерес. Ако наистина е така, той не заслужава нито нея, нито бебето. — Широкото лице на Леонардо се стегна. — Дватамата с Мейвис сме добре осигурени, затова искаме да ѝ помогнем. Доколкото можем, разбира се.

Антените на Ив, чувствителни към всичко подозрително, веднага се задействаха.

— Финансово ли?

— Не. Не мисля, че ще приеме пари от нас, дори да се нуждае. Поне засега изглежда, че се справя. Имам предвид по-скоро подкрепа, приятелство. — За кратко лицето му преbledня. — Участвам в екипа ѝ за помощ при раждането, това е всичко. А и за Мейвис това ще е като генерална репетиция.

— Дяволски си изплашен, нали?

Той се загледа за миг към тоалетните, след което отново се извърна към Ив.

— Дори съм ужасен. Нищо чудно да припадна в родилната зала. И какво ще стане тогава?

— Гледай да не паднеш върху мен — посъветва го Рурк.

— Мейвис изобщо не е уплашена. Никак. Но аз... колкото приближава термина ѝ, толкова вътрешностите ми... — Вдигна едрите си ръце и нервно ги размаха. — Не зная какво ще правя, ако вие двамата не сте там. За да ме подкрепяте.

„О, по дяволите“, помисли си Ив, когато двамата с Рурк си размениха многозначителни погледи.

— Че къде другаде можем да бъдем? — Тя вдигна ръка, за да поръча на келнера още една чаша вино.

Два часа по-късно, след като остави Леонардо и Мейвис в дома им, Рурк потегли на юг, а после продължи на изток към сградата, в която се намираше апартаментът на Танди.

— Всъщност можех да хвана метрото. Причиних ти прекалено голямо главоболие, а живея само на няколко пресечки от тук.

— Ако са само няколко преки — отвърна ѝ Рурк, — то едва ли ще е толкова голямо главоболие за мен.

— Е, щом е така! — изрече през смях жената. — Пък и е толкова приятно да се пътува в затоплената ти кола. Навън тази вечер е дяволски студено. — Тя се облегна с лека въздишка. — Чувствам се защитена и глезена, както и надебеляла като кит. Мейвис и Леонардо са страхотни. Човек не може да не се почувства щастлив, ако е дори само за пет минути с тях. Сега виждам, че са щастливи да имат и такива чудесни приятели. Оох!

Ив завъртя глава толкова бързо, че вратът ѝ едва не се изкълчи.

— Какво стана?

— Бебето ме ритна. Не се плаши. О, знаеш ли, Мейвис много се вълнува за бебешкото парти, което организираш за нея следващата седмица. Само за това говори.

— Бебешко парти ли? О, да. Следващата седмица.

— Ето че стигнахме. Точно по средата на този блок. Много ви благодаря и на двамата. — Танди се загърна в шала, преди да грабне чантата си, голяма колкото куфар. — За прекрасната храна и за милата компания, както и за луксозния превоз. Ще се видим ли в събота на бебешкото парти?

— Ако трябва с нещо да ти помогна...

— Не, не. — Танди махна с ръка на Ив. — Дори и един кит трябва да може сам да се погрижи за себе си. Ако вече не мога да виждам краката си, поне помня къде се намират. Е, лека нощ и отново ви благодаря.

Рурк я изчака, без да гаси двигателя на колата, докато Танди отключваше външната врата.

— Изглежда ми мила жена. Стабилна и разумна.

— Е, не е като Мейвис. С изключение на приликата им с кит. Сигурно е много трудно да си бременна и сама в чужда страна. Рурк, знаеш ли защо човек е длъжен да посещава курсове за родилки заради приятелите, да присъства на раждания и да устройва бебешки партита?

— Нямам отговор на този въпрос.

Ив си пое дълбоко дъх.

— Нито пък аз.

Ив сънуваше някакви ужасяващи бебета — многоръки, с оголени кучешки зъби, изскачащи от корема на Мейвис, за да започнат в следващата секунда да се разкъсват едно друго, което принуди акушерката да побегне с крясъци, докато родилката гукаше: Нали са чудесни? Нали са страхотни?

Видеотелефонът на нощната масичка край леглото ѝ избръмча и я изтръгна от кошмара. Потръпна, щом се пробуди.

— Без видео. Светлина десет процента — заповяда тя на апарата. — Далас слуша.

Съобщение за лейтенант Ив Далас. Срещнете се с полицаите на Джейн Стрийт 51, апартамент 2В. Вероятно се касае за

убийство.

— Прието. Свържете се с детектив Дилия Пийбоди. Аз веднага тръгвам.

Прието. Край на съобщението.

Ив се озърна и видя, че пронизващите сини очи на Рурк са широко отворени и насочени в нея.

— Съжалявам — смутено изрече тя.

— Очевидно не само на мен ми се случва да ме изтръгнат от топлатата постелята посред нощ, в четири сутринта.

— Напълно си прав. Хората са длъжни да проявяват малко повече възпитание към другите в такива нечовешки часове на денонощието.

Тя се изтърколи от леглото и се шмугна в банята, забързана към душа. Когато се довлече обратно чисто гола, ала вече стоплена от вградената в стената на банята сешоарна уредба, той вече отпиваше от кафето си.

— Защо си станал?

— Защото се събудих — простиичко обясни съпругът ѝ. — Я виж какво щях да пропусна, ако бях останал да си доспя в леглото. — Той ѝ подаде втората чаша кафе, което бе програмирал на кафе автомата.

— Благодаря.

Тя пое чашата от ръката му и я отнесе до гардероба, за да си избере дрехи, подходящи за спешното излизане в този толкова ранен час. Навън сигурно ще е дяволски студено, помисли навъсено. След кратко колебание издърпа един пуловер, за да го нахлузи над блузата, преди да облече сакото.

На два пъти се наложи да отлагат предварителните си планове да отскочат за два или три дни до някой тропически курорт. Мейвис, като всяка бременна жена, щеше да се нацупи само от мисълта, че двама от членовете на екипа ѝ за родилна помощ ще се излежават по плажа и ще се гмуркат под вълните, докато на нея ѝ остава толкова малко до термина.

Какво можеше да се направи при това положение?

— Нали бебетата не се раждат със зъби?

— Не. Не виждам как може да стане това... — Рурк остави чашата си на масата и я изгледа тревожно. — Какви са тези объркани мисли, които се опитваш да ми насадиш в главата?

— След като са обсебили моята глава, приятел, ще обсебят и твоята.

— Дали пък да не ти приготвя още кафе?

Тя бързо се облече.

— Може би това убийство ще се окаже дело на някакъв криминален ас и ще се наложи да напусна планетата. Ако се държиш мило с мен, ще те взема със себе си.

— Не си играй с мен.

Засмя се, докато прикрепваше ремъка за пистолета си.

— Ще видиш какво ще те сполети!

Изправи се пред него. Целуна го набързо по двете бузи, преди да го дари с една дълга, сочна целувка в устата, защото дори в този тъй ранен час Рурк си оставаше дяволски красив.

— Пази се, лейтенант.

— Точно това възнамерявам да правя.

Тя се спусна по стъпалата. Палтото ѝ висеше наметнато върху закачалката на колоната под стълбището. Беше го захвърлила небрежно снощи на влизане, защото знаеше, че с това ще подразни Съмърсет, икономата на Рурк, който неизменно помрачаваше живота ѝ.

Щом го облече, откри, че е станало истинско чудо — ръкавиците ѝ наистина бяха в джобовете. А след като те бяха на мястото си, нямаше как да не вземе и кашмирения си шал. Ала въпреки това студът навън я скова скоро след като прекрачи прага.

Но реши, че няма право да се оплаква, след като се е омъжила за човек, който дори се бе сетил да паркира колата пред входа. Бе задал и командата за включване на отоплението.

Докато излизаше, за миг погледна назад в огледалото за обратно виждане. Къщата, която Рурк бе построил, го изпълваше, цялата от камък и стъкло, с издатини и кули. В спалнята им още светеше.

Сигурно пиеше второто кафе за деня, помисли тя, докато преглежда сведенията за акциите, бюлетините от утринната преса и другите новини от борсите на екрана на компютъра. Може би дори проучваше някакви задокеански сделки. Или пък транзакции с компании, действащи извън планетата. Тя много добре знаеше, че за Рурк не е изключение работният му ден да започва преди съмване.

Какво щастие бе за нея да попадне на мъж, който се чувства съвсем свойски сред налудничавия ритъм на полицейската ѝ работа.

Премина с колата си през вратите, които безшумно се затвориха зад нея.

В квартала, в който имаше само първостепенни и много скъпи имения, почти винаги цареше тишина. Богатите, привилегированите или просто галениците на съдбата можеха преспокойно да се излежават под топлите завивки в безупречно обзаведените си домове, вили, апартаменти, където климатичните инсталации винаги поддържаха най-благоприятната за човешкия организъм температура. Но само на няколко преки градът пулсираше в своя налудничав, трескав ритъм.

Топлината, излъчвана от климатика в колата, я отпускате приятно, докато напредваше през тунелите под града, под десетки улици и тротоари. Високо над колата се виждаха рекламните работи, които настойчиво предлагаша да се включиш в сделката на деня. На кого, по дяволите, можеше да му се прииска в този адски ранен час да пазарува подаръци за Свети Валентин в огромния търговски център, наречен „Скай Мол“! Кой здравомислещ човек би се съгласил да го притискат до задушаване сред гъстата тълпа от пазаруващи, само и само да спести няколко долара при покупката на сладкиш във формата на сърчице?

Тя задмина един анимационен билборд, на който се виждаха невъзможно привлекателни хора, красиви до съвършенство, лудуващи сред вълните на безупречно синьо море с ослепително белеещ се пясък. Е, това поне ѝ допадна много повече.

Жълтите скоростни такситата устремено се носеха напред. Повечето от тях бързат към транспортните центрове, каза си тя. Два макси буса профучаха край колата ѝ, претъпкани с нещастните хорица, бързащи за първата смяна, докато по-щастливите пътуваха по обратния маршрут, връщаха се по домовете си, за да се напъхат в леглата след поредното изтощително нощно дежурство.

Реши да не се насочва към Бродуей, където движението не секваше през цялото денонощие. Независимо дали бе ден или нощ, там гъмжеше от тълпи туристи, както и от улични джебчии, привлечени именно от тумбите шляещи се зяпачи. Истинско стълпотворение, изпълнено с всевъзможни шумове, светлини и непрестанно движение във всички посоки.

Само няколко нощни заведения по Девето Авеню все още работеха. Тя зърна група хулигани да се размотават по тротоара, с типичните за тази порода изпокъсани якета и износени маратонки. Нищо чудно да се окажат заклетни наркомани. Но ако бяха решили да се забъркат в някаква разправия, не бяха подбрали най-подходящото време, защото преди пет сутринта температурата обикновено спадаше до десетина градуса под нулата.

След това профуча през работническия квартал Челси. След малко прекоси и много по-изискания и артистичен Гринидж Вилидж.

Черни и бели мъже и жени се бяха струпали на завоя пред наскоро ремонтирана сграда на Джейн Стрийт.

Ив Далас се насочи към зоната за разтоварване на камионите само на половин пресечка по-надолу, включи мигащите светлини на автомобила си, след което излезе навън. Веднага я лъхна студеният въздух. Извади от багажника полевия си комплект за изследване на местопрестъпления, заключи колата и едва тогава забеляза Пийбоди, която я чакаше до ъгъла.

Тази сутрин партньорката ѝ приличаше на полярен изследовател, както се бе загърнала в плътно издуто яке в ръждив цвят, увила около врата си някакъв ужасно дълъг червен шал, нахлупила върху черната си коса шапка в същия цвят. Устата ѝ изпускаше повече пара от парен локомотив.

— Защо хората не избират да се изтрепват след изгрев-слънце?
— въздъхна Пийбоди.

— В това яке приличаш на реклама на дирижабъл.

— Знам, но дяволски топли, освен това ме кара да се чувствам слаба, след като го съблека.

Те влязоха заедно в сградата. Ив пътьом включи диктофона си на запис.

— Липсват секретни брави — отбеляза мимоходом, — както и табло с бутони. Ключалката на външната врата е съвсем ненадеждна.

Но ѝ направи впечатление, че има поне предпазни решетки по прозорците на партера. Боята на външната врата и по рамките на прозорците беше олющена. Собственикът на сградата очевидно не полагаше грижи за безопасността на обитателите.

Униформената полицайка им кимна, докато отваряше вратата.

— Здравейте, лейтенант. Здравейте, детектив. Дяволски студена нощ — добави тя. — Застъпих на смяна снощи в девет нула нула. Сигналът бе получен в три и четиридесет и две, подаден от сестрата на жертвата. Партньорката ми в момента е на етаж, откъдето е бил подаден сигналът. Веднага реагирахме на повикването и пристигнахме тук приблизително към три и четиридесет и шест. Още с влизането забелязахме, че външната врата на сградата е повредена. Открихме жертвата в апартамента ѝ на третия етаж, в спалнята. И тук бравата на вратата към коридора в апартамента се оказа разбита. Очевидно е било приложено значително усилие. Вътре личаха следи от съпротива. Ръцете и краката на жертвата бяха завързани. Вероятно убиецът доста се е потрудил, за да я омотае така старателно. По всяка вероятност накрая я е удушил с колана на роклята ѝ, защото все още е завързан около врата ѝ.

— Къде е била сестра ѝ, когато е станало всичко това? — попита Ив.

— Тя обясни, че съвсем наскоро пристигнала в града. Пътувала по работа. Използвала апартамента на сестра си, за да преспива при посещенията си в Ню Йорк. Името ѝ е Палма Копърфийлд. Работи като стюардеса на една от совалките към „Уърлд Уайд Еър“. Беше се поизцапала, защото ѝ прилошало от кошмарната сцена и повърнала още там, на пода, като докоснала трупа на сестра си, преди да побегне от спалнята и да набере 911.

Полицайката погледна към асансьора.

— Седеше там, на стъпалата, и плачеше, когато пристигнахме. Много сълзи изплака.

— Винаги така става. Предайте я на колегите от следователския екип, когато пристигнат.

Ив пое по студеното стълбище, все още неспособна да се отърси от тягостното впечатление от занемарената сграда.

Но поне разположението на апартаментите беше по-прилично — по един на етаж. Това правеше мястото да изглежда някак по-достойно, предлагащо на обитателите поне усамотеност.

На третия етаж видя, че апартаментът на жертвата наскоро е бил снабден със система за следене на пристигащите лица и комплект нови ключалки. Но и двете бяха счупени. Личеше, че е дело на аматьор, ала този груб метод е свършил работа на убиеца.

Ив влезе в апартамента, където завари втора полицайка, изправена до завита в одеяло жена, която силно трепереше.

Ив веднага прецени, че не е на повече от двадесет и две-три години. Русата ѝ коса бе вързана на опашка. Няколко кичура бяха залепнали по слепоочията от сълзите, които бяха съсипали напълно грима ѝ. Стискаше в шепи чаша с вода.

Жената продължи да хлипа и след влизането на Ив.

— Госпожице Копърфийлд, аз съм лейтенант Далас. Това е моята партньорка, детектив Пийбоди.

— Вие сте от отдел „Убийства“? От отдел „Убийства“, нали?

— Точно така.

— Някой е убил Нат. Някой е убил сестра ми. Тя е мъртва. Натали е мъртва.

— Съжалявам. Може ли да ни разкажете какво се случи?

— Аз... аз току-що се бях прибрала. Тя знаеше, че ще се върна. Тази сутрин ѝ се обадох, за да ѝ напомня. Пристигнахме късно, но закъснях още малко, понеже се спрях за едно питие с Мей, другата стюардеса. Влязох през вратата... заварих я разкъртена. Въобще не се наложи да изваждам ключа си. Имам ключ за апартамента на Нат. Когато пристигнах, веднага забелязах, че е сменила ключалките. Тази сутрин ми съобщи новия код за отключване. Но заварих бравата разбита. Вратата въобще не беше заключена. Веднага си казах, че нещо не е наред, че се е случило нещо лошо, защото Нат никога не си лягаше, без да заключи вратата на апартамента. Затова реших да проверя, просто да надникна при нея, преди да си легна. И тогава видях... О, господи, ох, боже мой, тя беше на пода и всичко наоколо беше изпочупено, а тя бе просната по корем. А лицето ѝ... — Палма отново заплака неудържимо. Сълзите се стичаха по бузите ѝ като порой. — Цялата бе пребита, на червени петна, а очите ѝ, нейните очи... Втурнах се вътре и изкрещях името ѝ. Надявах се, като чуе, че я викам, да се събуди. Да се надигне от пода. Ала тя не спеше. Знаех, че не беше заспала, но все пак се опитах да я събудя. Моята сестра. Някой е наранил ужасно моята единствена сестра...

— Сега ще се погрижим за нея. — Ив се замисли колко ли време ще ѝ бъде необходимо, за да разпита сестрата на жертвата, а после си припомни, че бе длъжна да повика „чистачите“ — така наричаха на професионален жаргон екипите от техническия отдел, проверяващи

всички следи, останали на местопрестъплението. — Ще трябва пак да поговорим, но това ще стане малко по-късно, затова първо ще ви отведем в централата. Там ще ме изчакате, докато се върна.

— Не мисля, че е редно точно сега да оставям Нат сама. Не зная какво да правя. Зная само, че трябва да остана при Нат.

— Сега трябва да се доверявате единствено на нас. Пийбоди, заеми се.

— Аз ще се погрижа за нея.

Ив погледна и униформената полицайка, която с кимване подкани сестрата на жертвата да поеме към вратата.

Ив се отдръпна, за да изведат от апартамента безутешно ридаещата Палма, след което затвори вратата и се върна в стаята, в която царуваше смъртта.

2.

Спалнята беше просторна, с уютен кът за сядане до прозореца, гледащ към улицата. Ив нагледно си представи как Натали е седяла там, за да съзерцава външния свят.

Натруфеното легло бе явен знак, че спалнята е била обитавана от жена. Внушителна купчина възглавнички бяха пръснати навред. Някои от тях сега бяха окървавени. Доскоро навярно са били подредени по дантелената кувертюра в розово и бяло, както предпочитаха да правят много други жени.

Край леглото, както и до къта за сядане имаше скринове, опрени до стената. Дългият гардероб бе с налепени по него изображения на цветя. Две от етажерките бяха съборени. По пода се търкаляха няколко бутилки. Някои бяха счупени. Вероятно са били върху гардероба, откъдето са се стоварили на пода.

Подът бе застлан с две пухкави килимчета. Натали лежеше върху едното, с извити крака, вързани в глезените. Ръцете ѝ, сгънати пред гърдите, също бяха притиснати една към друга сякаш за страстна молитва и също вързани.

Беше по пижама на сини и бели карета, прогизнала от кръвта. В ъгъла бе захвърлена синя рокля. Набитото око на Ив Далас веднага забеляза, че жертвата е била удушена с коланчето от нея, понеже то още бе усукано около шията ѝ.

Кръвта се бе просмукала в двете килимчета, а край вратата имаше следи от повръщане. От този коктейл спалнята смърдеше непоносимо, плюс вонята от урина.

Ив пристъпи към трупа и коленичи до него за стандартната процедура по разпознаване, а също и за да установи часа на смъртта.

— Жертвата е жена от бялата раса, на възраст около двадесет и шест години, идентифицирана като Натали Копърфийлд, обитаваща този апартамент. Има лицеви рани, свидетелстващи за удари, причинили смъртта. Носът ѝ изглежда счупен. Два от пръстите на дясната ѝ ръка вероятно също са счупени. Има видими следи от

изгаряне по рамото, където горницето на пижамата е раздрано. Още следи от обгаряния по ходилата на двата ѝ крака. Кожата е на синьосиви петна, както при всички случаи на смърт от удушаване. Очите са налети с кръв и силно изпъкнали. Свидетелката е докоснала трупа, когато го е открила на пода, така че е налице известно замърсяване на сцената на местопрестъплението. Ориентировъчен час на смъртта — един и четиридесет и пет през нощта, т.е. около два часа преди намирането на трупа.

Тя се извърна към вратата, когато Пийбоди влезе да ѝ докладва.

— Внимавай да не настъпиш повръщаното — предупреди я Ив.

— Благодаря. Ще взема двете полицайки и един от психолозите към дирекцията, за да се заемат със сестрата на убитата.

— Добре. Жертвата още е била по пижама, когато е била нападната. Но няма признаци за сексуално насилие. Виж тук, около устата. По някое време е била запушена. Може би със самозалепваща се лента, притисната към лицето ѝ. Виждаш ли тези червени кръгове по пръстите ѝ?

— О, пречупени са!

— Да, скършил е пръстите ѝ, счупил е носа ѝ. Изгорил е кожата ѝ на няколко места. Наистина много от белезите изглеждат като следствие от съпротивата ѝ, но е възможно убиецът да е държал да я измъчва преди смъртта колкото може повече.

Пийбоди се отправи към коридора.

— Банята е натам. Не намерих видеотелефон до леглото ѝ, но има един на пода там, в банята.

— Какво ти подсказва това?

— Изглежда, сякаш жертвата е грабнала видеотелефона и побягнала с него в банята. Може би се е надявала да се заключи там и да се обади за помощ. Но не е успяла.

— Да, така изглежда. Събудила се е и е чула, че има някого в апартамента. Нищо чудно в първия миг да си е помислила, че е сестра ѝ. Възможно е да се е провикнала или просто да се е надигнала от леглото. Вратата се е отворила, не е била сестра ѝ. Сграбчила е видеотелефона и се е опитала да избяга. Възможно е. Нови ключалки на външната врата, от добро качество, заедно със сигнална уредба. Възможно е някой да ѝ е отправял заплахи. Провери дали нямаме регистрирани оплаквания от нея през последните няколко месеца.

Тя се изправи и отиде до вратата, водеща към коридора.

— Убиецът е проникнал от тук, така че тя го е видяла от леглото си. Била е достатъчно разумна да грабне видеотелефона и да побегне в противоположната посока към банята, която се заключва отвътре. Да, била е умна и бързо е съобразявала за човек, току-що събуден от дълбок сън.

Премести се към леглото, обиколи го, за да прецени разстоянието до банята. И тогава забеляза нещо блестящо под леглото. Наведе се и с облечената си в полиетиленова ръкавица ръка измъкна оттам кухненски нож.

— Защо е трябвало да държи в спалнята си този голям кухненски нож?

— Бива си го този нож — обади се Пийбоди. — Дали не е на убиеца?

— А защо тогава не го е използвал? Обзалагам се, че е взет от кухнята.

Хм, замисли се Ив, нови ключалки и нож под леглото. Явно се е притеснявала от някого.

— Но няма регистрирани оплаквания. Ако се е тревожела от нещо, не го е съобщила в полицията.

Ив претърси леглото, надникна под матрака, раздруса възглавниците. После отиде в банята. Малка, но спретната. И тук се виждаше, че е пипала женска ръка. По нищо не личеше, че убиецът е проникнал в нея. Но Ив присви устни, когато прерови тоалетното шкафче и намери мъжки дезодорант, а до него — мъжки одеколон.

— Имала е приятел — отбеляза Ив, като се върна в спалнята, за да прерови нощното шкафче. — Ето тук има презервативи и мехлем, който е безопасен при поглъщане.

— Може да е скъсала с приятеля си. Ако някой друг е имал свободен достъп до апартамента ти, но накрая решиш да не го допускаш повече, най-логично е да смениш бравата. Особено ако този някой не се е отказал от намеренията си.

— Може би точно така е станало — съгласи се Ив. — Подобни престъпления обикновено са свързани със сексуално насилие. Провери видеотелефона й за всички входящи и изходящи обаждания през последните няколко дни. Аз ще доогледам апартамента.

Излезе от спалнята и отиде във всекидневната. Скъсала е с приятеля си, заради което е очаквала той да се появи отново и да тропна на вратата ѝ. „Хайде, Нат, по дяволите! Пусни ме вътре. Трябва да поговорим!“ Приятелят ѝ е натиснал здраво дръжката или я е изритал с все сила, след което е успял да проникне вътре. Но това засега нямаше как да се провери. Ив надникна и в кухнята — просторна, грижливо обзаведена, по всичко личеше, че жертвата често е пребивавала тук. Върху безупречно чистия бял кухненски шкаф видя блок с комплект готварски ножове, сред които един липсваше.

Премести се във втората спалня, обзаведена като домашен кабинет. И тук имаше признаци, че помещението е било доста използвано. Но на блестящото бюро с покритие от неръждаема стомана не видя компютър, въпреки очакванията си.

— В кабинета няма нито дискове, нито компютър дори — съобщи тя на Пийбоди.

— Че що за кабинет е тогава?

— Именно. Не виждам нито един компактдиск. И тъй като другата електроника, толкова лесна за крадене, е по местата си, то явно компютърът е бил целта на нападателя. Искал е да убие жертвата и след това да ѝ вземе компютъра. Да не би Натали да е била преследвана от някой друг, а не от бившия си приятел?

— Някой, който не само е решил да я убие, но е искал първо жестоко да я нарани. — Когато отново се обърна към трупа, в гласа на Пийбоди се прокрадна жалост към жертвата. — Не открих нищо във видеотелефона ѝ, освен обаждането от сестра ѝ в десет тази сутрин, както и още един разговор със „Слоън, Майерс и Краус“. Обадила им се, за да съобщи, че е болна. Това е счетоводна фирма с офиси на Хъдзън Авеню. Предишните обаждания, по-точно до вчера сутринта, са били изтрити. Но от отдела за електронна информация могат да намерят следите от тях. Ще искаш ли да узнаеш какво ще открият колегите?

— Да, но нека да им дадем време да се поразровят. А сега искам отново да се срещна със сестра ѝ.

По пътя към централата, така наричаха на своя жаргон централното полицейско управление, Пийбоди ѝ прочете от лаптопа си някои данни от биографията на жертвата.

— Родена е в Кливлънд, Охайо. Родителите ѝ са учители, още живеят заедно. Има една сестра, по-млада с три години. Жертвата няма криминално досие. През последните три години е работила като счетоводител в „Слоън, Майерс и Краус“. Никога не се е омъжвала, няма и данни за извънбрачно съжителство. От осемнадесет месеца живее на този адрес на Джейн Стрийт. Преди това е била на квартира в Челси, на Шестнадесета улица. А преди да се засели там, е живяла в Кливлънд при родителите си. Там също е работила като счетоводител на половин работен ден към местна счетоводна къща. Вероятно е искала да изкара пари, докато е учела в колежа.

— Но за да печели повече, е била принудена да се премести в Ню Йорк. Какво знаем за тази счетоводна фирма?

— Почакай да проверя. Да, тя наистина е голяма — започна Пийбоди четенето на данните от екрана на лаптопа. — Всичките ѝ клиенти са много богати. Сред тях има няколко доста известни корпорации. Помещава се на три етажа в бизнес сграда на Хъдзън Авеню, с около двеста служители. Основана е приблизително преди четиридесетина години. О, я виж, оказва се, че жертвата е била директор на един от счетоводните отдели.

Ив продължаваше да обмисля чутото, докато зави към подземния паркинг под сградата на централата.

— Да допуснем, че жертвата е успяла да се добере до нещо подозрително в счетоводните книги на някои от тези богати клиенти. Например някой, който се е опитвал да води двойно счетоводство, за да пере пари. Да укрива данъци или капитали от някакъв престъпен бизнес. Или пък е разровила мръсните ризи на някой клиент. Нещо, свързано с изнудвания, грабежи, злоупотреби.

— Но фирмата ѝ има добра репутация.

— Това обаче още не означава, че е същото се отнася и за репутацията на клиентите или служителите им. Всичко зависи от гледната точка.

Паркираха колата и се насочиха към асансьорите.

— Необходимо ни е името на приятеля ѝ, независимо дали е бивш, или е настоящ. Да не забравим да разпитаме портиера на жилищната сграда. Трябва също да проверим фирмата ѝ, за да разберем. Да видим дали не е споменавала нещо пред сестра си за затруднения в работата или за някакви лични проблеми. Съдейки по

това как я заварихме, очевидно е очаквала или се е подготвила за някакъв проблем, макар да не е съобщила в полицията. Или е отлагала оплакването. Все пак не е зле още веднъж да поговорим с полицаите от кварталния участък.

— Може да е бил замесен неин колега. Или пък някой от началниците ѝ, ако проблемът е бил свързан с работата ѝ.

— А защо да не е някой интимен приятел?

Колкото по-нагоре се издигаше асансьорът, толкова повече хора се качаха в кабината. Ив долови подобната на джоджен миризма на евтин сапун, както и мириса на пот от ризата на някой, който явно отдавна живее сам. Когато асансьорът стигна етажа, им се наложи с лакти да си пробият път към вратата на кабината.

— Погрижи се да подготвят стаята за разпити — започна Ив с разпоредбите още с влизането си в дирекцията. — За нищо на света не желая да разговарям със сестрата на жертвата в салона за посетители. Там няма да може да се съсредоточи. Ако има нужда от психотерапевт, може да го доведе.

Ив забързано прекоси „кошарата“, така наричаха на професионален жаргон клетките с по едно бюро в голямата работна зала. Първо се отби в кабинета си. Още от вратата смъкна със замах палтото си, за да се заеме веднага с проверката на алибито на свидетелката.

Палма Копърфийлд наистина работеше като стюардеса на совалката, летяща по маршрута Лас Вегас — Ню Йорк, и се бе приземила с нея в нийоркския център за полети горе-долу точно по времето, когато сестра ѝ е била удушена.

— Здравей, Далас.

Ив се извърна към влезлия в кабинета ѝ Бакстър, детектив в екипа ѝ.

— От два часа не съм пила кафе — предупреди го тя. — Или може би от три.

— Чух, че си извикала Палма Копърфийлд в изповедалнята.

— Да, като свидетел. Сестра ѝ е била удушена малко след полунощ.

— Ах, по дяволите! — Той нервно прокара пръсти през косата си. — Така се надявах да съм сбъркал.

— Познаваше ли двете сестри?

— Само Палма, и то слабо. Не и жертвата. Запознах се с Палма преди няколко месеца на едно парти. Оказа се приятелка на приятелката на моята тогавашна приятелка. После имахме няколко срещи.

— Тя е на двадесет и три.

Той я изгледа намръщено.

— И аз нямам намерение скоро да се пенсионирам. Пък и нищо особено не се случи между нас. Красива жена. Наистина е много красива. И тя ли е пострадала?

— Не. Но е заварила сестра си мъртва в апартамента ѝ.

— Лоша работа. По дяволите. Мисля, че двете са били много близки. Палма ми бе споменала, че винаги оставала да преспива в апартамента на сестра си при всяко пристигане в Ню Йорк. Спомням си още, че след вечерята в деня на първата ни среща ме помоли да я оставя пред сградата на Джейн Стрийт, където живеела сестра ѝ.

— Още ли излизаш с нея?

— Не. Вече не се срещаме. Имахме само две срещи, това бе всичко. — Бакстър напъха ръце в джобовете си с притеснения вид на човек, който не знае къде да ги дene. — Слушай, ако аз, като познат на сестра ѝ, мога да помогна, нека да поговоря с нея.

— Може би ще е полезно за следствието. Да, няма да е зле. Пийбоди вече подготвя стаята за разпити. В салона за посетители е прекалено многолюдно за този важен за нас разговор. Тя споменавала ли ти е дали сестра ѝ е била близка с някого?

— А, да. Имаше приятел, някакъв финансист или брокер, или нещо от този сорт. Мисля, че ходеха сериозно и дори може да са били сгодени. Но не мога да кажа, че тогава съм обръщал много внимание на това. Не съм имал намерение да свалям сестра ѝ, ясно ли е?

— Да не би да искаш да си наваксаш, Бакстър?

— Не, разбира се. — Той се усмихна леко. — Но както вече ти казах, тя е доста хубава жена.

Всичко това, преведено на общодостъпен език, означаваше просто, че те двамата не бяха спали, а това намаляваше рисковете появата на Бакстър да обърка разпита на Палма.

— Добре, а сега ме остави, понеже трябва да дам на Пийбоди видеотелефона на жертвата за изследване. После ще се заемем със свидетелката.

Ив остави Бакстър да отиде преди нея в стаята за разпити, но все пак погледна през стъклената преграда към още мокрото от сълзите лице на Палма, която неспокойно се озърташе. Жената примигна два-три пъти, сякаш се опитваше да свикне с новата обстановка, макар лицето ѝ да издаваше колко дълбоки чувства продължават да я измъчват — бавно и мъчително осъзнаване на случилото се, облекчение да попадне в сигурни ръце, объркване, примесено със страх, а накрая и давещата мъка по загубата на сестра ѝ.

— Бакс! О, господи! — Тя му протегна и двете си ръце, той се завтече към нея и ги пое в своите.

— Палма, толкова съжалявам.

— Не знам какво да правя. Нат... моята сестра... някой я е убил. Наистина не знам какво да правя сега.

— Ние ще ти помогнем да се съвземеш.

— Но тя никога никого не е наранявала. Бакс, през целия си живот тя не е сторила никому зло. Лицето ѝ беше...

— Това е ужасна трагедия. Най-ужасната. Но ти можеш да ни помогнеш, за да ти помогнем и ние после.

— Добре. Добре, но ще останеш с мен, нали? Може ли той да остане тук? — извърна се тя към Ив.

— Разбира се. Това, което пък аз трябва да направя сега, е само да включа звукозаписа и да ти задам няколко въпроса.

— Нали не мислите, че... Нали не си мислите, че аз съм ѝ сторила това?

— Никой не си мисли нещо подобно, Палма. — Бакстър стисна още по-силно ръцете ѝ. — Само трябва да ти зададем няколко въпроса. Защото колкото повече знаем, толкова по-бързо ще заловим убиеца ѝ.

— Трябва да го намерите. — Произнесе го бавно, сякаш го обмисляше внимателно, преди да го изрече. После за миг притисна клепачи. — Да, длъжни сте да го откриете. И заради това ще ви кажа всичко, което ми е известно.

Ив включи диктофона на запис и продиктува задължителните встъпителни фрази.

— Рано тази сутрин кацнахте в Ню Йорк, така ли?

— Да, с полета от Лас Вегас. Пристигнахме към два часа, не помня точно в колко, но може да е било и двадесетина минути по-късно. Да, така беше. После с Мей, тя летя заедно с мен, се отбихме в

бара на летището на чаша вино. Само колкото да се поотпуснем. Заедно взехме такси до центъра. Тя слезе първа, защото е на квартира в Ист Сайд заедно с още две стюардеси. А аз продължих към апартаментата на Нат. — Тя млъкна за миг, пое си дъх и отпи от чашата с вода, оставена на масата пред нея. — Платих за таксито и влязох в сградата. Имам ключове. Зная кода за отключване на външната врата. Обаче ключалката се оказа разбита. Случвало се е няколко пъти досега, затова не обърнах голямо внимание. Все още не. Но когато стигнах до нейния апартамент, ключалката, а тя ми бе казала, че е сменила бравата, също беше разбита. Тогава нещо в корема ми сякаш се преобърна. Но си казах, кой знае защо, че може би ключалката не е била монтирана както трябва.

— Забеляза ли нещо, когато продължи навътре, например във всекидневната, където първо си влязла? — прекъсна я Ив.

— Всъщност не обърнах достатъчно внимание. Само сложих предпазната верига на вратата. Нат никога не я слагаше, когато знаеше, че ще идвам. Сетне оставих пътната си чанта там, до вратата, защото отначало се канех само да надникна при нея, за да проверя дали всичко е наред. Но не беше. — Сълзите ѝ отново рiekнаха, ала тя продължи да говори: — Тя лежеше на пода и толкова кръв наоколо, толкова много кръв... сякаш е имало свирепа битка. Имаше и счупени шишенца от парфюмите ѝ, които тя обичаше да колекционира. Да, на пода беше. Върху розовите килимчета. Бяхме заедно, когато ги купи. Бяха меки, като котешка козина. Макар че тя не обичаше котки. Но килимчетата наистина бяха меки. Съжалявам.

— Много добре се държиш — опита се да я окуражи Бакстър. — Отлично се справяш с разпита.

— Тогава се втурнах вътре. Казах си: всичко това само ми се привижда. Не може да е истина! Дали не съм изкрещяла? Мисля, че изкрещях името ѝ и се втурнах към нея, за да я накарам да се събуди, макар вече да знаех... не исках да е мъртва. Лицето бе толкова изранено и окървавено, а пък очите ѝ... Знаех, че никога няма да се събуди. Ръцете ѝ бяха омотани със самозалепващата се лента. — Изгледа Ив ужасено, сякаш чак сега си спомняше преживяния ужас. — О, господи, ръцете ѝ, глезените ѝ! Бяха облепени с ленти. — Палма притисна треперещи ръце към устата си. — Трябваше веднага да извикам някого на помощ, но ми прилоша, преди да успея да изсоча

навън и да грабна видеотелефона си от чантата. И тогава побягнах. Не можех да остана повече там. Затова с трескава бързина набрах 911, след което седнах отвън на стъпалата. Нямах сили да се върна вътре и да остана при нея. Макар че не биваше да я оставям съвсем сама.

— Правилно си постъпила — намеси се Бакстър и ѝ подаде чашата с вода. — Действала си точно както трябва.

— Тя споменавала ли ти е за нещо или за някого, който да я е измъчвал? — попита Ив.

— Не, но нещо наистина я измъчваше. Поне в това съм сигурна. Изглеждаше доста разстроена, когато се отбивах при нея преди това, само че когато я питах какво не е наред, тя все ми отвърщаше, че нямамо никакви поводи за безпокойство. Ала все пак имаше нещо.

— Срещаше ли се с някого? С някой мъж?

— Бък! О, боже мой. Бък, съвсем забравих за него! — Очите ѝ отново се насълзиха. Тя пак притисна ръце към устата си. — Те са сгодени. Планираха да се оженият през май. О, боже мой! Трябва да му кажа.

— Какво е цялото му име?

— Бък, Бък Байсън. Те работят заедно. Е, по-точно в една и съща компания, но в различни дирекции. Нат е старши счетоводител към „Слоън, Майерс и Краус“, счетоводна фирма. А Бък е финансист там. Вече две години излизат заедно. Как ще му го кажа сега?

— По-добре ще е ние да се нагърбим с това.

— И на родителите ми. — Тя започна да се олюлява на стола, напред и назад, напред и назад. — Трябва да им кажа. Но не искам да е по телефона. Трябва ли още да стоя тук? Веднага трябва да си ида у дома, в Кливлънд, и да им кажа, че Нат ни напусна. Нат...

— Можем и за това да поговорим, след като приключим с разпита — увери я Ив. — Имаше ли някакви проблеми в отношенията с годеника ѝ?

— Не. Поне аз не знам за нещо подобно. Та те бяха лудо влюбени един в друг. Мисля, че все пак може за нещо да са се спречкали и затова тя да е била толкова разстроена. При всичките тези планове за сватбата човек още повече се разстройва. Но те двамата наистина бяха щастливи заедно. Чудесна двойка.

— А тя имаше ли годежен пръстен?

— Не. — Палма отново пое дълбоко дъх. — Бяха решили да не си купуват, за да пестят пари. Бък е чудесен, но понякога прекалява с икономииите. Нат не му възрази. Е, и тя самата бе като него, разбирате ли! Имаше навик да къта бели пари за черни дни.

— Той не живееше ли при нея? Така биха спестили от наема.

— Тя нямаше да му позволи. — Палма се усмихна за пръв път и Ив разбра защо Бакстър е бил привлечен от нея. — Тя все повтаряше, че ще трябва да изчакат, докато мине сватбата. В нашето семейство всички сме си малко старомодни. Мисля, че родителите ми продължаваха да вярват, че Нат не бе правила секс с Бък. Обаче те двамата много се обичаха — едва чуто промърмори тя накрая, преди да повтори: — И бяха такава чудесна двойка.

— А съществуваха ли някакви проблеми в работата ѝ?

— Никога не е споделяла с мен подобно нещо. Пък и от три седмици не се бяхме виждали. Имах шанса да отлетя от Ню Лос Анджелис до Хаваите и да остана там десетина дни, след което си взех отпуск заедно с две приятелки. Наистина, чухме се два пъти по телефона, но... Канехме се да се срещнем, да понапазаруваме, да се занимаем с плановете за нейната сватба. Тя никога не ми разказваше за проблемите си както в работата, така и извън нея, но аз усещах, че нещо не е наред. Само че не обърнах достатъчно внимание.

Ив излезе от стаята за разпити, придружена от Бакстър.

— Знаеш ли нещо за този годеник?

— Не. — Той се почеса замислено по врата. — Палма ми бе споменала, че сестра ѝ била сгодена, и това много я радваше. Но повече нищо не зная, защото точно тогава се оттеглих.

— Увлечението ти по нея няма нищо общо с разследването на случая, така че няма да се занимаваме с него. Но засега това, че я познаваш, ни помага, защото, като те видя, тя се поуспокои. Защо не полетиш заедно с нея на совалката? Просто за да си край нея сега, когато ѝ се струпаха толкова неприятни изживявания. Дори можеш да отидеш при родителите ѝ.

— Оценявам това, лейтенант. Наистина може да отдели малко време за нея.

— Добре ще е да си край нея — повтори тя. — Да се увериш дали е разбрала, че може да ни потрѣбва отново. Искам да знам къде ще бъде, кога ще се върне в града. Обичайната процедура.

— Няма проблеми. Толкова ми е жал за нея. Но нали сега трѣбва да посетим приятеля на жертвата.

— Да, това ще е следващата ни задача.

— Байсън не е ходил в кабинета си — докладва Пийбоди на Ив. — Което според секретарката му било крайно необичайно за него. Рядко отсъствал и винаги предупреждавал, когато поради болест е възпрепятстван да се яви на работното си място. Тя го потърсила на домашния му телефон, а също и на мобилния му видеотелефон. Доста е загрижена, задето не е успяла да се свърже с него.

— Къде е жилището му?

— На Брум Стрийт, в квартал Трайбека. Според бързивата му секретарка двамата с жертвата съвсем наскоро си купили мансарден апартамент, но той се нанесъл сам, докато не приключат с ремонта преди сватбата.

— Е, тогава ще го потърсим там.

— Дано само ходенето ни дотам не се окаже напразно — измърмори Пийбоди, докато бързаше към асансьора, водещ до подземния гараж. — Дали не се касае за някакво скарване с годеницата, след което тя си е тръгнала, а той е останал сам в квартирата си? Случват се такива истории.

— Не, случаят не е от личен характер.

Пийбоди излезе от асансьора със свъсени вежди.

— Но подобни лицеви рани и удушаване се наблюдават при драми от лично естество.

— Намерихме ли някакви инструменти на мястото на престъплението?

— Инструменти?

— Говоря ти за отвертка, за чук или за някакъв друг инструмент.

— Не. А това означава, че... О, да. — Пийбоди кимна разбиращо, преди да се намести на седалката до шофьорската. — Самозалепващата се лента. Ако не е имала някои основни инструменти, защо ѝ е притрѣбвала самозалепваща се лента? Убиецът

я е донесъл със себе си, което силно намалява вероятността убийството да е извършено от страст.

— Освен това няма признаци за сексуално насилие. Има обаче счупена брава. Когато Палма е разговаряла с нея няколко часа преди смъртта ѝ, не е имало признаци за облаци по небето на нейния рай. Не, не е било лично — убедено повтори Ив. — Било е заради бизнес.

Квартирата на Байсън се оказа в стар, но добре поддържан жилищен блок, около който имаше по-ниски къщи с ярко боядисани веранди, където обитателите им имаха навика да прекарват приятните летни вечери. Прозорците към улицата бяха широки, което позволяваше на хората от блока да наблюдават оживеното улично движение. Наоколо имаше и магазинчета от най-различен вид: хлеббарници и сладкарници, от които майките и татковците пазаруват за семейната трапеза, кокетни малки бутици, в които чифт обувки струват колкото едно бързо прескачане до Париж и служеха единствено да убеждават минувачите, че тънат в бездънна мизерия.

Някои от къщите в квартала привличаха погледа с добре обзаведените си балкони, където според Ив хората отглеждаха стайни растения и при хубаво време се излягаха в шезлонгите си, за да се подготвят за идната зима, докато наблюдават как техният свят бавно, но неотменно си отива.

Гледан отвън, блокът имаше доста по-внушителен вид от сградата на Джейн Стрийт и несъмнено повече подхождаше на една млада семейна двойка от амбициозни професионалисти със стабилни доходи.

Байсън не отговори на позвъняването, но преди Ив да посегне към шперца си, в домофонната уредба прозвуча женски глас:

— Господин Байсън ли търсите?

— Точно така. — На таблото имаше малък видеоекран и Ив се възползва от него, за да покаже полицейската си значка. — Полиция. Ще ни пуснете ли вътре?

— Почакайте.

Вратата забръмча и ключалката изщрака. Ив и Пийбоди пристъпиха в тесния входен коридор, където някой си бе направил труда да домъкне огромен фикус в ярко боядисана саксия. Ив реши да изчака, щом чу шума от спускането на асансьора.

Жената, която излезе от кабината, беше с приятно лице, облечена с червен пуловер и сиви панталони, кестенявата ѝ коса бе вързана на опашка. В ръцете си държеше толкова малко бебе, че бе трудно да се определи точно на колко месеца е. Нито пък можеше да се отгатне полът му.

— Аз ви се обадох — обясни тя. — Съседка съм на господин Байсън. Какъв е проблемът?

— Има нещо, което искаме да обсъдим с него.

— Не знам дали си е вкъщи. — Докато разговаряше с тях, тя не преставаше да дундурка бебето си, което се зазяпа глуповато в Ив, преди да напъха палеца в устата си и да го засмуче толкова сладко, сякаш бе посипан с опиум. — По това време на деня трябва да е на работа.

— Но не е.

— Странно, защото обикновено го чувам кога излиза. Ние сме на един и същи етаж и аз винаги чувам асансьора. Само че днес не го е повикал. А пък имаше уговорен час за посещение на водопроводчика, защото прави ремонт на апартамента. Когато при него идва някой от майсторите, винаги ми се обаждат да ме пита може ли да го пусна вътре. Ала днес никой не е идвал, затова не съм и отваряла. Все пак човек никога не може да бъде сигурен дали някой непознат с гаечен ключ в ръка няма да се опита да ограби нещо.

— Значи имате ключ?

— Да. Не само имам ключ, но знам и кода за отключването. Нещо не е наред, нали? Искате да ви пусна вътре ли? Обаче ще трябва да ми кажете защо. Не мога да ви пусна да влезете в апартамента, ако не знам какво става.

— Нещо наистина не е наред. — Ив отново извади значката си. — Убита е годеницата на господин Байсън.

— О, не! — Жената, отказваща да повярва на чутото, смаяно поклати глава. — Не. Не може да бъде. Не и Нат.

Гласът ѝ се повиши, но след малко секна. Бебето веднага измъкна палеца от устата си и ревна с все сила.

— Познавахте я, така ли? — попита Ив, като отстъпи крачка назад от ревящото малко създание.

— Разбира се. Тя често се отбиваше тук. Бяха решили да се оженят след няколко месеца. — Очите на жената се просълзиха, докато

притискаше бебето още по-плътно към гърдите си. — Аз я харесвах. Отсега си представях как ще си живеем като съседи. Бък и Нат, аз и моят съпруг. Ние... Не мога да повярвам. Какво се е случило? Какво се е случило с Нат?

— Трябва да поговорим с господин Байсън.

— Господи! Господи... Добре, добре. — Очевидно потресена, тя се обърна и натисна бутона на асансьора. — Тази вест просто ще го убие. Тихо, Криси, по-тихо. — Разлюля бебето в едната си ръка и го потупа с другата, когато трябваше да се качат в асансьорната кабина. — Те двамата толкова си подхождаха, но без да са отблъскващо прехласнати един по друг, ако ме разбирате какво искам да кажа. Толкова много я харесвах. Може би е станала някаква грешка.

— Съжалявам. — Това бе всичко, което Ив успя да й отвърне. — А тя споменавала ли е пред вас за някакви проблеми? За нещо или за някого, който я е притеснявал?

— Не, съвсем не. Е, имаше суетня около пригответията за сватбата, ама това си е нещо обичайно за всички бъдещи младоженци. Планираха да се оженят в Кливлънд, откъдето е тя. С Хънт получихме покани. Това щеше да ни бъде първото пътуване извън града след раждането на Криси. Хънт е моят съпруг. Вижте, ще отида да донеса ключа — забързано добави тя, когато вратата на асансьора се отвори на етаж. — Ето, това е неговият апартамент. Поделяме си етаж.

— Само по два апартамента на етаж?

— Да. Хубаво място си имаме. Слънчево. С Хънт купихме нашия апартамент още когато бях бременна. Кварталът си го бива, пък и имаме три спални.

Тя отключи вратата, без да престава да подрусва бебето, което сега разтегна малките си устни в безгрижна самодоволна усмивка. Като придържаше с едното си бедро вратата отворена, жената бръкна в купата върху масата до нея и измъкна връзка ключове.

— Не си казахте името — припомни й Ив.

— О, извинете. Грейси, Грейси Йорк. — Тя завъртя ключа в ключалката, след което набра кода върху миниатюрната клавиатура на вратата. — Може би Бък е излязъл да потича или нещо подобно. Ама не съм го чула да излиза, така че сигурно се е измъкнал доста рано. Криси беше много неспокойна тази нощ, затова заспах късно, чак

преди разсъмване. Растат ѝ млечните зъби. — Грейси понечи да откrehне вратата, но Ив веднага протегна ръка, за да ѝ попречи.

— Изчакайте малко. — Ив почука на вратата. — Господин Байсън — провикна се тя. — Полиция. Отворете вратата, моля.

— Наистина не вярвам да си е у дома — отново заговори Грейси.

— Дори и така да е, ние сме длъжни да изчакаме поне една минута, преди да влезем. — Ив отново почука. — Господин Байсън, аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Влизаме.

Още в мига, в който приказливата съседка отвори вратата, Ив се убеди, че Байсън си е у дома. Това потвърждаваха и думите на съседката. Явно бе попаднала на гореща следа. Убиецът на Натали Копърфийлд бе убил и годеника ѝ. Или навярно бе самият той, побърза да се поправи Ив.

— Боже мой! О, боже мой! О, боже мой! — задъхано заповтаря Грейси, докато Ив и Пийбоди се опитваха да я изведат от коридора, за да влязат в апартамента. Притиснала с две ръце бебето към гърдите си, Грейси се разкрещя още по-силно, малко оставаше да изпадне в истерия. Но все пак успя донякъде да се окопити, като притисна още по-плътно рожбата към рамото си, преди да се втурне навън.

— Госпожо Йорк, веднага се приберете вкъщи — заповяда ѝ Ив. — И заключете вратата! След броени минути аз или колежката ми ще се отбием при вас.

— Но това е Бък. Наистина ли е Бък? Точно там, проснат в дъното на коридора...

След красноречивия жест на Ив Пийбоди побърза да хване ръката на жената, изпаднала в шок.

— Отведете Криси у дома — нежно я заговори Пийбоди. — Приберете се с детето. Първо трябва да се погрижите за него. Нищо лошо не бива да му се случи. Просто влезте вътре и чакайте.

— Нищо... нищичко не разбирам. Трябва да е мъртъв. Лежи проснат там, наред коридора.

Пийбоди я изтика насила към вратата на апартамента ѝ, а после се върна при Ив. На лицето ѝ бе изписано примирение.

— Предполагам, че по-късно ще поискаш да се заема с нея.

— Дяволски си права. Но първо се обади в централата, Пийбоди, после иди при нея за формалния ѝ разпит като свидетел на

местопрестъплението. Аз пък ще си взема полевия комплект и ще се заема с първичния оглед.

3.

След като взе полевия си комплект за разследване на местопрестъпления, Ив нахлузи полиетиленовите ръкавици и напръска високите си, зимни обувки с предпазния спрей. После включи диктофона на запис и се зае с първичния оглед на апартамента.

Първо обърна внимание на страничния прозорец, гледащ към съседната сграда, с тесен балкон пред него.

— Заварвам отворен прозореца откъм южната страна — продикува тя за протокола от огледа, след което се премести към външния ъгъл на помещението, за да го огледа по-отблизо. — Изглежда като че ли отвън е било приложено усилие. Тук се намира и аварийният изход, който може да е бил използван за проникването. Не е изключено извършителят на престъплението да е напуснал жилището също през този изход.

Така си е осигурил безопасно промъкване два пъти, помисли си Ив. Както при влизането, така и при излизането му от тук е било невъзможно съседите да го видят.

Отправи се натам, откъдето според предположението ѝ убиецът бе проникнал.

— Тялото е с лицето нагоре, ръцете и краката са вързани със самозалепваща се лента, както и предишната жертва. Втората жертва е мъж от смесена раса, на възраст малко под тридесетте, облечен само с бели боксерки. Събудил си се, нали, Бък, когато си чул някакъв шум. Усетил си, че се е вмъкнал някой неканен гост. След което си му създаде доста неприятности. Навсякъде личат следи от съпротива. Преобърнатата маса, счупена нощна лампа. Не всичката кръв е от жертвата, така че отначало не си му отстъпил лесно победата. По лицето и тялото се забелязват натъртвания, порезни рани и охлузвания. — Тя коленичи край тялото. — Тук също има следи от изгаряне, но те изглеждат като следствие на контакт с нещо силно нагорещено. Стигнало се е до безмилостна борба, но убиецът е успял да зашемети Байсън, вързал го е и го е пребил. Дали го е разпитвал за нещо? За

удушаването на жертвата е била използвана синя пластмасова корда. — Все още приклепнала край трупа, тя отново огледа стаята. — Има някакви строителни материали в северния ъгъл на стаята, завързани със синя пластмасова лента, като тази около врата на жертвата. — Взе отпечатъци за потвърждаване на идентификацията на Байсън. — Време на смъртта — продължи тя, след като погледна часовника си — два часа и четиридесет и пет минути след полунощ. Следователно е бил убит след Копърфийлд. — Надвеси се ниско над убития. — Следи от някакво лепило около устата му, както и при предишната жертва. Но защо лентата е била свалена? Защото е трябвало да каже нещо? Или убиецът е искал да чуе предсмъртното му изхъркване, докато го е душил? А може и двете. — Изправи се, за да се отдалечи от тялото. Отиде във всекидневната. По всичко личеше, че апартаментът е бил обитаван от ерген. Вероятно Байсън е спял тук временно, докато свърши ремонтът. Дюшек бе метнат върху матрака, върху една от двете маси до леглото се търкаляше счупена лампа. Навред бяха разхвърляни дрехи, но по-скоро от небрежност, а не защото някой ги е претърсвал. — Събудил се е. Грабнал е лампата в отчаян опит за самозащита. Първата жертва, понеже е жена, е грабнала видеотелефона си и е изтичала в банята, но мъжът се подчинява на по-други инстинкти като този да брани пещерата си. Скочил е и се е вкопчил в убиеца. Може дори да го е изненадал. Последвала е ожесточена схватка. Белезите по коленете на жертвата доказват, че противникът му го е повалял няколко пъти на пода, докато накрая се е ударил толкова силно, че е изгубил съзнание, а малко след това и живота си. — Ив направи няколко крачки наоколо, преди отново да огледа позата на тялото. — Убиецът е завързал ръцете и краката му, а освен това му е затъкнал устата. Явно не го е убил веднага. Защо е трябвало да му запушва устата, ако Байсън е бил зашеметен? Може би първо е трябвало да узнае нещо от него и го е попитал. А дали не му е обяснил какво е сторил с Натали? Мога да се обзаложа, че е станало точно така.

Набързо приключи с предварителния оглед. Както бе споменала съседката, апартаментът наистина имаше три спални. Най-голямата бе празна, докато във втората бяха складирани строителни материали. А третата бе преустроена в кабинет. Само че Ив и тук не намери компютър. Но личеше къде е стоял. Вероятно е бил покрит с предпазващ платнен калъф, когато е започнал ремонтът на

апартамента. По масата имаше дебел слой прах, върху който ясно се очертаваше мястото му.

Ив Далас се върна във всекидневната и тъкмо оглеждаше отворения прозорец, когато се появи Пийбоди.

— Съседката все още е много разстроена, но ще издържи на шока. Оставих я да говори по телефона със съпруга си. Помоли го да се прибере, за да е край нея. Между другото, той е тръгнал за работа в седем сутринта. Госпожа Йорк каза също, че съпругът ѝ и Бък Байсън често посещавали един и същи фитнес клуб, преди да отидат на работа. Но тази сутрин програмата им била нарушена.

— ЧС^[1] около един час след смъртта на Натали Копърфийлд. Набива се в очи фактът, че се натъкваме на еднакъв МО^[2] при двете убийства. Няма нито компютър, нито компактдискове.

— Изглежда така, сякаш убиецът е търсил нещо конкретно — заключи Пийбоди. — Най-вероятно е свързано с професията на двете жертви. Те са знаели нещо, чули са нещо или са работили върху някаква задача. Оттук ли е проникнал? — попита тя, като кимна към прозореца.

— Прозорецът е бил отворен с прилагане на значително усилие. Евакуационното стълбище стига до този етаж, затова по всяка вероятност убиецът е излязъл точно през него. Така е могъл да се спусне до тротоара. Ще трябва да повикаме чистачите от техническия отдел, за да проверят за следи. Сигурно няма да има отпечатъци, но нека да се намират на работа.

Тя обиколи още веднъж цялата сцена на местопрестъплението, следвана по петите от партньорката си.

— Може би все пак ще се намерят следи по парчетата от счупената нощна лампа за ДНК анализ. Да не забравят да проверят и по китките на жертвата. — Пийбоди погледна трупа. — Мъжът май е бил в добра спортна форма. Нищо чудно да е създал доста главоболия на нападателя.

— Но се е оказало недостатъчно.

Когато пристигнаха чистачите от техническия отдел, двете напуснаха апартамента и се отправиха към счетоводната фирма.

— Знаеш ли, бебето на госпожа Йорк ми припомни, че снощи сигурно си ходила на обучението на бъдещи родилки. Е, как мина?

— Не ми се говори за това — махна с ръка Ив. — Нито сега, нито друг път, никога.

— Е, хайде де, разкажи ми нещо.

— Не. За нищо на света.

За да прикрие подигравателната си усмивка, Пийбоди се престори, че гледа през страничния прозорец на колата.

— Бебешкото парти приближава. Готова ли си с пригответленията?

— Да, да, да. — Или поне се надяваше да е готова.

— Аз ѝ измайсторих едно от онези сладурести бебешки одеялца. През почивните дни ме бе обхванало плетаческо настроение. Във всички цветове на дъгата. Ще изплета и едни бебешки терлички и шапчица. А ти какво си ѝ приготвила?

— Не знам.

— Искаш да кажеш, че още не си готова с подаръците? Забрави ли, че датата приближава?

— Е, имам още няколко дни на разположение. — Но нещо внезапно ѝ хрумна и очите ѝ светнаха. — Ти можеш да купиш нещо. После ще ти дам парите.

— Ъхъ. Не може така. — Пийбоди скръсти ръце пред гърдите си. — Тя е най-старата ти приятелка. А след като най-добрата ти приятелка в най-скоро време ще ражда първото си бебе, редно е ти самата да си направиш труда да избереш подаръците.

— По дяволите. По дяволите, по дяволите.

— Но мога да дойда с теб. След като приключим със задълженията си в службата, можем да се отбием в същия магазин за детски стоки, където тя е обикаляла. Дори може да успеем да хапнем нещо набързо.

Ив изтръпна цялата, като си представи какъв ужас ще е за нея да пазарува в бутиците за бебешки дрешки и дрънкулки.

— Ще ти дам сто долара, ако отидеш сама.

— Ама това вече е удар под кръста! — възмути се Пийбоди. — Само че аз съм достатъчно силна духом, за да бъда подкупена толкова евтино. Повтарям: сама трябва да се справиш с това, лейтенант Далас. Защото е заради Мейвис.

— Групи за обучение на бъдещи родилки, бебешки партита, а сега пазаруване. Няма ли край робията на приятелството?

Ив реши да забрави, да погребее окончателно всичките тези досадни задължения, когато zakрачи решително към приемната на счетоводната фирма „Слоън, Майерс и Краус“.

В стремежа си да поддържат статута си на фирма, достойна да обслужва дори най-богатите клиенти, от „Слоън, Майерс и Краус“ се бяха постарали да отрупат приемната с плюшени завеси, изцяло остъклени стени и изобилие от свежа зеленина под формата на декоративни растения с огромни листа. Широкият плот от сив камък служеше като работна площ за трите рецепционистки — и трите със слушалки в ушите, и трите усърдно натискащи клавишите на компютрите пред себе си. Трите помещения на приемната бяха разположени във формата на ветрило, с дълбоки кресла и екрани, на които се прожектираха развлекателни тв програми.

Ив остави полицейската си значка върху бюрото, зад което седеше мъж с костюм и жилетка и щръкнала руса коса. Кичурите му по краищата бяха оформени като къси, стегнати къдрици.

— Искам да говоря с някого от началниците.

Той я дари с една чаровна усмивка.

— Това със сигурност не съм аз. Търсите някого от определена дирекция или който и да е от нашите началници?

— Нека да започнем с по-дребните шефове. Например преките началници на Натали Копърфийлд и Бък Байсън.

— Нека да проверя. Копърфийлд е главен директор по счетоводните операции, както корпоративни, така и чуждестранни, т.е. международните корпорации. Те са на този етаж. Ще търсите госпожа Кара Грийн. А, да, Байсън, Байсън, Байсън, Бък — той едва не пропя, докато преглеждаше изписаните редове на екрана. — Вицепрезидент на дирекцията за персонални финансови операции, само за вътрешния пазар. Това е на горния етаж. Там пък ще трябва да потърсите госпожа Майра Ловиц.

— Първо ще се заема с Грийн.

— Но тя е на съвещание.

— Вече не е. — Ив потропа по бюрото с полицейската си значка.

— Е, добре, така да бъде. Ще я повикам. Искате ли да седнете?

— Не. Искам само Грийн.

Доста претенциозно място, помисли си Ив, докато чакаше. Очевидно през тези врати влизат доста пари. А нищо не изкушава така

един убиец, както изобилието от пари.

Кара Грийн се появи в тъмночервен костюм. Макар да бе закопчан до горе, кройката му подчертаваше стройната ѝ фигура. Изражението на гладкото ѝ лице с чудесен карамелен тен обаче бе нетърпеливо. Влезе в рецепцията с отчетливо потракване на тънките си като шишове за лед токчета.

— От полицията ли сте? — запита тя и заканително насочи пръст към Ив.

— Лейтенант Далас и детектив Пийбоди. Вие ли сте Грийн?

— Точно така. И току-що ме измъкнахте от важно съвещание. Ако синът ми отново е спипан да краде в училището, аз сама ще се разправям с него. Но не одобрявам ченгета да нахлуват в кабинета ми.

— Не сме тук заради сина ви. Посещението ни е свързано с Натали Копърфийлд. Ако предпочитате, може да ме посетите в кабинета ми. Но веднага.

Раздразнението в очите на жената мигом отстъпи пред тревогата.

— Какво за Натали? Нали не сте дошли да ми съобщите, че е изпаднала в беда? Тя никога не е нарушавала закона.

— Може ли да проведем разговора във вашия кабинет, госпожице Грийн?

Изражението отново се промени, но този път в тъмозелените ѝ очи се появиха следи от страх.

— Нещо се е случило с нея? Някаква злополука? Всичко наред ли е с нея?

— Най-добре ще е да отидем във вашия кабинет.

— Последвайте ме.

Със забързани крачки Кара заобиколи рецепцията и се насочи към двойните стъклени врати, които автоматично се отвориха при приближаването ѝ. Продължи напред все така устремено, премина покрай джунглата от тесни кубични секции, в които неуморно се трудеха десетки работи, покрай кабинетите, в които счетоводителите се взираха в колоните с числа, докато накрая стигна до ъгловия кабинет, който като по-люксозен съответстваше на ранга ѝ.

Щом влязоха вътре, тя веднага затвори вратата и се обърна към Ив:

— Казвайте, но по-бързо, моля ви.

— Госпожица Копърфийлд е била убита тази сутрин.

Дъхът на Кара Грийн секна, преди да успее да вдигне ръка към устата си. Само пристъпи, но вече не толкова енергично, към хладилника до стената, за да извади бутилка изстудена вода. После се отпусна сломено на стола си, без да я отвори.

— Как? Как... Нищо не разбирам. Трябваше да се досетя, че нещо не е наред, когато вчера ми се обади, че е болна и няма да може да присъства на тазсутрешното съвещание. Трябваше да се досетя. Толкова ѝ се ядосах. Защото това съвещание... — Отново вдигна ръка. — Съжалявам. Безкрайно съжалявам. Господи, какъв шок. — Преди Ив да заговори, тя се изправи на крака. — О, боже, ами Бък? Годеникът ѝ... той знае ли? Тя е сгодена за един от нашите вицепрезиденти от дирекцията за персонални финансови операции. Работи на горния етаж. О, господи! Щяха да се женят през май.

— Тя пряко за вас ли работеше?

— Натали е един от моите главни директори по счетоводните операции. Много бързо напредна в кариерата. Много е способна. Искам да кажа... О, господи, о, господи, тя бе толкова добра в професията. Превъзходна. Инициативна, интелигентна и много работлива. Планирах да я издигна още, да ѝ предложи вицепрезидентски пост.

— Били сте приятелки — вметна Пийбоди.

— Да. Макар че не бяхме чак толкова близки. Трябва да спазвам известна дистанция, след като съм ѝ началник. Но да, не мога да отрека, че бяхме приятелки. — Притвори очи и притисна студената бутилка към челото си. — Винаги сме поддържали много топли, дружески отношения. Не мога да повярвам, че се е случило.

— Ще ни кажете ли къде бяхте между полунощ и четири часа тази сутрин?

— Нима си мислите, че... — Кара отново приседна, но този път отвори бутилката и изпи на един дъх няколко глътки вода. — Бях си у дома, със съпруга си и дванадесетгодишния ни син. Със съпруга ми си легнахме малко след полунощ. Господи, как е била убита?

— На този етап предпочитаме да не съобщаваме подробности. Тъй като сте били приятелски настроена към нея, а освен това сте ѝ пряк шеф, да сте забелязали да е имала някакви тревоги? Дали е получавала заплахи?

— Не, не и пак не. Но през последните две седмици изглеждаше малко напрегната, обаче го отдавах на вълненията преди сватбата. Нали разбирате, венчални приготовления и прочие. Щеше да сподели с Бък, ако някой я притеснява. Тя всичко му казваше.

„Да, разбира се — помисли си Ив, — най-вероятно е било точно така. Ето защо сега и той е мъртъв.“

— Какво точно работеше тя?

— Водеше няколко специални банкови сметки, като лично отговаряше за част от тях и оглавяваше екипа, който се занимава с останалите сметки.

— Нужен ни е списък на всичките нейни сметки. Освен това трябва да проверим файловете ѝ, папките ѝ, въобще цялата ѝ документация.

— Това не мога да направя. Ние сме длъжни да спазваме строга дискретност по отношение на клиентите си. Кожата ще ни съдерат от съдебни процеси, ако си позволя да предам конфиденциални сведения на полицията.

— Ще издействаме съдебно решение.

— Моля ви, донесете го. Съвсем искрено ви го заявявам. Моля ви, донесете решението и тогава аз лично ще се погрижа да получите всичко, което ви интересува, както и всички данни, които се изискват по закон. Но първо трябва да се свържа с господин Краус — продължи тя, щом се надигна от стола. — Длъжна съм да му докладвам какво става. И какво се е случило с Натали. Трябва да се съобщи и на Бък. Вие непременно трябва да говорите с Бък.

— Бък Байсън също е бил убит рано тази сутрин.

Кара Грийн пребледня като платно.

— Аз... аз не мога да повярвам. Не знам какво да кажа. Това е ужасно!

— Съжалявам. Разбирам, че е шок за вас. Трябва да разговаряме и с началника на господин Байсън.

— Хм, това е... о, господи, не мога да разсъждавам. Майра. Майра Ловиц. Мога веднага да ви свържа с нея.

— Предпочитам да не разговаряте преди нашата среща с нея. Кой друг е работил по сметките с госпожица Копърфийлд?

— Ще ви предоставя списък с имена. Извинете. — Тя се върна до бюрото, отвори едно чекмедже и извади носна кърпичка. —

Извинете, но още не мога да се окопотя. Мога да звънна на горния етаж и да предам на секретаря на Майра, че ще я посетите. Това ще ви помогне ли?

— Това ще е от полза. Благодаря ви за сътрудничеството. Ще се върнем със съдебно решение за файловете, папките и бележниците на госпожица Копърфийлд.

На горния етаж те бяха посрещнати и съпроводени от секретаря на Ловиц до друг кабинет, доста подобен на кабинета на Кара Грийн.

Майра Ловиц седеше зад бюрото си, отрупано с папки, дискове и документи. Ив набързо прецени, че е малко над шестдесетте. Посивялата ѝ коса обаче определено подхождаше на строгото ѝ, ъгловато лице. Носеше делови тъмносин костюм на фино райе. Усмихна се кисело, когато Ив и Пийбоди влязоха.

— И така, на какво дължа вашето посещение?

— Идваме относно Бък Байсън.

Дори и киселата ѝ усмивка помръкна.

— Случило ли се е нещо с този младеж? Цяла сутрин се мъчим да се свържем с него.

— Мъртъв е. Тази нощ е бил убит.

Устните ѝ се стегнаха. Ръцете ѝ върху бюрото се свиха в юмруци.

— Проклет град. Проклет. Някой крадец ли?

— Не.

Ив остави Пийбоди да говори, да задава въпросите, да прави заключения. Разговорът доста наподобяваше предишния, с Кара Грийн, но госпожа Ловиц се държеше по-студено.

— Той е дяволски способен млад мъж. Интелигентен, вдъхващ доверие. Знае как да успокоява клиентите, когато се нуждаят от това, а също и как да върти бизнеса, когато обстоятелствата го притискат. Освен това беше и доста добър психолог. Той и онова сладко хлапе от счетоводителите на долния етаж? И двамата? Господи, какъв ужас.

— Върху какво работеха те? — попита я Пийбоди.

— Те? Бък и Натали никога не са работили с едни и същи сметки. Той се занимаваше с персоналните финансови операции, и то главно за вътрешния пазар, а тя с корпоративни баланси, при това предимно на чуждестранните компании.

— Как ви изглеждаше той през последните две седмици?

— Леко изнервен. Да, сега, като го споменахте, си го припомних. Нали приближаваше сватбата им, а те си бяха купили апартамент в Трайбека. Трябваше да го ремонтират, да го декорират, да го обзаведат. Всеки мъж би се изнервил в подобна ситуация.

— Не ви ли е споменавал за някакви поводи за загриженост?

— Не. — Майра присви очи. — Искате да кажете, че убийството не изглежда случайно извършено, като при грабеж? Искате да кажете, че тези двама млади са били убити съзнателно?

— Не, мадам — намеси се Ив. — Засега все още нищо не можем да твърдим със сигурност.

След като задвижи процедурата за осигуряване на съдебното решение, Ив копнееше само да се прибере заедно с Пийбоди в централата, за да приключат с устните и писмените рапорти, да уточни графика за следващите си действия и да отдели малко време за дъската с предположенията за убиеца.

Ала Пийбоди нямаше намерение да я остави на мира.

— Трябва да се съобразяваш с правилата, иначе ще съжаляваш. Длъжна си сама да се заемеш с пазаруването на бебешките подаръци.

— Няма да пазарувам, нито с теб, нито без теб. Просто ще купя нещо. При това най-много за десетина минути.

— А не искаш ли да спрем някъде и да хапнем нещо?

— Типично за теб. Но най-вероятно няма да намерим къде да паркираме. Просто ще си поръчам нещо от мрежата. Само ми кажи какво да купя и ще го взема. Така става ли?

— Не.

— Кучка!

— Ще ми благодариш, когато Мейвис омекне и се размаже.

— Не обичам нищо размазано, освен ако не е шоколад.

— Като стана дума за шоколад, каква ще е тортата, която ще занесем на бебешкото парти?

— Нямам представа.

Искрено шокирана, Пийбоди се завъртя неспокойно на седалката.

— Не си поръчала торта?

— Не знам. Сигурно ще има. — Ив започна да се притеснява още в мига, в който заговориха за бебешкото парти. За всичките досадни задължения, какво да направи, какво да не направи. Стомахът ѝ се сви

на топка. — Щом толкова искаш всичко да знаеш, ще ти призная, че се обадох на една фирма за доставки. Ясно ли ти е сега? Да, сама се обадох. Не го възложих на Рурк, нито съм молила Съмърсет, пази боже.

— Е, и какво им поръча? Каква ще е темата?

Присвиването на стомаха ѝ прерасна в силен спазъм.

— Какво искаш да кажеш с тази „тема“?

— Нима още нямаш тема? Че как може бебешко парти без тема?

— Мили боже, нима трябва и за тема да си напърягам ума?

Представа си нямам какво означава това. Просто звъннах на някаква фирма за доставки. Обясних на една от техните служителки, че се касае за бебешко парти. Споменах приблизително колко ще бъдат поканените. Казах още къде и кога ще се състои великото събитие. А пък тя започна да ме разпитва най-подробно, задаваше ми какви ли не въпроси, от които получих ужасно главоболие. Накрая ѝ отвърнах повече за нищо да не ме пита, ако не иска да си загуби поръчката. Само да свърши каквото трябва. Е, това не е ли достатъчно?

Пийбоди въздъхна продължително и сърцераздирателно.

— Дай ми телефона на тази служителка. Сама ще се оправя с нея. Тя ли ще се нагърби и с украсата?

— О, господи, и украса ли трябва да има?

— Ще ти помогна, Далас. Ще поема всички разправии с тази фирма за доставки. А в деня на великото събитие ще пристигна рано сутринта, за да ти помагам да подготвиш всичко както трябва.

Ив присви очи и се опита да не обръща внимание на закачливия ѝ тон. Все пак почувства облекчение.

— И какво ще ми коства всичко това?

— Нищо. Просто обичам бебешките празненства.

— Ти си една побъркана, напълно побъркана жена.

— Виж! Виж там! Онази кола ей сега ще излезе от паркинга. Използвай момента! Намърдай се на мястото ѝ! На първото ниво е, почти до входа. Това е знак от богинята на плодородието или нещо подобно.

— Проклети да са всичките паркинги — промърмори Ив, но побърза да заеме мястото за паркиране, опразнено от потеглилия мини кар.

Припомни си колко мрази да пазарува в бебешки бутици. Ив много добре познаваше себе си. Във всеки от тях имаше купища гигантски препарирани животни. И отвред кънтеше музика, от която главата ѝ можеше да се пръсне. Имаше миниатюрни детски столчета, странно оформени бебешки кошари, други животни или ярко оцветени надуваеми звезди, висящи от стените и таваните. Както и лавици, пълни с дребни бебешки принадлежности, повечето от които с доста неясно предназначение. И бебешки обувчици, разбира се, не по-големи от пръста ѝ. „Има нещо неестествено в обувки, по-малки от един човешки пръст — помисли си тя. — Защо са им на бебетата обувки, след като са още толкова малки, че не могат да се държат на краката си?“

Всичко наоколо се люлееше и клатеше, а музиката неуморно кънтеше в ушите ѝ. Освен това беше пълно с безброй жени, повечето от които в напреднала бременност, а останалите понесли наскоро придобитите си рожби в пъстроцветни носилки, провиснали на гърдите им, или в странно оформени седла, окачени отзад на раменете им. Ето, едно от въпросните същества точно сега бе решило да огласи всичко наоколо с оглушителния си рев.

Имаше, разбира се, и поотраснали дечица, настанени в колички или мотаещи се около полите на майките си, заети единствено с опити да халосат с юмруче най-близката плюшена играчка или да се покатерят по всичко, което се изпречи пред погледа им.

— Кураж — пожела ѝ Пийбоди и отпусна ръка върху рамото ѝ, за да не позволи на Ив да побегне панически към изхода.

— Само ми посочи нещо и ще го купя. Каквото и да е. Цената е без значение.

— Не става така. Първо трябва да отидем до някой от онези екрани, ще видим какви са поръчките на Мейвис и ще се заемем с търсенето на някой от предпочитаните от нея подаръци. Същевременно ще проверим какво са накупили преди нас другите поканени от нея жени. Тук поне има богат избор.

— А защо нещо, което не може да ходи, да говори и да се храни само, ще има нужда от толкова много неща?

— Тъкмо заради това. А и бебетата се нуждаят от стимулация, както и от комфорт. Ето че стигнахме. — Пийбоди активира екрана за

избор на покупки. На него моментално се появи свежото лице на една млада, чаровно усмихната жена.

— Добре дошли в „Белия щъркел“! С какво мога да ви помогна?

— Искам списъка с регистрацията на подаръците, записан на името на Мейвис Фрийстоун, моля.

— Веднага ще се изпише на екрана! Желаете ли да погледнете целия списък на лицата, избрани от госпожица Фрийстоун, или се интересувате само от свободните позиции?

— Само от свободните — моментално отвърна Ив.

— Един момент, моля!

— Защо ми говори така? — обърна се Ив към Пийбоди. — Сякаш съм малоумна.

— Тя не е...

— Далас?

Нервите на Ив бяха толкова опънати, че едва не подскочи, като чу името си. Завъртя се рязко и видя Танди Уилоби, запътила се право към нея.

— О, това е Пийбоди, нали? Видяхме се веднъж при Мейвис.

— Да, да, помня, не съм забравила. Как си?

— Много добре. — Танди потупа издутия си корем. — Вече остава съвсем малко. Заради Мейвис ли сте тук?

— Само ми кажи какво да ѝ купя. — Ив бе готова дори да го удари на молба. — Много бързам.

— Няма проблеми. Всъщност и аз съм тук за същото. Анулирайте търсенето на регистрациите на покупките — заповяда тя. — Може би, ако сте склонни да похарчите малко повече...

— Не това ме безпокои. Само искам да избира някакъв подарък, който може веднага да бъде опакован.

— Но ще е по-голям от обикновените. Знаеш ли, досега поне десетина пъти ми се налагаше да възпирам Мейвис да не изкупи всичко наоколо, а да изчака да мине бебешкото парти. Особено ѝ легна на сърцето този комплект с люлеещия се стол. — Танди пое напред по пътеката между щандовете, като си проправяше път сред камарите с бебешки стоки. Русата ѝ опашка закачливо се подмяташе на тила ѝ. — Предупредих шефа да поръчаме един, при това точно в любимите на Мейвис цветове. Убедена съм, че ако тя не го зърне сред подаръците, после, след партито, ще преобърне всички магазини, за да си го купи.

Ще ти покажа еталонния модел на компютъра, за да видиш какво точно купуваш. Но само на екрана, защото само в склада имаме от този модел.

— Изглежда чудесно. Остава само да платя. Хей! — извика Ив, когато Пийбоди я сръга с лакът в ребрата.

— Хвърли му поне един поглед.

— О, да, трябва да го разгледаш — съгласи се Танди. Широко отворените ѝ и по детски сини очи изглеждаха толкова невинни. — Истинско чудо на техниката. — Това, което Танди ѝ посочи, заприлича на Ив на някаква странна, дори идиотска необикновено дълга S-образна възглавница, зелена като джоджен. Кой знае защо обаче, необичайният предмет накара Пийбоди да ахне от възторг. — Може да се спуска, да се върти, да се огъва, да вибрира, та дори и някоя мелодия ще ти изсвири. Стандартният модел се доставя с двадесет мелодии, но можеш да запишеш още много други песни. Или просто да програмираш гласа на майката или на бащата, с една дума каквото си пожелаеш. — Танди нежно прокара длан по горната извивка. — Материалът е водоустойчив, не се замърсява лесно, а е толкова мек, че непременно трябва да го пипнеш, за да се увериш.

Очевидно това бе изискване, което никой клиент нямаше право да откаже, затова Ив потупа стола.

— Бива си го. Много е мек. И удобен. Ще го взема.

— Трябва да седнеш в него, за да го изпробваш — продължи да настоява Танди.

— Не искам...

— Хайде, Далас — отново я сръга Пийбоди. — Изпробвай го. Длъжна си.

— Господи, добре, добре. — Чувствайки се като пълна идиотка, Ив се отпусна на стола и усети как той помръдна, макар и съвсем леко, сякаш бе живо същество. — Ама той мърда!

— Гелът във възглавниците се настройва според формата на тялото — обясни Танди със светнало лице. — Регулира се точно според размерите и теглото на собственика. Но по желание може да се програмира предпочитана настройка, ръчно или чрез гласово подавани команди. Позициите, движенията, всичко може да се регулира ръчно или с реч. Автоматиката е скрита под двете облегалки за ръцете. Не само под дясната, но и под лявата, за да е удобно и на левичарите.

Достатъчно е само да докоснеш бутоните с пръст. — Танди демонстрира как се извършва регулирането, като отмести капачката и им показва единия от двата командни панела. — Луксозният модел, по който на Мейвис едва не ѝ изтекоха очите, е снабден и с една допълнителна възможност — режима „Бебето вече заспа. Майчето уморено ли е?“. — Тя натисна три бутона и столът започна леко да жужи, когато страничната облегалка се отвори и една малка квадратна поставка започна да се издига нагоре със странично разтягане. — Трябва само да се протегнеш, за да нагласиш бебето в кошчето, а след като то заспи, и ти ще можеш да подремнеш.

— Истинско съвършенство — отново се размаза Пийбоди.

— Издържа на товар на бебето до десет килограма и може да се върти и люлее, независимо от стола. Има също и малък багажник от другата страна за пелени, подложки, второ одеяло. Мога да се закълна, че може да върши почти всичко, като за майката остава само да кърми бебето и да подменя пелените.

— Добре. — Ив с облекчение се измъкна от стола.

— Този модел е класиран на едно от първите места от списание „Изискани грижи за бебето“, както и от „Съвременното семейство“. А пък телеканалът за майки го избра като най-добрия подарък за миналата година.

— Купувам го.

— Наистина ли? — Бузите на Танди внезапно порозовяха. — О, та това е чудесно. Направо е чудо.

— Можеш ли да го доставиш у тях за партито?

— Иска ли питане? А тъй като и аз ще се навъртам наоколо, ще уредя да включат и втората доставка, която трябва да бъде изпратена в апартамента на Мейвис. Без никаква надбавка.

— Оценявам това. — Ив отново се взря в стола, сякаш все още обмисляше избора си. — Колко струва това чудо?

Пийбоди едва не се задави, когато Танди назова цената. А Ив само се взря смяяно в комплекта и мрачно отрони:

— Мили боже...

— Да, знам, че е ужасно скъпо, но пък действително си струва парите. Освен това мога да ти предложа десетпроцентова отстъпка за всичко, което ще купиш днес, ако си отвориш сметка в „Белия щъркел“.

— Не, не, благодаря. — Ив потърка лице с двете си ръце, докато си повтаряше, че това е само една от съблазните, с които съдбата ни изкушава. — Ще платя целия комплект. Този, който е в любимите на Мейвис цветове.

— Това е страхотен подарък, Далас — увери я Пийбоди.

— Да, така е. Наистина. — Очите на Танди действително се бяха просълзили. — Тя е толкова щастлива, че има приятелка като теб.

— Дяволски си права.

Това са само пари, напомни си Ив, докато приключваше с плащането. Само купчина шибани пари. Докато се възстановяваше от ценовия шок, Пийбоди и Танди не преставаха да бърбят за бебета, за бебешки партита, за бебешки дрънкулки. Щом стигнаха до подхранването за осигуряване на повече кърма, Ив не издържа и прекъсна разговора им:

— Трябва да тръгваме. Чакат ни куп криминални следствия.

— Толкова се радвам, че се отби при нас. И то не само защото реши да пазаруваш тук. Просто не мога да дочакам съботата и бебешкото парти на Мейвис. Напоследък моят социален живот е доста занемарен — добави тя и се засмя безгрижно. — Бебешкото парти на Мейвис е записано на челно място в графика ми. По важност отстъпва само на един предстоящ рожден ден. — Тя се потупа по наедрелия си корем. — Покупката ще бъде доставена в деня преди партито, при това най-късно до обяд. Но ако възникнат някакви проблеми, само ми позвъни тук.

— Ще последвам съвета ти. Благодаря, Танди.

— Доскоро!

С искрена радост, Ив се измъкна навън от топлия, ароматизиран и озвучен бутик, за да се озове сред студения, ветровит и шумен град.

— Колко стана часът, Пийбоди?

— Ами... към три и половина.

— Искам да си легна в някоя тъмна стая.

— Е...

— Но няма почивка за дежурните полицаи. Соевите хотдози ще трябва да заменят комфортния отдиш.

— Нима ще си похапнем? — Пийбоди едва се сдържа да не затанцува по тротоара. — Би трябвало по-често да пазаруваме заедно.

— Пепел ти на езика.

---

[1] Час на смъртта, т.е. Time of Death — TOD (полицейски жаргон или cop's lang, САЩ). — Б.пр. ↑

[2] Modus operandi (лат.) — начин на действие, стил, почерк. — Б.пр. ↑

4.

Ив не бе сигурна какво говори за нея фактът, че се чувства по-добре в моргата, отколкото в бебешки бутик. Пък и всъщност не я бе грижа. Студените бели стени, мирисът на смъртта, едва потискан от ухаещите на борова гора препарати за почистване, ѝ бяха толкова добре познати.

Бутна масивната врата и влезе в залата за аутопсии, тъкмо когато Морис, главният патоанатом към съдебномедицинския център, преместваше мозъка на Бък Байсън от разтворения му череп върху везната.

— Според мен и при двете жертви смъртта е настъпила по сходен начин.

Морис, чийто елегантен костюм се очертаваше под прозиращата найлонова престилка, спря за малко, колкото да запише данните от претеглянето. После остави мозъка върху бял поднос. Не се отличаваше с висок ръст, но бе така добре сложен, сякаш още в следващия миг мускулестият му гръден кош ще пръсне по шевовете шоколадовокафявия му костюм и тъмnozлатистата тениска под него. Изглеждаше странно секси с тези черни, леко скосени очи и мастиленочерна коса, вързана отзад на стегната, сложно усукана плитка.

— И на мен ми изглежда така — съгласи се Ив. — Съвпадението е очевидно. Методът на действие е същият? И убиецът е същият?

— Физическо насилие и травма. Технически казано, той буквално ги е премазал. Завързал е китките и глезените им. Много ще се изненадам, ако следователите не установят, че при двете убийства е бил използван един и същи вид самозалепваща лента. И в двата случая смъртта е настъпила вследствие на задушаване. Мъжът е бил зашеметен от силен удар над стернума^[1]. По тялото му, както споменавах в бележките си от огледа, се наблюдават натъртвания, прорезни рани и охлузвания. Оказал е ожесточена съпротива. Отстраних няколко парченца керамика от гърба и бедрата му.

— Лампата бе счупена. Изглеждаше така, сякаш я е сграбчил от леглото си, изтичал е с нея в ръка във всекидневната и се е опитал да я използва като оръжие срещу нападателя.

— И по двата трупа липсват посмъртни травми. Убиецът е избягал веднага след настъпването на смъртта. И при двата случая няма следи от сексуално насилие. Жената...

Морис избърса ръцете си в кърпа, въпреки че беше с полиетиленови ръкавици, преди да се премести на съседната маса, където лежеше Натали, почистена, гола, с етикет на едното ходило.

— Този трилъчев разрез не ми изглежда направен от твоята ръка — отбеляза смръщена Ив, докато оглеждаше тялото.

— Какво набито око имаш, Далас! — Морис не скри възхищението си от способностите ѝ. — Не, сутринта само надзиравах работата на новия екзаминатор. Нашето мото е: Умри, за да се обучиш. Жената е била измъчвана, преди да умре. Счупени пръсти. Ъгълът и положението на счупването свидетелстват, че е станало чрез извиване на пръстите назад.

Морис вдигна ръка, хвана я с другата и задържа пръста си назад и надолу.

— Ефективно и болезнено.

Ив си спомни ужасната болка, от която бе останала без дъх, когато баща ѝ бе счупил ръката ѝ.

— Да. Да, така е.

— Има и изгорени участъци: по рамото, корема, ходилата. Приличат на контактни обгаряния с лазерен лъч или нещо подобно. Виждаш ли този кръгов отпечатък? Трябва да е бил притиснат много силно, много яко, за да изгори кожата така дълбоко и да остави толкова ясна следа.

За да може по-добре да вижда, тя си постави микро очилата.

— Белезите са съвсем ясни. Глезените ѝ са били здраво вързани, но тя е подскочила и се е гърчила, когато убиецът е горял кожата ѝ. Наложило се е да натисне крака ѝ с ръка, за да я задържи неподвижна. Действал е много грубо. — Тя смъкна очилата. — Носът ѝ е счупен.

— Да. А под микроскопа открихме следи от дребни наранявания от двете страни на ноздрите. — Той взе очилата, за да ги подаде на Пийбоди, а Ив предупредително вдигна пръст към партньорката си.

Пийбоди нагласи очилата и се наведе надолу.

— Виждам само следи от хаотично нанесени удари. — Фокусира погледа си и остана със смръщени вежди, докато Морис освети с фенерчето си носа на Натали отстрани. — Да, добре. Видях ги. Сама нямаше да ги забележа, но сега ги виждам. Той е запушил устата ѝ, а после е стиснал здраво носа ѝ с палец и показалец, за да я задуши.

— Със счупен нос ѝ е било много трудно да диша. А той я е затруднил още повече.

— Подложил я е на разпит — заяви Ив. — Ако е искал само да я измъчва, нямаше да я осакати толкова. Насякъл я е, чупил е костите ѝ, горил я е жестоко по цялото тяло. Повече ми прилича на сексуално насилие или на травма, макар да липсват следи по гърдите и гениталиите.

— Така е. Искал е само да я нарани. Но при второто убийство е имало и разпит, придружен с побой, и е завършил с удушаването на жертвата.

— Защото жената му е казала всичко, което е искал да узнае, или му е дала всичко, от което се е нуждаел — заключи Пийбоди.

— А втората жертва е трябвало да умре, защото първата е казала на убиеца, че приятелят ѝ знае всичко, което ѝ е известно, или е видял същото, което и тя. Но първопричината за двете убийства е свързана най-вече с нея — промърмори Ив.

Ив се завърна в централата и седна зад бюрото си, за да изпие поредното кафе и да добави сведения и бележки към първия си отчет. За втори път се обади в прокуратурата, за да провери дали ще получи по-скоро съдебното решение, без което не можеше да получи достъп до вътрешнофирмената информация.

„Проклетите адвокати“ — въздъхна тя. Адвокатите на счетоводната фирма бяха реагирали като ужилени и веднага се бяха заели да блокират издаването на съдебното решение. „Както и трябваше да се очаква“ — мрачно се замисли Ив. Но нямаше да успеят. Или поне не до края на днешния работен ден.

От своя страна, тя също бе пришпорила разследването и едва не подлуди лаборантите. Те се опитаха да я успокоят: доказателствата вече били получени и обработката им напредвала с пълен ход. Ала за нея всичко това бяха само жалки опити да оправдаят протакането.

Поне засега тя разполагаше само с две жертви, убити в домовете им, намиращи се само през няколко пресечки, само с един час разлика във времето на убийствата. Първо е загинала жената. Работеща в същата фирма, макар и в друга дирекция. И в двата случая смъртта е насилствена, като липсват компютрите и дисковете.

Никакви сведения за лични врагове на жертвите.

Убиецът трябва да е разполагал със собствен транспорт, продължаваше да размишлява тя. Иначе не би могъл да отнесе незабелязано двата компютъра и множеството дискове от двете местопрестъпления.

Намръщи се и провери обажданията на телефона си, за да разбере дали Пийбоди вече е определила какви компютри са притежавали жертвите. Оказа се, че чевръстата ѝ партньорка бе успяла да ѝ изпрати копие от списъка на компютърното оборудване, регистрирано на имената на двете жертви: два настолни компютъра и два лаптопа.

Но в списъка нищо не се споменаваше за палмтопи. Защото от Компюгард не изискваха регистрацията им. Жертвите може да са притежавали и палмтопи, които също като настолните компютри и лаптопите им не бяха открити в жилищата им.

Притежавали са превъзходно оборудване, при това изключително компактно, повтаряше си тя, докато оглеждаше снимките на моделите, приложени към списъка на Пийбоди. Но не можеше да си представи как убиецът е мъкнал компютрите на Натали Копърфийлд, докато се е промъквал тайно през аварийното стълбище.

Не, трябва да е имал автомобил подръка или друго транспортно средство, в което е заключил техниката, докато довърши среднощното си занимание.

А къде е паркирал? Дали не живее някъде наблизко? И дали е действал сам?

Взел е със себе си самозалепващата лента, а може би и инструмент за зашеметяване, както и преносим лазер или каквото там е използвал за обгарянията на телата. В едната ръка е държал оръжие, за да убие поредната си жертва, ако окаже прекалено силна съпротива.

Знаел е за солидно подсигурените ключалки и сигналната уредба у Копърфийлд. Както и че на втория адрес мерките за сигурност са още по-сериозни. Навярно е огледал предварително и двата

апартаментата, след което се е заел с подготовката. Или пък е познавал апартаментите, защото ги е посещавал.

Дали пък не е бил вътре преди убийствата?

И дали е имал лични контакти с двете жертви?

Ив се надигна, отиде до таблото с данните за убийствата, после се върна пак на стола си, като го завъртя така, че да може да изучава лицата на мъртвците.

„Какво си знаела, Натали? Какво си притежавала? Какво си открила? Очевидно си се безпокояла за нещо, каквото и да е било то. Дали пък не си позвънила сутринта на убиеца? Поставила си нови ключалки, алармена система, при това в апартамент, където си се нанесла само преди няколко месеца. Да, сигурно си имала повод за тревога. Но не дотолкова, че да го споделиш със сестра си или с шефа си, жена, която определено е била приятелски настроена към теб. Но в онази сутрин Бък е отишъл на работа. Тогава може би не си се безпокояла толкова, а по-скоро си била в готовност и си се слушвала за нещо подозрително. И не си била чак толкова разтревожена, не си била достатъчно подплашена, че да повикаш приятеля си да дойде при теб и да остане през нощта. Не, не си била изплашена за живота си — заключи Ив — въпреки ножа, скрит под леглото. Била си напрегната, изтормозена, нервна... и нащрек. Но не си се опасявала за живота си. Може би си се чувствала като глупачка, дори леко засрамена, когато си занесла онзи нож в спалнята си. Но не си била чак толкова изплашена, че да повикаш полицията. Или поне да се преместиш при годеника си за няколко дни. Може би си работила върху нещо. И си обичала жилището си, предлагащо усамотяване и спокойствие. Но щом се е стъмнило, тревогата ти се е засилила.“

За да опресни паметта си, Ив отново включи презаписания от видеотелефона на Палма разговор на сестрите:

— Здравсти, Нат!

— Здравей, Палм. Къде си сега?

— Някъде над Монтана. Нали помниш, сега летя по линията Лас Вегас — Ню Йорк. Вчера започнахме. Напред и назад, почти не слизам от совалката. По-късно ще се прибера в Ню Йорк. Нали може пак да отседна при теб?

— Разбира се. Наистина искам те видя. Липсваш ми.
— И ти на мен. Хей, да не би нещо при теб да не е наред?
— Не. Не. Само дето много ми се струпа тези дни.
— Да не си се карала с Бък?
— Не. Ние сме добре. Само че... много работа ми се насъбра.
Всичко се дължи на... Слушай, нали утре почиваш, а?
— Можеш да се обзаложиш, че точно това възнамерявам да направя. Искаш ли да зарежем всякаква работа и да се позабавляваме по женски?
— С удоволствие. Може да обиколим магазините.
— Да. Тъкмо главата ми ще се проветри. А може да изберем и нещо подходящо за теб.
— Да не си променила цветовете си?
— Какво? О, не. Не. Нищо подобно. Не е свързано с това. Става дума за...
— По дяволите! Шефовете отново ме викат!
— Ами тичай тогава. Ще си побъбрим утре сутринта. О, да не забравя! Получи ли новия ключ, както и бележката с новия код за отключване, които ти изпратих сутринта?
— Току-що. Скъпа, струваш ми се много уморена. Какво... о, за бога! Тук не спират да ми звънят. Съжалявам, Нат.
— Добре. Всичко е наред, така че тръгвай, Палм. Наистина се радвам, че отново ще бъдем заедно.
— И аз се радвам. Ще има ли палачинки за закуска?
— Разбира се.
— Дочуване!

Повишено ниво на стрес у жертвата, констатира мислено Ив. Излишно бе да търси помощта на компютърния анализатор. Съвсем ясно го долавяше в гласа ѝ и сякаш го виждаше в очите ѝ. Но не е било страх, а напрежение и умора.

Готвела се е да го сподели със сестра си, каквото и да е било то. Разчитала е на нея така, както е разчитала и на годеника си — в това Ив вече не се съмняваше. Но за щастие на Палма по време на двете убийства тя е била много далече от сцените на престъпленията.

Търсела е да се посъветва с някого, да сподели бремето от разкритията си: натъкнах се на нещо, открих нещо, подозирам нещо... и сега не съм сигурна какво да предприема.

Ив затвори клепачи и мислено си представи отново апартамента на Натали. Подчертано женствена атмосфера в него, всичко спретнато подредено, подбрано с много вкус и хармония. Дрехите ѝ, до които Ив се бе докоснала, го доказваха. Определено е притежавала усет за стил. Освен това е работила усърдно като счетоводителка. Била е практична и много организирана личност. Сменила е ключалките. Следователно е била предпазлива и нащрек.

Но каквото и да е било — което именно е довело до смъртта ѝ — не го е знаела отдавна. Не е изключено да не е узнала всичко, макар според досегашната преценка на Ив убитата Натали Копърфийлд да е била доста интелигентна.

Споделила е тази информация с някого, с някое трето лице, освен с годеника си. Ако наистина е станало така, значи е попаднала не на този, на когото е трябвало.

Ив взе списъка с имената, предоставен ѝ от Кара Грийн, и се зае с разучаването на колегите, сътрудниците от другите отдели и началниците на жертвата, включително и висшето ръководство на фирмата. После се свърза с Пийбоди по видеотелефона за връзка между полицейските отдели:

— Искам да се заемеш с проучването на другите обитатели на сградата, в която е апартаментът на Натали Копърфийлд. Може да са забелязали нещо по-особено.

— Тъкмо отивам натам. Само колкото да снима свидетелските показания на съседите. Първо в сградата на Копърфийлд, а после и на Байсън. Ала нищо интересно не изплува засега.

— Тогава се гмурни по-надълбоко. Аз пък ще се заема с проучването на сметките на двете жертви. И също ще трябва да се зароя по-надълбоко.

— Не се очаква да са били жертви на изнудване. Нито на някакви други финансови машинации.

— Все пак трябва да проверим.

Ив бе съгласна с Пийбоди, че вероятно не става дума за финансови машинации, но това не ѝ попречи да се захване с данните за сметките на Натали. Както и можеше да се очаква, личните ѝ

финанси бяха в същия безупречен ред, както и служебно възложените ѝ банкови сметки. Отлично подредени, прилежно организирани се оказаха също всичките ѝ отчети и баланси за разходите и приходите. Вписана бе всяка една покупка, включително някакъв доста евтин спрей, както, разбира се, и внушителната сума за сватбена рокля, воал и бельо. Вноската бе направена три месеца преди планираната от Натали и Байсън дата за сватбата им.

Само че в апартамента не се намери нищо от този венчален комплект. Ив веднага сподели това озадачаващо обстоятелство с Пийбоди.

— Все някъде трябва да ги е оставила — отвърна ѝ Пийбоди. — Най-вероятно са още в магазина, защото е оставала седмица или дори повече до великото събитие.

— О, да, бях забравила. Но все пак ще проверя, за по-сигурно.

— А пък аз тук се натъкнах на един притежател на забранени вещества, макар и в минимални количества. Наркоман, от три години обитава апартамент на първия етаж. Името му е Майкъл Паули. Има данни, че е страдал от ей ди енд ди^[2]; бил е задържан за дребни кражби по магазините. Но наскоро не е попадал в черните списъци.

— Вече трябва да тръгвам към кабинета си. Ще ти препратя всички нови данни, но ги пази. А после ще се отбия в отдела за електронна информация. Ще видя дали ще успеят да измъкнат нещо полезно от личния ѝ видеотелефон.

— Мога и аз да отида.

— Не искам да те изпращам там, за да не се заиграеш с Макнаб, да го награбиш за задника и прочие.

— Аха, ясен ми е този твой намек.

— Провери имената, Пийбоди. Ако има нещо подозрително, веднага ми сигнализирай. А накрая изпрати всички сведения до компютъра ми тук и вкъщи. Като свършиш, можеш да се прибереш. Ще си поиграеш с Макнаб на „хвани ми задника“.

— Той няма много за хващане, но...

За да си спести нервите, Ив рязко прекъсна връзката. Със същата цел реши да отиде до отдела за електронна информация с елеваторите, а не с асансьора, който тъкмо сега, когато сутрешната смяна приключваше работа, беше претъпкан с народ. Сигурно в кабината му се носеха какви ли не миризми. Елеваторите също не бяха идеални,

отдавна изпотрошени от употреба, стотици ченгета се качваха и слизаха с тях, мъкнеха всевъзможни субекти на разпити или се спускаха долу в архивния отдел.

Ив се отклони от обичайния си маршрут, за да поеме по стъпалата към последния етаж. Влезе в коридора на отдела за електронна информация и веднага бе заслепена от диво искрящите синкави драсканици върху виолетово-розовата одежда, която Йън Макнаб вероятно наричаше „пъстроцветна ежедневна риза“.

— Искам да разбера откъде пазаруваш — настоятелно му заяви тя.

— Ъ? Какво? О, здрасти, Далас.

— За да не допусна никога фаталната грешка и аз да пазарувам от същото място. — Тя измъкна няколко кредита от портмонето си. — Донеси ми една бутилка пепси от онова саркастично и садистично техническо чудо, което наивниците наричат „автомат за продажби“.

— Разбира се.

Пийбоди явно имаше право в преценките си за него или поне в частта, касаеща задника му. По-скоро имаше кльощаво като стъбло на тръстика тяло, обличаше се колоритно като циркова звезда и бе силно увлечен от техниката.

Косата му бе доста зализана от някакво козметично мазило, но все пак прибрана назад благодарение на връзването ѝ на опашка. Така симпатичното му лице се откриваше още повече. В лявото му ухо бяха забучени безброй сребърни халки, че чак подрънкваха, докато крачеше забързано. Ив винаги се бе чудила защо чува по-добре с дясното ухо, ако му говорят отляво.

— Запознах се с твоя случай — започна той, докато ѝ подаваше бутилката. — Но само накратко, по обратния път, колкото да се разнообразя.

— И намери ли нещо, което да ми е от полза?

— Първо се докопах до няколко разговора, проведени от първата жертва седем дни назад. Разбираш ли, дори да е изтрила паметта на видеотелефона си, разговорите се запаметяват на хард диска за...

— Не ми трябва лекция по електроника. Трябват ми само крайните резултати.

— Хайде тогава да се върнем там.

Ако отдел „Убийства“ беше нещо като бизнес класа в нюйоркската полиция, то отделът за електронна информация повече приличаше на салон за висша мода. Пъстроцветната риза на Макнаб заблестя още по-силно сред тези крещящи цветове наоколо, бляскави метални корпуси на компютри и каква ли не друга електроника, сред грижливо намазаните с гел обувки на хората от персонала и тонове накити и всевъзможни украшения по телата им. Винаги е било така — примирено въздъхна лейтенант Ив Далас. Докато отдел „Убийства“ тихомълком си вършеше работа, отделът за електронна информация вдигаше непоносима врява. Дори можеше да се каже, че пицеше до небесата, с всичките тези звукови сигнали, бръмчене, звънене, гласове, музика и свистене от електронните уредби.

Стигаше ѝ само за час да я затворят тук и щеше да полудее окончателно, затова често се бе питала как бившият ѝ партньор Фийни, началник на един от подотделите, успяваше да оцелява в този ад. Всъщност — побърза да се поправи тя — дори да процъфтява сред тези надути пуяци.

Макнаб измъкна един диск от компютъра си.

— Ела, ще ти ги покажа и двата.

Той чевръсто си проправи сред околната джунгла. Повечето от служителите в отдела за електронна информация се размотаваха наоколо, докато оживено говореха посредством слушалките, забучени в ушите им. Глъчта бе толкова силна, че ѝ се прииска веднага да се махне от тук. Но продължи да следва Макнаб през стъклените врати, зад които спретнато, като войници за парад, бяха подредени десетина кабинни. Повечето от половината вече бяха заети. Макнаб се добра до най-близката от свободните, влезе вътре и веднага напъха диска в прореза на миниатюрния компютър.

— Повечето от разговорите са на втората жертва. Байсън е разговарял с майка си, със сестра си, с фирмата си. Има и още няколко обаждания до различни магазини. Нали двамата с Натали Копърфийлд са се готвели за сватба?

— Точно такива са били плановете им.

— Даа. Да проверявам ли разговорите за доставка на цветя, за поръчка на тоалетите и други подобни дейности?

— Може ли да прескочим този увод?

— Разговорите се оказаха толкова много, че се наложи да разпределя записите не в един, а в два файла. В първия съм отделил само тези, в които е говорил с приятелката си. Ако пожелаеш, можеш после да ги прослушаш. Режим на възпроизвеждане на записите — подаде той устна команда към компютъра.

Компютърът послушно изрецитира датата и часа на записания разговор, както и използвания код. На екрана се появи Байсън, така както Натали го е виждала тогава на джобния си видеотелефон.

Изглеждаше доста привлекателен, каза си Ив, преди лицето му да е било смазано.

— Здравей, Нат.

— Здравей, Бък. Сам ли си?

— Да, тъкмо отивам на едно съвещание. Какво те безпокои пак?

— Искам да поговоря с теб... за... за това, с което се занимаваме. Може ли да обядваме заедно?

— Няма да мога. Имам насрочен делови обяд. Какво има?

— Не мисля, че е редно да говорим за това по телефона. След работа... ще отидем у дома. Когато свършиш за днес, слез долу при мен да ме вземеш. Става ли? Мисля, че наистина е важно.

— Добре, ще се видим по-късно.

Компютърът обяви край на разговора и отчете времето му.

— Била е малко стресирана, малко изнервена, но същевременно и възбудена — заключи Ив. — Звучи като в играта „Виж какво намерих“.

Вторият разговор беше проведен на следващия ден с входящо повикване.

— Здравсти, скъпа. Опитах се да се отърва от онзи делови обяд, но ударих на камък. Искаш ли по-късно да намина към теб?

— Не, не, всичко е наред. Сега имам много работа. Бък, слушай, натъкнах се на още нещо. Дори си мисля, че е много повече,

отколкото досегашното. Утре ще ти разкажа. Какво ще кажеш да се видим на закуска? На нашето място?

— Ще бъда там. В седем и половина добре ли е?

— Чудесно. Господи, Бък. Просто не мога да повярвам. Трябва да разровим всичко това. Защото то трябва да бъде спряно.

— Ами можем да отидем при ченгетата.

— Не сега. Нали трябва да сме абсолютно сигурни. Не знаем кой е замесен, нито пък докъде се простира краят на веригата. Още нищо не е сигурно. Трябва да бъдем много внимателни. Утре сутринта ще ти го обясня.

— Но не работи до много късно. Обичам те.

— И аз те обичам.

Следваше поредица от други разговори, все по-напрегнати, но също толкова загадъчни, която приключваше с един разговор, проведен в полунощ, само два часа преди убийството на Натали.

— Исках само да поговоря с теб. Да видя лицето ти на екранчето. Нат, чуй ме, свърших и мога да прескоча до теб.

— Стана късно, а пък ти днес имаше толкова труден ден. Аз съм добре, наистина. Е, малко съм изнервена, признавам. Пък и Палма ще дойде по-късно. Винаги се чувствам неудобно, когато оставах да преспиш тук, а тя е в съседната спалня.

— Ти си пуританка.

— Наистина съм.

След малко тя се засмя.

— Ще ѝ кажа, Бък, ще разкажа и на нея.

— Не ми допада начинът, по който действаш. Нат, те се опитват да те подкупят.

— Но само за това, за което си мислят, че ми е известно.

— Това по-скоро е ултиматум, а не подкуп. Могат да се опитат да те наранят.

— Поисках четиридесет и осем часа, за да обмисля всичко. Няма причина да се решат да предприемат нещо, преди да им дам отговор. Монтираха ми нови ключалки и алармена система. И Палма ще си дойде. Сега съм в разгара на работата, Бък. Искам да я свърша докрай. Искам само да сглобя картинката и да кажа на Палм. А утре ще занесем всичко на властите.

— Ще дойда утре рано сутринта. Ще отидем заедно.

— Но не взимай твоите копия от файловете. Нека просто така... като застраховка, разбираш ли? Ако ченгетата не свършат работа, ще се обърнем към медиите, защото това трябва да излезе наяве.

— По един или друг начин, Нат. Ще им подпалим задниците.

— И ще се върнем към нашия живот. Нямам търпение да се омъжа за теб.

— Аз пък съм луд по теб. Наспи се добре, скъпа. Утре всичко ще свърши.

— Никак не искам повече да го отлагаме. Обичам те. Лека нощ.

— Любители... — процеди Ив със смесица от съжаление и гняв. — Играят си на детективи. Ако бяха отишли в полицията, сега щяха да са живи.

— Попаднали са на нещо горещо — съгласи се Макнаб. — Подкупи и заплахи, завършили с кърваво убийство. Ще върна записите назад. Може би тя се е добрала до повече подробности някъде на по-ранен етап в тази игра на криеница. Струва ми се свършено ясно, че е надушила нещо в работата си.

— Все още чакам шибаното съдебно решение за файловете и папките ѝ. И пак ми се пречкат техните адвокати. Проклетите адвокати! Някой иска да свърши нещо, но те прахосват ужасно много време да го обвиняват в какво ли не, докато потулят следите.

— Само че всичко остава следи. А хрътките от отдела за електронна информация само чакат команда, за да започнат да душат по следата. — Той извади диска и го подаде на Ив. — Дяволски ме е срам за тях, че още не са напипали нещо съществено. Но скоро ще се убедиш, че са способни да вършат много добра работа.

— Те знаят само да се ровят в числата, а оставят на нас да ловим лошите момчета. — На излизане от кабината обаче я обзе пристъп на угризение. — Върни записа назад — нареди тя на Макнаб, преди да се разделят. — И продължавай все назад, докато не попаднем на нещо полезно. Струва ми се, че ако някой се е свързал с нея чрез видеотелефона, тя е запазила записа на разговора. Вероятно си е казала, че се е натъкнала на важен случай. Всички счетоводители, заети с техните колони с числа и балансови отчети, имат навика да пазят архивни сведения. Ако наистина се е осъществил такъв разговор, тя може би го е записала някъде.

„Или го е предала на убиеца си“, мислеше си Ив, докато излизаше с облекчение от отдела за електронна информация. Най-вероятно му е признала всичко, което той е искал да узнае, преди да приключи с нея.

По пътя към дома си Ив се отби и в лабораторията. Целта ѝ бе да нахока здравата шефа ѝ Дик Беренски заради протакането на лабораторните анализи. Но докато крачеше забързано из тунелите и остъклените помещения, неочаквано зърна Харво — една от лаборантките, с която преди бе работила в един екип.

Погледът на Ив моментално бе привлечен от голите мъже, изрисувани върху кепето, което Харво бе нахлупила върху късата си, непокорно щръкнала червена коса.

— Хубава шапка.

— Много се зарадвах, когато я намерих — отвърна Харво, без да престава да дъвче розовата си дъвка. — Ако търсиш Дик, няма да го намериш. Замина за няколко дни на юг. Сигурно вече е слънчасал и досажда на някоя нещастница, чието единствено желание е да я оставят на мира да си пийва пиня колада.

— Кой тогава управлява приюта?

— Йън се нагърби с този товар, но в момента и той е навън по някаква задача. Нещо, свързано с някакъв удавник, намерен в Ист Ривър. И понеже за него това е приятно разнообразие, веднага се понесе към мястото на произшествието. Но ако искаш, аз мога да ти покажа до какво сме се добрали относно твоето двойно убийство.

— Оценявам това.

— Винаги съм на своя пост.

Но вместо да заведе Ив до царството на Беренски, Харво я замъкна сред лабиринта от стаи до своето работно място.

— Не обичаш ли работата на открито, Харво?

— Не. Защото си харесвам кошера. — Тя се настани на столчето си и опря на поставката му маратонките си в черно и зелено. — Пък и не ме привличат много гледките с трупове. Нали знаеш, моята работа е само да издирвам доказателства. — Завъртя се на столчето, а дългите ѝ лакирани нокти затанцуваха върху клавиатурата. — Още не съм обработила самозалепващата се лента, защото техникът, който се зае с нея, току-що си тръгна. Може би ще получиш рапорта утре сутринта, но след като си дошла дотук...

— Да, след като и без това съм вече тук...

— Лентата и при двете убийства е от една и съща ролка. Виждаш ли тук? Това е парчето от глезените на убитата жена, което съвпада с парчето от китките на мъжа. Няколко часа ни бяха нужни, докато изчистим всички примеси, но накрая доказахме, че съвпадат. Това е лента, която се използва в градинарството.

— Не си въобразявай, че мога да сътворя чудо и да доставя пръстови отпечатъци.

— Не храня подобни илюзии. Но ми е нужно нещо подходящо за ДНК анализ. Засега не разполагаме с нищо съмнително от първото убийство. Няма дори и под ноктите ѝ. Колкото до отпечатъците от пръсти от местопрестъплението — още говоря само за първото убийство, — те са на двете жертви и на Палма, сестрата на Натали. Кръвта е на жертвата. Тя не е успяла да нанесе нито един удар. Но виж, мъжът е съумял да халоса убиеца няколко пъти.

— Тогава разполагаш с ДНК материал от второто убийство.

— Е, намерената там кръв не е само от жертвата. Има няколко задоволителни следи по кокалчетата на пръстите на убития. Той е цапардосал копелето. Когато го пипнеш, ще докажем, че ДНК пробата съответства на неговата.

— Заеми се с обработката на частиците по кожата на жертвата.

— Да, разбира се, вече сме започнали. Но ще трябва да изчакаш, докато ги изчистим. Ще ти дадем резултатите, а от теб се иска да откриеш името и адреса на убиеца. По тялото на мъжа се натъкнахме на следи от кръв и слюнка, които не са негови. За удушаването му е използвана корда, която после е била отстранена.

— Като че ли се е забавлявал, докато го е душил.

— Може и така да се каже. А ето и още нещо. По тялото на жената има следи от жестоки наранявания. Чупил е пръстите ѝ с някакъв гладък и кръгъл предмет. Може би чукче. Фрас, фрас и готово. А за да се справи с ключалките, си е послужил с шперц.

Ив сама бе забелязала това, но само кимна и добави:

— Явно е отишъл добре подготвен. Знаел е, че ключалките са сменени.

— И така, да повторим, ние ще ти предоставим всичко, с което разполагаме за второто престъпление, за да можеш да хукнеш по дирите.

— Оценявам това.

Ив се загледа в Харво, докато си мислеше какво тежко пътуване я очаква на път за вкъщи заради ужасно претовареното движение. И така, какво се изясни досега? Първо се е опитал да я подкупи. Може би за да подготви убийството ѝ. Натали Копърфийлд наивно е вярвала, че преговорите около подкупа ще ѝ осигурят време, но всъщност така е облекчила убиеца — той е разполагал с възможност да планира и подготви всичко.

Несъмнено се е касаело за нещо наистина доста горещо, за да бъде извършено двойно убийство.

Трябваше да се върне към счетоводната фирма. Само там можеше да изрови нещо. Отчаяно се нуждаеше от проклетата документация, заключена в кабинета на Натали Копърфийлд. Протегна ръка към видеотелефона, вграден в арматурното табло на колата, и се свърза с прокурора Шер Рео от градската прокуратура.

— Тъкмо излизам — прекъсна я Рео. — Наистина имам важна среща. Не ме разигравай точно сега.

— Аз пък имам два трупа в моргата. Искам си съдебното решение. Не ме разигравай точно сега.

— А знаеш ли колко документи трябва да обработи един прокурор за няколко часа?

— Това да не е от онези въпроси като „Колко ангела могат да се поберат върху острието на една игла“?

Рео кисело се усмихна.

— Обади ми се на същия номер.

— А защо ангелите танцуват върху иглата? Защо вместо това не се реят в облаците?

— Лично аз бих предпочела второто. Но не забравяй, че не съм ангел — иронично присви устни Рео.

— Нито пък аз. Стига сме философствали. Какво да правя с онези адвокати? Какво става с моето съдебно решение?

— Започнах работата по него, Далас, но няма да мога да се справя преди утре сутринта. Тези адвокати не само че са много устати, но са и доста богати. Разполагат с добре платени слуги и с цяла орда юридически работи, които могат да намерят прецедент като игла в купа сено.

— Купа сено? Какво искаш да кажеш с това?

— Нищо особено. — Рео въздъхна дълбоко и продължително. — Най-добре ще е да се изчака края на утрешния ден. Свързах се с един съдия, за да прегледа последните им искания. Ако не е много зает с нещо друго, ще се справи, да кажем, за няколко часа. Но за всеки случай ми се обади утре рано.

— Непременно — обеща Ив и прекъсна връзката.

Прекалено много време, помисли си тя. Прекалено много време ѝ поглъщаше това изчакване.

Който и да е убил Натали и Бък — или е заповядал да ги убият — по всяка вероятност веднага след това се е заел с изтриването или подправянето на файловете в служебния ѝ компютър.

Надяваше се Макнаб да се окаже прав, че ловджийските хрътки от отдела за електронна информация ще надушат дирята, за която тя имаше предчувствието, че адвокатите на счетоводната фирма прикриват, докато ровят в оная купа сено.

Но ако колегите от отдела за електронна информация я подведат, тя сама ще трябва да се нагърби с ролята на ловджийска хрътка.

С тези мрачни мисли, тя премина през вратите на дома си.

---

[1] Гръдната кост, към която са свързани ребрата. — Б.пр. ↑

[2] ADD (англ., съкр. от attention deficit disorder) — психично нарушение, изразяващо се в разконцентрирано внимание, прекалена импулсивност и хиперактивност. Среща се предимно при деца. — Б.пр. ↑

5.

Съмърсет я хвана неподготвена за схватката с него, защото умът ѝ бе задръстен със съвсем други мисли.

— Вие ли сте поръчала формуляри за смяна на адреса?

— Ъ? Какво? — За миг се сепна и отстъпи крачка назад, за което моментално съжали. Какъвто си беше костелив и винаги в черен костюм, ѝ действаше като трън в петата. — Не можеш ли да си намериш друго място за обитаване? Чух, че се предлагало нещо подходящо за теб в някъде в центъра. Май че беше по Източна дванадесета улица.

Съмърсет присви устни — ако въобще бе възможно да ги стегне още повече.

— Предположих, че тъй като възнамерявате повече да не живеете тук, сте поръчали тези адресни формуляри.

Тя свали палтото си и го метна върху парапета на стълбището, до подпорната колона.

— Да, вземи формулярите. После ще ги попълня. — Пое нагоре по стъпалата. — С колко „м“ се пише Съмърсет^[1]?

Остави го зад гърба си сам в голямото фоайе. Рурк навярно вече се е прибрал, реши тя, но трябваше да изчака да се измъкне от обхвата на тези демонични уши, преди да се заеме с проверките чрез някой от скенерите в къщата.

Изкушаваше се да се устреми направо към спалнята и да се тръшне на леглото. Поне за двадесетина минути. Но трудният случай, който разследваше, не ѝ даваше мира и затова продължи към кабинета си.

Завари съпруга си там, зает с наливане на вино.

— Дълъг ден, нали, лейтенант? Мисля, че това ще ти дойде добре.

— Няма да ми навреди. — Или този мъж бе роден психолог, или тя беше дяволски лесно предсказуема. — Отдавна ли си у дома?

— От около два часа.

Смръщи вежди, щом погледна часовника си.

— Станало е по-късно, отколкото си мислех. Съжалявам. Май трябваше да ти звънна.

— Нямахте да ми навреди. — Пристъпи към нея и ѝ подаде чашата. После пое брадичката ѝ със свободната си ръка и се зае да изучава лицето ѝ, преди да допре устните си до нейните. — Дълъг и тежък ден.

— Е, имала съм и по-кратки и по-леки.

— А като те гледам, ми се струва, че се готвиш да го направиш още по-дълъг. Червено месо?

— Защо всички в тази къща говорят кодирано?

Той се усмихна и прекара показалеца си покрай трапчинката на брадичката ѝ.

— Би могла да хапнеш един стек. Но ще ти е по-лесно да изядеш една пица, докато си на бюрото — продължи той, докато се взираше внимателно в нея. — Особено като се има предвид, че няма да ти бъдат нужни кой знае колко прибори за хранене.

— Ами мисля, че ще е добре.

— Тогава ще се преместим в оранжерията. — За да избегне протестите ѝ, той просто я хвана за ръка и я поведе към асансьора. — Така ще си прочистиш главата.

Навярно имаше право. В света на Рурк беше нещо съвсем просто да поръчаш истинско месо, заедно с всичките му там гарнитурни, да пиеш вино с храната, дори на свещи — при това не къде да е, а сред изискан интериор с буйна растителност наоколо, за да съзерцаваш как в далечината блещукат светлините на града, а наблизо да пращи сгряващ огън.

Колко пъти се бе чудила дали езикът ѝ не е толкова остър именно заради тези шокиращи различия между света ѝ у дома и другия неин свят — в полицията.

— Хубаво е тук — призна тя и се опита да прогони мислите си, да промени настроението си.

— Разкажи ми за жертвата.

— За жертвите. Е, това може да почака.

— И без това не можеш да си ги избиеш от главата. И за двама ни ще е по-добре, ако ми поговориш за тях.

— Значи не ти се ще да си побъбрим за политика, за времето, за последните клюки около знаменитостите?

Той се усмихна, седна и посегна към чашата си.

Тя му разказа, описвайки най-подробно двете убийства, плановете си за разследването, методите си, околната обстановка.

— Слушаш разговорите им. Усецането е странно. Помежду им е имало нещо специално. Но си остава скрито под повърхността, разбираш ме, нали? Отвъд първоначалното сладникаво привличане.

— Възможностите, които са имали... Не става дума за това, че са били убити, а за всичко онова, което биха могли да имат заедно.

— Да, предполагам, че е така. — Тя се вгледа през тъмните стъкла на прозорците към примигващите в далечината светлинки на града, където можеха да се открият толкова добри, но също и толкова зли хора. — Бясна съм.

— Убийствата винаги те карат да побесняваш.

— Това се подразбира. Искях да кажа, че съм бясна на жертвите. Какво, по дяволите, са си въобразявали? — Безсилие струеше от цялата ѝ физиономия, от очите ѝ, от гласа ѝ. — Защо не са се обърнали към полицията? Сега са мъртви не само защото някой е искал да ги очисти, но и понеже са решили да играят играта самостоятелно. Игра, в която е било невъзможно да спечелят.

— Мнозина от нас не тичат начаса в полицията.

— А някои пък бягат през глава от нея — сухо отбеляза тя. — Натали Копърфийлд е поръчала да монтират нови ключалки само два дни преди да бъде убита. Това ми подсказва, че е била много разтревожена от нещо. Освен това е държала нож в спалнята си — или поне така предположих от огледа на местопрестъплението. Това също показва, че е била изплашена. Но... — Ив ядно заби вилицата си в късчето от стека. — В същото време обаче не е споделила нищо с беззащитната си сестра, която щяла да прекара нощта в същия апартамент. Дори не е отишла за по-сигурно при приятеля си.

„А ти пък страдаш, защото смяташ, че всичко това е можело да се предотврати, ако се бе обърнала към някого като теб“, мислено добави Рурк.

— От всичко това следва, че тя е имала силно развито чувство за независимост, примесено със самоувереност, че ще съумее сама да се справи със ситуацията.

— Не. — Ив скептично поклати глава. — По-скоро е признак за поведение, ръководено от схващането: Това не може да се случи на мен. Същото, което подтиква хората да скитат из опасните квартали или да не искат да харчат много пари за подобряване на личната си сигурност. Насилието се случва само на другите. А знаеш ли какво още? — добави тя и размаха вилицата си. — Те са били много увлечени в цялата тази афера. Казали са си: Брей, какво открихме! Ще го разровим, а после ще го раздухаме и ще ни побъркат с интервюта, ще станем важни личности.

— Хм... Били са най-обикновени хора, придържали са се към обичайния начин на живот, ала ето че се появило нещо наистина необичайно и някой ги е изтръгнал от обичайността им. Но трябва да се признае, че счетоводната им фирма се радва на превъзходна репутация.

— Но не си се възползвал от услугите им. Проверих, защото нещата щяха доста да се усложнят, ако го бе направил.

— Навремето обмислях дали да се обърна към тях. Но прецених, че „Слоън, Майерс и Краус“ са прекалено тесногръди и сковани за моя вкус.

— Не е ли това дефиницията за счетоводителите?

— Засрами се! — засмя се той. — Да прибъгваш до такова блудкаво клише. Има хора, скъпа Ив, които са способни да се забавляват, докато боравят с числа и какви ли не финансови документи, без да са тесногръди и сковани.

— А пък аз си въобразявах, че те са изключение от правилото. Не, наистина съм бясна — призна тя. — Адски бясна. Фирмата разполага с цяла рота адвокати, които през целия проклет ден ме разтакаваха заради шибаното съдебно решение. Двама от техните служители са убити, а те само ми пречат да си върша работата.

— Всеки върши своята — възрази й той. — Съжалявам, лейтенант, но те не използват мускулите си, а законите, за да правят всичко по силите си и да бранят дискретността на клиентите си. Иначе от репутацията, с която явно толкова се гордеят, не би останало нищо.

— Някой там обаче е знаел това, което са знаели Копърфийлд и Байсън. Някой, действащ като прът в колелото на аматьорското им разследване. Защото те двамата преди това са се нагърбили да забучат

прът в колелото на играта на другите. Следователно някой техен близък колега също е знаел какво става.

Той си отрязва още едно парче от вкусния стек.

— Не е невъзможно някой с много изявени хакерски умения да проникне във файловете в служебния компютър на тази Натали Копърфийлд.

В първия миг Ив нищо не каза, понеже си мислеше същото. След кратко обмисляне на този директен подход обаче отхвърли предложението му:

— Не. Не мога да го направя.

— Не съм и смятал, че ще можеш. По същите причини, по които тази счетоводна фирма плаща на адвокатите си да бранят интересите ѝ. Нали това им е работата. На този етап не си наясно кой още е бил замесен, нито можеш да предскажеш кой ще се окаже засегнат от разследването. Така че не можеш да минеш по кратката процедура.

— Не, не мога.

— Предполагам, че ще започнеш от дъното, докато постепенно стигнеш до върха. От прекия началник на Копърфийлд.

— Вече я разпитах. Все още не съм я зачеркнала от списъка на заподозрените, но ако не е била шокирана и смутена от убийството на Копърфийлд, както го показва, ще означава, че е сбъркала професията си, като не е станала актриса. Това обаче още не доказва, че не е знаела какво е открила Натали. Защо тя да не отиде при прекия си началник, още повече че несъмнено са поддържали доста приятелски отношения. Може да се допусне, че Грийн, в качеството си на по-високопоставена, е знаела тайната. Или се е страхувала от нея.

— Сигурна ли си, че убитата наистина е открила нещо нередно във фирмата?

— Всички следи водят натам. Пране на пари, избягване на данъци, измами, мошеничества и лично облагодетелстване. Някакви законни форми за нещо, което въобще не е било законно. — Тя сви рамене. — Може да бъде всяка една от тези толкова популярни видове финансови измами. Вероятно познаваш хора, които са използвали тази счетоводна фирма.

— Разбира се, че познавам.

— Говоря за укриване на солидни суми в задния джоб — добави Ив. — А не само за обирание на каймака от някоя сделка или нещо

подобно — продължи тя. — Не очаквам нещо по-малко, като имам предвид колко нерви и възбуда породиха тези две убийства, без дори да отчитам степента на приложеното насилие. Явно става дума за нещо голямо. Нещо, което е започнало с предложение за подкуп и е завършило с две убийства.

Той се замисли дали да не долее чашите, но реши, че само ще похаби прекрасното вино. Неговата всецяло отдадена на разследването полицайка ще откаже втората чаша, ако е решила да работи тази вечер.

— Не допускаш ли да е замесен професионален убиец?

— Инстинктът ми подсказва, че не е. Нито изглежда така, поне на пръв поглед. Ако бе професионален убиец, щеше да се постарее да замаскира убийствата като опит за грабеж, изнасилване или лично отмъщение, при което се действа много по-небрежно или спонтанно. Но това не се наблюдава в случая. Когато го пипна, много ще се изненадам, ако не се окаже, че това са първите му две убийства.

Щом се върна отново в кабинета си на долния етаж, Ив подреди таблото с данните за убийствата, което поддържаше тук в същия вид като в служебния си кабинет в полицията. А Рурк, в чиито крака котаракът лениво се отъркваше, стоеше отстрани и я наблюдаваше. И изучаваше снимките на таблото.

— Струва ми се, че е побеснял и в същото време е бил доста изплашен.

Тя спря подреждането и веднага се обърна към него.

— Защо мислиш така?

— Ами съдя по това какво е сторил с лицето ѝ. Ето на тази снимка например. Нанесъл ѝ е няколко удара. А може да не е било необходимо, нали?

— Не. Продължавай.

Рурк повдигна рамене.

— Вързал е ръцете и краката ѝ, при това толкова силно, че са останали тези белези. Мисля, че това е признак на гняв. Както и изгарянията по ходилата. Това вече пък доказва, че си имаш работа с някой изключително гаден тип. Не е ли признак на страхливост да я държиш вързана, докато я душиш? А същото е сторил и с втората

жертва, с мъжа. Ами използването на чук? Това вече не мога да го разбера!

— И мен ме порази още в самото начало. Но ти пропусна нещо. Той я е ритал, с все сила при това. Ако е смятал да убие жертвите по друг начин, не би искал да наблюдава лицата им. А той е държал да го направи интимно. Не сексуално, а интимно. Схващаш ли нюанса? И затова е смъкнал превръзките от устата им малко преди да ги убие. Направил е нещо напълно излишно. Но сигурно си е мислил какъв прилив на могъщество ще го обземе, когато гледа и слуша последиците от това, което им е причинил. Можел е да постигне целта си с толкова много други методи, но е избрал тъкмо този!

Тя присви очи, докато отново оглеждаше фотографиите, които вече бе подредила до последната върху таблото.

— Да държиш жертвата в ръцете си, да усещаш силата на мускулите си, на китките си. Да чуваш предсмъртните ѝ хрипове, задъханото поемане на последната глътка въздух. Ако устата на жертвата още е била вързана, звуците биха били заглушени. Да, тук е била вложена много страст, но усещането за сила и мощ е надделяло.

Тя се залови за работа, а котаракът се затътри след Рурк, който през следващите два часа щеше да бъде по-грижлив господар от нея.

Зае се да проучва данните, които Пийбоди ѝ бе изпратила по електронната поща. Най-долу в списъка бяха съседите на Натали Копърфийлд. Защо да си отвличат вниманието с нечия нова ключалка? Нали всеки от тях може да бъде нападнат не само в апартамента си, но и в коридора или пък в асансьора?

А колкото до Байсън, неговите съседи я интересуваха още по-слабо. Основната фигура бе Копърфийлд, а не годеникът ѝ.

Международни финансови операции, припомни си Ив. Това е било полето на действие на Натали Копърфийлд. В тази сфера винаги са били използвани какви ли не методи за контрабанда. Не би било изключение, ако някой от баровските ѝ клиенти се е занимавал с търговия със забранени стоки, доставял е оръжие или пък хора.

Отново прослуша по видеотелефона записите на всички разговори между двете жертви, като следеше всяко трепване на лицата или промяната в гласовете им. Били са напрегнати, заключи тя, донякъде шокирани, несъмнено възбудени, ала не и истински уплашени.

А как биха се държали, ако са знаели, че животът и на двама им е заложен на карта?

Цялата история все повече започваше да ѝ прилича на престъпление на „белите якички“. Дело на много богати и много добре прикрити престъпници, които обаче рядко си мърсят ръцете с физическо насилие.

Една мисъл я осени, когато стана от стола и се запъти към вратата между своя кабинет и кабинета на Рурк. Подразни се, понеже не го завари вътре. Но тъкмо бе смръщила вежди, когато той заговори иззад гърба ѝ:

— Мен ли търсиш?

— Господи, вдигаш по-малко шум дори от проклетата котка!

— Вече стана много късно. Трябва да те отведе в леглото.

— Искях само да...

— Двадесет часа работа стигат. — Отново я хвана за ръката. — Ще получиш ли скоро съдебното решение?

— След около половин час. Само да отида да го взема и...

— Отложи го за сутринта.

— Добре, добре. — Тя се съгласи, защото бе толкова уморена, че ако решеше да я завлече насила в леглото, нямаше да има сили да се съпротивлява. — Само се питах дали като велик финансов мъдрец можеш да ми обясниш през колко прегради трябва да премине някой от твоите подчинени, за да се добере до теб.

— Това зависи от самия подчинен и от причината, заради която иска да се срещне с мен.

— Но при всички положения ще се натъкне на Каро, нали? — попита тя, имайки предвид секретарката му.

— Да, по всяка вероятност.

— Дори и ако този подчинен спомене някаква много важна причина за срещата, Каро ще му обясни, че си зает с някакъв ангажимент, че имаш важна среща.

— Естествено.

— Е, всеки от шефовете в счетоводната фирма си има Каро.

— Има само една Каро и тя е моята секретарка. Но да, те непременно си имат поне по една секретарка и предполагам, че тези жени си разбират работата.

Когато стигнаха в спалнята, Ив изу ботушите си и започна да се разсъблича в полумрака, като се опитваше да си спомни дали на връщане от работа не бе изгубила нещо.

— Трябва да се стегна — промърмори си тя. — Трябва да сложа ръка върху тези проклетни файлове, папки, бележници. Онези мръсници адвокатите ми отнеха цял ден. Иде ми да им сритам задниците!

— Точно така, скъпа.

— И друг път съм чувала такива иронични подмятания.

Тя се плъзна в леглото и му позволи да я притегли тъй плътно към топлото си тяло.

— Днес купих подарък за бебешкото парти.

— Добре.

Ив се усмихна самодоволно в тъмното.

— Ако Мейвис започне да ражда по време на партито, ти ще трябва да я отведеш с колата до родилното.

За цели десет секунди между тях остана надвиснала пълна тишина.

— Опитваш се да ми прехвърлиш кошмарите си. Много недостойно от твоя страна.

— А пък днес някой ми каза, че човек никога не бива да пропуска да се позабавлява, ако му се удаде случай.

— Така ли? Ами добре тогава. — Ръката му леко се плъзна под нощницата и обхвана гърдата ѝ. — Я виж какво си намерих.

— Стига, заспивай вече.

— Нямам такова намерение. — Палецът обиколи зърното ѝ, докато зъбите му ухапах врата ѝ. — Но ти заспивай. Ако можеш. А аз само ще се позабавлявам и ще пропъдя кошмарите ти. Много важна работа.

И докато устата и ръцете му бяха много заети, тя безпогрешно отгатна какво един мъж нарича „много важна работа“. Възбудата, съвсем полека, но неотстъпно изтласкваше умората ѝ и тя неусетно достигна дотам да се извива на дъга от наслада.

През цялото време не отрони нито дума. Само кръвта ѝ все повече кипваше.

Обърна се към него, протегна ръце, устата ѝ затърси неговата.

Вкусът му, просмукващ се през устните му, го тласкаше да се слее напълно с нея. И колкото по-дълго се притискаше към него,

толкова по-леко ръцете ѝ се плъзгаха по снагата му и бе завладяна от чувството, че съблазнява съблазнителя си.

Желаеше кожата ѝ, забързания пулс в гърлото ѝ, твърдата извивка на гърдите ѝ. Мека, силна и топла. Дъхът ѝ секна, а сетне се отпусна с лека въздишка. Бедрата ѝ се надигнаха, едновременно подканващо и искащо.

И докато се движеха заедно, докато тръпнеше под него, надигащото се желание, никога неукротено докрай, напираше с все сила да се излее.

„Да, сега — каза си тя. — Точно сега.“

Сякаш избухна пламък и огън, когато проникна в нея — толкова мощен бе тласъкът, който я разтърси. Можеше да вижда очите му, които не откъсваха поглед от нейните дори когато тя полетя на гребена на вълната. Премина над нея и се озова сред вихър от устрем и топлина.

— С мен — поиска тя. — Заедно с мен.

И когато устните му се сляха с нейните, а бурята достигна своя връх, тя усети как отлита нанякъде с него.

Останала без дъх, докато бавно се съвземаше, тя примигна към тъмното небе, надничащо от прозореца над леглото. Той лежеше върху нея, тежестта му я притискаше към матрака, а сърцето му бумтеше в такт с нейното.

Чувстваше се чудесно и тъкмо вече започна да се унася в сън, когато ѝ се стори, че вижда Галахад, докопал една купа със сметана, зает да омиа съдържанието ѝ.

— Човек никога не знае къде ще открие истинското забавление.

Устните му погалиха косата ѝ, а след това той помръдна, като отново извъртя гърба ѝ към себе си.

— Аз знам.

Все така сгушена в него, тя най-после се унесе в дълбок сън с усмивка на лице.

Когато се събуди, Рурк седеше на креслото в спалнята, зает, както му бе навика да преглежда сутрешните отчети. До ноздрите ѝ достигна ароматът на току-що сварено кафе, но тя предпочете първо душа.

Когато излезе, същата миризма отново я застигна. Подуши като ловджийско куче, обърна се и видя голяма чаша с кафе, оставена на шкафа до умивалника.

Това я накара да се усмихне и да се отпусне, сякаш след малко щеше да се унесе в сън. Както бе гола, отпи първата, най-вкусната глътка, а водата още капеше от нея. После отиде до стенния сешоар, а накрая си наметна пенъора.

Понесла чашата, излезе от банята и отиде при него. Наведе се и го дари с една целувка, гореща като кафето.

— Благодаря.

— За нищо. Тъкмо мислех да се присъединя към теб и да ти пораздвижа кръвта, този път по друг начин, но вече съм облечен. — Без да отделя поглед от нея, Рурк размаха пръст наляво, за да предупреди Галахад, докато котаракът се опитваше да се добере до купата с ягоди. — Изглеждаш много свежа и отпочинала.

— Ами рецептата е проста: малко секс за приспиване и после здрав сън.

— При това изречено със самодоволна усмивка. За по-голям ефект.

— Ха. Ти си един остроумен и страшно секси кучи син. Ето, сега вече постигнах големия ефект.

Той се разсмя.

— След като се изяснихме, седни да закусиш, докато аз ти разкажа какво успях да узная от един мой делови партньор за твоите високопоставени счетоводители.

— Какъв е този партньор? — Тя върна на масата чашата си с кафето. — Кога успя да се свържеш с него?

— Току-що. Но ти не го познаваш.

— Разкажи ми, докато се обличам.

— Първо закуската.

Тя въздъхна примирено, но се наведе и си взе от ягодите, оставени в една малка купа.

— Хайде, започвай.

— Джейкъб Слоън основал фирмата заедно с Карл Майерс, бащата на сегашния Карл Майерс, чието име е сред другите две върху фирмените бланки. Отначало Слоън имал само шепа счетоводители и

затова ги надзиравал лично. Но според моя източник продължил да участва много активно в управлението на фирмата и след това.

— Нали е била негова рожба, нормално е да иска да следи растежа ѝ.

— Да, и аз бих казал така. Майерс не се е занимавал с международните операции. Наследил от баща си опит във воденето на корпоративните финанси и индивидуалните сметки, като повечето от тях са на много изтъкнати бизнесмени. Робърт Краус, който станал техен партньор след десетина години, сега оглавява правния отдел и надзирава най-важните международни операции.

Рурк побутна към нея друга купа, която на Ив се стори пълна с нещо, подозрително напомнящо овесени ядки. Или по-скоро люспи, обелени от кората на някакво дърво.

— А той, говоря за този твой анонимен делови партньор, знае ли доколко активни са те тримата в ежедневието на фирмата?

— Разказа ми доста неща. Макар да надзиравали работата на различните дирекции и отдели заедно с директорите и така нататък, не преставали да свикват ежеседмични срещи. На тях присъствали само те, тримата старши партньори. Освен това провеждали и ежедневни кратки съвещания, на които оценявали докладите от служителите, като всеки получавал копие. Много удобна схема.

— Ако е така, ще бъде доста трудно един от тях да скрие нещо от другите двама.

— Така изглежда, но трудно не означава още невъзможно или дори невероятно.

— Очевидно водещият играч там е Слоън — заключи Ив. — И е доста вероятно тъкмо той да създава най-много трудности на директорите при прякото им общуване. Пак той ще е този, който ще започне да рови, ако някой от подчинените му попадне на нещо подозрително. Особено ако подчиненият не предполага, че самият Слоън се крие зад всичко това.

— Или пък ако се опитва да събере повече факти и доказателства за нещо, с което после може да привлече вниманието на властите.

— Да, да. — Тя хапна машинално малко от люспите, които все още ѝ си струваха като обелена дървесна кора. — Данните, които успях да открия за биографията на Слоън, доказват, че той сам си е пробивал път в живота. Много работлив, способен да поема рискове,

самостоятелен, като е изградил фирмата си тухла по тухла. Има само един брак с жена от престижна фамилия. Един син. Къща на Кайманите.

— Което може да му служи като отлично прикритие в прането на пари — обади се Рурк. — Както и удобство за укриване на доходи. Не се съмнявам, че е запознат с всички тамошни входни и изходни канали. Но Натали Копърфийлд се е занимавала с операциите в чужбина. Може да се е смутила от нещо, в което той е бил замесен. Джейкъб Слоън е основал фирма, която след толкова години се е издигнала до висотите на бизнеса, посветил е на нея цялото си време и всичките си усилия и има всички основания да се гордее с нея, така че за него поне залогът несъмнено е доста висок.

Ив се надигна от масата.

— Трябва вече да тръгвам. Ще проверя какво още може да се научи за него. — Наведе се и го целуна. — Ще ми е нужна помощ в тълкуването на някои от колоните с числа. Мога ли да разчитам на теб?

— Естествено.

— Хубаво е да го зная. Доскоро.

Ив се срещна с Пийбоди и Макнаб във фоайето на сградата, в която се помещаваше счетоводната фирма „Слоън, Майерс и Краус“. Както бе наредила, заедно с тях на линия бяха четирима униформени полицаи, понесли със себе си кашони за пренасянето на всичко, което щяха да вземат при претърсването.

Макнаб носеше палто, което някое преждевременно развито дете вероятно бе използвало като канава за рисуване с пръсти.

— Не можеш ли поне веднъж да се опиташ да заприличаш на полицаи?

Вместо отговор той само се ухили.

— Когато се качим горе, изражението ми ще бъде съвсем сериозно.

— Да, това вече е нещо по-различно.

Тя прекоси фоайето и показа пред охраната значката си и съдебното решение. Охранителят вече бе заел подобаващо сериозно изражение и не го изостави нито за миг, докато проверяваше значката ѝ, служебната карта и разрешението за обиск.

— Получих заповед да ви придружа до горе.

— Виждаш ли тези тук? — Ив посочи значката и съдебното решение. — Те са много по-важни от вашите заповеди. Но щом толкова настояваш да се качиш в асансьора с нас, добре, няма проблеми. Но ние веднага продължаваме нагоре.

Той бързо даде знак на другия пазач, след което закрачи след Ив към асансьорите. Изкачиха се нагоре в пълна тишина. Когато вратите се отвориха, вече ги очакваха двама костюмирани служители — по един от двата пола.

— Документите за самоличност и полицейските ви разрешителни, моля — заговори жената с леко неприятен, рязък тон и веднага се зае с изучаването на трите значки и разрешителните.

— Изглеждат редовни. С помощника ми ще ви придружим до кабинета на госпожица Копърфийлд.

— Ще ви последваме.

— Господин Краус идва насам. Ако желаете да го изчакате...

— Не виждате ли какво пише тук? — Ив отново вдигна разрешителното. — Не сме длъжни да чакаме.

— Но от елементарна вежливост...

— За елементарната вежливост би трябвало да се замислите, преди да забавите разследването с цели двадесет и четири часа — рязко ѝ отвърна Ив и се отправи в посоката, която бяха следвали с Пийбоди предишния ден.

— Но нали се касае за правата на личността — започна да бърби жената, докато подтичваше, за да настигне бързо крачещата напред Ив.

— Така е, но защо не го обясните на убиеца? Мистър Краус искал да си поговори с мен. Интересно на какво се дължи внезапно пламналото у него желание да си побърбим? Много просто: за да осигури време на подчинените си да прочистят старателно файловете в компютъра и документацията по шкафовете. — Тя влезе устремено в кабинета на Натали Копърфийлд. — Трябва ли още да ви обяснявам, че това съдебно решение ми разрешава да конфискувам всички данни, от всякакъв вид, под формата на дискове, хардуер, разпечатки и папки, както и всевъзможните бележници, записки, списъци на телефонни номера и справки за проведените оттук разговори, а също и лични вещи на жертвата... По дяволите, нека да спрем изброяването дотук. Упълномощена съм да взема всичко, абсолютно всичко от това

помещение. Хайде, започвайте товаренето — нареди тя на Пийбоди и Макнаб.

— Ама файловете и папките за нашите клиенти са изключително деликатна финансова и правна материя!

Пламнала, Ив се извърна гневно към нея.

— Знаете ли какво още е деликатно? Човешкото тяло! Искате ли да зърнете какво е причинил на Натали Копърфийлд? — Ив посегна към чантата си, за да извади фотографиите от местопрестъплението.

— Не, не, не искам. Ние също сме ужасно разстроени от това, което сполетя госпожица Копърфийлд и господин Байсън. Изпълнени сме със съчувствие към семействата им.

— Да, но вчера, като се появих тук, кой знае защо, не забелязах чак толкова дълбоко съчувствие или поне малко симпатия към жертвите — срязва я Ив, докато отваряше първото чекмедже на бюрото.

— Здравейте, лейтенант Далас.

Мъжът, който влезе, бе добре сложен, към четиридесет и пет годишен, с тъмносив костюм и ослепително бяла риза. Носът му бе силно издаден, а черните му очи подчертаваха матовия загар на волевото му лице. Косата му, мастиленочерна, сресана назад на широки вълни, вече бе започнала да посребрява чак до слепоочията.

Тя веднага го позна — нали вече бе разглеждала на екрана на домашния си компютър биографичните сведения за Робърт Краус.

— Здравейте, господин Краус.

— Тъкмо се питах дали ще възразите, ако се опитам да ви отнема малко време. Ако вашите сътрудници са в състояние да продължат сами да си вършат работата, то с моите партньори бихме желали да поговорим с вас в заседателната зала.

— След като приключим тук, ще трябва да се заемем с кабинета на Байсън.

Той замлъкна за миг, видимо малко неспокоен, но кимна вежливо.

— Да, да, разбирам. Е, ще се опитаме да не ви задържаме дълго.

Ив се обърна към Пийбоди:

— Искам всичко тук. Спретнато подредено по кашоните и грижливо надписано. Униформените полицаи да натоварят кашоните, ако не успея да се върна, преди да сте приключили. Ще ви намеря в службата.

— Първо ми позволете да ви се извиня заради забавянето — започна Краус, щом излязоха в коридора и той ѝ посочи накъде да върви. — Но ние сме задължени да бдим над нашите клиенти както поради етичните норми, така и заради юридическите изисквания към нашата професия.

— Аз пък съм задължена да бдя над правата на жертвите. Етично и юридически.

— Разбирам. — Той подмина редицата асансьори и се насочи към един мини кар, паркиран отстрани и очевидно запазен само за частно ползване. — Познавах както Натали, така и Бък. Те се ползваха с целия ми професионален и личен респект. Краус за шестдесет и пет етаж — продиктува той на гласовата уредба за управление на асансьора.

— Някой от тях споменавал ли ви е за проблем от лично естество? Или професионално?

— Не. Но би било доста необичайно от тяхна страна да го сторят, особено ако се касае за нещо в личен план. Ако евентуално е възникнал проблем или въпрос около някоя от поверените им сметки, те биха се обърнали към ресорния си висшестоящ, който — но само при необходимост — ще ми докладва. Ако не точно на мен, то на някой от останалите старши партньори. Несъмнено, като старши партньори, при подобни обстоятелства, ние сме в правото си да очакваме писмен доклад или поне докладна записка, дори случаят да е бил разрешен впоследствие.

— А вие получавали ли сте от тях такъв доклад или поне записка?

— Не, не съм. И съм безкрайно озадачен защо допускате или дори подозирате, че сполетялото ги трябва да се свързва със „Слоън, Майерс и Краус“.

— Нищо не съм ви споменавала за това, което вярвам или дори подозирам — хладно вметна Ив. — Проучването на всички аспекти от живота, действията и контактите им е стандартна и рутинна процедура.

— Да, разбира се.

Мини карът спря и той с изискан жест подкани Ив да слезе преди него.

Това трябва да е центърът, откъдето упражняват властта си, осъзна тя. И както често се случва, този център бе издигнат, също като топлината, чак до покрива на сградата.

Стъклена стена с бледозлатист блясък разтваряше приказна гледка към града долу, чиито десетки хиляди светлини го превръщаха в символ на могъщество и богатство. Плюшените килими покрай стените бяха с рамки от плътно тъмnochервено дърво. Тук нямаше помещение за рецепция, нито фоайе за изчакващите да бъдат приети. Ив си представи нагледно как на заможните клиенти въобще не им се налага да бъдат подлагани на проверки или да си губят времето в чакалнята.

Вместо това я посрещна просторна зала, обзаведена с меки дивани и масивни маси, очевидно предназначени за кратки съвещания и лични беседи. В ъгъла съзря неголям, но изключително стилно подреден бар, от който — според нейните предположения — високопоставените клиенти можеха да пожелаят питие.

Всичко тук бе подчинено само на две изисквания: простор и тишина. Имаше много малко врати, водещи към служебни кабинети, при това порядъчно отдалечени една от друга. Всички бяха така оформени, че съвсем леко да изпъкват на фона на бледозлатистата стъклена стена. Краус я съпроводи до стената и леко махна с ръка пред миниатюрното прозорче на охранителната система. Стъклото едва чуто изсвистя и се отдръпна, за да се разкрие поразително голямата заседателна зала.

Другите двама старши партньори ги очакваха, разположени в креслата си около дългата цял километър централна маса, на фона на панорамната гледка над града, откриваща се през отсрещната напълно прозрачна стъклена стена.

Пръв се надигна Карл Майерс-младши. Черният му костюм бе смекчен от втъканите в него фини сребристи нишки. Около левия му ръкав бе пристегнатата черна траурна лента. Косата му, кестенява и умерено къдрава, беше отметната високо над челото му. Очите му с цвят на лешник не се откъсваха от лицето на Ив, докато заобикаляше масата, за да й протегне ръка.

— Лейтенант Далас, аз съм Карл Майерс. Съжаляваме, че се наложи да се запознаем при толкова трагични обстоятелства.

— На мен често ми се налага да се запознавам при подобни трагични обстоятелства.

— Разбира се — бързо отвърна той. Очевидно нещо неочаквано трудно би го смутило и сварило неподготвен. Елегантен и добре сложен, в разцвета на годините си, мъжът вдигна ръка към тясната страна на масата, където седеше самият Джейкъб Слоън. — Моля, седнете. Има ли още нещо, което бихме могли да направим за вас?

— Не, благодаря.

— Лейтенант Далас, аз съм Джейкъб Слоън — намеси най-сетне третият старши партньор във фирмата.

— Аз пък съм ченгето на Рурк.

Това бе израз, който бе привикнала да използва дори когато рискуваше да стане за смях. Все пак, за да разсее евентуалното недоразумение, посочи към значката, окачена на колана ѝ:

— А това ме прави ченге от нюйоркската полиция.

Само с леко повдигане на посивелите си вежди Слоън даде знак, че признава пълномощията ѝ. Стори ѝ се открит и почтен във всяко отношение, макар че във всяко друго можеше да служи за олицетворение на всемогъщата власт. Очите му бяха каменносиви, а костюмът му — наситеночерен. Също както лицето и тялото му, ръцете му бяха сухи и костеливи, но създаваха представа за стоманена якост.

Нищо от това обаче не можеше да трогне Ив.

— Вие, макар и представител на полицейско управление на града, нарушавате правата на нашите клиенти.

— Някой наистина е нарушил дяволски много правата на Натали Копърфийлд и Бък Байсън.

Устните му се присвиха, но очите му въобще не потрепнаха.

— Нашата фирма се отнася крайно сериозно към тези толкова тежки обстоятелства. Смъртта на двама от нашите служители...

— ... убийствата — коригира го Ив.

— Както кажете — съгласи се той с кимване. — Убийствата на двама от нашите служители са шокиращо и трагично събитие, затова ние ще сътрудничим на вашето разследване, поне според буквата на закона.

— Тогава не ни остават много шансове, господин Слоън. Какво ще кажете за духа на закона?

— Моля ви, нека ви предложи поне малко кафе — започна Майерс.

— Въобще не искам кафе.

— Духът на закона е субективен, нали? — продължи Слоън. — Възможно е вашата концепция за него много малко да се отличава от моята и със сигурност се отличава доста от тази на нашите клиенти, които очакват, или казано по-точно — категорично настояват пред нас, да защитаваме правата им. Обстоятелствата около тази трагедия ще отекнат навред из нашата фирма. Самият факт, че толкова деликатни финансови данни ще станат достъпни за очи, непроверени от нас, ще смути безкрайно клиентите ни. Сигурен съм, че съпругата на един толкова влиятелен, могъщ и богат бизнесмен като Рурк може да схване това.

— Първо, аз не съм тук като нечия съпруга, а като водещ следовател на двойно убийство. И второ, за мен не е никакъв приоритет смущението на вашите клиенти, които и да са те.

— Заради склонността ви към сарказъм се оказвате доста трудна за общуване жена.

— След като имам налице два трупа на хора, които са били пребити, измъчвани и зверски удушени, трудно ми е да показвам най-слънчевата страна на моя характер.

— Лейтенант — намеси се Майерс, разперил ръце. — Ние напълно разбираме, че имате отговорности, с които сте длъжна да се съобразявате. Както и ние. И повярвайте ми, всеки тук иска тези, които носят отговорността за това, което е сполетяло Натали и Бък, да бъдат заловени и наказани. Нашата загриженост по-скоро е насочена към това, което е на втория фронт, където ние, на свой ред, трябва да се сражаваме заради нашите клиенти — хората, които ни се доверяват и чиито активи зависят от нас. На този втори фронт срещу нас са изправени други хора — наречете ги конкуренти, ако желаете — както и бизнес консултанти, бивши съпруги, представители на медиите, които са готови на всичко, за да узнаят съдържанието на папките, които днес конфискувахте.

— Да не се опитвате да намекнете, че ще се поддам на евентуални опити за подкуп от страна на човек от тези среди, за да го запозная с вашата документация?

— Не, не, в никакъв случай. Но други, на които липсва вашата почтеност, могат да се изкушат.

— Всеки и всички, които ще имат достъп до тези сведения, ще бъдат грижливо подбрани от мен или от моя пряк началник. Мога да ви уверя, че данните ще останат на сигурно място, можете да разчитате на това. Давам ви моята дума. Освен ако тази информация или част от нея не бъде преценена като мотив, довел до убийствата или свързан с убицеца на Копърфийлд и Байсън. Повече гаранции от тази не могат да ви бъдат дадени. — Замълча за миг, колкото да поуспокои бясно разтуптяното си сърце. — Докато още сме събрани тук всички, нека приключим с още един служебен въпрос. Необходимо ми да знам къде е бил всеки от вас в нощта на убийствата, по-точно от полунощ до четири сутринта.

Слоън отпусна ръце на масата пред себе си.

— Ще ни третирате като заподозрени? Говорите за нас тримата?!

— Нали бях характеризирана като крайно цинична личност? И така, вашето алиби, господин Слоън?

Преди да заговори, той започна да диша учестено през носа си.

— Приблизително до дванадесет и тридесет жена ми и аз бяхме с внука ни и неговата приятелка. Някъде по това време те напуснаха дома ни, а ние с жена ми си легнахме. Останах у дома с жена ми до следващата сутрин, когато тръгнах за офиса. Към седем и половина.

— Имената им, моля, на внука ви и неговата приятелка.

— Неговото име е като моето. Кръстен е на мен. Неговата приятелка е Рошел де Лей.

— Благодаря ви. Господин Майерс?

— Аз посветих цялата си вечер на това да забавлявам наши чуждестранни клиенти — господин и госпожа Хелбрингер от Франкфурт, сина им и снаха им. Някъде докъм един след полунощ. Бяхме в ресторант „Рейнбоу Рум“. — Усмихна се тъжно. — Е, да, естествено, накрая трябваше да платя сметката. С жена ми се прибрахме у дома. Мисля, че си легнахме малко преди два през нощта. А на следващия ден около осем и тридесет тръгнах за работа.

— И как мога да се свържа с тези ваши клиенти?

— О, господи! — Майерс нервно прокара ръка през косата си. — Предполагам, че ще можете. Отседнали са в Двореца. Където, мисля, е и вашият съпруг.

— Светът е малък. Сега е ваш ред, господин Краус.

— Аз заедно със съпругата ми също трябваше да развличам клиенти в дома ни. Мадлин Бълок и сина ѝ Уинфийлд Чейс от фондация „Бълок“. Те бяха наши гости за два дни по време на престоя им в Ню Йорк. Вечеряхме и играхме карти. Горедолу до полунощ. Да, мисля, че дотогава беше.

— Трябва да се свържа с тях.

— Сега са на път. Мисля, че се бяха отбили тук за кратко на връщане в Лондон, където е седалището на тяхната фондация.

Ив записа и двете имена в бележника си, като отбеляза, че те също трябва да бъдат проучени.

— Господин Краус заяви, че нито една от жертвите не е повдигала пред него въпрос за някакви проблеми в работата или в личния си живот. Посещавал ли ви е наскоро някой от тях?

— Не — категорично отрече Слоън.

— Разговарях с Бък Байсън няколко дни преди това да се случи — заговори Майерс. — Относно създаването и управлението на доверителен фонд за новия внук на клиента. Никога не ми е споменавал за някакъв сериозен проблем.

— Благодаря ви. Възможно е да се наложи отново да разговарям с всеки от вас. По всяка вероятност ще трябва да разпитам също и началниците, както и колегите на двете жертви.

— Ще ме извините ли, джентълмени? — Слоън вдигна ръка. — Бих желал да разменя две-три думи с лейтенант Далас насаме.

— Джейкъб... — обади се Краус.

— За бога, Робърт, сега не се нуждая от юридическа консултация. Остави ни сами.

Когато последваха нареждането му, Слоън се отдалечи от масата и започна да крачи покрай стъклената стена.

— Харесвах това момиче.

— Извинете, не ви разбрах?

— Натали. Харесвах я. Млада, интелигентна, имаше заряд в нея. Беше се сприятелила с моя внук. Но бяха само приятели — повтори Слоън, щом се обърна към Ив. — Работеха в една дирекция, чийто началник се готвеше да я предложи за повишение. Тя го заслужаваше. Тази сутрин разговарях с родителите ѝ. Въобразявате си, че ние тук не сме способни на съчувствие. Не сме изпитвали симпатии към тези

двама млади, невинни нещастници. Съвсем, съвсем не е така. — Ръцете му, въпреки че наглед бяха слаби, яростно се стегнаха в юмруци. — Но сега съм обзет от гняв. Тази фирма е мой дом. Сам съм го съградил. А ето че някой нахлува в дома ми и убива двама от моите хора. Искам да пипнете това копеле. Но ако в течение на вашето разследване се разкрият конфиденциални сведения, засягащи клиентите на тази фирма, то аз ще се заема с упражняването на вашата професия.

— Тогава ние двамата с вас много добре ще се разберем, господин Слоън. Ако в процеса на разследването открия, че вие имате някакво съучастие в тези убийства — независимо дали пряко или косвено — то аз ще ви натикам зад решетките.

Той пристъпи към нея и този път ѝ протегна ръка.

— Сега и аз мога да кажа, че се разбираме отлично.

---

[1] Summerset (англ.). — Салто. — Б.пр. ↑

6.

Ив откри Пийбоди и останалите от екипа да привършват обиска в кабинета на Байсън.

— Макнаб, искам да тръгнеш още сега с униформените полицаи, за да надзираваш пренасянето на документацията до централата. Искам на всяка крачка от маршрута да бдиш лично върху всеки от тези кашони и тяхното съдържание. И ги заключи в заседателна зала номер пет. Лично се увери, че нищо не липсва при пренасянето. Искам да бдиш никой да не се докосва до тях. През целия път, на всеки метър от него. Аз ще уредя с началника всички формалности. А електрониката я отнеси направо на Фийни.

— Да, слушам.

— Държа също, освен чрез паролите на Фийни, всичките тези компютри и всякакви други електронни устройства да бъдат допълнително защитени от техниците от отдела за електронна информация с твои пароли.

Той вдигна учудено вежди.

— Да не би това тук да застрашава националната сигурност?

— Заложили сме си задниците в тая работа, затова трябва собственооръчно да проверяваш всичко по време на натоварването, охраняването, пренасянето, кодирането и документирането на всяка стъпка от операцията. Пийбоди, ние двете ще довършим разпитите на колегите на жертвите. Ти се заеми с тази дирекция. Обиколи всички колеги и подчинени на Байсън. Отново се срещни с началничката. Аз пък ще поема дирекцията, в която е служила Копърфийлд. — Надигна се от стола и се обърна към Макнаб: — През целия път, на всеки метър от него, ясно? — повтори му с натъртване. После взе асансьора до етажа на дирекцията на Натали. Знаеше вече от къде точно трябва да започне. — Трябва да говоря с Джейкъб Слоън-младши, внука на старшият партньор във фирмата.

Този път дежурната на рецепцията не се поколеба, а просто натисна бутона на интеркома:

— Джейк? Лейтенант Далас желае да говори с теб. Да, разбира се. Третата врата вляво — обясни тя на Ив. — Извинете ме, но мога ли да ви попитам... знаете ли нещо за погребението?

— Съжалявам, но не знам. Вероятно семейството ѝ ще обяви кога и къде ще бъде.

Ив продължи в указаната посока и откри Джейк Слоън да я чака пред вратата на кабинета си. Имаше същото телосложение като дядо си, но не беше прегърбен като него. Тъмнорусата му коса бе стегната на тила на къса плътна опашка, а очите му имаха цвят на морска пяна.

— Вие сте тази, която е поела убийствата на Натали и Байсън, нали? Искам да кажа, разследването на убийствата им. Аз съм Джейк Слоън.

— Искам да говоря с вас. Насаме.

— Да, влезте. Ще желаете ли нещо? — попита той, след като затвори вратата след нея.

— Не, благодаря.

— Не мога да намеря покой. — Той закри из малкия кабинет с накачени по всичките стени постери, до един с остри геометрични форми и ярки цветове.

Върху бюрото имаше предмети, които в първия миг ѝ се сториха като детски играчки. Яркочервена топка за стискане, закачливо изрисувана като глава на дявол с рогца; картонено куче с пружина, серпантина, окачена на корди, променяща цветовете си при полюшването.

Младият мъж отиде в ъгъла и извади бутилка вода от мини фризера.

— Замалко днес да не дойда на работа — сподели той с Ив. — Но не можех да понеса мисълта да остана вкъщи. Да остана сам.

— Били сте близки с Натали?

— Да, бяхме приятели. — Усмивката му бе колеблива и кратка. — През два-три дни или може би веднъж седмично вечеряхме заедно. И с Бък, естествено, е, ако той можеше да се освободи. В стаята за почивка си споделяхме клюките от службата, такива ми ти работи. Един път месечно излизахме някъде. Нат и Бък, аз и момичето, с което се срещах през дадения период. Но напоследък се задържах с едно момиче цели шест месеца. — Той се отпусна на стола зад бюрото. — Май говоря доста несвързано. Това едва ли ви интересува.

— Всъщност ме интересува. Сещате ли се за някой, който би искал да нарани Натали?

— Не. — От зоркия ѝ поглед не убягна блясъкът на сълзите, когато той се извърна настрани, за да се втренчи в постера, изобразяващ син кръг с червен триъгълник в него. — Хората харесваха Нат. Просто не мога да проумея как се стигна до това. Тя и Бък. И двамата. Не мога да се отърся от мисълта, че всичко е само някаква ужасна грешка и тя след малко ще си покаже главата през вратата, за да ми каже: „Еспreso с мляко, както винаги по-късо, нали?“ — Обърна се и отново се опита да се усмихне. — Пиехме кафето в стаята за почивка.

— Имаше ли между вас и Натали нещо романтично, сексуално?

— О, господи, не. Нищо подобно. — По бузите му се появиха червени петна. — Съжалявам, но това за мен е все едно да си мисля как да чукам сестра си, разбирате ли? Ние просто си допаднахме, още от първия ден. И неусетно се сприятелихме дотам, че знаехме всичко един за друг. Пък и не вярвам някой от нас двамата да е гледал така на приятелството ни. За Нат съществуваше единствено Бък. Те бяха, така да се каже, родени един за друг. Трябваше само да ги видите, когато бяха заедно. Господи, боже мой, господи... — Той опря лакти върху бюрото и отпусна глава в сплетените си ръце. — Ето това ме кара да се чувствам още по-зле, когато си мисля какво се е случило с тях.

— А тя споделяла ли е с вас за някакви поводи за безпокойство, за някакви проблеми? След като сте били толкова близки, дали не ви е признала какво я е измъчвало?

— Мислех си, че ще го каже, ала не го стори. И все пак имаше нещо.

Ив моментално наостри уши.

— Как го разбрахте?

— Защото я познавах. Пък и то си ѝ личеше. Но не желаше да говори. Само спомена, че ще се справи сама, понеже нямало повод за тревога. Аз се шегувах с нея, че прекалено се вживява в сватбените приготовления, че накрая дотолкова ще ѝ втръсне цялата тази дандания, та ще вземе да зареже жениха наред сватбата и ще побегне накъдето ѝ видят очите. Но знаете ли, такава опасност въобще нямаше. — Поклати сломено глава. — Притесняваше се за всяка подробност

около сватбата, но не и дали да се омъжи или не, ако разбирате какво искам да кажа.

— И така, какво я притесняваше най-много?

— Все си мисля, че беше някаква сметка. Струва ми се, че имаше затруднения с някоя от своите сметки.

— Защо?

— Защото накрая взе да работи при заключена врата. Говоря за последните две седмици. А това не беше типично за Нат. — Джейк отново поклати глава. — Но гледах да не й досаждам. На всеки от нас се случва понякога да затъне с някоя от поверените му сметки. А имаме такива, които е недопустимо да се обсъждат с колеги в дирекцията. Само си казвах, че навярно е изгубила някой от поголемите клиенти и се опитва да потуши пожара. Случвало се е на всеки от нас. — Той отново отклони поглед назад към синия кръг с червения триъгълник. — Бяхме се разбрали тази събота да излизаме. Четиримата. Просто още не мога да повярвам, че са мъртви.

В този момент на вратата се почука и тя се отвори.

— Джейк... О, извинете. Не исках да прекъсвам работата ви.

— Татко, влез — Джейк скочи на крака. — А, да, това е лейтенант Далас, от полицията. Баща ми, Рендъл Слоън.

— Здравейте, лейтенант. — Рендъл пое ръката ѝ и здраво я стисна. — Вие сте тук заради Натали и Бък. Ние всички сме още... мисля, че бих могъл да го нарека... зашеметени.

— Вие сте ги познавали?

— Да, при това много добре. Такъв шок, такава загуба! Ще се отбия по-късно, Джейк. Исках само да видя как си.

— Всичко е наред — намеси се Ив. — И без това вече си тръгнах. — За миг се напрегна, за да си припомни какво знаеше досега за новодошлия. — Вие сте вицепрезидент на фирмата.

— Точно така.

„Но не и партньор — каза си Ив, — въпреки скъпия костюм и елегантния вид.“

— Като такъв имали ли сте много контакти с двете жертви?

— Не много или поне не толкова в службата. Разбира се, Нат и Бък бяха приятели на сина ми, така че в сравнение с повечето от останалите директори ги познавах по-добре извън офиса. — Рендъл

пристъпи към сина си и отпусна ръка на рамото му. — Те бяха чудесна двойка.

— А дали някой от тях е изразявал някаква загриженост пред вас? Независимо дали в офиса, или извън него?

— Че защо? — Рендъл смръщи вежди. — Те бяха превъзходни в работата си и щастливи, е, поне доколкото аз знам, в личния си живот.

— Искам още да ви попитам — това при нас е рутинна процедура — къде бяхте през нощта на убийствата.

— Съпровождах клиенти. Саша Зинкей и Лола Уорфийлд. Изпихме по няколко коктейла и после вечеряхме в „Иншеймънт“ в центъра, след което прескочихме до клуб „Двадесет и едно“, за да послушаме малко джаз.

— По кое време се прибрахте?

— Трябва да е било към два, когато излязохме от клуба. Заедно взехме такси до предградието. Оставих ги там. Не мога да съм напълно сигурен, но мисля, че трябва вече да е станало към три, когато се прибрах у дома.

— Благодаря.

— А пък аз, заедно с приятелката ми, бяхме у папа. Така наричаме дядо в нашата фамилия — обади се Джейк, когато Ив го измери с въпросителен поглед. — Мисля, че се разделихме с него някъде към полунощ, към дванадесет и половина по-точно. От там отидохме в моята квартира. Тя остана с мен.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си. — Ив се надигна от стола. — Ако имам още въпроси, допълнително ще се свържа с вас.

Ив продължи все така от кабинет на кабинет, прекъсвайки заседания или телефонни разговори, посрещана със сълзи, с тревога или със страх. Оказа се, че всички са харесвали много Нат и Бък, ала никой нищо не знае за някакви техни проблеми. Научи малко повече само от секретарката на Натали, която работеше за още двама директори.

Ив откри Сара Джейн в стаята за почивка, надвесена над чаша с някакъв странен чай с мирис на добре накиснат мъх. Слаба млада жена с къса черна коса, подрязана на бретон малко над веждите. Очите ѝ бяха зачервени, а носът — порозовял.

— Само два дни ме нямаше — започна Сара Джейн разказа си пред Ив. — Пипнах някаква простуда. Главата ме болеше адски, та чак

да ти прилошее, разбираш ли? През повечето време спях, а пък вчера, когато си дойдох, Мейз — тя е една от другите секретарки — ме повика веднага, щом стигнах на етаж. Изпадна в истерия, плачеше и крещеше. Та тя ми каза. Ама отначало не ѝ повярвах. Само ѝ повтарях: Това е някаква глупава измишльотина, Мейз. Все това ѝ го повтарях, ама тя ми рече, че било истина, че са мъртви. И тогава ѝ казах, че...

— Стига ми и това. Откога работиш с Натали?

— От около две години. Тя беше голяма работа. Не очакваше от мен да търча наоколо и да мъкна на гърба си цялата черна работа, както правят някои други. Те тук могат да те съсипят от блъскане. Ама Натали беше страхотна. Организирана, искам да кажа, разбра ли? Не трябваше вечно да дириш нещо, дето тя го е затрила нейде само преди пет минути. Пък и помнеше всичко, че чак даже и моя рожден ден. Или пък какви сладкиши точно обичам! И понякога ми носеше от тях, да ме черпи. А като скъсах с моя приятел преди два месеца горе-долу, тя ме изведе навън на обяд. Само ние двете...

— Работеше ли тя върху нещо специфично през последните две седмици? Имаше ли някакви по-особени изисквания към теб?

— Нищо необичайно нямаше. Е, да, работеше върху нещо и странно, наистина, но напоследък започна да си заключва вратата. — Сара Джейн се озърна зад гърба на Ив в посока на коридора. — Аз пък си казах, че ще е нещо, свързано със сватбата ѝ — зашепна секретарката. — Забранено е, естествено, в работно време да се занимаваме с частните си работи, но нали разбираш, в края на краищата става дума за твоята сватба, за най-важния ден в живота ти и така нататък...

— А какво можеш да ми кажеш за документите, които са минавали през теб? За кореспонденцията, която тя е искала да изпращаш от нейно име?

— Ами че то всичко си беше съвсем нормално. Но както знаеш, от известно време тя се залостваше в кабинета си и стоеше до късно. Направи ми впечатление, когато проверих веднъж часовете, през които бе използвала компютъра си. Нали там се запомня кога е бил включван. И май че ѝ промърморих нещо тогава. Да, като че ли ѝ рекох: Брей, Натали, да знаеш, че от много тикане на воденичния камък накрая носът ти може окапе. А тя като че ли се позасмя, ама

после ми рече, помоли ме де, никому нито дума да не казвам. Да, скоро преди това трябва да се бе захванала с някаква яка работа.

— А ти спомена ли това пред някого?

— Ами... може и да съм се изпуснала някъде. Ей така, мимоходом.

— Пред кого?

— Представа си нямам. Хм, може би пред Мейз... Или пък пред Рико от юридическия на долния етаж? Ние, може да се каже, ходехме. Рико и аз. Може и да съм му споменала, че тя работи прекалено много и че това хич не е на добро, 'щото я съсипва тотално. Може и да съм го казала. И че трябва повече да си отдъхва с нейния. Както и да се оглежда зорко за онази пираня, която работи при него.

— Каква пираня?

— Лилия Гроув. Куин — тя е секретарка там, на долния етаж — ми разправи как госпожица Гроув флиртувала с господин Байсън при всеки удобен, пък и неудобен повод, като го викала в кабинета си, за да ѝ помагал, да обсъждали нещо си за клиентите, ама навън, на кафе или на обяд. — Сара Джейн смръщи лице, след което сви устни подигравателно. — Хвърлила му беше око, разбираш ли? Момчетата си падат по такива пачаври. Дори на Натали го казах. Пък и нали ми е шеф? Та значи рекох ѝ го, но тя само се позасмя.

— Добре. Знаеш ли дали Натали се е опитала да си уреди да я приеме някой от шефовете? Възнамерявала ли е да се срещне с някого от тях?

— Не е търсила помощта ми за нещо подобно. Хм, вие, ченгетата, отнесохте повечето от документите, с които работя. Не зная какво да правя сега.

— Е, по това нищо не мога да ти кажа.

Ив приключи обиколката си с Кара Грийн. Тъкмо когато се появи на прага на кабинета ѝ, Кара се готвеше да глътне едно малко синьо хапче.

— Ужасно главоболие ме налегна — оплака се тя. — Днес е ужасен ден.

— Знаете ли защо Натали е оставала в офиса до късно, доста след края на редовното работно време?

— Не. — Кара смръщи чело. — Всички работим до късно, пък и това време на годината е най-усилното за нас, понеже започва

плащането на данъците. Но предполагам, че със сигурност щях да разбера, ако Натали редовно е оставала да работи до късно, да прекарва по няколко часа на бюрото си след края на работния ден. Само че на нас това отдавна не ни прави впечатление, особено през последните четири седмици преди петнадесети април^[1], когато повечето от нас направо живеят тук. Все пак обаче за нея беше необичайно да излезе навън в края на деня, а после да се върне обратно в офиса. Не искате ли да седнете? Лично аз имам нужда от това. Нещо не се чувствам добре напоследък. — Кара се отпусна на стола си. — Да получаваш гневни или панически обаждания от клиентите си, понеже сметките им ще бъдат проверявани от полицията, е крайно неприятно занимание. Опитвам се да се държа майчински с персонала, понеже всеки втори идва да плаче на рамото ми за Натали. Или да споделя опасенията си, че и на него може да се случи нещо подобно. И да се питаш дали тази ужасна трагедия може да има нещо общо с работата тук. Нещо, което съм пропуснала да забележа. Нещо, с което съм била длъжна да се справя.

— И нищо ли не ви идва наум?

— Засега нищо. Но предполагам, че е било свързано с нещо лично. С някой, който е искал да ги нарани, защото е бил ревнив или разгневен. Не зная какво да мисля.

— Имаше ли прояви на ревност тук, в офиса?

— Ако говорим за съперничество, да. Определено не всички се държат помежду си като добри приятели. Но... честно казано, сега поне въобще не мога да се сетя за някой, който да е бил толкова зле настроен спрямо Натали.

— Познавате ли Лилия Гроув?

— Фаталната жена от отдела за индивидуални сметки? — Кара сви устни в лека усмивка. — Е, да, и до мен достигна клюката, че тя се държала прекалено приятелски с Бък. Ала това не обезпокои Натали, пък и аз не си спомням те двете да са се карали или дори да са си разменили някоя по-остра дума.

„Може пък да са отлагали тази сцена за след края на работното време“, каза си Ив, докато слизаше на долния етаж при Пийбоди.

— Взе ли показанията на Лилия Гроув?

— Какво означава това? Да не си развила шесто чувство? — удиви се Пийбоди. — Защото именно тя бе първата, която разпитах,

след като се разделихме.

— Узнах, че била секс царицата в тяхната дирекция, и се била прицелила в Байсън. Какво всъщност научи от нея?

— Малко е трудна за разговор. На моменти е склонна да се държи заядливо. Суетна и амбициозна. Като че ли обича да демонстрира и двете. Обяви, че флиртът им бил взаимен и безвреден, като същевременно не скри раздражението и негодуванието си — и двете ми се сториха неискрени — от това, че в дирекцията се разпространявали толкова недостойни клюки по неин адрес. На няколко пъти пусна сълзи, когато стана дума за жертвите, обаче нито веднъж не допусна да ѝ се развали гримът. Направи го като истински експерт. Ако не за друго, то поне за това наистина заслужава висока оценка. Употребява „Do Me“.

— Какво?

— Това е парфюм. Истинска стока, а не някакъв долнокачествен фалшификат или евтино одеколонче. Харесва ми да го пробвам, когато обикалям универсалните магазини.

— Ти ли си била?

— Коя?

— Единствената личност в целия свят, която обича да се пръска с мострите от парфюмерийните щандове?

Пийбоди изпъна рамене и навири брадичка.

— Не съм само аз. Ние сме малобройна, но добре ухаеща армия.

— Да, мога да се обзаложа, че този „Do Me“ ухае на свежа поляна в слънчев ден. А сега ще отида и аз да прислушам набързо тази пикантна особа Гроув, преди да се върнем в управлението.

— Вторият кабинет, вдясно.

— Ще отида сама. А ти се свържи с Макнаб и го провери как се е справил.

— Слушам, сър. А, Далас, искаш ли да ти кажа още нещо? — изрече Пийбоди с лукава усмивка. — Когато аз използвам „Do Me“, името му^[2] наистина се оправдава. — С тези думи се обърна и закрочи към дъното на коридора, подсвирквайки с уста.

Вратата на кабинета беше отворена. Ив видя една блондинка с дълги, пригладени къдрици, облежната в кожен стол с цвят на карамел, изучаваща съсредоточено маникюра си, докато разговаряше в същото време по телефона.

Кабинетът беше обилно зареден с цветя, а на хромираната закачалка висяха червено палто и бял шал. Чашата за кафе върху бюрото също беше червена, с гравирано върху нея голямо бяло „Л“.

Блондинката носеше син костюм; от деколтето ѝ се подаваше дантелата на блузата ѝ. Очите ѝ, които набързо огледаха Ив, бяха наситенозелени, каквито се срещат понякога при котките.

— Задръж така. С какво мога да ви помогна?

Ив показва значката си, а Лилия извъртя очи към тавана.

— Много съжалявам, но съм принудена да прекъсна. Отново ще те потърся. Преди два следобед ще разполагам с информацията, която ти е необходима. Абсолютно. Дочуване. — Смъкна слушалката от ухото си и я остави на бюрото. — Вече разговарях с една от вашите.

— А сега ще разговаряте с мен. Аз съм лейтенант Далас.

— Е, поне се изкачвам по стълбата на служебната йерархия. Вижте, много съжалявам за Бък и Натали. Това е ужасен шок за всички, които ги познаваха. Но сега ме чака много работа.

— Много забавно. Мен също ме чака работа. Имаше ли нещо между Бък и вас?

— Хм, поне сте по-пряма от колежката ви, с която говорих преди малко. Не, нищо не е имало, освен малък служебен флирт. Напълно безвреден.

— А извън офиса?

Тя сви рамене, безгрижно и нехайно.

— Не сме стигали чак дотам. Е, може би, но само ако имахме още малко време...

— Тогава излиза, че за вас не е било проблем да го завоювате.

Лилия се усмихна и отново впери поглед в ноктите си.

— Той още не се беше оженил.

— Това ли е проблемът ви? Че не можете да си намерите съпруг?

Ив видя как в очите ѝ проблесна гневна искра. Огнена и злобна.

— Мога да имам всеки, когото си пожелаая.

— С изключение на Бък.

— Вие сте истинска кучка.

— Можете да се обзаложите за това. А защо именно Бък?

— Той изглеждаше чудесно, посещаваше какви ли не места, имаше страхотно тяло. Струваше ми се, че би бил добър в леглото. Можехме да бъдем добър екип — както в службата, така и извън нея.

— Но сигурно не е захапал въдицата.

— Това, че не го пожела, си е негов проблем и негова загуба. Но ако си мислите, че съм го убила, както и любовницата му само заради това, поговорете първо с вашата подчинена. Имам двойно алиби. Говоря за близнаци. Двадесет и две годишни, високи по метър и осемдесет и осем, яки като диреци. И двамата сладури ги натирих да си вървят чак след три през нощта.

— Кой бе най-важният клиент на Бък?

— Уендъл Джеймс, от една компания с ограничена отговорност — отвърна тя, без дори за секунда да се поколебае.

— А кой сега ще поеме неговите клиенти, след като той е мъртъв?

Лилия замечтано наклони глава.

— Официално ли? Хм, знаете ли, това още не е решено. А неофициално... Е, сигурно ще съм аз. Но не бих го убила заради клиентите му, скъпа. Аз просто съм много добра в професията.

— Обзалагам се, че е така — съгласи се Ив и напусна кабинета, за да се присъедини към Пийбоди на долния етаж.

— Тя е това, което моята баба наричаше „корава курабия“.

— Не го разбирам така. — Ив взе завоя и се насочи към централата. — Ако една курабия е корава, просто я изхвърляш. А пък тя е от онзи тип жени, които знаят как да се лепнат за някого.

— Това означава само... е, няма значение. Допускаш ли да е била тя?

— Би могла. Но е от тази порода, на която не се налага да убива, за да се добере до това, което иска да притежава. По-скоро би използвала ума си, секса, измамите, а може дори да открадне това, което си е желала. Би могла да съблазни всеки, който ще се окаже нужен, за да й свърши мръсната работа, само че защо би го сторила? Байсън за нея вече е бил извън играта. Може би ще се добере до няколко от неговите клиенти, за да води сметките и да се възползва от това, за да се издига по-бързо нагоре. Но защо да убива Копърфийлд? А тъкмо тя е била основната жертва. Какво узна, докато проверяваше алибитата на останалите?

— Ами алибито на Джейк Слоън се крепи на Рошел де Лей. Двадесет и пет годишна, неомъжена, работи в кетъринга към Двореца.

— Значи е от екипа на Рурк?

— Ами нещо такова. Баща ѝ, Де Лей, е шеф там. Тя постъпила на работа при него преди две години. Няма криминално досие.

Ив зави наляво.

— Ще се срещнем с нея, за да потвърди лично алибито на Джейк Слоън. Следващият?

— Рендъл Слоън. Той се позовава на срещата си със Саша Зинкей и Лола Уорфийлд, съответно на четиридесет и осем и на четиридесет и две години. Лесбийки, женени от дванадесет години. Разполагат с много пари, главно от наследството на Зинкей. Сега обаче печелят още повече. Компанията им била основана от прадядото на Зинкей и се е запазила до днес като една от малкото независими компании с внушителен обем продажби. Притежават центрове за балнеолечение, проектирани и изградени от самата компания, където се използват и продават техните продукти. Но за Зинкей могат да се открият някои дребни прегрешения, като прекалено буйно поведение, довело до сбиване и повреждане на чужда собственост, както и до удряне на полицаи.

— Наистина?

— Но това е било отдавна. Оттогава се държи по-цивилизовано. През последното десетилетие не е имало оплаквания от нея.

— Значи е запазила младежкия си темперамент.

— Още повече пари имат другите две личности, които гарантират алибито на Краус — Мадлин Бълок и Уинфийлд Чейс. Майка и син. Вторият ѝ съпруг се казва Сам Бълок, но от него тя няма деца. Сам Бълок умрял, след като бил женен за нея само пет години. Тя е на четиридесет и шест.

— Не е ли романтично?

— Та чак сърцето ти да се скъса. Първият ѝ съпруг бил по-млад, отколкото вторият — само на седемдесет и три години, дотогава неженен, докато тя била на двадесет и две.

— Сигурно е бил доста богат?

— Да, бил е, но не чак толкова, колкото Бълок. Първият ѝ съпруг не бил от най-богатите, но все пак притежавал ценни акции. Загинал, изяла го акула.

— Хайде бе!

— Сериозно говоря. Гмуркал се край Големия коралов риф. Нищо, че бил на осемдесет и осем. И тогава се появила някаква акула и хрус-хрус. — Тя изгледа замислено Ив. — Да свърша жизнения си път като закуска на акула, е на видно място сред вариантите, които не бих желала да доведат до смъртта ми. А ти?

— Аз бих го класирала на първо място, макар че не бях помисляла подобна възможност.

— Ами, тъй като не успели да разпитат въпросната акула, регистрирали случая като нещастен.

— Ясно.

— Компания „Бълок“, за разлика от предишната, за която говорихме, започнала предимно с фармацевтика. А фондация „Бълок“, оглавявана понастоящем от вдовицата след смъртта на съпруга ѝ преди осем години, е доста шумен играч. Но има защо: годишно разпределя помощи за много милиони долари. Приоритет е благотворителността за медицинските грижи за децата. Нищо криминално няма в досието на вдовицата, нито в това на сина ѝ, който сега е на тридесет и осем. Не са регистрирани бракове или съвместни съжителства.

— Фондацията е със седалище Лондон, нали?

— Да. Но имат имоти и другаде, обаче не и в Щатите. Майката и синът имат един и същи адрес. Той е вицепрезидент на фондацията.

— Следователно би могъл да претендира за собствено място под слънцето.

— А сега идва ред на последния в списъка. Алибито на Майерс се потвърждава от Карл и Елизе Хелбрингер. Германци, женени от тридесет и пет години, с три деца. Карл започнал бизнеса си с Елизе, когато и двамата били малко над двадесетте. Заели се с производство на ботуши, после продължили с обувки, чанти и други такива изделия. Включително и с романтика очевидно, защото скоро след това се венчали. Станали модна компания и започнали да изнасят продукцията си по целия свят. Така си изградили една малка, но чудесна германска бизнес империя. И така, като за производители на обувки, бих казала, че тези немци са стъпили здраво на земята.

— Хм, ботуши значи.

— Тяхната фондация, както и първоначално основаната компания „Хелбрингер“ все още са сред най-добрите в продажбите. В

момента носиш на краката си чифт тяхно производство.

— Тези ботуши ли?

— Ботушите „Хелбрингер“ винаги са се отличавали с простота си. Между другото няма нищо криминално в сведенията за тях или за децата им.

— Когато се върнем в централата, ще трябва да проверим дали тези данни ще се потвърдят.

Ив паркира пред величествения параден вход на Двореца на Рурк. Портиерът веднага се завтече към нея. Зърна проблясването в очите му, когато я позна, и веднага след това лицето му се стегна, докато тя излизаше от колата.

— Добро утро, лейтенант. Бихте ли желали да паркирам автомобила ви?

— А ти какво предлагаш?

— Мисля, че желаете да остане точно там, където се намира в момента.

— Правилно мислиш.

Ив се изкачи по стъпалата и се озова сред бляскавото фоайе, цялото в мрамор, с грамадни, добре поддържани декоративни цветя и бликащи фонтани.

Проправи си път под водопадите от кристални полилеи, за да стигне до бюрото. Когато видя как служителите там набързо променят изражението си веднага щом я зърнаха, тя реши, че Рурк е организиран събрание на персонала, на което им е показал снимката ѝ. Независимо от това обаче показва значката си.

— Трябва да говоря с Рошел де Лей.

— Разбира се, лейтенант. Веднага ще ви свържа с нея. Бихте ли седнали?

Жестът бе толкова красноречив, че Ив се подчини. След като всички бяха дотам склонни към сътрудничество, би трябвало да им отвърне със същото.

— Да, разбира се.

Настани се в един от столовете с велурени седалки и високи облегалки, подредени покрай елегантната многоцветна джунгла.

— Ако баба ми — онази с коравата курабия — някога ми пристигне на гости, ще поискам да я доведе на чай в Двореца. — Пийбоди вдъхна дълбоко ароматите, носещи се във въздуха, преди да

седне до Ив. — Мисля, че много ще ѝ хареса. Но както и да е, така че, докато чакаме тук, мисля, че моментът е подходящ да си спомним за бебешкото парти на Мейвис.

— Е, все ще се намери по-подходящ момент от сегашния.

— Хайде, Далас, стига си го отлагала. Вече остава съвсем малко време. Между другото, знаеш ли, най-после измислих темата. Представяш ли си Мейвис настанена в купения от теб страхотен стол, а? Всички поканени на партито направо ще си умрат от завист! Само за това си мислих снощи, като се прибрах у дома. Какви ли не мисли ми минаха през главата.

— Чудесно. Продължавай все така.

— После идва ред на цветята. Представям си ги разпръснати навсякъде, докато отдалеч се чува приглушен джаз. Но има едно нещо, което... хм, което наистина не зная дали да ти го споменавам. Ами... става дума за плащането.

Макар че се стараяше да не обръща много внимание на мрънкането на Пийбоди, последните ѝ думи докоснаха една чувствителна струна в душата ѝ.

— За бога, Пийбоди, няма да ти се наложи да плащаш разноските. Никой не иска това от теб.

— Искаше ми се само да бъда в помощ и така нататък, но...

— Но само ако не е свързано с пари. — Ив се опита да се съсредоточи върху това, за което всъщност бяха дошли тук. — Слушай, признавам, че си права. Трябва да има много подаръци. Колкото повече, толкова повече Мейвис ще се зарадва. И ако искаш да накупим още, аз ще се разплатя за тях.

— О, това е много добре. Направо е велико. Защото, хм, никога не съм те питала за отпускания ти бюджет.

Ив само въздъхна.

— Ами, струва ми се, че само небето може да послужи като таван за възможностите в това отношение.

— Брей! Това пък вече е върхът. Искам да кажа, че ни очаква тотално незабравимо събитие.

— А сега ще зарежеш ролята на вечно хленчецо девойче. Защото отново трябва да се превъплътиш в печено ченге.

Ив отдалеч забеляза приближаващото се към тях съвсем младо създание. Слабо и грациозно, макар да бе пристегнато в толкова

семпъл костюм, че чак приличаше на военна униформа. Светлозелените сенки за очи подхождаха чудесно на тена ѝ с оттенък на кафе със сметана. Тъмнокестенявата коса бе на грижливо пригладени и повдигнати нагоре кичури. Устните ѝ се извиха в учтива усмивка, запазена само за посрещане на новодошлите гости, но дори и тя не промени израза на лицето ѝ, одухотворено от очите ѝ, чийто основен нюанс напомняше разтопен шоколад.

— Лейтенант Далас и...

— Аз съм детектив Пийбоди.

— А пък аз съм Рошел де Лей. Сигурно сте тук заради Натали. Ще бъде ли всичко наред, ако останем тук? Моят кабинет всъщност е една съвсем малка стаичка, която на всичкото отгоре сега е претъпкана с доставките за едно празненство.

— Тук е чудесно.

— Току-що говорих с Джейк. Искане ми се той да си бе останал у дома. Не мисля, че е готов да се върне на работа, не и там, където всичко ще му напомня за Нат и почти всеки ден всички ще говорят за нея.

— Били сте приятелки.

— Да, бяхме приятелки. Сприятелихме се, когато аз и Джейк започнахме да се срещаме. Но Нат и Джейк... — Тя се озърна за миг, както правят хората, когато спокойствието им е нарушено. — ... та те бяха по-скоро като роднини.

— А не ви ли безпокоеше това, че мъжът, с когото излизате, е толкова близък с друга жена?

— Сигурно щеше, ако между тях някога е имало романтично привличане или ако беше някоя друга, но не и Нат. Тя бе влюбена до полуда в Бък. А аз толкова много я харесвах. Заедно сме прекарвали много приятни часове, ние четиримата. Нат и Бък като двойка чудесно си подхождаха. Не зная все пак какво би казал Джейк за това.

— Госпожице Де Лей — заяви Пийбоди, — понякога жените споделят с приятелките си неща, за които никога не биха казали на някой мъж, колкото и да са близки с него. Натали споменавала ли е пред вас, че нещо я безпокои или тревожи?

— Не се сещам за нищо подобно. Макар че... ние смятахме да обядваме заедно в деня преди... предишния ден. Но тя ми се обади и ми обясни, че не се чувствала добре, че ще си остане у дома след

работния ден, само колкото да се посъвземе. Аз пък точно тогава се случи да съм заета, много заета. — Рошел го повтори с треперещ глас. — Затова почувствах облекчение, че тя отмени обяда. А сега, като премислям всичко отново, си спомням, че звучеше, не знам как да го кажа, но някак неуверено, може би нервно. Ала тогава не обърнах внимание. А можех да отида да я изведа и да хапнем нещо навън. Това е трябвало да направя, но не го сторих, понеже бях заета. Ако нещо не е било наред, може би щеше да ми го каже. Не мога да престана да мисля за това...

— Винаги се терзаем при мисълта какво бихме или не бихме направили — увери я Ив. — Трябва да се постараете да го преживеете. Кажете ми още къде бяхте в нощта, когато тя и Бък са загинали.

— Вечеряхме у дядото на Джейк. После поиграхме бридж. Е, всъщност те играха — добави тя с лека усмивка. — Обучавах ме, но аз се провалих в играта. След полунощ си тръгнахме и се прибрахме. Живеем заедно, неофициално. Стана някак си неусетно. Та когато узнах ужасната вест, бях в източната бална зала.

— Извинете?

— На следващата сутрин. Аз бях в източната бална зала, за да помагам за подготовката на един официален обед. Тогава Джейк влезе. Търсеше ме. Плачеше. Никога преди не го бях виждала да плаче. И ми каза. Седнахме на пода, точно там, в залата.

---

[1] Сроковете за плащане на годишните данъци в САЩ са обвързани с края на фискалната година — 1 март. — Б.пр. ↑

[2] На жаргон може да се преведе и като „оправи ме!“. — Б.пр. ↑

7.

Главоболието я връхлетя още с първия бегъл поглед, който хвърли на десетките кашони, струпани върху дългата маса в средата на заседателната зала, където бе заповядала да ги отнесат.

— Добре, а сега да започваме къртовската работа. Ще трябва да преровим всички тези дискове, распечатки, бележници, записки, тефтери за насрочени срещи, всичко, буквално всичко, за да може да го върнем там, откъдето сме го довели, след две седмици. Този срок е ориентиран, само колкото да послужи като начална прогноза. Ако съдим по свидетелските показания, преди десетина дни или може би две седмици хората са започнали да обръщат внимание на това, че в разговорите между Копърфийлд и Байсън са се появили основания да се допусне, че тя е искала съветите му за нещо важно.

— Разбира се, че първо ще се заемем с проверката на имената и евентуално бележките към тях — отвърна Пийбоди. — Но как да се справим със сметките? Навярно ще се наложи да повикаме на помощ някой от математиците в електронния отдел.

— Може и дотам да се стигне — съгласи се Ив. — Но засега ще работим само ние двете, ти и аз. Ще търсим повторемост на имената, както и честото появяване на някоя конкретна банкова сметка, към която Натали повторно се е връщала през периода от време, който проучваме. Както и всичко, което е копирали от служебния за домашния си компютър. А, да, да не забравяме и за данните, които е изпратила по мрежата на Байсън. — Ив погледна нещастно към автоготвача в конферентната зала — знаеше, че не е зареден с програмата за кафе по неин вкус. — Ще обръщаме най-много внимание първо на бележките, където се споменава за срещи, ангажменти, докладване пред висшестоящите — продължи тя. — Както и за всевъзможните договаряния с притежателите на банковите сметки.

— Ще отнеме известно време — отбеляза Пийбоди. — Може би няма да е зле първо да си поръчаме някакви сандвичи.

— Както искаш. Секретарката ѝ спомена, че Копърфийлд напоследък на няколко пъти влизала в компютърната мрежа на фирмата след края на работното време. Нека най-напред видим с какво се е занимавала в извънработно време. — Обърна се, сепната от отварянето на вратата.

— Откри ли нещо? — попита я Бакстър още от прага.

— По всичко личи, че тя вероятно се е натъкнала на нещо подозрително в извънработните часове, след което се е заела сама да проследи нишките и накрая е споделила с годеника си това, което е предизвикало тревогата ѝ. Именно по тази следа копаем сега.

— Нуждаеш ли се от още един изкопчия?

Ив напъха ръце в джобовете си.

— Имаш ли много работа?

— Не особено, понеже повечето е бумащина. Но трябва да проведем няколко разговора по видеотелефона. Така че на практика няма нещо, с което моят помощник да не може да се справи сам — додаде той, намеквайки за стажанта Трухарт, който му бе изпратен от шефовете за обучение. — Пък и хлапето ще ми се обади, ако се нуждае от помощта ми, така че сега съм свободен за малко и мога да се заема с нещо тук при вас двете.

— С удоволствие ще приемем помощта ти. Ще ти се заплати допълнително. Ако изникне нещо спешно, ще се върнеш при своята работа.

— Няма проблеми.

Комуникаторът ѝ извънтя и тя вдигна глава към малкия му екран.

— Пийбоди, информирай накратко Бакстър за всичко по случая. Уитни ме вика в кабинета си. Трябвало да му докладвам по спешност.

Ив веднага изпълни нареждането да се яви пред началника си. Завари командир Уитни зад бюрото му. Каза си, че шефът изглежда поуморен. Или може би по-подходящото описание беше — прегърбен от бремето върху плещите му.

Сивите кичури надничаха навред изпод черната му коса, обкръжаваща плътно широкото му лице с цвят на кафе. Той я изгледа замислено, ала нищо не изрече, докато тя му докладваше за различните етапи и подробности от разследването.

— Носителите на данни, които си конфискувала, защитени ли са?

— Да, сър. Детективите Пийбоди и Бакстър се заеха с проверките. Капитан Фийни ще надзирава работата в отдела за електронна информация, а за негов помощник е определен детектив Макнаб.

— Някакви други версии?

— Не ви разбрах, сър?

— Проучихте ли вероятността престъплението да е на лична основа? Например някое ревниво бивше гадже?

— Все още не изключвам напълно тази възможност, командир, но засега поне нищо не сочи в тази посока. Дотук разследването на всичко, свързано с този случай, ме навежда към мисълта, че имаме работа с двойно убийство, мотивирано от нещо, което убитата жена е открила на работното си място.

Той кимна.

— Разбираш колко деликатни са данните, които са на ваше разположение, нали?

— Да, сър.

Известно време задържа погледа си прикован в нея.

— А обмислила ли си колко деликатен е въпросът, че именно ти, лично ти имаш достъп до тези данни?

— Лично аз ли, командир?

— Ти си омъжена за влиятелен бизнесмен, притежаващ много интереси в разнообразни сфери от индустрията и финансите. Интереси, които по всяка вероятност са конкурентни или влизат в конфликт с някои от страните, чиито данни са на твое разположение.

Изведнъж нещо горещо, като малка, но твърдо стегната топка се оформи в корема ѝ.

— Аз имам на разположение и потенциалните доказателства.

— Не ставай наивна, Далас.

— Никога не съм била. Аз съм водещ следовател по две убийства, търсец доказателства за мотивите и вината. Аз не търся и нямам никакъв интерес да търся информация от вътрешнофирмен характер сред бизнес конкурентите на моя съпруг.

— Обаче съществува загриженост, че ако тези данни попаднат в ръцете му, той би могъл да ги използва като предимство срещу тези конкуренти.

Малката горещата топка сега се наду и експлодира.

— Съпругът ми никога не се е нуждаел от моята помощ, за да се справя с конкуренцията в бизнеса си. И най-важното, Рурк никога няма да прекрачи два трупа, за да спечели няколко долара повече. Моите почитания, сър — извиси тон тя до висоти, нямащи нищо общо с почитта, — но възприемам това тълкуване на разследването като лична обида. Както за мен самата, така и за съпруга ми.

— Но тук не става въпрос за няколко долара повече, а евентуално за милиони. Дори може да се окажат и повече. Наистина е обидно, да, признавам. Но това трябва добре да се разбере. Ако информацията, която е на твое разположение, бъде използвана по начин, който няма нищо общо с целите на разследването, ще бъдете отговорни ти, твоят отдел и цялата наша служба.

— Моето разбиране за отговорността ми пред жертвите, а също и пред гражданите на Ню Йорк, пък и към този отдел е било и винаги ще бъде кристално ясно. — В корема ѝ вече нямаше стегната топка, а горещ парещ поток. Като лава. — Но ако се съмняваш дали правилно разбирам отговорността си или не вярваш, че съм способна да я съблюдавам, то тогава не само че си задължен да ме отстраниш от разследването, но дори да поискаш значката ми.

— Щом толкова искаш да беснееш, побесней си. А сега, лейтенант, върни се на работното си място.

Тя се завъртя на пети, опитвайки се със сетно усилие на волята да обуздае гнева си, да озапти негодуванието си. Но не успя докрай да блокира яростния си изблик. Миг преди да прекрачи прага и да се озове в коридора, Ив се извърна назад и студено процеди:

— Аз не съм шпионинът на Рурк!

След което затръшна с все сила тежката врата.

Гневът не я напусна през целия път обратно до отдел „Убийства“ и до вратата на заседателната зала.

Само един поглед към лицето на Ив бе достатъчен на Пийбоди да схване, че ако в този миг си позволи дори най-безобидния коментар, ще трябва начаса да се прости с живота си.

— Лейтенант, Бакстър вече се е заел с данните от компютъра на Байсън — започна предпазливо тя с текущия служебен рапорт, вместо да си позволи някоя остроумна забележка. — Но засега не сме засекли следи от прехвърляне на данни от неговия компютър към този на Натали Копърфийлд.

— Продължавайте с търсенето.

— А Макнаб докладва от електронната лаборатория, че доста файлове са били изтрети от служебния компютър на Копърфийлд.

— Детектив Макнаб ти е рапортувал? Лично на теб? Да съм променяла заповедите си през последните двадесетина минути?

Тонът ѝ бе толкова заплашителен, че Пийбоди благоразумно предпочете да сдържа своя.

— Детектив Макнаб вярва, че ние работим заедно в един екип, макар и всеки в своята област. Доколкото разбирам, ти си командващата тук, така че когато се наложи, приех рапорта му, но сега на свой ред рапортувам пред теб.

— Отивам в електронния отдел.

Бакстър и Пийбоди си размениха многозначителни погледи зад гърба ѝ. За тяхно щастие защитните им инстинкти сработиха тъкмо навреме и ги подтикнаха да сведат очи към работните маси миг преди Ив да се обърне рязко и да ги изгледа с неприкрито подозрение.

— Никой да не се доближава до тази зала, нито да чете документацията без моето изрично позволение. Ясна ли е заповедта ми?

— Да, съвсем ясна!

А когато вратата с трясък се затръшна зад нея, Пийбоди си позволи дълга, шумна въздишка:

— Този път Уитни май наистина е успял да забучи много як трън в задника ѝ.

Ив нахлу като вихър в електронния отдел и профуча през коридорите към компютърната лаборатория, задъхано търсеца Макнаб. Намери го надвесен над клавиатурата пред служебния компютър на Копърфийлд. Наоколо, край отрупаните с други компютри маси, работеха още десетина детективи или техници от лабораторията.

— През цялото време на разследването по този случай ще използваш кодовете, предписани за пълна секретност на данните.

— А? Какво? — едва не заекна той, забързан да смъкне слушалката от ухото си.

— Този случай ще бъде кодиран със син код, в категорията за особено поверителни разследвания. Пълна секретност, само устни рапорти. Правилата трябва да се помнят, Макнаб.

— Добре де. — Той отстъпи крачка назад, но съвсем малко, само колкото да се опази, сякаш бе доловил колко е нагорещена, и се опасяваше да не го опари с дъха си. — Попаднах на няколко изтрити записа. Те са били...

— Искам режим на пълна секретност — троснато му повтори тя. — Веднага се заеми с това!

— Да, слушам, ще бъде изпълнено.

— Тогава се захващай за работа. — Тя изскочи навън, прекоси коридора и влетя в кабинета на Фийни.

Той бе зад бюрото си, тракайки по клавиатурата със скоростта на опитен картечар, докато си тананикаше нещо. Но доста начесто спираше да припява, за да промърмори под носа си:

— Скоро ще те спипам, копеле гадно.

— Твоите детективи способни ли са да разбират преките заповеди, или трябва да преминават през цялата верига от чинове? — гневно запита тя.

Той изруга и вдигна глава. По лицето ѝ видя същия необуздан гняв, който преди малко толкова бе стреснал Пийбоди. Облегна се назад и вирна брадичка към вратата.

— Би ли затворила вратата?

Тя я хласна с все сила.

— След като аз водя разследването, всички причислени към моя екип са длъжни да рапортуват пред мен, независимо дали са от електронния отдел, или от отдел „Убийства“.

— Да не би да се оплакваш от някое от моите момчета? — Фийни очевидно считаше всички за момчета, независимо от техния пол.

Сепна се само миг преди да изригне в отговор. Какво ѝ ставаше? Да се заяжда за нищо само защото току-що бе унижена.

— Имам много деликатен случай — започна тя.

— Да, знам. Моите момчета ми рапортуват, а пък аз записвам всичко в базата данни, както ти поиска от мен. И така, какъв е проблемът?

— Деликатен заради големите пари, замесени в него. Можеш ли да си представиш Рурк да се изкатери нагоре към още по-големите пари през трупите на моите две жертви, за да забие нож в гърба на някакъв свой конкурент? Допускаш ли, че е способен да се възползва за лични облаги от моето разследване или от каквато и да било друга информация, която бих могла да споделя с него?

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? Да не би Макнаб пак да ти е сервирал някоя от идиотските си забележки?

— Не. Уитни ми го заяви, при това в очите.

Фийни присви устни и тежко въздъхна. После прокара пръсти през гъстата си коса, червеникавокестенява, но вече с примеси на сивото.

— Остана ми от кафето, което ми подари за Коледа. Искаш ли малко?

— Не. Не — повтори тя и закричи към прозореца. — Дяволите да го вземат, Фийни! Да бе поискал да ме шамароса за нещо, което съм направила или не съм направила в службата, или за нещо в действията на моя екип, това мога да го приема. Но да намеква, че Рурк ще ме използва, че аз ще му го позволя, това вече минава границата.

— Имам още и захаросани бадеми.

Ала тя само поклати глава.

Фийни зарови пръсти в купата със захаросаните бадеми, оставена на бюрото пред него.

— Искаш ли да чуеш мнението ми?

— Мисля, че да. За да нахлуя тук тъкмо когато имаш толкова много работа, значи, че се нуждая от него.

— Тогава ще ти го кажа. Очаквах някой от шефовете на фирмата, както и адвокатите, които са им покорни псета, да се разтърчат, стиснали зъби от яд. Оплакали са се на кмета и на директора на полицията. Те пък са привикали Уитни и са го заплашили. А той е проверил кой отдел е натоварен със случая и така е стигнал до теб. Привикал те е, за да ти отправи строго предупреждение. А сега да ти разкажа ли нещо лично за него?

— Давай.

— Отдавна го познавам. Ако е бил наистина загрижен за изхода от цялата тази каша, щеше да ти отнеме случая. Точка. А като е сторил

това, просто е прикрил задника си. Вместо това те е нахокал и така ще се измъкне с чист задник от цялата история.

— Може би.

— Далас? — Изчака я да се обърне към него. — Имаш ли никакви съмнения относно Рурк във връзка с този случай?

— Не. По дяволите, не!

— Смяташ ли, че аз или някой друг член на екипа, работещ по случая, имаме?

Обръчът, стегнал гърдите ѝ, малко се поразхлаби.

— Не. Но трябва да разкажа на Рурк тази история и въпреки че не съм му разкрила нито един байт от данните, ще трябва да му кажа за разговора с Уитни. И ако си мислиш, че съм била бясна, когато дойдох тук, то мога да те уверя, че в сравнение с неговата реакция моята е като слънчев ден на някой плаж.

Той побутна купата със захаросаните бадеми към нея и в очите му проблесна закачливо пламъче.

— Бракът прилича на шибано минирано поле.

— Шибано, че и отгоре. — Но все пак се отпусна малко, достатъчно, за да седне на ъгъла на бюрото му и да се пресегне към захаросаните бадеми. — Извинявай.

— Забрави. Но по-късно може пак да си поговорим за това.

— Не знам дали можеш да понесеш още тревоги, но ако можеш, ще се възползвам.

— Сигурно ще мога. Отдавна съм свикнал.

— Благодаря. Доскоро.

Вече в по-добро настроение, Ив се върна долу в заседателната зала, където завари Пийбоди и Бакстър дълбоко заровени в компактдискове и огромен куп сандвичи. Когато влезе, очите на Бакстър бяха приковани в екрана, но Пийбоди рискува с един нервен, забързан поглед. Очевидно окуражена от това, което видя по лицето на Ив Далас, тя с кимване посочи купчината сандвичи.

— Може да си въобразявам най-наивно, но сандвичите като че ли ни помагат да се оправяме с всичко това тук.

— Чудесно. — Със спадането на гнева ѝ, обаче, бе спаднал и апетитът ѝ. Ив взе няколко диска от купчината и се настани пред един

от свободните компютри. След броени секунди край лакътя ѝ се появи чаша с димящо кафе.

— Казах си също, че ще искаш от любимото си кафе, докато се блъскаме тук.

— Благодаря. Предположила си, че ще ти предложи да споделим кафето, и си заредила автоготвача съобразно с това предположение.

— Да не би да съм сбъркала? — усмихна се Пийбоди.

— Аз пък предполагам, че ти вече си изсърбала своето.

— Бакстър сърба шумно кафето си. Аз отпивам много по-деликатно от него.

Ив въздъхна, преди да започне да ѝ разказва:

— Слушай сега за какво бе всичко. Командирът искаше от мен не само рапорта за последните събития. Беше загрижен, или по-скоро някоя от мижитурките по-нагоре от него, да не би Рурк да се сдобие с достъп до някои от тези данни, с моята помощ, разбира се. А после да ги използва, за да извива ръцете на конкурентите си.

— Е, тогава не е чудно, че си искала да сриташ първия задник, изпречил се пред очите ти — изкоментира Пийбоди.

— Мдаа. — Бакстър замислено се почеса по брадичката. — Според мен Уитни ти е казал това, което е имал да ти казва, макар да е знаел, че е пълен боклук. Но сигурно след това се е почувствал много неудобно.

— Сигурно. А сега да се заемаме с ровенето в това шибано тресавище, за да се докопаме до проклетото злато.

Ровиха с часове. Файловете на Натали Копърфийлд се оказаха добре подредени и удобни за работа, ала нищо полезно не им разкриха.

— Макнаб ми събщи, че се е натъкнал на следи от изтриване на файлове. — Ив отдръпна стола си назад. — Аз обаче съм склонна да мисля, че за нас ще е само губене на време да търсим как да ги възстановим. Или някакви дребни празнини, ако може така да се каже. И какво се очертава в крайна сметка? Излиза, че ние, работливите пчели, ще трябва да се трудим здравата, за да издирваме нещо, за което отсега знаем, че е изпразнено.

— Това би ме накарало да се чувствам като безделница — съгласи се Пийбоди с шеговит тон, но веднага отново стана сериозна.

— Каквато не съм, разбира се. Като детектив и съвестен служител на нюйоркската полиция, аз съм се учила от най-добрите в отдела.

— Подмазвачка — захили се Бакстър.

— Сигурно защото се подмазвам, съм получила трите си златни звезди.

— Всичко това наистина е интересно като възможност — замислено процеди Ив. — Но според мен Копърфийлд е поддържала много подредени файлове за работните си програми. А ето че се появиха и празнини. При това някои от тях са още от пет, та дори и шест месеца.

— И аз се натъкнах на нещо подобно — потвърди Пийбоди. — Кой знае, може Натали Копърфийлд да е записвала в тези файлове нещо, свързано с подготовката на сватбата си. Или пък да е вършила някаква частна работа в работно време. Случвало се е и на най-добрите от нас.

— Може би. Но е възможно също да се касае за някоя банкова сметка, която тъкмо тогава е обработвала. Тези празнини започват да се уголемяват десетина дни преди смъртта ѝ. Точно по времето, когато според нас е попаднала на нещо съмнително.

— Ако убиецът все пак е успял да изтрие тези клиентски файлове — започна да разсъждава Бакстър гласно, — то той или тя е имал достъп до служебния ѝ компютър, до нейните файлове с данни. Но на мен не ми се вярва някой клиент да е притежавал подобен достъп.

— Може да е проникнал в компютъра ѝ през мрежата или пък да е платил на някой, притежаващ необходимите умения, да стори това — отвърна му Ив. — Или пък да е бил вътрешен човек. А е възможна комбинация и от двете. Но това, което не откриваме сред файловете ѝ, е свидетелство за нещо, което убиецът ѝ не е искал да бъде намерено.

— Началничката ѝ би трябвало да знае всичките ѝ сметки — вметна Пийбоди.

— Да. Ще се наложи отново да си поговорим с нея. Пийбоди, всички данни трябва да бъдат защитени с наши пароли. Бакстър, ако искаш малко да се поразтъпчеш, можеш да провериш какво става със сестрата на жертвата. Запитай я дали Натали е споделила с нея за откриването на някаква нова сметка през последните шест месеца. Би трябвало да става дума за сметка с много пари в нея.

— Ще се заема.

— Отбий се, ако искаш, при Трухарт и виж дали не ти е изникнала някоя спешна работа. Ако ти е нужно повече време, аз ще се погрижа да ти се заплати извънреден труд.

— Оценявам жеста ти.

— Пийбоди, ако Макнаб се е добрал до нещо, искам да го узная веднага. Ще се свържеш с мен независимо къде се намирам и по кое време на денонощието. Аз също ще трябва да изляза.

Гъстотата на уличното движение напомни на Ив колко късно бе станало. Този ден счетоводната фирма бе останала затворена за клиентите си. Ив се обади на домашния телефон на Кара Грийн — бе го записала в паметта на своя палмтоп. Но не я намери и опита чрез видеотелефона. Апаратът автоматично превключи на гласова поща и тя остави съобщение на Кара да ѝ се обади колкото е възможно по-скоро. Много малка обаче бе вероятността жената да е останала да работи извънредно, още повече че днес бяха затворили вратите. Все пак провери в кабинета ѝ, а след като и там никой не вдигна, остави запис със същото съобщение.

„Няма смисъл да тропам на вратата на един празен апартамент — реши тя. — Ще я изчакам да ми се обади или ще я потърся утре рано сутринта.“

След това се зае да обмисля как най-благоразумно ще може да се справи с Рурк.

Нямаше смисъл да си мълчи и да не му казва нищо. Дори и да искаше да играе тази игра, той все щеше да надуши нещо. Нали имаше шесто чувство като дебнец ястреб. А всеки опит да избягва темата несъмнено щеше да я принуди да започне да го лъже. Тя обаче винаги се оплиташе в лъжите си.

По дяволите, въобще не искаше да си блъска главата и с това.

Вероятно най-добрият подход бе прямият, реши накрая. Нищо, че отначало ще се разбеснее, ще започне да ругае, да се почувства обиден. Имаше право на това.

Проблемът бе, че целият му гняв щеше да се излее върху нейната глава. Но ако не направеше опит да скрие нищо от него, щеше да му докаже, че е примерна съпруга и щеше да спечели важно предимство. А накрая той щеше да започне да ѝ се извинява и дори би могъл да попълзи в краката ѝ.

Какво лошо можеше да има в това?

През целия път до дома, чак докато не паркира пред вратата, Ив се чувстваше крайно притеснена.

Като обмисли още веднъж как да започне, тя слезе от колата, притича до вратата заради студа навън и забързано се прибра на топло. Но първото ѝ приятно впечатление от меката светлина и леко ароматизирания въздух вътре моментално се развали при вида на мрачната фигура на Съмърсет, както винаги целият в черно.

— Не очаквах, че ще си вземете няколко почивни дни — започна той още от прага, докато Галахад се шмугна покрай краката му, за да отиде да се отърка в господарката си.

— За какво говориш?

— Тъй като се завръщате без следи от кръв, както и без разкъсани дрехи, си позволих да предположа, че сте прекарали деня в някакво второстепенно лениво преследване.

— Денят още не е свършил. — Тя метна палтото си върху закачалката на колоната под стълбището. — И ще свърши едва когато се заема с преследването на твоя кокалест задник, само че тогава ти ще бъдеш облян в кръв и с разкъсани дрехи.

Наведе се, грабна тлъстата котка и я понесе на ръце нагоре по стъпалата. Доволен, Галахад замърка като хеликоптер, чакащ на пистата за излитане, докато тя лениво го почеса зад ушите, а после го остави на дивана в спалнята, за да провери на домашния скенер къде се намира Рурк в момента.

— Къде е Рурк? — попита го Ив.

Послушната машина веднага реагира на устно подадената команда:

Тази вечер Рурк още не се върнал в къщата.

„Следователно разполагам с малко време за себе си“, реши тя. Преоблече се, като си сложи трикото за фитнес. Най-добрият начин да прочисти ума си от тревогите бе да изкара един изморителен гимнастически сеанс в залата за фитнес, да се поизпоти добре и да забрави за всичко останало.

За да избегне повторния сблъсък със Съмърсет, на слизане взе асансьора. Щом стигна до залата за фитнес, Ив програмира апарата за упражнения за стимулиране на сърдечната дейност в режима „Изкачване на стръмна планина“. През следващите двадесетина

минути здравата се изпоти, докато ръцете и краката не я заболяха от пренапрягане. За отмора се прехвърли на бягащата пътека, където натоварването не бе толкова голямо.

Бе тъкмо в началото на серията от упражнения за торса, когато Рурк влезе в залата.

— Имал си труден ден, познах ли? — запита го тя, все още задъхана от изтощителната серия.

— Донякъде. — Той се наведе и докосна устните ѝ със своите. — Започваш или свършваш упражненията?

— Ей сега свършвам. Достатъчно се поизпотих, така че надали ще мога да бъда от полза, ако си търсиш спаринг-партньор.

— Сутринта свърших тази работа. А сега по-скоро ми се иска една голяма чаша вино и нещо за вечеря.

Тя се вгледа изпитателно в лицето му.

— Излиза, че наистина си имал тежък ден. Някакви проблеми ли възникнаха?

— Повечето от тях бяха само поводи за раздразнение, но почти всички вече са отстранени. Нямам нищо против да поплувам малко преди виното. Жалко, че си нямам някого за компания.

— Веднага ще се уреди. — Тя грабна една кърпа и избърса лицето си. Опитваше се да протака колкото може повече началото на неприятния разговор, като се надяваше настроението му поне малко да се подобри. Макар да признаваше пред себе си, че никак не е справедливо първо да го остави да се поотпусне в домашна обстановка, после да го цапардоса с толкова неприятната тема за проблемите си в службата.

— А, да, има още нещо. — За да спечели поне още няколко мига, тя отиде до масата в ъгъла и извади бутилка минерална вода от минифризера. — Свързано с двойното убийство, което разследвам. Както и с още нещо около въпросната счетоводна фирма.

— Сдоби ли се с онова съдебно решение?

— Да. То също е свързано с това, за което трябва да поговорим.

— За какво става дума?

Тя се стегна вътрешно, както преди да се гмурне в леден басейн.

— Отнася се до загрижеността сред някои по-високопоставени кръгове относно деликатния характер на данните от файловете, които

са на разположение на нийоркската полиция и на главния следовател по случая, тоест тази, за която си женен.

— На някакви по-горни нива се повдигат въпроси относно твоите способности да работиш с деликатни данни? — Гласът му все още звучеше съвършено приятен, дори приятелски. Ала въпреки това тя вътрешно изтръпна.

— На някакви нива там горе са повдигнали различни въпроси, от етични съображения, предполагам. Става дума за това, че ако ти се сдобиеш с непозволен достъп до финансови сведения от частен характер, свързани със сегашните или бъдещите ти конкуренти, ще се възползваш. Искам обаче да знаеш, че аз...

— И така, онези там горе допускат — прекъсна я той невъзмутимо, — че аз ще използвам съпругата си и воденото от нея разследване на две жестоки убийства с едничката цел да узная тайните за финансовото състояние на моите конкуренти — както сегашните, така и бъдещите — и ще се възползвам от тях, за да извлека изгода? Правилно ли съм схванал посланието?

— Но това е съвсем ясно. Слушай, Рурк...

— Още не съм свършил! — Изстреля думите рязко и оглушително, като да удари с камшик. — Нима на никого по онези високи нива не му хрумна за миг дори, че не се нуждае от помощта на жена си, нито от нейното разследване, за да поваля на земята всеки конкурент, в деловия смисъл на думата, ако бих пожелал нещо подобно? Ами как тогава съм съумявал досега сам да се справям и да пожъна успехи, преди да съм познавал водещия следовател по това разследване?

Мразеше го, когато употребяваше израза жена си точно с този тон. Все едно, че тя не беше нищо повече от някакъв красив накит. Гневът се надигна в гърлото ѝ и ѝ бе трудно да преглътне.

— Не мога да говоря за това, което се случи или се е случило там, но...

— По дяволите, Ив! Мислиш ли, че бих могъл да те използвам само заради шибаните пари?

— Не, дори за миг не съм го помисляла. Погледни ме в очите и ще се увериш. Повтарям, нито за един-единствен миг.

— Да прекрача онези окървавени тела, да рискувам както моята, така и твоята репутация, за да заложа всичко това в името на някаква

намирисваща на развалено сделка?

— Тъкмо това казах, че аз не...

— Чух какво си казала — прекъсна я той. Блясъкът в очите му вече бе смъртоносно пронизващ. — Нима шефовете ти забравиха вече, че им помогнах да заловят един опасен крадец, колко време отделих за това навремето, какви сериозни физически рискове поех на гърба си! А сега им хрумнало да проверяват дали съм лоялен. И то точно така! Е, да вървят тогава на майната си. Ако не могат и не искат да ти вярват след всичко, което ти направи за тях, прати ги по дяволите и край. Искам да се оттеглиш от случая.

— Ти искаш... какво... Почакай, почакай.

— Искам да се откажеш, Ив — повтори той. — Не искам в моя дом да се появи нито един байт от онези проклети данни, щом са толкова деликатни, нито в главата на жена ми или където и да е другаде, ако могат да ме заподозрат, че ще ги използвам. По дяволите, проклет да бъда, ако позволя да бъда обвиняван някъде по веригата на полицейските управления в подобни опити за злоупотреби. За нищо на света няма да го допусна!

— Добре, добре, но само се успокой, за минутка поне. — Опита се да си поеме дъх, сетне още веднъж, за да сложи край на главозамайването. — Не можеш да искаш от мен да се откажа от това разследване.

— Тъкмо това искам от теб. Ако не ме лъже паметта, досега съм искал много малко от теб, когато става дума за нещо, свързано с твоята работа. Ти не си единственият следовател с опит там. Откажи се от случая — настойчиво повтори той. — И то още сега. Така и само така ще ми спестиш обидните подозрения. Освен това бих се чувствал съвсем недостоеен, ако оставя да се отнасят с жена ми като с някоя, която само ще ми препредава обидите, дето сипят по мой адрес само защото на самите тях не им стиска да го сторят сами.

Тя остана вцепенена и онемяла, когато той рязко се обърна и излезе.

8.

Гневът се надигна и скова гърлото му, докато профучаваше по коридорите към кабинета си, затръшвайки всички врати след себе си. Знаеше, че ако не бе излязъл, сега щеше да се е скарал още по-люто с Ив.

Всичко това е само заради проклетата ѝ работа, повтаряше си той. Проклети, гадни ченгета. Защо, по дяволите, се опитваше да се заблуждава, защо вярваше, че вече са го приели такъв, какъвто е?

Не, той не беше невинен и никога не бе претендирал за това.

Дали беше извършвал кражби? Неведнъж. Беше ли мамил? Още по-често. Беше ли прибягвал до всевъзможни кодове, трикове, машинации и всичко останало, което му бе подръка, за да се пребори със съперниците си и да си проправи пътя извън низините, за да стигне до сегашното си завидно положение? Да, това беше цялата истина за неговото минало и той бе готов отново да поеме по този път, без никакво угризение или съжаление.

Нито пък бе искал да го възприемат като праведник и светец. Той бе започнал като уличник от Дъблин, обаче бе надарен с някои умения и ги бе използвал ловко, за да осъществи амбициите си. И защо не?

Беше потомък на човек, който бе убивал хладнокръвно, и да, понякога и сам бе причинявал много грижи на баща си.

Обаче бе успял да се изгради като личност, при това като много, много по-добър член на обществото. А когато се влюби в една жена полицай, достойна за уважението му във всяко едно отношение, той възприе това като дар от съдбата. Понастоящем всяко начинание в бизнеса му беше напълно законно. Можеха да го възприемат като акула в света на бизнеса, но той вече се придържаше стриктно към буквата на закона.

Нещо повече, действително бе сътрудничил на полицията, на същите ченгета, които навремето бяха най-злите му врагове. Беше им предложил ресурсите си, при това неведнъж, а безброй пъти. Фактът, че това му доставяше неизразимо голямо забавление, че го

интригуваше и изпълваше със задоволство, принципно не променяше нещата.

А ето че сега се чувстваше обиден, оскърбен, отхвърлен и унижен.

С ръце, напъхани в джобовете, Рурк стоеше безмълвен, изправен до прозореца, загледан в примигващите светлини на града, който бе приел за свой дом.

Сам бе успял да се издигне, повтаряше си той. Сам бе моделирал живота си и бе обикнал тази жена, която бе по-ценна за него от всичко останало на този свят. Именно заради това се разяри от подозрението, че би могъл да я използва за някакви користни цели. Както и другото — че тя би му позволила това.

Е, онези биха могли да възложат на друг да се заеме с издирването на безмилостния убиец. На някого от другите следователи, който на свой ред също щеше да работи до изнемогване. Само че ще имат да вземат, ако по-късно решат отново да ползват услугите му като консултант, експерт или съветник.

Рурк чу отварянето на вратата между своя кабинет и кабинета на Ив, обаче не се обърна.

— Казах ти всичко, което имах да ти казвам по този въпрос — рече ѝ той. — Повече нямам какво да кажа.

— Чудесно, тогава само ме изслушай. Не те виня, че си разстроен.

— Разстроен?

— Не те виня, че си вбесен. И аз го изпитах.

— Чудесно. Значи постигнахме съгласие.

— Не мисля, че е точно така. Рурк...

— Ако си мислиш, че става дума само за спонтанно, но краткотрайно избухване или за нещо, което бих могъл да преглътна, значи жестоко се лъжеш. Не, тук става дума за нещо много по-сериозно — за линия на поведение. Ние вече изчерпахме темата за моята линия на поведение, Ив. Очаквам от теб да уважаваш моето становище по този въпрос. — Едва сега се извърна към нея. — Очаквам аз да съм на първо място за теб и с това се изчерпва всичко.

— Ти имаш цялото ми уважение, на което съм способна, Рурк. Но все пак трябва да ме изслушаш докрай. Независимо за каква линия на поведение става въпрос, не можеш само да раздаваш заповеди.

— Беше само желание.

— Стига, Рурк, просто престани. — Гневът ѝ се надигна отново, макар все още да го потискаше. — Аз съм бясна, ти си бесен и ако продължаваме така, като нищо ще се скараме сериозно, след което ще прекрачим прага, от който няма да има връщане назад. И в крайна сметка ще се окаже, че са ни победили външни сили.

— И откога централното полицейско управление се превърна във външна сила за теб?

— Трябва ли сега да ти го доказвам? — В гласа ѝ се смесваха нотки на огорчение, обида, гняв и страх. — Точно на теб ли? Какво още ще трябва да доказвам? Моята лоялност ли? Да започна ли да изброявам всички висшестоящи, към които винаги съм била лоялна?

— Може би си струва. — Той сведе глава и заговори по-хладно: — Чудя се само къде ще попадна аз в това изброяване.

— Да, няма съмнение, че си много дълбоко засегнат. — Ив пое дълбоко дъх, за да не изгуби съвсем самообладание. Или да стане още по-лошо — да даде воля на сълзите, вече насъбрали се в очите ѝ. — Имам какво да кажа, по дяволите, и ще го кажа. А като свърша, ако пак поискаш да се откажа от разследването, ще го направя.

Нещо дълбоко в него се стегна, но веднага се отпусна. Привидно обаче с нищо не го показва, вместо това само сви рамене.

— Тогава говори.

— Ти не ми вярваш — бавно започна тя. — Разбирам го. Мислиш си или поне се чудиш дали просто не те разигравам, за да спечеля. Това също е обидно за мен, а за днес, дяволите да го вземат, ми се насъбраха предостатъчно обиди. Затова поне ме изслушай. Когато някой удря теб, удря и мен. И не само понеже съм твоята жена, а защото не съм някоя празноглава хубавица, която чака само заповедите на съпруга си.

— Не ми се вярва някога да съм те наричал „празноглава хубавица“.

— Но точно така ми прозвуча, когато каза жена ми.

— О, стига, Ив, това са пълни глупости.

— Не разбираш ли, че всичко се стоварва върху теб! Те се прицелват в теб, прицелват се в мен, защото сме едно цяло. Защото може да не се справям както трябва в цялата тази каша, но съм дяволски добра, когато трябва да заловя някого. Затова ми повярвай,

като ти кажа, че в отдела знаят какви чувства изпитвам към този бизнес.

— Много добре тогава...

— Този път аз съм тази, която още не е свършила! — изрева тя. — Опитваш се да подсладиш малко горчилката, така ли? Но искаш ли да ти кажа още нещо? Когато се оплаках на Фийни, а после на Бакстър и Пийбоди, те ми отвърнаха в един глас, че с нищо не съм заслужила тази обида. Проклетата да бъде, Рурк, ако ми се иска да си подвия опашката и да остана равнодушна. Не само заради жертвите, макар че те много, адски много означават за мен сега. Но и заради моята гордост, и заради твоята. По дяволите, трябваше да кажа нашата. Не искам да отстъпвам само защото кметът или командирът, или който и да е иска да прикрие изцапания си задник, понеже някакви чакали вият, тъй като си по-добър и по-умен от тях. И съм побесняла от гняв! — изкрещя тя и яростно ритна бюрото на Рурк. — Побесняла, вбесена, не съм на себе си от гняв заради пълната липса на уважение. Чувствам се като някаква жалка идиотка, да ме набеждават, че съм готова да компрометирам едно разследване само заради изгодата на мъжа си. Сякаш си закоравял мошеник, готов да погребне конкурентите си, без окото му да мигне. Само че те няма да се откажат така лесно. Ние пък няма им позволим да ни изтикат на заден план. Няма да им позволим да се възползват от двама напълно невинни нещастници, които загинаха, защото са се опитвали да сторят нещо справедливо, обаче по доста глупав начин — да забият трън в задниците на шибаните политици. — Отново ритна бюрото му и сега вече се поуспокои. — Ти направи много повече за мен, освен подкрепата ти за моята работа. И заслужаваш нещо по-добро от нашия отдел. Така че аз ще сторя нещо повече, няма само да стоя до теб. Или казано с две думи, Рурк, ако непременно настояваш да се оттегля от този случай, така ще бъде. Но повече няма да говорим за него. — Дъхът ѝ секна за миг. — Точно това ще направя, защото, ако не разбираш, че за мен ти си на първо място, значи си много глупав. Но не това е начинът да смажеш онези, които заслужават да бъдат поставени на местата им. Много по-разумно е да издържим, да останем такива, каквито сме — ти да запазиш официалната си позиция като консултант, а аз да открия този или тези, които са убили двете жертви. Искам да приключа този случай и искам

да си до мен, когато това стане. Но все пак ти сам трябва да вземеш решение.

Тя прокара пръсти през косата си и едва сега усети колко е изтощена.

— Ето, сега е твой ред.

Той обаче не каза нищо. Надвисна дълга, тягостна пауза.

— Наистина ли си готова да зарежеш случая само защото те моля за това?

— Не. Но ще го направя, ще се откажа от него само защото при тези обстоятелства допускам, че имаш право да го искаш. Не скачам, щом ме изкомандваш, както и ти не би го сторил заради мен. Но когато си струва, ще го направя. Това ли искаш?

— Мислех така, преди да дойдеш. — Рурк пристъпи към нея и обхвана лицето ѝ с длани. — Длъжен съм да ти призная, че беше точно така. По едно време бях почти сигурен, че ще откажеш случая. Това обаче щеше да ми предостави удобен повод да те обвиня за тази бъркотия. И щеше да се наложи да измисля как да се измъкнем невредими от цялата налудничавя ситуация, ние двамата с теб. Разбира се, с помощта на една страхотна разправия с твоите началници. — Целуна веждите ѝ, носа ѝ, устните ѝ. — Само че ти не отстъпи, затова сега вече не може да става и дума за разправии.

— Винаги съм държала на думата си.

Сега бе негов ред да се усмихне.

— Не си въобразявай, че ми коства малко усилия признанието, че имаш право. Макар че е доста дразнещо. Всичко, което току-що каза, описва съвсем точно цялата грозна ситуация. Жертвите заслужават да участваш в издирването на убиеца им. Проклет да съм, ако помогна на онези там да доволстват, че са те отхвърлили заради мен. Отново повтарям, проклет да съм, ако позволя да ме сочат пръст като измамник, способен да използва жена си. В бизнеса е имало много поводи заслужено да ме сочат с пръст, но не и сега.

— Нали и двамата сме честни един към друг?

Леко разтри раменете ѝ, преди да се отдръпне от нея.

— Да, така е. Обаче, когато казвам жена ми, това за мен съвсем не е еднакво с „празноглава хубавица“. Аз много обичам жена си. А пък празноглавите хубавици стават само да преспеш с тях, и то от време на време. И то в далечното ми минало.

Ядът му още не бе стихнал, забеляза тя. Но като го познаваше толкова добре, знаеше колко разумен и съсредоточен може да изглежда, дори когато вътрешно кипи от гняв. Сякаш виждаше как под повърхността бълбука черната лава на възмущението му. Не можеше да го вини. Но имаше и други начини да се справя с гнева, освен изтощителните упражнения във фитнес салона или някоя страхотна разправия.

— Нуждая се от един душ. — Тя се запъти към вратата, като му метна многозначителен поглед през рамо на излизане. — Би ли ми правил компания?

Ив нагласи джакузито на пълни обороти, а температурата — на тридесет и осем градуса. Остави топлината да сгрее цялото ѝ тяло. Затвори очи и замря, докато водата се лееше над главата ѝ, опитвайки се да се отърве от най-лошото главоболие, което я бе сполетявало от доста време насам.

Когато усети силните мъжки ръце, които я обгърнаха, напрежението в тялото ѝ се промени.

— Извинявай — промълви тя, все още със затворени очи. — Трябваше да дойдеш малко по-рано. Вече си поръчах специалист по секс под душа.

Ръцете му се вдигнаха нагоре и обхванаха бюста ѝ, а зъбите му леко се впиха в рамото ѝ.

— А няма ли да ми позволиш поне да те притисна?

Тя се опита да се завърти, но ръцете му не ѝ позволяваха да помръдне, докато устата му обхождаше врата и раменете ѝ. По кожата ѝ пропълзяха леки тръпки.

С ръка, обвита около кръста ѝ, той се пресегна към стъкления шкаф и извади благоуханен сапун. Веднага се зае да сапунисва гърдите, корема, гърба ѝ. Със сапуна в ръка бавно описваше кръгове, докато наоколо водата се пенеше.

Всичко в нея се стегна, сякаш тялото ѝ бе осеяно с мънички възли, които за миг се отпускаха, но само за да настръхнат отново. Топлината, обилно примесена с влага, както и гладките му ръце, галещи я до предела на издръжливостта ѝ, я заливаха със страхотно чувствени преживявания.

Вдигна ръце, а после ги спусна обратно, за да ги обвие около врата му и да може още по-пълно да се отвори за него. Същите лениви кръгове пак се заредиха надолу по тялото ѝ, придружени най-често с плъзгане между бедрата ѝ. Тялото ѝ се изви в дъга, дъхът ѝ се накъса в стенания, докато той я водеше неумолимо към върха.

Ив изтръпна, плътно обгърнатата от него, отново изтръпна и се отдръпна назад, изплашена от настойчивите му, неумолими длани, подклаждайки с това огъня в него, докато той засищаше нейния. Всичко в нея започна да кипи, да жадува за още и още, да иска, да търси подлудяващата смесица от страст и любов, тъй плътно сплетени, че се получаваше огнено кълбо, разпръскващо топлина от сърцето до слабините ѝ.

Едно цяло, повтаряше си той. Две изгубени души, потопени в сенките, търсеци се една друга. Никога не можеше да забрави това, дори в разгара на страстта, какво чудо бе всичко това за него.

Когато я заобиколи, за да застане с лице срещу нея, погледът ѝ вече бе натезал, а лицето ѝ — пламнало; устните — леко изкривени.

— О, та това си бил ти. Стори ми се нещо познат, но не бях сигурна. — Тя се пресегна надолу, за да обхване горещата му твърдост. — О, да, това ми е познато.

Не ѝ се искаше да отвори очи, но когато той я притисна с все сила назад към мократа стена, не издържа и ги отвори. И докато водните вихри бумтяха около тях, той превзе устата ѝ, вкуси я и я изпълни с трепета на езика си, докато устните им се сляха със същата страст.

После обхвана бедрата ѝ и проникна в нея, а устата му погълна виковете ѝ, охкането ѝ, стенанията ѝ, увеличайки двете тела в страстна поредица от тласъци.

Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по него. Не издържа и заби нокти в плътта му, когато шокът и възбудата я обляха цялата. Всичко изчезна, стопи се, освен топлината, водата, великолепното му твърдо тяло, залепено о нейното. Насладата я порази тъй силно, че трябваше да се бори за глътка въздух дори само за да простене името му.

После нещо внезапно я накара се сгърчи, преди да омекне и погледът ѝ да се замъгли. Усети го как се отдръпва леко, след като ѝ се отдаде изцяло, а тя съвсем отмаля.

— Та цион агам орт. — Промърмори го едва чуто, докато топлото му тяло още бе притиснато към нея.

Обичам те, припомни си Ив значението на келтския израз. Знаеше, че прибягва до езика на прадедите си само когато преживява нещо наистина съкровено. На устните ѝ грейна щастлива усмивка.

Успокоена, отпусната, тя го остави да се заеме с вечерята, която приключи с похапването на някаква леко запечена риба, гарнирана с ориз с пикантни подправки и хрупкави зеленчуци. Макар да предпочиташе хамбургер и пържени картофи, поръсени със сол, точно сега нямаше право да се оплаква.

Чашата превъзходно изстудено бяло италианско вино ѝ помогна всичко наоколо да ѝ изглежда прекрасно и гладко като коприна.

— Преди да продължим — започна Рурк, — бих искал да кажа нещо повече, а не само това колко зле се чувствах доскоро. Как се усещах като някакъв наивник, изигран и наранен.

— Съжалявам.

— Надали вината е твоя. Всъщност бях бесен по-скоро на самия себе си. Длъжен бях да предвидя, че ще се стигне дотам.

— Но защо? Откъде би могъл да знаеш?

— Представи си една преуспяваща счетоводна фирма с преуспяващи клиенти. — Той помръдна рамене. — Неминуемо щеше да се стигне до въпроса дали трябва да имам достъп до финансовите данни на някои от конкурентите си. И след това щеше да се вдигне ужасна врява.

— Почакай. — Тя едва не го намушка с вилицата си. — Не си длъжен да се съгласяваш с тяхното тълкуване на ситуацията. Тъкмо така можеш отново да ме накараш пак да се почувствам оскърбена.

— Не, не мисля така. Но се опасявам, че не се справих добре. Е, да, редно бе да очаквам това развитие на събитията и да се подготвя по-старателно.

— Те ни нападнаха много подло. И двамата. Никога няма да го забравя.

— Нито пък аз. Защо вместо това не ми разкажеш за напредъка на разследването? Ако не друго, поне ще ми помогнеш да се почувствам така, сякаш съм ги улучил в болното място.

— Разбира се.

Той изслуша внимателно разказа ѝ за последните новини от разследването.

— И така някой е успял да се докопа до файловете ѝ и е изтрил това, което е проучвала. Чисто свършена работа, според Макнаб. По всяка вероятност продължават да търсят нещо важно за тях.

— Това е по-умен ход, отколкото да вземат компютъра със себе си, както става в криминалните филми.

— Да, така е. Всеки ще се съгласи, ако поразмисли малко. Но аз продължавам да си задавам въпроса дали убиецът не се опасява, че ще успеем да го пипнем по някоя банкова сметка. Може би затова е ровил из файловете на Копърфийлд. Но докато не говоря с началничката ѝ, не зная дали намирането на една конкретна сметка ще ни помогне за залавянето му. Ако можеше да хвърлиш един поглед в кабинета на Натали в офиса, веднага щеше да се убедиш, че е била извънредно подредена личност и чудесно е организирала както папките си, така и компютърните си файлове. Липсващите късчета от тази чудесна мозайка само доказват, че трябва да продължим с търсенето им. При това за конкретни дати и дори часове.

— Хм, значи тя се е занимавала само с чуждестранните сметки — замислено процеди Рурк. — В такъв случай най-вероятно се касае за компания или отделни личности от нея, чиито интереси са били засегнати. По-вероятно е тези лица да са тук, в Ню Йорк. Специалистите от електронния ви отдел успяха ли да установят дали тази намеса във файловете е била осъществена дистанционно, или на място?

— Все още не. Но предчувствам, че е извършена на място. Убиецът е задигнал домашния ѝ компютър. Но ако е притежавал солидни хакерски умения, защо просто не ги е изтрил, докато е бил там? А което е още по-добро за него — защо не го е сторил дистанционно, през мрежата, независимо дали преди или след убийството? Вместо това е взел компютъра. Не е било толкова лесно обаче да задигне и служебния ѝ компютър.

— Добра ли е охраната във фирмата?

— Дяволски добра. Не вярвам някой да е можел свободно да обикаля из служебните помещения след работно време, без да го засекат охранителните видеокамери. Но в записите им няма нищо за

мен. Следователно той е изтрил файловете ѝ в работно време. Може би се е добрал до паролите и е осъществил изтриването от друг служебен компютър, но може и да е проникнал в кабинета на Натали, когато секретарката ѝ се е запияла нанякъде. Имал е време заради забавянето на съдебното решение за конфискация. Според мен убиецът или съучастникът му е някой от фирмата.

Рурк отпи малко от виното в чашата си.

— Дали Копърфийлд не се е сдобила с нови банкови сметки през последните няколко седмици?

— И това проверих. Не, не е имала нови клиенти напоследък. Доколкото ми е известно, нищо ново не се е случило през последните две седмици. Така че, ако търсим в тази насока, най-вероятно нищо няма да открием. Ако е решила да изтрие някакви данни, не можем да ги възстановим, но може нещо в една от банковите ѝ сметки внезапно да се е променило и тя да е решила да го провери по-старателно. Например клиентът да е започнал да печели от някакъв сенчест бизнес. Често се случва. Тя обаче не е обсъждала какъвто и да било проблем с началниците си, нито със секретарката си.

— Само с годеника си — кимна Рурк. — Защото само на него се е доверявала напълно.

— Това го разбирам. Но не вярвам да не е споменала нещо на някого от старшите партньори или поне на пряката си началничка в дирекцията. Да ти припомня нещо много важно, Копърфийлд е била извънредно педантична личност. Това си личи дори само от реда в кабинета ѝ.

— Ще го имам предвид.

Ив остави чашата си на масата.

— Надявах се ние с теб да обмисляме вариантите във връзка с финансовите тънкости по случая, да сформираме екип, така да се каже. Поне когато имаш свободно време.

— Засега предпочитам да изчакам, преди да надникна в тези файлове. Като спомена, че Копърфийлд е била педантична личност, навярно искаше да кажеш, че е поддържала всичко в идеален ред.

Този път Ив успя да се пребори с надигащото се раздражение.

— Да, така е, но исках да наблегна още, че е била такава не само в кабинета си, но и в апартамента, и дори в килера си. Човек като нея никога не оставя една работа недовършена. Поддържала е добри

отношения с началничката си и очевидно се е разбирала чудесно с всички, с които е работила. Дори се е сближила много с внука на един от старшите партньори в „Слоън, Майерс и Краус“.

— Имали са романтична връзка?

— Не. Изглежда са били добри приятели. Внукът си има приятелка и четиримата често излизали заедно. Това момиче ми каза, че Натали е имала някакъв сериозен проблем.

— Който не ѝ е давал покой?

— Да, може да е било точно така. — Тя се отдръпна от малката маса, на която бе сервирана вечерята. — Да спотайва някаква тайна, обаче, е било несъвместимо с характера ѝ. Натали Копърфийлд винаги е била склонна да работи в екип, а освен това стриктно е спазвала правилата в професията си. Така че по всяка вероятност тя е споделила подозренията си за някоя от поверените ѝ банкови сметки с някого, но той се е оказал грешният избор.

— А означава ли това, че е общувала директно поне с част от клиентите си?

— Да. Някои са я посещавали в офиса, с други се е срещала извън сградата, а е трябвало и да пътува до градовете, където са седалищата на компаниите на трети. Но никъде не открих следи за нещо необикновено. Според секретарката ѝ не е имала навик да си урежда ангажименти в последната минута. Нито внезапно да потегля за среща с някой клиент или негов представител. Ако огледаш кабинета ѝ, ще останеш с впечатлението за съвсем стандартен бизнес. Така че убиецът е допуснал грешка, като е задигнал домашния ѝ компютър, без да се е постарал това да изглежда като обир.

— Не зная какво да ти кажа — замислено произнесе Рурк. — Както казваш, за него е било много по-лесно да вземе компютъра ѝ, вместо да остане там и да започне да рови из паметта му. Особено ако не е притежавал сериозни компютърни умения. Но може да е просто съвпадение. Продължавай да търсиш сред файловете в служебния ѝ компютър. Ще ти помогна, ако с нещо не можеш да се справиш. След което обаче ще се постарая да прикрия следите от участието си в разследването.

— Като заговорихме за прикриване на следи, трябва да те уверя, че никой не е свършен в това отношение. Е, да, да, добре, освен присъстващия тук представител на една едра компания — побърза да

добави тя, когато Рурк въпросително повдигна вежди. — Ако убиецът е бил добър, колкото теб примерно, и педантичен като Копърфийлд, то той би могъл да измисли по-добър начин да се добере до жертвите си.

— Например?

— Ами да си уреди среща с единия, а после и с другия. Да ги накара да излязат от апартаментите си, а после да нагласи всичко така, че да прилича на случаен грабеж или убийство, извършено от улична банда. Да изнасили жената или мъжа, или и двамата. Така би изпратил грешни сигнали на следователите. Представям си го как се е фокусирал върху изпълнението на плана си — да отстрани опасността да бъде заловен, като премахне всички доказателства. Това е стандартната тактика на убийците, при която не се допуска нещо по-необичайно.

— Може би единственият начин да ги ликвидира е бил да ги издебне един по един, когато са били сами и най-лесно уязвими. Стремил се е да се добере до мишената си, без да се замисля за чудовищността на престъплението.

— Не мисля така или поне не изцяло. Да, добре, да кажем, че се е добрал до мишената си. Но ако е искал да се дистанцира емоционално от този акт, не е трябвало да избира удушаването. Това е прекалено интимно. И освен това се извършва буквално очи в очи.

Ив присви очи и си представи сцените на убийствата, гледката с труповете, които не можеше да заличи от паметта си.

— Представи си за миг, че ти си убиецът. Не искаш да играеш прекалено активна роля, нали? Затова използваш самозалепваща се лента. Залепваш я върху устата на жертвите, после ги удряш по лицата, счупваш им носовете и си заминаваш. Не искаш да гледаш как страдат, как издъхнат. Само че, когато това е ставало, той ги е гледал право в очите.

— Аз обаче не искам от теб помощ за възстановяване на събитията — прекъсна го тя със сърдит тон. — Защото мога и сама да проникна в мисленето му. Бих могла да поискам Майра да му състави психологичен профил, достатъчно е само да поговоря с нея. На мен ми е необходим по-скоро някой, който да се оправи с банковите сметки. Нуждая се от опитен бизнесмен. От човек на едрия бизнес, на големите рискове, на тлъстите печалби. Имам нужда от твоята помощ,

за да се ориентирам в данните, както и за анализа им според финансовите методи, които аз не владея.

— Ще се заема. Но тази вечер предпочитам разговор от общ характер. Мога да прегледам списъка с клиентите ѝ и да ти съобщя какво ми се струва съмнително.

— Защо предпочиташ така?

Рурк отново замълча. Лесно можеше да избегне прякия отговор, но тя бе напълно откровена с него, така че заслужаваше да получи същото.

— Длъжен съм първо да се посъветвам с адвокатите си дали няма нещо от правен характер, което да ми забранява да работя с данни, които могат да се окажат под защитата на правата на личността в процеса на това разследване.

— Не, не съм съгласна.

— Но разбери, Ив, така ще си предпазим гърбовете. Не си ли слушала за забрани, които не позволяват да се разкрива името на организация, корпорация или компания, чиито данни аз ще анализирам? Аз мога без никакви проблеми да работя само с числата, без да имам и най-малка представа за кого се отнасят.

Тя отново настръхна от възмущение.

— Това са глупости. Твоята честна дума ми е напълно достатъчна.

— Достатъчна е за теб. И ти благодаря за доверието. Но е много лесно да се извърши злоупотреба, пък е и съвсем логично. Много е вероятно да се окажа сред конкурентите на въпросната компания или че поддържам делови контакти с някои, ако не и с всички клиенти на Копърфийлд. И каквото и клетва да ти дам, че няма да използвам данните, които ти ще тикнеш в ръцете ми...

— Не ти искам проклетата клетва! — избухна тя.

Яростта ѝ можеше да бъде угасена само с една топла, успокояваща целувка.

— Тогава между нас няма да има никакви проблеми. Но нека разсъждаваме по-практично. Някой може да оспори правото ми на достъп до тази информация. При това подобно възражение може да се основава на съвсем добри намерения.

— Но това звучи обидно за теб!

— Не, лейтенант, няма да е обидно, щом аз самият го предлагам и дори настоявам за това. С което именно се занимавам в момента. — Той знаеше как да преценява шансовете си. Как да се възползва от тях. И как да печели. — Не искам да надзъртам дори за миг в тези данни, освен ако ти не се съ согласиш с условието ми. Можем да спорим колкото искаш, Ив, но аз няма да отстъпя. Първо трябва да осигуря тази предпазна мярка, а после ще продължим напред.

— Чудесно. Чудесно. Щом така предпочиташ... — Трябваше да се пребори с желанието си отново да изрита нещо.

— Е, това е. Сега вече с радост ще прегледам списъка с клиентите й.

Тя отиде до бюрото си и го извади от чантата си за документи.

— Хм, мислех, че всичко е готово, но май ще трябва да го проверя още веднъж.

И да останеш за малко сама, за да продължиш да ми се сърдиш, каза си той.

— Тогава ще те изчакам в кабинета си.

Щом остана сама, Ив продължи да се муси, но в същото време се зае да свърши някаква работа.

Първо се зае с изчисляването на вероятността и остана безкрайно доволна, когато компютърът потвърди предположението й, при това с 93.4%, че с двойното убийство може да е свързан вътрешен човек.

След това се надвеси над бележките си от разпитите, върху рапортите на Пийбоди, продължи с резултатите от лабораторията и протоколите от аутопсиите, за да завърши със сведенията от огледите на местопрестъпленията. Отдели най-важните документи и ги закрепил на таблото, което бе поставила специално за второто убийство.

Нови ключалки на вратата — припомни си тя. — Кухненски нож под леглото в спалнята. Но Натали не се е страхувала чак толкова, че да избяга при годеника си или да се укрие в някой хотел. Нито е била чак толкова подплашена, че да сподели опасенията си със сестра си или да я помоли да се върне по-рано, за да не бъде съвсем сама.

— Познавала е убиеца — заключил гласно Ив. — Ако не него, то поне посредника му. А самият убиец се е появил зад гърба му. Била е нервна, възбудена, била е нащрек, но не се е опасявала наистина за живота си. Да пхне кухненски нож под леглото. Момичешка работа.

Докато продължаваше да разсъждава, крачеше напрегнато напред-назад пред таблата с фотографии и листове. Всеки сериозен нападател вероятно би могъл да обезоръжи много лесно една жена с телосложението на Копърфийлд. Но тъй като е била сама, надали се е стигнало до ожесточена схватка. Нападателят би избил ножа от ръката ѝ, ако тя се е опитала да го заплаши с него.

„Не е била глупачка, но е проявила голяма наивност — помисли си Ив. — Опитала се е да се справи сама, по-точно с помощта на съветите на годеника си. Може би защото всичко това е внасяло малко оживление в ежедневието им. Но на кого друго би могла да каже?“

Видеотелефонът ѝ иззвъня, тя се обърна и разсеяно произнесе:

— Далас слуша.

— Хей, знам, че вече стана много късно, но не мога да се стърпя да ти се похваля. Постигнах пробив! — На екранчето на видеотелефона веждите на Пийбоди се извиха нагоре. — Още ли работиш?

— На кого друго би могла да каже?

— Кой? Какво?

Очевидно — каза си Ив, като се отдалечи от двете табла с фотографиите — Пийбоди вече е приключила с работата за днес.

— Какъв пробив?

— За бебешкото парти.

— О, да, сигурно си измислила да подарим статуетка на Христос с пластмасова патерица.

— Слушай, партито е вдругиден.

— Не, не. В събота е.

— Ами утре е петък. Значи събота е вдругиден. Така е поне в нашия малък, но хубав свят.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите!

— Както и да е. Та аз не престанах да мисля по темата и по пътя към дома взех това-онова. Мисля, че ако дойда утре вечер, ще остана до по-късно и ще можем да сглобим всичко за сутринта.

— Какво искаш да кажеш с това „да сглобим всичко“?

— Ами, украсата, както и цветните гирлянди, които поръчах, пък и другите... неща. А освен това имам идея за онзи толкова сложен стол, който ѝ кули, и как да го използваме като център на вниманието, само че не ми допада хрумването да го украсим като трон, освен ако...

— В името на бога, моля те, не ми говори повече.

— Тогава ми кажи само ще се сърдиш ли, ако с Макнаб се натресем у вас следващата нощ?

— Разбира се, че няма да има проблеми. Ако щеш, доведи цялата си фамилия, всичките ти приятели, дори и непознати вземи, каквито там ти се изпречат пред очите на улицата. Всички са добре дошли.

— Върховно! Тогава да знаеш, че утре рано ще ти звънна.

Ив побърза да прекъсне връзката, за да приседне в края на бюрото и да отдъхне за миг, без да може да фокусира погледа си върху нещо конкретно. Бебешко парти и двойно убийство. Дали пък тя бе единствената ненормална на този свят, която не иска да ги смесва в едно цяло? Не беше готова за първото. Не се вписваше в програмата ѝ.

Колко бе уморена само... А трябваше да повика онези от фирмата за доставки и да позволи на Дилия Пийбоди да покани цяла орда натрапници, повечето от които ще се окажат по-непознати от извънземни мутанти дори. Но май и това нямаше да се окаже достатъчно.

— Защо трябва да се занимавам с някаква украса? — сърдито си говореше сама тя, когато Рурк се появи на прага.

— Не трябва. Всъщност искрено ти пожелавам да не си губиш времето с тях. Харесвам нашия дом такъв, какъвто си е.

— Така ли? Аз също. — Тя разпери ръце. — Защо трябва всичко да се украсява заради някакво бебешко парти?

— О! Това ли било... Ами... ами нямам представа защо. Наистина предпочитам да си остана пълен невежа относно тази конкретна част от обществените обичаи.

— Пийбоди се обади, за да ми съобщи, че вече си имаме тема.

За миг, той остана озадачен.

— Някаква песен ли?

— Не знам. — Смутена, Ив прикри очи с ръцете си. — И щяло да има нещо като трон.

— За бебето?

— И това не знам. — Идеше ѝ да заскубе косата си. — Не мога да мисля точно сега за това. Разсейва ме. Тъкмо се бях замислила за убийствата и се чувствах добре. А ето че трябва да си блъскам главата с теми и тронове, от което направо ми прилошава. — Ив въздъхна уморено. — На кого ли е казала?

— Пийбоди? Мисля, че на теб, току-що.

— Не, за бога, не Пийбоди. Натали Копърфийлд! На кого се е доверявала или към кого е питаела толкова голям респект, че се е почувствала задължена да му съобщи, ако намери нещо подозрително? На кого от своите клиенти е вярвала, макар че може да е вършел нещо незаконно, неетично, може дори да е предлагал подкупи, но е нямал вид на човек, способен да нанесе тежки телесни повреди? Защото в противен случай тя не би се уговаряла със сестра си да ѝ погостува, а те дори са се разбрали за палачинки на закуска. Натали не би говорила така, ако действително се е опасявала, че я заплашва реална опасност.

— Първо, иска ми се да отбележа, че това, което е споделила, е зависело доколко незаконни са нещата, които е открила. Невъзможно е да се е свързала директно с компанията на клиента или с техен представител. По-вероятно е да е показала данните на някого от шефовете.

— Връщаш ме там, откъдето започнах. Омръзна ми да се въртя в този омагьосан кръг. Няма как да установя на кого би могла да разкрие истината, освен на годеника си.

— А колкото до списъка с клиентите ѝ, открих сред тях някои доста известни компании. Всяка от тях или всички може да са преживели доста деликатни моменти. Не можеш да ръководиш голяма компания, без да се изкушиш поне за кратко да се хлъзнеш по наклонената плоскост. Затова именно плащаш на юристите. Да те предпазват от глоби, да се грижат да те измъкват от лапите на съда. Но сред всичките тези фирми, фигуриращи в списъка на Копърфийлд, не виждам нито една, която да е била забъркана в голям скандал. Нито пък съм чувал слухове някоя от тях да се занимава с незаконни дейности. Но ако желаете, мога да направя така, че занапред до ушите ми да достигат повече от тези слухове.

— Това ще ми бъде от полза. — Тя отново се изправи пред двете табла и смръщи вежди. — Почакай. Какво ще стане, ако се окаже, че проблемът не е бил свързан с някого от клиентите ѝ? Ако е доловила нещо вътре във фирмата, например като това, за което ме предупреди Уитни?

Рурк вдигна глава, после веднага кимна в знак на съгласие.

— Да предава поверителна информация за един клиент на друг. Интересна версия.

— Тогава ще иска процент, заплащане за сътрудничеството си, дори месечен хонорар за предоставяните сведения. Ако на някого му предстои сериозна сделка, би поискал този човек да надзърне във файловете на конкурентите му, на които е финансов представител. И за порядъчно възнаграждение той ще започне да се рови в данните... Може да се е натъкнала на нещо, например на някого, който непрекъснато се опитва да измести един или няколко от конкурентите си. Тя уточнява с възложителя процента си за услугата и играта се завърта.

— Това обяснява защо не е докладвала на началника си, при условие обаче, че наистина не го е сторила.

— Не е могла да го разкрие никому, особено на висшестоящите, защото не е била сигурна докъде в тресавището на неетичността е нагазила. Мога да се заема със сравнителен анализ на операциите през последните дванадесет месеца, да проверя клиенти, които най-често са изскачали на предни позиции пред останалите в тази сфера на бизнеса.

— Аз мога да го направя вместо теб.

— Да? — На Ив денят започна да ѝ се струва чудесен. — Ти вероятно ще се ориентираш по-бързо от всички останали в тази сложна материя. Аз пък ще проуча по-отблизо финансовите документи на фирмата, особено на приходите и разходите на старшите партньори.

— О, те знаят как да укриват доходи. Нали затова са счетоводители.

— Но нали все отнякъде трябва да започнем...

9.

Сутринта, когато небето приличаше на вкиснато мляко, Ив с насълзени очи седеше пред втората си чаша кафе. „Не — каза си тя, — това, което се мержелее пред очите ми на екрана на стената, не са часове, а някакви други цифри“.

Рурк остави пред нея чинията с омлета.

— Трябва да го погълнеш целия.

— Кървят ли очите ми? Точно такова чувство имам.

— Не са чак толкова зле, колкото ти се струва.

— Не мога да разбера как издържаш, всеки ден при това.

Сгреши, като погледна екрана на стената, на който той, както всяка сутрин, следеше актуалния курс на борсовите акции. Накрая не издържа и закри очите си с длан.

— Моля те, имай поне малко милост към мен.

Той се подсмихна, но все пак побърза да превключи на сутрешните телевизионни новини.

— Не ти ли омръзнаха тези числа, скъпи? Виждам ги дори насън. Танцуващи пред очите ми. А някои дори като че ли припяват. Няма да се учудя, ако се окаже, че други пък имат зъби. По-скоро ще се съглася да легна гола на тротоара, за да ме тъпчат с крака туристи от Южна Дакота, отколкото да се занимавам със счетоводство. Или да се вирам в твоите борсови курсове. — Вдигна вилицата си към него. — А ти ги обичаш. Всичките тези безкрайно досадни пет процента и една двадесета от процента, заедно с маржовете на печалбите, разходите, търговските мита и безмитните не-знам-си-какво.

— От всичко това най-много обичам безмитните не-знам-си-какво.

— Как хората като теб успяват да проследят движението на парите, след като те непрестанно танцуват на зигзаг? Някой спестява в касичка прасенце, но после изведнъж тряс!, стоварва юмрук върху задника на прасенцето, счупва го, взима парите и ги похарчва за някакви глупави дрънкулки.

— Никога не е било разумно да влагаш всичките си пари в задника на някое прасенце.

— Няма значение. — Тя се опитваше да се пребори с прозявката. — Тези счетоводители само ровят в парите и ги пръскат наляво и надясно.

— Парите за икономиката са като оборския тор за земеделието. Никаква реколта няма да събереш, ако не ги поразпръснеш наоколо.

— Но аз нищо не мога да открия. Единственият резултат е, че само след два часа ровене в проклетите счетоводни сметки мозъкът ми започва да прегрява. За тях стилът на живот зависи само от приходите, а пък приходите зависят от данъците и печалбите, инвестициите и прочее досадни подробности. Ако някой от тях се опита да кривне от правия път, веднага го изхвърлят от играта.

— Ще видя дали ще мога да изгреба поне част от струпаната там мръсотия. Междувременно вече се натъкнах на двама клиенти, които напоследък, по-точно през последните две години, се отличават със забележителен ръст на инвестициите и печалбите. Навярно много добре се справят с управлението на фирмите си — добави той, докато поглъщаше остатъците от омлета си. — Или просто са имали късмет. Но може би защото са били отлично информирани.

— Имат ли клонове в Ню Йорк?

— Да.

— Чудесно. Сега от теб се иска само да ми посочиш име, за да се заема с измъчването и сплашването на клиента. — Въодушевена от тази перспектива, Ив започна да се храни с по-голямо желание. — Рурк, нека допуснем за миг, че си извършил нещо незаконно с твоите счетоводни книги, нещо скрито под масата, в сферата на сенчестия бизнес.

— Аз? — Той успя сполучливо да имитира праведник, шокиран от непоносимо тежка обида. — Ти чуваш ли се изобщо какви мерзости ме караш да върша?

— Да, бе! Но ако все пак допуснем, че именно ти си се забъркал в нещо подобно, а един от служителите ти е попаднал на следите, как ще се справиш със ситуацията?

— Ще отричам. Напълно и категорично ще отказвам и докато моят отказ е в сила, ще имам достатъчно време да прикрия следите, ще подправя числата, ще сменя датите. Зависи от конкретния случай,

разбира се, но нищо чудно да повиша този служител. Но със същата вероятност може да се окаже, че се налага да го изхвърля от компанията си.

— С други думи, съществуват много начини за измъкване, ако се борави с много пари. Но да убиеш двама души е прекалено крайно решение, защото така работата се нажежава до червено и ще се появят ченгета като мен, за да започнат да ровят в счетоводните ти баланси.

— Да, след като съм реагирал прекалено пресилено и глупаво, нищо чудно и дотам да се стигне. Някои го приемат много лично, докато всичко това е само бизнес и нищо повече.

— Да, тъкмо това си помислих и аз.

Тъй като се бе натъкнала на нещо, за което искаше да чуе мнението на Майра Ловиц, Ив копира файловете, а след това се обади на секретарката на Майра, за да си уговори среща.

По пътя към центъра на града край „Пещерата на Аладин“ на Юниън Скуеър видя опънати високо над булеварда светещи рекламни надписи: „Пиршество за очите!“ и „Шоу, нажежено до червено!“.

Зачуди се що за хора ще се захласнат по подобно „пиршество“ и „нажежено шоу“ в място, наречено „Пещерата на Аладин“. Какво очакват да намерят там? Духът да изскочи от лампата? Или хвърчащи килимчета, претоварени със съкровища от рога на изобилието?

Беше прекалено рано за преследвачите на борсови печалби, но не и за най-ревностните туристи. Все пак нийоркчани вече изпълваха тротоарите, едни бързаци за работа, други прибиращи се от нощната смяна, за някоя среща на закуска. Наеманите ден за ден домашни прислужници мръзнеха по автобусните спирки, за да се отправят към поръчаните им адреси или към извънградските къщи, за да се заемат с почистването им.

Но тя много добре знаеше, че тази тълпа ще нарасне десетократно, когато улиците се запълнят с потоци автомобили, а станциите на метрото започнат да бълват хиляди чиновници.

По уличните ъгли операторите на подвижните платформи се бяха скупчили, за да изпият набързо по едно кафе и да заръфат по някой корав, останал от вчера геврек, преди да се заемат с обслужването на най-ранните пътници. От гриловете се надигаше пара, за да възбуди още повече апетита на изгладнелите, готови да погълнат всички варени яйца, които се предлагат по уличните ъгли.

Малко на брой амбулантни търговци вече бяха успели да разпънат сергиите си с второкачествени стоки, измъкнати от черния пазар, да ги изложат върху масите или направо по тротоарите върху мръсни одеяла. „Днес се очаква най-много да се търсят шапки, шалове и ръкавици“ — каза си Ив, след като денят се очертаваше доста студен, на всичкото отгоре с пронизващ костите леден вятър, а небето предвещаваше в най-скоро време да завали сняг.

Щом се добра до кабинета си, тя започна работния ден със следващата доза горещо кафе, след което отпусна крака на бюрото и се загледа мрачно в таблото със снимките на убитите годеници.

„Лично го е познавала“, повтаряше си тя.

Джейк Слоън е поддържал близки отношения и с двете жертви.

Лилия Гроув се е опитала да завърже връзка с убития мъж.

Кара Грийн, началник на дирекцията, в която е работела убитата жена, твърдеше, че е била в приятелски отношения с двете жертви.

И трите поколения от фамилията Слоън са имали личен интерес към Натали Копърфийлд.

Освен това всички гореизброени притежаваха значителни инвестиции във фирмата и бяха много зависими от нейното преуспяване и от непокътнатостта на нейната репутация.

Ив сведе глава, за да се опита да пренасочи мислите си към нещо друго. И така, каква би могла да бъде връзката между някой или всички тези хора с едната или двете жертви?

Продължи с прегледа на данните, които Рурк ѝ бе дал.

Докато четеше написаното от него, той се появи пред кабинета на Уитни. Командирът се надигна от креслото си и му протегна ръка.

— Оценявам, че толкова бързо се отзовахте на предложението ми за среща — започна Рурк.

— Няма проблеми. Мога ли да ви предложа кафе?

— Не. И без това няма да се задържам дълго. — Рурк отвори чантата си и извади една папка. Именно заради нея бе държал будни адвокатите си почти цяла нощ. — Узнах, че е налице загриженост относно разследването на убийствата на Копърфийлд и Байсън, поточно етични съображения във връзка с моите отношения със следователя, оглавяващ разследването.

— Защо не седнете?

— Добре. В тази папка е приложен документ — продължи Рурк със същия хладно официален тон, — съставен от моите адвокати, който ме обвързва така, че да не мога да се възползвам от каквито и да било данни, свързани с разследването, с които мога да се окажа запознат посредством водещия следовател.

Уитни хвърли един поглед на съдържанието на папката, след което отново вдигна поглед към Рурк.

— Да, виждам.

— В него също е включена уговорката, че ако ми бъде предоставен достъп до тези данни, аз ще ги ползвам единствено „на сляпо“. Само числените стойности, без имената на личностите и компаниите. Документът е разработен подробно и са предвидени наказания, в случай че наруша някоя от вписаните по-горе уговорки. Естествено, вие ще пожелаете вашият юридически отдел да го одобри, възможно е също да внесете някакви изменения, но тези промени или добавки могат да бъдат обсъдени с моите правни консултанти, докато накрая се стигне до одобрение от двете страни.

— Ще видя какво може да се направи.

— Е, добре тогава. — Рурк се надигна. — Разбира се, юридическите споразумения и документи не взимат предвид факта, че аз мога да лъжа и да мамя, за да не спазвам тези договорености и да използвам жена си и тези две брутални убийства за моя лична финансова изгода. Но се надявам вашата дирекция и цялата ваша институция да разберат, при това съвсем ясно, че следователят, оглавяващ разследването, никога няма да допусне да се стигне дотам. — Рурк изчака малко, преди да продължи. — Бих желал да чуя от вас изявление, че няма да се съмнявате повече в почтеността на водещия следовател. Всъщност ревностно настоявам за това.

— Почтеността на лейтенант Далас за мен не подлежи на съмнение. И никога не е подлежала.

— Това е вашето лично мнение, така ли да го разбирам?

— Официално погледнато, тази дирекция и цялата нюйоркска полиция трябва да осигуряват правата на гражданите на Ню Йорк, така че цялата информация, която ще бъде разкрита в процеса на разследването, не трябва да се използва за нанасянето на вреда с оглед постигането на лична изгода или за някакви други незаконни цели.

— Предполагам, че ме познавате добре — сърдито реагира Рурк, който вече едва сдържаше надигащата се в него ярост. — Поне достатъчно, за да бъдете сигурен, че няма да предприема нищо, което да се отрази зле на репутацията на моята съпруга и на цялата ѝ кариера.

— Така е — кимна командирът. — Зная достатъчно за вас, така че съм напълно сигурен. Но неофициално казано, всичко това са пълни глупости. — Уитни тупна по папката толкова силно, че тя подскочи на бюрото му. — Бюрократични условности, политически игри и подмазване пред по-големите началници, което ме дразни не по-малко, отколкото вас. Но мога да ви предложа само моето лично извинение.

— Би трябвало да го изкажете на нея.

Уитни учудено повдигна вежди.

— Лейтенант Далас не е цивилно лице и служи тук под мое командване. Тя много добре познава реда в дирекцията. Не мога да се извинявам, задето съм информирал един свой подчинен за потенциален проблем в рамките на едно разследване. Ако тя бе на мое място, щях да очаквам от нея същата реакция.

— Тя възнамерява да ме привлече в това разследване като външен консултант експерт, но в качеството ми на гражданско лице.

— И вече го е сторила, нали? — Уитни се облегна назад и смръщи чело. — Тя е способна да натрие носа на всеки, който се усъмни в нейната или вашата почтеност. И все пак... — Той забарабани с пръсти, обмисляйки нещо. — Това споразумение ще ви постави под закрилата на дирекцията, докато трае разследването, което устройва и нас. А изготвеният от вашите юристи документ, който приемам като достатъчно пълен и изчерпателен, ще гарантира останалото. Макар че някои медии все пак могат да повдигнат въпроси.

— Това може да се уреди — увери го Рурк.

— Не се съмнявам в това. Ще се погрижа документът да бъде одобрен от нашия правен отдел и ще издействам подписа на главния командир Тибъл.

— Тогава не ми остава друго, освен да си тръгвам.

Уитни стана от стола си.

— Когато се срещнете с лейтенанта, предайте ѝ, че аз не се съмнявам, че този случай ще бъде приключен в приемлив срок.

Това — каза си Рурк — донякъде вече прилича на извинението, което Ив искаше да получи.

— Ще ѝ го предам.

Пийбоди надникна в кабинета на Ив и я завари да дописва имена на задната страна на таблото с фотографиите.

— С Бакстър прегледахме много документи — докладва ѝ тя. — Но засега не сме се натъкнали на нещо интересно. Разбрахме само, че Копърфийлд и Байсън не са имали общи клиенти.

— Трябва се да четете по-внимателно — каза Ив не толкова на Пийбоди, колкото на себе си. — Засега може да забравим за числата и да се вглеждаме повече в имената. Да търсим сред хората, споменати там. Колоните, изпълнени само с числа, могат да подлудят човека.

— На мен не са ми неприятни — отвърна Пийбоди и влезе в кабинета, за да заобиколи бюрото и да погледне задната страна на таблото.

— Първо трябва да се занимаем с тримата големи — започна Ив и посочи написаното: — Слоън, Майерс и Краус. Под Слоън-старши следва синът му, а после и внукът му. Сега ще свържа с една стрелка Копърфийлд с Джейк Слоън, като ги поставя под Кара Грийн. Под Копърфийлд — секретарката ѝ Сара Джейн Блумдейл. Рошел де Лей свързвам с Джейк Слоън, Копърфийлд и Байсън, чието място е тук, под големите трима и под Майра Ловиц, която пък свързвам с Лилия Гроув.

— Явно ще ти трябва по-голямо табло.

— Може би. Тогава ще можеш да маркираш и алибитата на тези, които си разпитала — Майерс и Краус, заедно с клиентите им.

— Всички вече са проверени — уточни Пийбоди.

— Джейк Слоън се позовава на дядо си и на приятелката си. Както и обратното — Слоън посочва за алиби внука си. Много удобно.

— Но все пак звучи правдоподобно.

— Рендъл Слоън има клиенти, които прикриват задника му за въпросното време.

— Също бе проверен. При това нито един от осигуряващите алиби не е бил клиент на Копърфийлд.

— Не? Ами добре тогава. Но фондация „Бълок“ е представлявана в света на юристите от кантората „Стубен, Робинс, Кавендиш и Мъл“, които са клиенти на Копърфийлд. Една от сметките, по които Копърфийлд е работила тази година, е тяхна. Каза ми го Грийн, с която се свързах тази сутрин.

— Аха! — Пийбоди присви рамене под втренчения поглед на Ив. — Тъкмо това исках да ти кажа.

— Британската юридическа фирма на Стубен, Робинс... и прочие има клон в Ню Йорк, което също е много удобно. Байсън се е свързал с нея като счетоводител, поддържащ банковата сметка на Лордс Кавендиш Макдермот...

— Звучи ми като име на оперен певец.

— Тя е от хайлайфа, вдовица, била е съпруга на Майлс Макдермот, който пък наистина е бил наследник на много богата фамилия. Рендъл Слоън има алиби благодарение на Саша Зинкей и Лола Уорфийлд. Зинкей има сестра, която живее в Прага, и там, заедно с двама партньори, притежава и ръководи петзвезден хотел. Чиято банкова сметка тук се управлява от...

— „Слоън, Майерс и Краус“. Аз проверих сметките на Копърфийлд, така че бях забравила за Зинкей. Ще трябва я да проверя.

— Името на сестра ѝ е Ана Карлинко. Групиранката, която държи този хотел, също има банкова сметка, която фигурира сред сметките на Копърфийлд. Но и тя е била закрыта миналата година.

— Имаме прекалено много съвпадения или прекалено много преплетени връзки.

— Предпочитам да ги наречем „връзки“. Провери данните за тези компании, както и персонала на клоновете им в Ню Йорк. А аз ще се консултирам набързо с Майра, след което ще излезем.

Щом се озова в коридора, Ив спря намръщена пред автомата за продажби, с който отдавна водеше студена война. Дяволски много ѝ се искаше да си вземе бутилка пепси. Всъщност, ако отиде с бутилката, Майра, лекарката, няма да настоява да тикне в ръцете ѝ чаша от онзи противен билков чай, с който постоянно се наливаше.

Ив затърси кредити в джобовете си. Не желаше да използва кода на кредитната си карта, защото можеше да очаква само нови неприятности с нея.

Най-после измъкна кредитите, които ѝ бяха нужни, макар да рискуваше да си навлече неодобрителните, разочаровани погледи на двамата униформени полицаи, които минаха покрай нея, повели помежду си някакъв мършав хлапак с белезници.

Мършавият хулиган не спираше да повтаря като папагал оплакванията си — измъчвали го, нарушавали конституционните му права, а накрая спомена и някоя си Шърли.

— Здравейте. — Тя вдигна ръката, в която стискаше кредитите. С другата, размахвайки пръст, се закани на папагала: — Хей, ти, затваряй си устата.

Задържаният се стресна от тона ѝ и заскимтя още по-силно.

— Вземи това пепси.

— Разбира се, лейтенант.

Униформеният полицай дори не примигна в отговор и Ив си каза, че студената ѝ война с автомата за продажби вече е станала известна в цялата дирекция.

— Какво е направил? — полюбопитства тя, като кимна към папагала, който започна жалостиво да подсмърча.

— Бутнал една жена надолу по стъпалата. Тя не успяла да избегне сблъсъка.

— Подхлъзна се. Подхлъзна се, честна дума! Дори не бях наблизил и въобще не я познавам. А проклетите ченгета ме пипнаха долу на улицата. Ще ги дам под съд!

— Имаме трима свидетели — уморено изрече униформеният, докато даваше бутилката на Ив. — Опитва се да избяга. Причини доста суматоха при преследването.

— При кого го водите?

— При лейтенант Кармайкъл.

Задоволена от отговора, Ив само кимна:

— Благодаря.

Младежът отново захленчи, докато тя продължи, за да вземе подвижната пътека към сектора, където работеше Майра.

Очакваше обстановката в този сектор да е по-цивилизована, отколкото в нейния. Не бе много вероятно да попаднеш там на хулигани с подозрителен вид. Тук беше много по-тихо, всичко бе боядисано в приятни цветове и пратите бяха затворени.

Но вратата на Майра бе отворена. Секретарката, пазеща периметъра на лекарката, изглеждаше спокойна, затова Ив реши, че няма да ѝ се наложи отново да разиграва сцена, за да получи разрешение да влезе в кабинета.

Майра я видя от бюрото си.

— Здравей, Ив. Влизай направо. Тъкмо привърших с тези документи.

— Няма да ти отнема много време.

— Днес и без това имам свободно време.

Както винаги, Майра изглеждаше перфектно, но без да го натрапва. Косата ѝ, с цвят на самур, падаше на врата ѝ на едри къдрици. Костюмът ѝ бе едноцветен, с жилетка, наситено тъмносин, с искрящи сребристи нишки. На ушите ѝ блестяха малки лъскави обеци.

Усмихна се сърдечно. Имаше приятно лице и светлосини очи, които — Ив вече бе имала възможност да се убеди — можеха да отгатват тайните на мозъка.

— Имаше ли възможност да хвърлиш един поглед на рапортите?

— Да. Седни, де. Срамата е, нали, такива млади и изпълнени с оптимизъм хора да загинат така внезапно. — Тя се отпусна на стола си. — Всъщност животът им едва сега е започвал.

— А сега всичко за тях вече е свършено — унило добави Ив. — Защо?

— Това трудно може да се обясни, нали? Ще видим какво ще покаже психологическият профил — допълни тя със стегнат професионален тон. — Съгласна съм, както може би очакваш, с твоите изводи и със заключенията на колегите от съдебна медицина, че трябва да търсиш един убиец. По-вероятно е да се окаже мъж. На възраст между тридесет и пет и шестдесет и пет години. Не е импулсивен и като че ли не търси силни преживявания. Не е изнасилвил нито едната от жертвите, защото това не е било част от бизнеса му. И много е вероятно да не гледа на сексуалния акт като на израз на власт и контрол върху ситуацията. Може да е имал сексуални отношения, в които е играл подчинена роля.

— Изнасилването изисква време — добави Ив. — А той е имал план за действие и приоритети.

— Съгласна съм. Но едно изнасилване или поне заплаха за това често се използва в убийствата, придружени с насилие. Но в случая не

може да се говори за нападение със сексуална цел, за осакатяване, за сериозен вандализъм. Дошъл е подготвен и с определена цел. Изпълнил я е, като е използвал брутална сила и физически мъчения, които вероятно са имали силно емоционален мотив. — Майра разстла върху бюрото си фотографии от местопрестъпленията. — Вързал е жертвите си, за да ги държи под контрол, да ги направи безпомощни. После е свалил лентата от устата им, за да чуе това, което е искал да узнае. Както и да вижда лицето на жената. Цялото ѝ лице в мига, когато е започнал да я души.

— Нима се е гордеел с работата си?

— Да. Смятал го е за добре свършена работа и признание за контрол и могъщество. След като е успял да преодолее съпротивата на мъж на годините на Байсън, при това физически добре сложен, следва, че убиецът по всяка вероятност е в добра физическа форма. Използвал е някои инструменти — въжето за връзване, самозалепващата се лента, което доказва присъствие на духа и ясно мислене. Липсата на следи от ДНК на първото местопрестъпление сочи, че е взел предпазни мерки. Но фактът, че сте взели ДНК проба от второто местопрестъпление, на мен поне ми подсказва, че там вече е изгубил контрол над себе си и е дал воля на темперамента си.

— Защото не му е достигнало времето.

— Именно — потвърди Майра и леко се усмихна. — Байсън е успял да го нарани, а убиецът е реагирал много зле на болката. Но Копърфийлд е била основната му мишена.

— Не съм ти казала нещо, за което не си пожелала да узнаеш.

— Не, но логично следва точно това. Той навярно ги е уплашил, но все пак няма признаци жертвите да са изпаднали в паника. Все пак убиецът е контролирал ситуацията, което се потвърждава от това, че ги е душил, докато е бил лице в лице с всеки от тях.

— Искал е да го гледат, докато ги убива.

— Да, точно така е било. И макар да е изпитвал — според мен това е почти сигурно — някаква тръпка от цялата кървава сцена, все пак се е контролирал в достатъчна степен, за да успее доста бързо да отиде до второто местопрестъпление и да довърши замисъла си.

— Но не е професионалист. Прекалено голяма бъркотия е оставил, което е недопустимо за един истински професионалист.

— И тук съм съгласна с теб. Макар че все пак имам една забележка — имал е ясно фиксирана цел и се е подготвил сравнително добре.

— Но е възможно това да се е дължало единствено на силния му инстинкт за самосъхранение.

— Да, напълно е възможно. В тази връзка мога да добавя, че говорим за личност, която винаги и навсякъде е умеела да се защитава, да брани интересите си, а може би и близките си. Освен това е бил много внимателен при подготовката за деянията си.

— Но не чак дотам според колегите от екипа на съдебната медицина. Не се е досетил например, че по кокалчетата на юмрука на Байсън могат да останат следи, достатъчни за ДНК експертиза.

— Може би не, но в общи линии аз го преценявам като образован, организиран и старателен. Ще остана много изненадана, ако се окаже, че не е унищожил или скрил всичко, което е взел от двата апартамента, както и инструментите за разбиването на вратите. Очаквам даже да ти сътрудничи накрая при разпитите, след като го заловиш, разбира се. Ако е познавал жертвите си, нищо чудно да се появи на възпоменателните служби в църквата и да изглежда искрено опечален за тяхната гибел. Дори може да е обмислил всичко това предварително.

— Както и алибито си за времето на престъпленията.

— Най-много ще се учудя, ако не си е подготвил алиби. Макар да се срещат странни типове, които съзнателно избягват да си подсигурият алиби с единствената цел да увеличат тръпката и възбудата си, докато трае разследването. За тях това по-скоро е като игра. Само че тази игра е на живот и смърт.

— Добре — кимна Ив. — Много ти благодаря.

— С нетърпение очаквам утрешното събитие — подметна Майра, когато тя стана.

— Какво? О... О, да, да.

Майра се засмя и се завъртя със стола си.

— Не помня някое събиране у вас да не е било забавно. Мейвис сигурно вече цялата е на тръни.

— Най-вероятно. Искаш ли да бъда докрай откровена? За нея аз съм като някакво прикритие. Трябваше да присъствам на сбирка на групата за обучение на бъдещи родилки. Не мога да ти опиша какъв

кошмар бе за мен! Опасявам се, че Мейвис ме бе нарочила и през цялото време следеше дали ще обърна внимание на лекцията за техниките при раждането.

— А ти как реагира?

— Не можах очи да откъсна. Все едно гледаш филм на ужасите. Страхотно зрелище — промърмори тя. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не се разтреесе от ужас. — Утре пък ще бъда заобиколена от жени, които се подготвят за майчинство. Какво ще стане, ако някоя от тях реши тъкмо тогава да снесе отрочето си?

— Не е много вероятно, но за всеки случай не е зле да имаш подръка телефоните или поне пейджърите на един-двама лекари. Пък нали и аз ще присъствам, както и Луиз.

— Да, да. Как можах да забравя! Е, това е голямо облекчение. Може би ще останеш, докато всички не започнат да се разотиват. Просто така, за всеки случай.

— Изминаха единадесет години, а ти продължаваш да нямаш деца.

— Така е. И занапред възнамерявам да се придържам твърдо към това решение.

Първата мисъл на Ив, когато влезе в офиса на Саша Зинкей, бе, че той достойно може да съперничи на палата на Рурк по пространство, лукс и стил. Чистите линии и изненадващите пръски от кървавочервено на матов фон придаваха нещо подчертано женствено, без обаче да изглежда натруфено.

Същото бе впечатлението ѝ от домакинята.

Саша Зинкей с лекота можеше да бъде взета за десетина години по-млада от възрастта, отбелязана във всезнаещите полицейски компютри. Медночервената ѝ коса бе прибрана назад и разкриваше сърцевидното очертание на лицето ѝ, както и ясните ѝ сини очи. Носеше костюм в ръждивочервено, с кройка, изискана като бижутата, които бе подбрала в тон с него.

Тя прекоси с лекота дебелия сребрист килим и протегна ръка към Ив.

— Лейтенант Далас. Не сме ли се срещали с вас на някое галасъбитие или някаква друга среща в светските кръгове миналата

пролет?

— Да, помня, че сме се виждали.

— Неприятен е поводът обаче за тази нова среща. А вие сте детектив Пийбоди. Разговарях с вас по видеотелефона.

Пийбоди пое протегнатата към нея ръка.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете.

— Моля, седнете. Кажете ми какво мога да направя за нас. Предполагам, че ще искате да се видите и с Лола. Тя идва насам. Ще желаете ли нещо, докато я чакате?

— Не, благодаря. — Ив седна на стола от кожа с цвят на кехлибар, който се оказа толкова мек, че тялото ѝ като че ли се сля с нето. — Познавахте ли Натали Копърфийлд?

— Слабо. Всъщност само бях слушала за нея. — Саша се настани на стола си. — Това, което се е случило на нея и с онзи млад мъж, е ужасно. Но не съм сигурна дали ние с Лола имаме нещо общо с това.

— Заявили сте, че в нощта на убийствата сте вечеряли в компанията на Рендъл Слоън заедно с госпожица Лола Уорфийлд.

— Точно така беше. Вечерята по принцип бе делова, но с Лола се радвахме на компанията на Рен. Бяхме заедно докъм два през нощта, както обясних на детектив Пийбоди, когато тя ми позвъни. Нали не подозирате сериозно Рен... — Замлъкна, когато вратата се отвори.

Лола Уорфийлд се втурна вътре задъхана, с разпилени от бързането черни къдрици. В очите ѝ, с цвета на стола, върху който седеше Ив, се четеше молба за извинение.

— Съжалявам, съжалявам. Бях се заплеснала по нещо. Вие сте Далас, нали? Помня, че на бала в Маркиз миналата пролет успях да се вредя за един танц с прекрасния ви съпруг. Ако беше мой, щях да пребия всяка жена, която дори за миг дръзне да го погледне.

— Тогава градът щеше да е затрупан с телата на умъртвени жени.

— Е, това вече би било сериозен проблем. Извинете за забавянето ми. — Тя разцъфна в ослепителна усмивка, но този път насочена към Пийбоди. — Но не мога да си спомня вашето име.

— Детектив Пийбоди.

— Радвам се да се запозная с вас. Е, може би не би трябвало чак толкова да се радвам. Ужасно е, но и малко възбуждащо, нали?

— Лола не може да се откъсне от новините по телевизията за криминалните разследвания — обясни Саша.

— А ето че сега съм в центъра на едно от тях. Или по-скоро на първия ред на зрителските скамейки. Но аз наистина съм ужасена, защото няколко пъти съм се срещала с Натали. Тя бе много мила или поне на мен така ми се стори. — Докато бърбеше, жената отиде до дългия бар и другия край на офиса и извади от хладилника бутилка минерална вода. — Някой друг иска ли?

— Не, благодаря. — Ив изчака малко, но само колкото Лола да се настани на облегалката на стола на Саша. — Кога бе уговорена бизнес вечерята ви с Рендъл Слоън?

— Хм. — Лола погледна надолу към Саша. — Преди два дни беше, нали? Ние обикновено се срещаме на всеки три месеца.

— Точно така — потвърди Саша. — Наложих се да отложим предишната среща, защото бяхме извън страната за няколко дни. Беше веднага след Нова година.

— Кой организира срещата?

— Хм. — Лола смръщи вежди. — Мисля, че беше Рен. Обикновено той ни се обажда, организира срещите, както и вечерите след тях.

— По време на деловите ви разговори господин Слоън спомена ли за някакви затруднения в работата на Натали Копърфийлд или в делата на Бък Байсън?

— Не — намеси се Саша. — Никога не сме ги споменавали по време на срещите ни с Рен. Защото винаги работехме директно с него. Но както вече ви казах, срещали сме се и с нея, и с нейния годеник. В дома на Джейк Слоън. Тя, Натали, поддържаше приятелски отношения с внука му.

— Госпожица Копърфийлд е управлявала също и банковите сметки на сестра ви.

— Да, така беше. Когато Ана и съдружниците ѝ навлязоха в бизнеса, аз им препоръчах счетоводна фирма „Слоън, Майерс и Краус“ като много солидна в този бизнес. Помня още, че тогава лично разговарях с Рен за това кой от служителите им е най-добър във воденето на чуждестранни сметки. Той веднага ми спомена за Натали. Тя и Ана се разбираха много добре или поне така ми бе заявено, когато Натали взе самолета, за да се срещнат.

— Излиза, че сестра ви е била доволна от работата на госпожица Копърфийлд.

— Не помня да е имало никакви оплаквания. Аз също нямам.

— Ако Ана не бе доволна от нещо, нямаше да си мълчи — потвърди Лола. — Защото тя не е свикнала да премълчава каквото и да било. Не търсите ли някой по-подозрителен вътре във фирмата? Предполагам, че е било нещо лично и... как да го кажа... свързано с някаква страст. Като например ревнив бивш обожател или отхвърлен почитател.

— Търсим навсякъде — каза ѝ Ив и стана от стола. — Ако си припомните още нещо или нещо ви се стори съмнително, можете да ме потърсите в централата.

— Това ли беше всичко? — Лола разочаровано сбърчи устни. — А аз се надявах да ни опечете на шиш.

— Може би следващия път. Благодаря, че ни отделихте от времето си — додаде Ив. Тя изчака да излязат навън и да се отправят към автомобила: — Е, какви са впечатленията ти?

— Изглеждат ми прями, самоуверени и спокойни. Насрочили са си бизнес вечеря със Слоън както обикновено. Явно са способни да осигурят прикритие на някой от служителите на фирмата, още повече ако са били в приятелски отношения с него. Освен това първата жертва е поддържала делови връзки със сестрата на Саша Зинкей, но ако трябва да се доверявам на предчувствието си, не ми се струва вероятно някоя от тях или двете заедно да се замесят в двойно убийство или пък да се забъркат в някаква каша, за да предпазят от подозрение Ана. На всичкото отгоре са доста богати. Ако престъпленията са извършени само заради пари, поне на тях двете не им се е налагало да убиват хора, за да се сдобият с още.

— Не става дума толкова за нужда от пари, а по-скоро за необузdana алчност и стремеж към повече власт — поправи я Ив. — Но и аз не долавям следи от престъпен замисъл. Но ако Копърфийлд все пак е била нащрек именно заради банковата сметка на Ана и ако тези двете са знаели за това, то тогава те наистина умеят дяволски добре да пазят хладнокръвие. Имаме ли никакви сведения за алибито на Ана Карлинко за нощта на убийствата?

Пийбоди извади бележника си и докато пътуваха с колата, прелисти страниците му.

— Като се има предвид часовата разлика, в девет часа местно време, точно когато Копърфийлд е била умъртвена, Ана Карлинко е закувала с последния си любовник в офиса си. Макар че само бог знае цялата истина. Но как би могла да пристигне толкова бързо тук, да извърши двете убийства и да се върне обратно?

— Пристигнахме.

Ив извърши ловка маневра през шест преки улици в източна посока, за да завие към нюйоркския филиал на юридическата кантора, представляваща фондация „Бълок“.

Банковите сметки на фондацията са били възложени на управление на Копърфийлд, припомни си тя, а освен това е съществувала и друга връзка — Бък Байсън е представлявал интересите на племенницата на един от партньорите.

Офисите на фирмата се помещаваха в елегантна, макар и старомодна сграда от кафяв пясъчник. Във фоайето беше тихо като в църква; завариха там само една жена, която се грееше на слънчевите лъчи, проникващи през високите прозорци откъм улицата. Огледа ги с неприкрито любопитство. Самата тя представляваше живописна гледка — с дългата си яркочервена коса, отметната назад. Ив ѝ показва значката си, но в отговор получи само примигване като признак на безкрайна изненада.

— Не ви разбрах.

— Тази значка нищо ли не ви говори? — опита се да ѝ помогне Ив. — Ние сме от полицията. А сега побързайте да позвъните на вашия шеф, за да му предадете, че желаем да си поговорим с него.

— Боже мой. Исках да кажа, че много съжалявам, ама господин Кавендиш е на заседание. Но веднага ще проверя каква е програмата му при неговата секретарка и ще ви насроча среща.

— Не, не, грешите, скъпа. Оставете ме да се опитам да ви обясня още веднъж. Тази значка доказва, че ние сме от полицията. — Ив се огледа наоколо и тогава съзря стръмните стъпала от полирано дърво. — Кабинетите на началниците натам ли са?

— О, но... но... но...

Ив изостави червенокосата да се вайка във фоайето и заедно с Пийбоди пое нагоре по стълбището.

На втория етаж тя промени преценката си за сградата — приличаше повече на музей, а не на църква. Килимите бяха остарели и

износени, но още си личеше, че са били скъпи. Дървената ламперия беше много добре изработена, по всяка вероятност бе оригиналната, още от построяването на сградата. Стените бяха украсени с живописни пейзажи.

Отляво се отвори една врата. Жената, която излезе оттам, беше по-възрастна от момичето на рецепцията във фойето на долния етаж и още по-недружелюбна.

Носеше къса коса, стегната в семпла прическа, която хармонираше със строгото ѝ ъгловато лице. Раираният ѝ костюм също впечатляваше със строгостта си, но явно е бил скроен да прилепва към далеч по-деликатно телосложение.

— Мисля, вече са ви съобщили, че господин Кавендиш е на заседание и по това време на деня е недостъпен за посетители. Така че с какво мога да ви бъда полезна?

— Ами можете да го измъкнете от заседанието и да проверите дали няма да стане по-достъпен — остро реагира Ив. — Точно с това можете да ни бъдете най-полезна.

Ив можеше да се закълне, че в този миг тя също почувства, при това физически, тръпката на озадачаване, пропълзяла по гръбнака на жената, докато ги гледаше мълчаливо с изгарящ поглед.

— Мога ли да узная вашето име, сестро?

— Госпожица Елин Бръбъри. Аз съм административната секретарка на господин Кавендиш. Но изпълнявам и длъжността на юридически съветник.

— Браво на вас. Но ние трябва лично да разговаряме с господин Кавендиш във връзка с едно наше разследване.

— Както вече на два пъти ви бе заявено, в момента господин Кавендиш е недостъпен. Би трябвало също да знаете, че не е длъжен да разговаря с вас без предварително предупреждение от ваша страна.

— Доведете ми го — отново заговори Ив, все още с дружелюбен тон. — Щяхме да бъдем много щастливи, ако можехме да предоставим както на господин Кавендиш, така и на вас, пък и на всички останали в тези офиси писмено уведомяване да се явите в централното полицейско управление за формален разпит, което — след като сте юридически съветник — би трябвало да знаете, че ще ви отнеме няколко часа и кой знае, може да се протака чак до Коледа. Но има и друг вариант. Да поговорим с него сега, сред удобната обстановка в

неговия кабинет. И вероятно до двадесетина минути ще ви отървем от присъствието си.

Тя се замисли за две-три секунди.

— Влезте. — Ив чу как жената шумно пое въздух през носа си. — С това трябваше да започнете. Да ме осведомите за какво се касае.

— Не, не съм длъжна. А вие можехте да попитате вашия шеф какво предпочита. Да говори с мен сега или да се яви в централата и да прахоса доста време, за да бъде разпитан там според всички формалности. Трябваше да оставите него да вземе решение, а не да се измъчвате ненужно.

— Но... — обади се Пийбоди и посочи часовника си. — Времето напредна.

— Изчакайте тук.

Ив чакаше край вратата, докато Бръбъри заграка с остриите си токчета към вътрешната врата.

— Казваш, че времето напреднало, така ли?

— Не виждаш ли, че така само повече ще я раздразним. Да не говорим, че тя много добре знае защо сме тук.

— О, да, знае го със сигурност. Интересно — побърза Ив да смени темата, като се извърна и се зае да изучава най-близкия пейзаж на стената на коридора, — как някои хора могат да живеят и работят в градски условия, а да кичат стените на домовете и офисите си със селски пейзажи. Дали това е резултат на тайното им желание да се любуват на местностите, където биха искали да бъдат?

— Мнозина намират пейзажите за успокояващи.

— Разбира се, докато не започнат да се чудят какво всъщност се крие зад всичките тези дървета или какво пълзи, скрито в тревата.

От неудобство Пийбоди започна да пристъпва от крак на крак.

— Някои хора са на мнение, че там могат да се намерят прекрасни създания като сърни и елени или пък диви зайчета.

— Някои хора са безкрайно глупави. А ние да се погрижим сами забавлението да започне, като се заемем с Бръбъри, преди да продължим с Кавендиш.

— Предпочитам да си имам работа с елени, сърни и зайчета — промърмори Пийбоди, но извади палмтопа си, за да си води бележки по време на разпита.

След десетина секунди Бръбъри се показа от вътрешната врата. Държеше гърба си изправен, а тона — хладен и безкрайно резервиран:

— Господин Кавендиш склони да се срещне с вас. Обаче съм длъжна да ви предупредя, че ще ви отдели само десет минути.

10.

Отвън е като църква, но вътре пък е като в музей, каза си Ив. Но за нейна изненада, след вътрешната врата я очакваше мъжки клуб.

Уолтър Кавендиш доминираше в кабинета, изпълнен с кресла от скъпа кожа и широки облегалки за ръцете, както и с дивани и масивни мебели от тъмно дърво. Дебелите килими бяха с ориенталски шарки, които изглеждаха доста оригинални с богатите си багри и сложни орнаменти. Виждаха се и гарафи, пълни с течност с кехлибарен оттенък, които обаче можеха да послужат и като много полезни инструменти за някое убийство.

Край кожените кресла и украшенията от кована мед се издигаше черен комуникационен бокс. В съседство с антикварното бюро, зад което Кавендиш седеше в креслото си, той сигурно му изглеждаше като чудесна добавка към интериора, макар че според Ив само претрупваше обстановката.

Домакинът се оказа мъж в началото на петдесетте, с онзи нюанс в цвета на косата, който при жените хората наричат миши, но при мъжете — пясъчен. Лицето му бе червендалесто, а очите му — светлосини. Костюмът му бе тъмнокафяв със съвсем леко загатната златна нишка в десена, може би за да подсказва за скрита енергия.

Той се надигна и некрасивото му лице се изопна, придобивайки още по-сериозен вид.

— Бих желал да се запозная с вашите документи за идентичност — заговори той плътно и звучно като актьор, изпълняващ роля от Шекспирова трагедия. Или поне така се стори на Ив.

Двете му показаха значките си.

— Аз съм лейтенант Далас — започна Ив. — А тя е детектив Пийбоди. Изглежда, че вашето заседание е приключило. Странно защо не видяхме някой да излиза оттук.

За миг той се смути и плъзна нервен поглед към Бръбъри. Секретарката побърза да се намеси.

— Ставаше дума за видео съвещание.

— Да, разбирам. Видео съвещание. С Лондон? Много е удобно чрез видеоканалите. — Тя задържа очи върху лицето на Кавендиш, сякаш да му подсказе, че е наясно с лъжите му. — И тъй като вече сме тук от няколко минути, ще се възползвам да ви задам няколко въпроса относно едно наше разследване.

— Слушам ви. — С милостив жест той ги покани да седнат. Но тъй като не ѝ предложи ръката си, Ив съзнателно протегна своята. Искаше да има усещане за неговата.

Той се поколеба и тя го видя как отново извърна очи към секретарката си, преди да поеме ръката ѝ в своята.

Мека и леко влажна, отбеляза тя.

— За какво е вашето разследване?

— За убийството на Натали Копърфийлд и Бък Байсън. Познати ли са ви тези имена?

— Не.

— Приемам, че не следите новините по медиите и дори вестници не разгръщате. — Отклони поглед към доминиращия в кабинета голям екран на стената в рамка от тъмно дърво. — Били са убити преди три нощи в домовете си. И двамата са били служители на счетоводна фирма „Слоън, Майерс и Краус“. И накрая най-важното — Натали Копърфийлд е водела банковите сметки за финансовите ви операции в Англия. Но това име продължава да не ви говори нищо, така ли?

— Не мога да запомням всяко име, което съм чул или прочел. Аз съм много зает човек. А колкото до счетоводните операции, Елин, моята секретарка, се занимава с тях.

— Познавам госпожица Копърфийлд — заяви Бръбъри. — Но какво общо има смъртта ѝ с тази фирма?

— Засега поне аз съм тази, която задава въпросите — хладно я отрязва Ив. — Къде бяхте, господин Кавендиш, преди три нощи, от полунощ до четири сутринта?

— В дома си, в леглото. С жена ми.

Ив повдигна въпросително вежди.

— Не можете да си спомните имената на двама души, за които се говори по всички новинарски емисии, но си припомнихте, при това без секунда колебание, без никаква проверка къде сте били преди три нощи?

— У дома — повтори той. — В леглото.

— Имали ли сте някакви контакти с госпожица Копърфийлд и господин Байсън?

— Не.

— И това е доста странно. Не намираш ли за необяснимо, детектив, това, че господин Кавендиш не е имал контакти с лицето, което лично е отговаряло за банковите сметки на неговата фирма?

— Аз например отлично познавам касиера, който ми изплаща заплатата в централата — кимна Пийбоди.

— Възможно е някога да съм се срещал...

— Аз кореспондирах и се срещях с госпожица Копърфийлд — прекъсна го Бръбъри. — Но само когато това се налагаше. По различни въпроси, но главно за финансирането на нашата централа в Лондон.

— А вие какво правите тук? — запита Ив, като се обърна директно към Кавендиш.

— Аз представлявам интересите на нашата фирма в Ню Йорк.

— Което означава?

— Точно това, което вече ви казах.

— Е, да, разбира се, това изяснява всичко. Но освен това вие представлявате интересите и на Лордс Кавендиш Макдермот, който пък се явява клиент на Бък Байсън.

— Госпожица Макдермот е наша фамилна роднина и е естествено да бъде представлявана юридически от нашата фирма. Но по въпроса кой е финансовият ѝ мениджър не бих могъл да се произнеса.

— Наистина ли? Виж ти, а на мен ми се струва, че тук едната ръка не знае какво върши другата. Има още един повод за удивление. Не мисля, че Байсън ѝ е бил финансов мениджър, тъй като тя е била само негов клиент.

Кавендиш оправи възела на вратовръзката си. Признак за нервност, отбеляза Ив.

— Допускам наистина да е било така.

— Преди да сме се разделили, да не забравя да ви попитам, госпожице Бръбъри, къде бяхте в нощта на убийствата?

— В дома си. Легнах си преди полунощ.

— Сама?

— Да, живея сама. Мисля, че можехте да спестите всичко това на господин Кавендиш.

Ив бавно се изправи.

— Благодаря ви за сътрудничеството. О, да — продължи тя, — да не забравя за още нещо. Вашата фирма представлява също... — тя извади бележника си и се престори, че търси там нещо, — ... да, ето, фондация „Бълок“.

Споменаването на това име предизвика нов лек нервен тик по лицето на Кавендиш. Той стисна челюсти, очите му проблеснах за миг. Пръстите му още веднъж се озоваха върху възела на вратовръзката.

— Точно така.

— Госпожа Мадлин Бълок и господин Уинфийлд Чейс наскоро са пристигнали в града. Предполагам, че вече сте ги видели или поне ще се срещнете с тях, докато още са тук.

— Аз...

— Госпожа Бълок и господин Чейс имаха делови обяд тук с господин Кавендиш. Това бе в понеделник в дванадесет и половина — добави Бръбъри.

— Такаа, значи вече сте осъществили срещата, като сте ги поканили на обяд тук, в офиса?

— Точно така — сърдито довърши Бръбъри, преди Кавендиш да успее да си отвори устата. — Ще пожелаете ли да потърся бележките си относно менюто за обяда?

— Не, разчитам на вашата памет. Иначе само ще изгубим още време. Благодаря ви, че ни отделихте време. — Ив се обърна да си върви, но на вратата отново се спря. — Знаете ли, странно е, че докато сте толкова зает да представлявате интересите на фирмата ви в Ню Йорк, не сте намирали време да се срещнете със счетоводителя, който се е грижил за финансите ви.

— Ще ви изпратя — забързано заговори Бръбъри, докато Кавендиш остана безмълвен.

— Не е необходимо. Сами ще намерим изхода.

— Тези крият нещо от нас — започна Пийбоди, когато излязоха на улицата.

— Можеш да се обзаложиш. На лицето на този тип бе изписано, че е гузен и че се тресе от страх. За да не се разкрие, че е мамил жена си или пък че носи женско бельо.

— Или и двете, ако мами и секретарката си. Тя определено играе водещата мъжка роля в този дует.

— Имаш право. Глупаво беше да лъже, че не познава Копърфийлд, но го направи.

— Надут пуяк. Знаеш ли — продължи Пийбоди, когато Ив въпросително повдигна вежди, — за мен винаги е било от значение, че познавам хора от низините. Така мога да се дистанцирам от онези, които считат, че обитават висините.

— Нищо не пречи убиецът да се окаже тъкмо от тези висини. — Тя се настани зад волана и потропа с пръсти по него. — Не бяха подготвени. Въобще не са очаквали, че ще бъдат разпитвани от полицаи, затова се поддадоха на инстинкта си. Отричаха всичко. Нека сега да видим дали ще успеем да се доберем до Лордс Макдермот, за да погледнем цялата тази картина от друг ъгъл.

Пийбоди измъкна лаптопа си, за да потърси адреса ѝ.

— Трябва да отидем на мястото, наричано Ривърсайд Драйв.

— Номерът на видеотелефона?

— Ето го.

— Опитай първо по него. Нека проверим дали си е у дома или къде може да е, ако не е там.

Лордс Макдермот не само че си бе у дома, но за нея като че ли не се оказа абсолютно никакъв проблем разписанието за деня ѝ да бъде нарушено от полицията.

Докато влизаха в дома, Далас и Пийбоди бяха съпровождани от прислужница в униформа. Прекосиха просторния двуетажен атриум, обзаведен с голяма всекидневна, декорирана в дързък модерен стил с ярки цветове, блестящи мебели от метал и много стъкло.

Лордс ги посрещна удобно разположена в нюйоркския си дом, обути с меки ботуши и накичена със златни бижута. Косата ѝ бе къса, с оттенък на зрял патладжан, подстригана на бретон, падащ върху очите ѝ с цвят на сапфир.

Върху ниската маса, само от стъкло, бяха поставени висока бяла кана за кафе, три големи бели чаши и бял триъгълен поднос, пълен с понички.

— Само не ми казвайте, че е тъпо клише комбинацията от ченгета, кафе и понички.

— Има защо да се възприема като клише. Аз съм лейтенант Далас, а това е детектив Пийбоди.

— Седнете. Трябва да сте дошли заради Бък и неговата Натали. Ужасно зле се чувствам заради всичко това. Той беше толкова мил.

— Кога го видяхте за последен път?

— На петнадесети декември.

— Имате добра памет — отбеляза Ив.

— Не, всъщност съвсем не е така. Ужасих се, когато узнах какво се е случило. Тъкмо подготвихме годишния баланс и съответната делова среща. Трябваше да се проведе преди празниците. При това точно в тази всекидневна. Той беше свястно момче.

— Познавахте ли госпожица Копърфийлд?

— Срещали сме няколко пъти. Бък я доведе на няколко сбирки. По мое настояване. Приятно ми е да зная с кого са свързани хората, управляващи бизнеса ми. И нея я харесах. Те двамата бяха много добра двойка, лицата им грееха от щастие, бяха изпълнени с очаквания. Как желаете кафето?

— Черно. Благодаря.

— За мен с мляко и захар — обади се Пийбоди.

— Разговаряхте ли вече с всички клиенти на Бък? — попита Лордс. Наля си кафе и златната венчална халка на пръста ѝ проблесна. — Останах изненадана, че ме търсите да говорим за това.

— Ние разговаряме с много хора. Всъщност идваме при вас веднага след срещата ни с Уолтър Кавендиш. Той е ваш роднина, нали?

— Втори братовчед. — Тя сбърчи нос, но само леко и за миг. Още един признак, помисли си Ив. Изглежда, Лордс не го харесваше много. — Братовчед ми, тоест бащата на Уолтър, е един от партньорите във фирмата, тази, чието седалище е в Лондон. Затова мисля, че сме нещо като втори братовчеди, макар че може и да не съм права — добави тя и замислено смръщи вежди. — Както и да е, това сега няма значение. Подкрепете се с поничките. Поне аз ще направя точно това. — За да го докаже на практика, тя си избра една от най-големите.

— Заради родствената връзка ли се ориентирахте към счетоводната фирма, след което се запознахте с Бък?

— Ммм, да — кимна Лордс, защото устата ѝ бе още пълна. — Господи, тези понички май не стават за ядене. Та те от години управляват финансите ми. След като този идиот Майлс умря, аз

наследих още един пакет акции. Тъкмо се бях оттеглила за малко на почивка в Европа. А когато се върнах обратно тук, поисках да ми намерят някой млад, но способен счетоводител. Така попаднах на Бък, защото той напълно отговаряше на условията ми.

— Как умря съпругът ви, ако не възразявате срещу въпроса? — Пийбоди се опита да бъде деликатна, въпреки че бе захапала една поничка.

— Беше се пристрастил към малкия си самолет, който сам бе построил. Обичаше да лети. Но катастрофира и изгоря. Обичах този шантав тип. Едва не ме уби вестта за смъртта му. Ето и сега — през тази пролет ще се навършат пет години — още страдам по него.

— Можете ли да ни кажете къде бяхте преди три нощи, между полунощ и четири сутринта?

— Звучи толкова зловещо. Чудех се къде ли може да съм била. Но щом се обадохте, че ще ме посетите, понапрегнах паметта си и си спомних, че имахме малко вечерно парти, само приятелки. Често се срещаме в този състав, но не мога да кажа, че е кой знае колко интересно. Напуснаха ме към полунощ и аз си легнах. Най-лесно заспивам, като пусна по видеото някой от старите филми.

— Като обсъждаме вашите познанства — продължи Ив, — може ли да се приеме, че сте имали срещи или някакъв друг вид общуване с госпожица Копърфийлд, господин Байсън и вашия братовчед, хм, да кажем втори братовчед?

— С Уолтър ли? — Лордс се разсмя гръмогласно. — Не. Абсолютно не. Винаги съм избягвала срещите с Уолтър. Та той е пълен идиот.

— Защо? Не се ли разбирате?

— Аз май с никого не се разбирам. Не, може би само с тези, с които се срещам много рядко.

— Но нали той защитава юридическите ви интереси тук, в Ню Йорк?

— Не съвсем. Братовчед ми в Лондон се грижи за тях, а Уолтър всъщност само се прави на много зает. Честно казано, той не е от най-умните. Способен е само стриктно да следва предписанията, да се рови из папките. И изглежда добре в смокинг. Но всичко по-сложно преминава през офиса в Лондон, поне доколкото ми е известно. — Тя наклони глава. — Нали не мислите, че Уолтър може да има нещо общо

с убийствата? Познавам го, откакто съм се родила. Мога да ви уверя, че той не само не е достатъчно умен, за да извърши нещо подобно, но и не е достатъчно коравосърдечен.

Ив тъкмо се бе настанила зад волана, когато видеотелефонът ѝ избръмча.

— Далас слуша.

— Лейтенант — долетя гласът на Съмърсет, противен не помалко от непроницаемото му лице. — Пропуснали сте да ме уведомите, че очаквате доставка.

— Вероятно съм пропуснала да забележа също, че с всеки изминал ден ставаш все по-грозен, но какво да се прави? Напоследък се случи да съм доста заета.

— Беше доставена специална система от типа „стол-люлка“ от една фирма за доставки на дребно, наречена „Белия щъркел“. Какво бихте желали да сторя с доставката?

Тя изчака да се успокоят ударите на сърцето ѝ:

— Слушай, момко, престани да ми лазиш по нервите. Очаквам да чуя очевидния за логиката отговор. Остави пратката в трапезарията на втория етаж. Където ще се състои партито.

— Много добре. В бъдеще ще оценявам високо, ако ме информирате предварително за всяка подобна доставка.

— В бъдеще ще оценявам още по-високо, ако си слагаш качулка на лицето, преди да се появиш на екранчето на видеотелефона ми.

Доволна от себе си, тя прекъсна връзката.

— Твоите мъже май са доста забавни — подметна Пийбоди. — След смяната ще се прибера у дома, ще събера всички партакеша и ще поема към центъра до твоята къщурка. Нямам търпение да видя стола и да го декорирам за утре.

— Урааа!

— Нали знаеш, че Мейвис ще припадне от радост, като го зърне.

— Да. Да, непременно ще припадне.

— Ще бъде в центъра на вниманието, като кралицата на плодовитостта или нещо от този сорт. Ще бъде голям ден за нея.

— Кралица Мейвис. — Развеселена, Ив профуча на жълт светофар. — Тя трябва да има... — Завъртя пръсти над главата си.

— Корона! О, да, разбира се.

— Не, не някаква корона. Прекалено голяма ще е и някак си формална. По-скоро нещо друго. Каквото и да е. Например тиара.

— Чудесно! Човече, това вече ще е върхът — плесна с ръце Пийбоди и сръга Ив в рамото. — Нали можеш да го уредиш.

— Ами май точно с това ще трябва да се заема сега.

Ив пое по обратния път към централата, без да забравя всичките си натрупани през деня впечатления, внушения, инстинктивни предчувствия. Там, в кабинета си, седна, за да ги подреди в рапортите, да поразмисли над тях. После пак се зае да изписва по таблото ключови имена, да окачва снимки и да ги свързва със стрелки.

— Очевидно се нуждаеш от по-голямо табло — обади се Рурк, щом влезе, метнал палтото си през ръка.

— Вече са ми го казвали.

— Бог ми е свидетел, че се нуждаеш и от по-просторен кабинет.

— И този ми върши добра работа. Какво всъщност правиш тук?

— Търся дом за почивка след ездата. Не, просто имах делова работа на горния етаж — продължи той, когато тя леко смръщи лице. Но когато мръщенето се задълбочи, той пристъпи напред и погали с пръст трапчинката на брадичката ѝ. — Всичко вече е свършено и уредено максимално задоволително.

— Но нещо ми понамирисва.

— Както често се случва в живота. Предполагам, че все ще можеш да откриеш някакъв смисъл. — Той захвърли безгрижно палтото си върху облегалката на стола ѝ, преди да започне да обикаля около таблото. — А, да. Виждам. Куп линии и още повече връзки. За един толкова голям свят тук има прекалено много все интересни и трудни за решаване малки задачи, нали?

— Какво каза Уитни?

— Официално или неофициално? — попита Рурк, докато продължаваше да изучава таблото.

— Знам какво би казал официално.

— Тогава да се заемем с неофициалното. Рече, че всичко било пълни глупости. Да, цитирам го дословно. — Вдигна очи към лицето ѝ и поклати глава. — Виждам, че това ти е достатъчно. Не се нуждаеш

да виси над главата ти и да ти повтаря, че ти вярва и че те уважава. И да ти поднася личните си извинения.

— Не.

Рурк отиде да затвори вратата.

— Може и да са глупости, но заради подобни неща още стоиш в този кабинет, вместо да седиш в креслото, полагащо се на капитан от полицията.

— Да, наистина не е зле да стоя в свой служебен кабинет. Но да не си помрачаваме деня с подобни безсмислени приказки. Правя точно това, което искам да върша, и съм добра в работата си.

— Само не ми казвай, че не искаш още нашивки, Ив.

— Мисля, че вече съм ти го казвала. — Тя прокара ръка през косата си, сякаш искаше да махне невидими психически окови. — Не искам да се проваля, нито пък съм склонна да отстъпя, ако продължават да ме притискат. Пак ли си дошъл, за да правиш ирландските си номера? Да ми говориш за съдбата, за предназначението на всеки от нас и все разни такива опити за убеждаване.

Рурк сви устни.

— Ти си единствената личност, която напоследък гони духове.

— Не, аз само разчиствам неясното около един сложен случай — поправи го тя. — И това, което имам предвид, е всяко нещо да се възприема точно такова, каквото е. Като казвам, че искам да бъда в офиса и да върша точно тази работа, имам предвид само това.

— Добре. — Кабинетът бе толкова тесен, че му бе достатъчно само да протегне ръце, за да достигне нейните. — Ще добавя само, че твоят командир каза още, че разчитал на теб и не се съмнявал, че ще успееш да приключиш случая в приемлив срок.

— Добре.

— Трябва ли да си търся алтернативен начин за придвижване, или ти скоро ще тръгнеш към къщи?

— Мога да взема това тук за въщи. Дай ми само десетина минути. Хей — провикна се тя, когато той отвори вратата, — защо не ме почерпиш с една вечеря?

Той се усмихна.

— Може и да го направя.

— Но първо трябва да спрем по пътя. Трябва да взема една тиара.

— За да я комплектуваш с твоя скиптър?

— Не е за мен. Господи, за Мейвис е. За утрешното събиране. Било свързано с темата или нещо подобно. Скиптърът е едно от онези... — Тя сви ръка в юмрук и го размаха надолу-нагоре толкова силно, че Рурк се засмя. — Господи, нещо с което да шашваш персонала. — Тя се засмя и отпусна ръка. — Сещаш ли се?

— Ясно.

— И ние би трябвало да се снабдим с нещо подобно. Така че може би ще ти хрумне къде може да има магазин за костюми за бал с маски или нещо от този вид, в който да се отбием по пътя преди вечерята.

Оказа се удивително лесно да се намери тиара с фалшиви диаманти и скиптър от пластмаса, особено ако пазаруваш с жена, която има навик да грабва първото що-годе подходящо, изпречило се пред очите ѝ, след което незабавно хуква към изхода.

И тъй като си познаваше жената, за вечерята Рурк избра един италиански ресторант — малко, препълнено заведение, където всичко бе семпло, ала храната — изумително вкусна. Когато Ив зарови вилицата в спагетите с лютивви кюфтенца сред тях и дори забрави за случая, който разследваше, той само я гледаше развеселено.

— Явно си била много гладна.

Тя уви спагетите около вилицата си.

— Сигурно, макар че изядох една поничка. Май забравих да те информирам, че Пийбоди и Макнаб също ще присъстват утре на празненството у нас.

— Какво каза? Да ме информираш ли?

— Това е влиянието на Съмърсет. Днес ми се обади и с много сърдит тон се оплака, че съм забравила да го информирам за една доставка, предвидена за днес. Както и да е, по-тревожното е, че Пийбоди се кани да декорира залата за празненството, с което аз отказвам да се занимавам. Ще присъстваш на много забавно парти, с много подаръци и много храна. Какво повече ти е нужно?

— Мисля, че ще се справим, макар че няма да е много лесно да се уреди. Мога например утре да грабна Макнаб за ръката и да го

замъкна някъде, където да се отдадем на някое чисто мъжко занимание.

— Ще отидеш някъде? Без мен? Ще ме оставиш сама? — На лицето ѝ се изписа пълна паника. — И дори няма да останеш, за да присъстваш на събитието?

Той си взе една маникота^[1].

— С нищо не можеш ме придума, няма какво да ми предложиш, включително нестандартни сексуални услуги, което да ме накара да приближа на по-малко от сто метра това бебешко парти.

— Говориш глупости. — Тя набоде с вилицата си едно апетитно лютиво кюфтенце. — Дори ако добавя шоколадов десерт?

— Дори и тогава не.

— Тогава ще го сменя с разбита сметана. Мога да ти напиша обещанието си върху листа с менюто и да се подпиша отдолу.

— Не мога да отрека, че това е превъзходен начин за подкупване на съвестта ми, още повече че ми го предлага една отчаяна жена. Ала отговорът ми е „не“. Вече съм уредил всичко, за да забегнем нанякъде с Леонардо. Остава само Макнаб да се присъедини към нашата малобройна, но щастлива компания.

— Ами ако нещо внезапно се обърка? — Тя го сграбчи за ръката. — Ако например онези от фирмата за доставки объркат всичко, както най-често се случва? Или ако на някоя от бременните, насъбрали се в къщата ни, ѝ хрумне точно тогава да започне да ражда?

Вместо отговор, той просто протегна ръка към чашата си с вино.

— Добре, добре де. — Тя отчаяно завъртя очи. — Мога и сама да се справя. Но всичко това ми е толкова отвратително, да, ако питаш мен, просто е непоносимо, още повече че ти ще се наливаш някъде с бира, докато аз ще съм заклецена на проклетото бебешко парти. И то само защото имаш пенис.

— Докато се наливаме с бира, ние — аз и моят пенис — ще си мислим само най-хубави работи за теб, скъпа.

Тя хапна още малко, след което се усмихна вяло.

— Но нали не си забравил, че ще трябва да присъстваш в родилната зала, когато тя почне да се напъва.

— Млъквай, Ив.

— Тогава дори твоят пенис няма да може да те отърве.

Той взе филия хляб и я разчупи на две, за да ѝ подаде половината.

— А някакви игри няма ли да играете утре? Награди ще има ли?

Тя примигна, поразена от безпогрешния усет към париране на ударите.

— Добре де, млъквам. Искаш ли вместо това си говорим за убийствата?

— Да, моля те.

Ив го осведоми за последните си разкрития, докато довършиха вечерята и стояха още дълго след това с по чаша капучино пред всеки.

— И така, излиза, че този Кавендиш и административната му секретарка са се опитали да те подведат.

— Смърди на гнило още щом прекрачиш прага. Там има нещо, а на всичкото отгоре въпросната секретарка дърпа конците.

— Не го познавам, макар че някои от имената, които ми спомена в днешния си бюлетин, са ми известни.

— Ще ти го опиша съвсем накратко, само най-същественото. Четиридесет и шестгодишен, цял живот се е занимавал само с доверителни фондове. Празна работа, като играта скуош, ако питаш мене. Два брака, като с първия приключил преди осем години. Има една дъщеря, която сега е на дванадесет. След развода майката спечелила попечителството върху детето и се преместила в Париж. Оженил се втори път колкото можел по-скоро след приключването на развода. Втората му съпруга е на двадесет и девет, бивша манекенка. Според мен той е заменил скучната си първа жена с втората, защото е много по-знойна, но предполагам, че скоро се е превърнал в неин покорен слуга. Така, както се подчинява в офиса на секретарката си Бръбъри. — Тя присви очи, докато отпиваше от капучиното с обилна пяна отгоре. — Освен това тя носи кожени дрехи, боти с високи токчета и го принуждава да се държи като добре опитомено домашно кученце, послушно лаещо край нея.

— Наистина ли? — Развеселен, Рурк се облегна на стола. — А знаеш ли каква може да бъде причината? На това, че от тях двамата всъщност не той, а тя има топки. Докато господинът се занимава само с бюрократичните процедури, организира събития, участва в срещи и прави това, което Бръбъри му внушава.

— А дали му е внушила също да убие Копърфийлд и Байсън?

— Кой знае? Така ще се разплетат всички възли в разследването, нали?

Ив пак смръщи вежди.

— Не. Не ми се вярва да е бил той. Защото убиецът явно е бил доста самоуверен, хладнокръвен и психически уравновесен. Докато Кавендиш само пред мен, докато разговаряхме, се изпоти два пъти. Обаче подозирам, че знае доста и че едно от нещата, които крие, е името на убиеца.

— Ами тогава защо не го изпотиш още веднъж?

— Мога да го направя. Мога отново да разговарям с него и този път малко да го притисна. Но не ми достигат доказателства, за да го обвиня в укриване или в съучастничество, така че той ще ми се изплъзне. Трябва ми нещо повече. Някаква пряка връзка. Трябва още нещо да напипам, защото мога да се обзаложа, че не ме е излъгал за алибито си. Бил си е у дома, в леглото, завит през глава с юргана, защото е тръпнел от страх. Защото е знаел какво става.

— Ако нюйоркският филиал на юридическата кантора е участник в тази игра и е бил използван за прехвърляне на пари или за изпиране на фондове, мога да го установя, като използвам познанията и връзките си — увери я Рурк.

„Сигурно ще го направи — каза си Ив, — но не само защото е много добър в тези разследвания, но и защото за него е въпрос на престиж: да успее да се справи с такава нелека задача.“

— Ще го имам предвид — отвърна тя. — Може би именно оттам трябва да започнем.

Ив знаеше, че Пийбоди и Макнаб вече са пристигнали, защото отдалече чу музиката и шумните гласове, долитащи от помещението, което бе избрала за бебешкото парти. В последната минута не ѝ достигна смелост веднага да се насочи натам и като отчаяна страхливка предпочете да се укрие в кабинета си. И за да се намира все пак на работа, се зае да попълни таблото с най-новите разкрития, след което се загледа мрачно в снимката на Елин Бръбъри.

Докато проверяваше списъците с данни на стенния екран, Ив си припомни, че Бръбъри е четиридесетгодишна. Неомъжена, без деца. Адресът в Уест Сайд, посочен в списъка, сигурно ѝ осигуряваше

чудесен панорамен изглед към Централ парк, но съответно и по-висока цена на апартамента. Никак не беше зле за една секретарка. Нищо че същевременно бе и юридически съветник. Родена в Щатите, но се преместила от Питсбърг в Лондон малко след като навършила двадесет. Постъпила като младши юридически съветник в „Стубен, Робинс и Кавендиш“ (Мъл още не се бил присъединил). Впоследствие, по-точно преди шест години, я върнали в Ню Йорк, във филиала си, като секретарка на Уолтър Кавендиш.

След втория брак на Кавендиш, замислено отбеляза Ив.

В данните за Елин Бръбъри липсваха сведения за криминални престъпления.

Ив реши да се задълбочи във финансовите сведения за нея. Доста солидна заплата, реши тя. Но нали не бе забранено да се заплаща добре на служителите. Ала освен заплатата във ведомостите фигурираха и още по-щедри премии за Коледа, за рождения ѝ ден, а също и за прослуженото време в юридическата кантора, само че и тези добавки бяха представени като премии.

Но най-интересното бе, че личните ѝ банкови сметки се управляваха също от счетоводителите в „Слоън, Майерс и Краус“.

Е, поне не беше клиент на Байсън, увери се Ив, след като отново направи справка в списъка. Тя отбеляза в графика си с предстоящи задачи да провери кой точно е управлявал финансите ѝ.

„Пряката връзка — замисли се тя. — Трябва да стигна до преките връзки.“ По-точно до това, което директно е свързвало Копърфийлд/Байсън с Кавендиш/Бръбъри.

Отново трябваше да се занимава със счетоводната фирма, но този път във връзка с фондация „Бълок“. Която се оказа много любопитна — беше клиент едновременно и на юридическата кантора, и на счетоводната фирма. Още повече че Кавендиш се бе смутил, когато го бе попитала дали се е срещал с хората от фондацията по време на престоя им в Ню Йорк.

Припомни си също, че най-младият от тримата старши партньори — Робърт Краус, през въпросната драматична нощ е забавлявал Бълок и Чейс, които осигуряваха алибито му.

— Здравсти, Далас.

Вместо отговор, тя само изсумтя неясно, увлечена в четенето на данните за Краус.

— Стига си работила. Хайде. — Пийбоди застава до бюрото, опряла ръце на хълбоците си. — Трябва да видиш украсата, която сме приготвили. Трябва да съгласувам някои неща с теб.

— Продължавай в същия дух. Не се съмнявам, че всичко ще е наред.

— Далас! Вече минава десет.

— Боже мой, мамче, да не съм пропуснала полицейския час? Нима вече съм закопчана? Ще ме арестуваш ли?

— Виждаш ли колко си шантава. — Пийбоди застрашително размаха пръст пред лицето ѝ. — Поеми си дъх, огледай се наоколо. Нали всичко, което вършим, е заради Мейвис?

— Добре, добре. Господи!

Щом трябваше да се занимава с украсата, то поне да не е сама. Ив се втурна към кабинета на Рурк.

— Трябва да се заемем с проклетата украса и да видим какво още остава да се свърши.

— Звучи забавно.

— Тъхъ. Ще се забавляваме двамата.

— Не ми се ще. — Но допусна грешката да вдигне поглед към нея и видя, че лицето ѝ грее от възбуда. Същата като онази, която преди малко тя бе видяла на лицето на Пийбоди. — Ами добре тогава. Само че когато цялата тази суматоха приключи, ние с теб ще си вземем толкова отлаганата ваканция и ще се излежаваме голи на плажа.

— Винаги на твое разположение, шефе.

---

[1] Много едри спагети, пълнени със сирене рикота и залети с доматиен сос (итал.). — Б.пр. ↑

11.

Около нея танцуваха не само числа, но и пъстроцветни дъги. И летящи сред тях бебета. Но когато летящите бебета започнаха да жужат като оси и да се групират на ята, Ив успя да се събуди и да се изтръгне от лапите на този отвратителен сън.

Надигна се в леглото и изохка. Раменете ѝ се бяха вдървили.

— Уф! — Това бе всичко, което успя да излезе от гърлото ѝ.

— Кошмари ли сънуваш? — Рурк, който вече бе станал, я чу, надигна се от дивана във всекидневната и дойде при нея.

— Летящи бебета. Дяволски летящи бебета с дяволски крилца.

Той пристъпи към подиума около леглото и приседна на единия му край.

— Скъпа моя Ив, явно и двамата се нуждаем от ваканция.

— Имаше и балони — глухо заговори тя. — И развяваха тези крила, остри като бръснач, а балоните се пукаха ли, пукаха. А когато всички се спускаха, отнякъде изскочиха още летящи бебета.

Той погали с пръст бедрото ѝ.

— Може би ще трябва да направиш някакво усилие, за да сънуваш... да кажем, сексуална фантазия.

— Защо да се занимава човек със секс, ако ще създаде само тези дяволски летящи бебета? — Ив рязко се протегна напред и сграбчи с шепа пуловера му. От очите ѝ струеше отчаяние. — Не ме оставяй сама с всички тези жени на партито днес.

— Съжалявам, но нали трябва да спазвам клаузата за пениса. Което, ако се произнесе на глас, може да прозвучи доста сквернословно, но така съм свикнал да говоря. И така, никакви преговори по въпроса.

— Копеле! — изкрещя тя, но се издаде, защото прозвуча повече като израз на завист, а не на гняв.

— Ето, започва се. — Той разсеяно я потупа по рамото.

— Може пък да завали сняг. Да се извие дори виелица. Хората няма да могат да дойдат, защото дори най-леката виелица е способна

да постави Ню Йорк на колене.

— Прогнозата е за не много студено време, ще спадне най-много до минус пет, а небето ще остане ясно.

— Чух я. Чух и това, което ми каза. — Тя отново се надигна и заби пръст в гърдите му. — Не говоря за думите ти, а за тона, с който ги произнасяш. Струва ти се много забавно.

— Не. Знам, че не е. Но ти също ще си прекараш добре, първо, защото Мейвис ще бъде на седмото небе от щастие, и второ, понеже ще можеш за малко поне да забравиш професионалните си задължения, като се отпуснеш в компанията на няколко жени, които ти допадат.

— Но, Рурк, трябва да се измислят някакви игри, някакви развлечения.

— Ти не трябва да играеш в тях.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Защо не?

Той не можа да сдържи усмивката си. Как успяваше Ив да бъде едновременно толкова паникьосана и в същото време да остава изпълнена с подозрения?

— Нали си домакинята на празненството, няма да е справедливо да се включиш в игрите и да обереш всички награди.

— Наистина ли?

— Би трябвало, а и тъкмо тази позиция ще отстояваш.

— Да, ще я отстоявам. — Тя видимо се оживи. — Благодаря за съвета.

Ив реши да изреди всички начини за отпускане, като първо посети фитнес залата, после поплува в басейна и завърши с един горещ душ. Но накрая отново се върна в кабинета си, за да обмисля нови вероятни сценарии за събитията, довели до двете убийства.

— Ама ти пак ли се залови за работа!?

Ив подскочи на стола и дори се почувства за миг виновна.

— Ти какво, да не си трудов надзирател? — тросна се тя на Пийбоди.

— Ти нямаш нужда някой да те надзирава, а да те пази. Далас, служителите от фирмата за доставки ще пристигнат всеки миг.

— Добре де, чудесно, страхотно. Някой да ме уведоми, когато пристигнат. — Ив махна с ръка. — Искам само да проверя нещо, което

може да има връзка с такива досадни работи като някое двойно убийство.

Наложи се обаче да изключи компютъра, понеже Пийбоди продължи да я фиксира с обвинителен поглед, потрепвайки с крак за по-голям ефект.

— Ти не си трудов надзирател. — Произнесе го със солидна доза горчивина и язвителност. — По-скоро си като онези от Гестапо.

— Мейвис току-що ми се обади. Каза, че не искала да звъни на твоя видеотелефон, понеже знаела, че си заета с последните приготовления за празненството. Сега сигурно вече е на път насам, защото нямала нерви да чака повече.

— Господи! Нали изключих компютъра? Напускам кабинета. Ето, виж, излизам и затварям вратата зад себе си.

Пийбоди само се усмихна. Нямаше по-могъщо средство за въздействие от чувството за вина. От най-ранно детство бе усвоила този урок.

Първата изненада за Ив бе, че момчетата и момичетата от фирмата за доставки въобще не поискаха помощ от нея. Нещо повече, дори пожелаха не само Ив, но и всички останали да не им се пречат. Второто чудо за деня бе откритието, че Съмърсет вече се е измел от къщата и няма да се върне чак до следващия ден.

— През този следобед няма да намериш и следа от мъжките У хромозоми в цялата къща, освен в котарака — осведоми я Рурк.

Бе отишъл при Ив във всекидневната на втория етаж. Тя бе просторна от салона долу, който използваша най-често, а освен това бе богато обзаведена с разкошна двойна камина с лавица от малахит. Имаше още в изобилие столове, кресла, дивани, купища възглавнички по тях, всички подредени в къта за разговори, а също и дълга маса, в момента отрупана с разноцветни камари от дрехи, свещи, пакети и какви ли не подаръци. Каквото не се бе побрало върху нея, го бяха подредили покрай дългата стена на всекидневната. Над въжетата с нанизани на тях шарени флагчета се издигаха балоните, в розово и синьо, съответно за момиченцата и момченцата сред бъдещите новородени, както и някакво загадъчно изкуствено растение, смътно напомнящо асма, каквито се срещаха по верандите в квартала, поне листата изглеждаха лозови. Те оформяха полукръг, украсен с искрящи електрически крушки, и се спускаха като приказен балдахин над

масата, където според плана на Пийбоди гостенките трябваше да оставят донесените от тях подаръци.

От малките сребърни кошници, приличащи по-скоро на бебешки кошчета, надничаха все цветя, чиито наименования напомняха за повода на събирането — бебешки рози, бебешки ирис, т.е. перуника, както и бебешки дъх, или гипсофила, както ботаниците наричаха това нежно декоративно цвете.

Масите със закуските, украсени в цветовете на дъгата, вече бяха напълно подредени. Момчетата и момичетата от фирмата за доставки бяха заредили първата само с порцелан, според старателно подбрана цветова схема, а на следващата бяха поставили миниатюрни свещички. Третата бе отрупана с цветя, сред които се извисяваше сладоледена статуя на щъркел, понесъл вързопче в клюна си.

Ив бе очаквала всичко да изглежда безкрайно глуповато, но ѝ се стори доста очарователно.

Огънят в камините пращеше тихо, а средата на помещението се мъдреше люлеещият се стол с разноцветна драперия, отрупан с цветя.

— Струва ми се, ще изглежда доста добре.

— Много е сладко. — Рурк улови ръката ѝ. — И много женствено. Моите поздравления.

— Нищо особено не съм направила.

— Не е вярно. Опита се да се измъкнеш и не спря да мрънкаш, но накрая се стегна и си се справила чудесно със задачата. — Поднесе ръката ѝ към устните си, след което се наведе, за да я целуне.

— Опа! — Като ги видя, Пийбоди се закова на прага. — Да не съм прекъснала нещо? Да не би този щъркел и всичките тези люлки и кошчета да са ви вдъхновили за нещо?

— Не ме карай точно днес да те удрям! — сурово я предупреди Ив.

— Мейвис е с мен. Мисля, че ще искаш лично да ѝ покажеш цялата украса.

— Да не би зрението ѝ да е пострадало от бременността?

— Не, но исках само... Е, няма значение — засмя се Пийбоди. — Добре, ето я и нея.

Мейвис може и да бе наедряла с десетина килограма, но все още се крепеше здраво на нозете си. Появи се на вратата все още обути в розовите си ботуши, стигащи чак до коленете. Полата ѝ, в синьо и

бяло, се издуваше като камбана на цвете над внушителния ѝ корем. Ръкавите на блузата ѝ бяха украсени с усукани линии, които се събираха отзад.

А косата — толкова нежна, боядисана специално за днешното събиране в светлорусо — бе стегната в дълга опашка, която немирно се подмяташе при всяко по-устремно движение.

Тя се закова на място и притисна длани към устата си. Сетне избухна в порой от сълзи.

— О, мамка му! О, мамка му! — Това бе всичко, което успя да се изтръгне от гърлото на Ив.

— Не, не, не. — Все още хлипаща, дори след като Леонардо ѝ се притече на помощ, Мейвис размаха ръка. — Толкова съм развълнувана. Заради бременността е, явно вече съм изцяло в плен на хормоните. Толкова е красиво! О, да, и тези цветни дъги, и цветята. Направо е вълшебно. Да, като в приказка е, Далас!

Не спря да хлипа и подсмърча, докато прекосяваше всекидневната, за да се хвърли в протегнатите за прегръдка ръце на Ив. Разбира се, пръв до тях достигна надутият ѝ корем.

— Добре, хайде, успокой се. Много се радвам, че ти харесва.

— Дали ми харесва? Обожавам я! Пийбоди! — Мейвис протегна ръка в опит да прегърне и Пийбоди. — Благодаря ти.

— Може би ще е по-добре първо да седнеш, Мейвис.

— Не, и така съм си добре. Искам само да се поогледам. Не е ли разкошно, сладурче? — обърна се тя към Леонардо.

— Снощи тя получи лек пристъп. Плака цели десетина минути.

Очевидно този спомен предизвика само смях в нея, защото се ухили безгрижно и дори го сръга с лакът.

— Не знам как успя да ме успокои. Представяш ли си, беше към три през нощта! Събудих се ужасно изгладняла. Все едно седмица са ме държали заключена в избата само на хляб и вода. А моят малък мечок веднага се надигна, за да ми приготви бъркани яйца. О, трябваше да сте там, за да ги опитате! — Тя отново потрепна, докато оглеждаше стола с балдахин над него. — Ама това май прилича на трон, а? И аз трябва да се настаня там?

— Мейвис, време е да заемеш мястото, което по право ти се полага — потвърди Ив.

— Мога ли да ви подам ръка, ваше величество? — обади се Рурк и ѝ предложи ръката си.

— Хм, звучи ми толкова официално. Нали се готвеше да изчезнеш някъде с моето сладко мъжле?

— Веднага щом успеем да се измъкнем — кимна Рурк и ѝ помогна да се настани на стола.

— Добре тогава. Вече можете да вървите.

— Дай ѝ атрибутите — прошепна Пийбоди.

— Ами ако отново ревне?

— Ще имам специални атрибути? Наистина ли? — Понеже вече бе седнала, Мейвис оживено се размърда в стола. — Какви са? Къде са? О, господи, колко обичам специалните атрибути.

Все още обезпокоена за крайния резултат, Ив отиде в кабинета си и донесе скиптъра и тиарата.

— О, вижте! Вижте какви царствени атрибути!

Ив въздъхна облекчено, докато връчваше тиарата на Леонардо. Очите на Мейвис заблестяха от радостна възбуда, а не от спотаени сълзи.

— Навярно знаеш как да я поставиш?

— Коронясай ме, миличък — нареди му Мейвис. — Е, сега вече игрите могат да започнат.

Не бе изминал и час, когато всекидневната се изпълни с толкова естроген, че Ив се замисли дали да не го бутилира и да го пласира на черния пазар. Жените хапваха, отпиваха, бърбеха, поглеждайки най-често към посестримите си с издути кореми, като коментираха любимите си теми:

КОСА: Чудесно изглеждаш днес. А какъв разкошен цвят си докарала! При коя фризьорка ходиш?

ТОАЛЕТ: Направо фантастични обувки. Удобни ли са?

МЪЖЕ: Той дори не слуша това, което му говоря.

Но поради повода за събирането, естествено, най-оживено говореха за бебета, бебета и пак бебета.

Новото, което Ив откри днес, бе, че жените, които вече бяха майки, се чувстваха задължени на всяка цена да споделят опита си с очакващите първото си раждане:

Можеш ли да си го представиш? Цели шестнадесет часа и половина съм се напъвала. Но си струваше.

Все едно че „Титаник“ потъваше, когато водите ми изтекоха. Ако бях закъсняла само с десет минути за родилното, щях да го родя направо там, в таксито.

Трябваше да ми направят цезарово сечение. Уайли не искаше да се обърне.

Но още повече бяха съветите:

Когато ще даряваш живот на някое малко същество, трябва да слушаш симфонията за Мария Магдалена! Без нея щях да съм загубена. Толкова е въодушевяваща.

Единственият начин да се облекчат болките е раждането във вода. Два пъти попадах в лагуната в родилното. Прилича на религиозно преживяване.

Не забравяй да си взимаш лекарствата.

„Това последното, каза си Ив, е най-разумното изказване за деня.“

С чаша изстуден коктейл „Белини“ в ръка Надин Фрост, нашумяла репортерка и бъдеща водеща на собствено шоу за криминални разследвания, обикаляше групите наоколо.

— Страхотно парти си спретнала, Далас. Не мисля, че някога съм виждала Мейвис така щастлива. Тя буквално грее от щастие.

— Почакай, защото всеки момент може да започне да хленчи или да крещи.

— Хормоните — сви рамене Надин. Напоследък тя бе започнала да се появява в обществото с щръкнала изрусена коса. — Знаеш ли, отдавна искам да си поговорим.

— Косата ти изглежда разкошно, обувките ти са фантастични, а освен това съм сигурна, че който и мъж да си уловила напоследък, той непременно ще е някой красавец, че на всичкото отгоре и умник. За това ли искаш да поговорим?

— Не. Но все пак уцели три от верните отговори. Вече уточняваме последните подробности по формата на шоуто ми и си мисля, че ще бъде върховно, ако се уговорим за месечно предаване с твоє участие. Един напрегнат телевизионен час на всеки четири седмици не само ще фокусира вниманието на зрителите върху поредния ти случай, но и ще позволи да се направи обобщение на

всичко, което си разследвала през последния месец. — Преди да отпие, Надин вдигна чашата си като за тост. — Освен това ще внесе разтърсващ ефект във формата на предаването, ще се експонира много добре, пък и ще спомогне за подобряването на имиджа на нюйоркската полиция.

— Предлагаш ми нещо като ежемесечно участие? Остави ме да си помисля за минута. Не.

Надин обаче никак не се смути от отказа ѝ, а само отпи от питието си и леко повдигна вежди.

— Именно това казах и аз на екипа си, когато обсъждахме какъв ще е отговорът ти. Затова съм подготвила алтернативен вариант, който, мисля, че ни устройва и двете. Месечен откъс, посветен на дейността на отдел „Убийства“. Някой от вашата дирекция ще ни гостува веднъж на всеки четири седмици. От теб се иска само да ми подбереш един от вашите детективи, както и да ми дадеш по-важните насоки, за да мога да се подготвя. Ще изглежда много добре на екрана, Далас. И ще помогне на зрителите да се запознаят с проблемите ви в полицията.

— Може би. — Наистина имаше нужда от контакти с медиите, а освен това знаеше, че може да разчита на Надин за балансиране на възгледите, дискутирани в предаването. — Ще бъде нещо като резюме на работата ни.

— И най-вече на твоите случаи. — Тя потупа Ив по рамото. — Например този, върху който работиш в момента, ще привлече огромен интерес. Двама влюбени — млади, привлекателни, но иначе съвсем обикновени — вързани, измъчвани и убити. Как ти звучи?

— Ето защо ми допадаш, Надин. Знаеш как да водиш светски разговори.

— Да не би да предпочиташ да си бъбрим за раждане и кърмене?

— По-скоро бих предпочела да ми забият запалена клечка кибрит в окото. Идеята ти я бива. Имаш ли нещо за Уолтър Кавендиш? Един от най-богатите юристи в града.

— Не, но мога да поразпитам тук-там.

— А какво знаеш за фондация „Бълок“?

— Много. Даряват пари на кого ли не, занимават се поддържането на фондове, предоставят стипендии и дотации. Седалището на фондацията е Лондон, но действат в целия свят, дори представляват интересите на някои корпорации извън Земята. В

момента се оглавява от вдовицата на Бълок, която му е втора съпруга и се радва на общественото внимание. Дясната ѝ ръка е синът ѝ, който рядко се отделя от полите на майка си. Но какво общо може да има между толкова уважаваната и щедра фондация „Бълок“ и онези двама мъртви счетоводители?

— Тъкмо в това е въпросът.

В този миг Ив видя, че Пийбоди идва към тях. Знаеше, че тя отново ще се опита да я върне в царството на бебетата — мислено го наричаше „бейбиланд“, затова бързо протегна ръка, за да вземе един коктейл и за себе си.

— Трябва да отидем при групата, за да се присъединим към игрите — заяви Пийбоди с блясък в очите, който можеше да се дължи на коктейлите или на свръхдоза естроген.

— Ти ги открий — подкани я Ив.

— Не! Ти трябва да го направиш. Ако го сторя аз, няма да мога да играя, а много ми се иска.

— Не си го и помисляй — заяви Надин, когато Ив се обърна към нея.

— О, по дяволите! Чудесно, няма що. Явно няма измъкване.

Провеждаше разследвания, ръководеше цял отряд детективи. Все щеше да се справи със стотина жени, увлечени в някакви глупави игри.

Още през първия четвърт час Ив реши, че всички са напълно полудели. Всекидневната беше пълна с жени, изпаднали в някаква психоза, просто си плачеха да бъдат освидетелствани. Крещяха, викаха, смееха се като пациенти от някоя клиника за душевноболни, докато се надпреварваха да отгатват поредната загадка.

Не беше съвсем сигурна дали няма да се наложи да усмирява една брюнетка, която изглеждаше толкова наедряла, сякаш носеше три близнака в корема си.

— Люлката „Робер“! — изпищя жената.

— Добре, позна отговора. А сега седни. — Ив притисна пръсти към очите си, пое си дълбоко дъх и се помоли мислено да издържа следващите два рунда от играта, но без да се превръща в нечленоразделно бърборещ идиот.

Най-после тя можа да си отдъхне, когато победителката в играта настоя да получи правото да си избере трофей сред купчината подаръци.

— Далас? — От своя царствен трон Мейвис протегна ръка към Ив.

— Трябва ли ти нещо? Добре ли си?

— Да, повече от добре. Само се притеснявам защо Танди още не се е появила. Не знам какво би могло да ѝ се случи. Позвъних в апартамента ѝ, после на видеотелефона ѝ, но не се обади. Изплаших се да не би вече е отишла в родилното, но от там ми отговориха, че не е приета.

— Да не би просто да е забравила за днес?

— Не може да бъде. Последния път, когато говорих с нея, само за това приказваше. Ох, започвам да се тревожа за нея.

— Недей. — Ив отлично знаеше, че ако Мейвис започне да се тревожи, в следващия миг ще се разциври. — Слушай, нали терминът ѝ е съвсем скоро. Може би е прекалено уморена или нещо подобно. Затова е изключила и двата си телефона и е задрямала. По-късно отново ще ѝ позвъниш.

— Да, може и така да е. Разбира се, тя е добре. Само дето се е нуждаела от почивка. Но никак не ми е приятно, че сега не е с нас. Партието е направо върховно. А пък тя го очакваше с такова нетърпение.

Очите на Мейвис се наляха със сълзи и Ив се наведе към нея:

— Хей, не се разстройвай. Ние... хм... ние ще ѝ оставим от тортата и другите лакомства. И един от подаръците.

— Ще бъде чудесно. Никога няма да забравя този ден, Далас! Дори да живея милион години.

— Само се успокой и се радвай на празника. Сега трябва да дам началото на следващия рунд.

Май предпочиташе да се занимава с останалите жени, увлечени в играта, а не с емоционално нестабилната Мейвис, която можеше да роди всеки миг.

Успя да издържи шумотевицата около игрите, а след като Пийбоди обяви победителката, започна следващата част от празничната програма — раздаването на подаръците.

В желанието си да се дистанцира от ахкането и охкането на Мейвис при всяко разкъсване на опаковката на поредния подарък, Ив се отдалечи и се отпусна уморено върху един от столовете в другия край на всекидневната. След малко Майра се присъедини към нея.

— Впечатляващо празненство.

— Как могат да са толкова въодушевени? — учуди се Ив. — Опасявам се, че няма да мога да издържа повече.

— Бебетата, особено ако са толкова желани, носят несравнима радост на майките. Защото за нас, жените, независимо дали сме решили, или не, да имаме деца, е изключително важно, че в този свят само ние сме способни да ги раждаме. В това е нашата сила. — Тя потупа Ив по ръката. — Направила си прекрасен подарък на приятелката си.

— Не бях сигурна, че ще се справя. Не знам какво щеше да стане, ако не беше Пийбоди да ме пришпорва. Но си струваше.

— Също както шестнадесетте часа родилни мъки? — запита Майра с усмивка.

— О, господи, защо? Защо им доставя толкова огромно удоволствие да говорят такива работи? Тръпки ме побиват.

— Защото това е силата на любовта. Всяко преживяване е уникално, без значение откога се размножава човечеството. То е интимно и удивително и ни обвързва като жени. Един ден, когато си готова, ще го разбереш.

— Като видях всичко това — както ужасите, на които се нагледах в курса за родилки — все повече стигам до убеждението, че раждането на деца не е начело в списъка на приоритетите ми.

— Ще стане, когато си готова — повтори Майра. — Харесва ми да ги наблюдавам. Жени. С най-различни размери и форми, цветовете на косата или кожата. Виж какво многообразие имаме тук. Погледни Луис и Надин, седнали там и допрели глави. Както и Трина, приятелката на Мейвис, сгъсена между онези двете там. Вероятно им дава съвети за поддържането на кожата и косата по време на бременността. Ами Пийбоди, която така добре се справя с подаръците и изглежда толкова щастлива, че е полезна? Мейвис на нейния трон — между впрочем тази идея е очарователна — изглежда толкова жизнена и цветуща.

— А ето че ние двете с теб сме седнали тук като странични наблюдатели. На мен поне ми се струва, че наблюдавам някакви извънземни създания. Е, не мога да отрека, че в същото време ми е забавно — призна Ив. — Да вземем онази блондинка там, с червената рокля. Обувките я убиват. Но всички се надпреварват да ѝ правят комплименти за тях, а тя твърди, че били много удобни. А ето че сега

се свива от болка. Ами brunetката с късата зелена пола? Непрекъснато се отбива до масата с лакомствата. И всеки път си взима по резенче от кейка. Вече десетина пъти. Но не си позволява да отиде един-единствен път и да си вземе едно голямо парче. Сигурно си казва, че малките резени не се броят.

Майра прихна да се смее, а Ив се отпусна, защото това бе нейната игра, в която бе майстор.

— Ами Трина? Първо трябва да благодаря на бога, че в момента е прекалено заета, за да ме притисне в някой ъгъл с нейните съвети за косата. Тя просто си печели клиенти по този начин, като не ти оставя възможност за измъкване. Но в същото време гледа да не се отдалечава на повече от метър и половина от Мейвис. Непрекъснато я следи. Донесе ѝ безалкохолно и парче от тортата. Ходи с нея винаги, когато Мейвис трябва да отиде до тоалетната.

— Тя ми спомена, че имала някакъв нов страхотен продукт, който — цитирам: През зимата премахва като чудо всякаква влага от косата. Дори мостра ми връчи. Ах, Мейвис май се готви да отвори подаръка от Пийбоди. Нямам търпение да видя тази сцена.

— Затова Пийбоди е толкова нервна — добави Ив. — Стои там и се поти, изплашена да не би Мейвис да не го хареса толкова, колкото се е надявала. Такова мъчение е поднасянето на подаръци.

Щом повдигна капака на кутията обаче, на лицето на Мейвис се изписа пълно изумление, последвано от колективно ахкане от онези, които бяха по-близо и успяха да надзърнат вътре.

— О, Пийбоди!

Неподправената радост в гласа на Мейвис, едва ли не стигаща до страхопочитание, подсказа на Ив, че партньорката ѝ е улучила десетката.

Мейвис нежно повдигна мъничките обувчици и шапката в пастелни тонове. На Ив ѝ се стори, че всички жени наоколо изпаднаха в сантиментален транс. А когато Мейвис измъкна и одеялцето, последваха бурни ръкопляскания и оживено размахване на ръце.

— Чудесно е — призна Майра. — Наистина прекрасно. Това са неща, които Мейвис ще пази за идните поколения.

Трогната от все сърце, Мейвис се опита да се надигне от стола, за да прегърне виновницата за вълнението си. Зачервена и насълзена,

Пийбоди приемаше сипещите се от всички страни комплименти за избора си.

— Хм, след като така и така си станала — започна Пийбоди, — ще трябва да получиш и последния подарък от нашата домакиня. Далас?

— Господи. Сега е ред на моя коронен номер. — Ив веднага остави чашата си и забързано прекоси всекидневната. И докато Пийбоди тихо ѝ подсказваше как да го направи, Ив пое единия край на капака, а Пийбоди — другия.

Като разопаковаха стола, Мейвис притисна длани към сърцето си.

— Мили боже! Мили боже! Точно такъв, какъвто го исках. О, о, вижте само какви цветове! И ще седя в него през цялото време. Далас!

Ред бе на Ив да получи горещата прегръдка от Мейвис.

— Това е върхът на люлеещите се столове. Върховен е! Макар че не биваше да ми правиш подарък. Празненството бе достатъчен подарък.

— Ти ли ми го казваш! — Това бе отговорът, който щеше да накара Мейвис да се засмее, вместо да избухне в сълзи. — Хайде, изпробвай го.

Когато глъчката стихна, без да се стига до припадъци или спешно отиване до родилното, а около нея грееха само щастливи лица, Ив се почувства като победител.

Прииска ѝ се да може още сега да се отпусне във ваната си с топла вода, с чаша с двойно „Белини“, ако ще, накрая и да заспи там.

— Мъжете са тръгнали насам — обяви Пийбоди. — Вече товарят караваната, Мейвис. Леонардо, Макнаб и аз ще пренесем всичко в апартамента ти.

— Мога и аз да помогна — каза ѝ Трина. Консултантката по въпросите на разкрасяването днес се бе появила с доста сложна фризура, с къдри и плитки в зрелищен лилав оттенък. Тя погледна Ив: — Нуждаеш се от лечение.

— Само не започвай от мен. Аз съм пристрастена към алкохола и сладкишите.

— За твое добро е. Нуждаеш се от почивка. Седни, Мейвис, не бързай още.

— Преуморих се. Едва ще мога да изчакам Леонардо да натовари цялата тази камара от подаръци. Но твоят, Далас, е най-добрият от най-добрите. А сега искам да те помоля за нещо друго.

— Да не сме забравили нещо? — Тя се огледа наоколо. — Тук виждам всички видове бебешки подаръци, които се предлагат в Манхатън.

— Не, говоря за Танди. Тя все още не отговаря. Кое време стана вече, а аз продължих да я търся и в работата ѝ, и в апартамента. Искам да минем покрай нея. Ще дойдеш ли с мен? Моля те.

— Денят ти наистина беше много изморителен — припомни ѝ Трина. — Сега трябва да се прибереш у дома, за да си починеш.

— Просто не мога да го направя, докато не разбера, че е добре. Тя действително си няма друг близък. Пък и аз... аз получих толкова много от всичко.

Ив долови, че се задава нов повод за грижи, и затова излезе напред.

— Разбира се, че няма да има проблеми. Ще отскочим до дома ѝ, а после ще те закарам у вас.

Което означаваше още отлагане на възжелената почивка във ваната, но пък така нямаше да ѝ се налага да изнася подаръците от къщата. Разбира се, това означаваше също лично да се погрижи за уморената си, емоционална и бременна приятелка.

— Да не си посмяла да родиш, докато си с мен, Мейвис — предупреди я Ив, докато ѝ помагаше да се настани в автомобила.

— Още не е дошло времето, не се тревожи. Само съм малко уморена. Може би вдигам излишен шум заради Танди, но не мога да престана да се притеснявам за нея. От месеци насам сме почти неразделни, а само преди два дни говорих с нея. Все ми повтаряше: „Нямам търпение да дойде събота“. Каза ми също, че си е купила нов тоалет за случая. Не, Далас, тя не може да е забравила за днешното празненство.

— Добре, ще я проверим. Ако не си е у дома, ще поговорим с някои от съседите ѝ. Нали е в напреднала бременност, сигурно е позната на хората от сградата.

— Разбира се, разбира се. Може пък поради някакви нейни причини да е отишла в друг родилен дом. Акушерките работят на повече от едно място. Да, навярно точно това е станало. Брей, ами ако вече е родила! Или точно сега се мъчи... — Мейвис започна да разтрива корема си. — Аз може да съм следващата.

— Само че не днес, нали? — предупреди я отново Ив и ѝ хвърли един кос поглед. — Забранявам ти да е днес.

— За нищо на света! Искам да разполагам с още малко време, за да се порадвам на всичките тези подаръци, да отделя някои настрани и да подготвя всичко в идеален ред, преди да се появи малкият Руфъс или малката Ейприкът.

— Руфъс? Ейприкът?

— Само опитвам кое име ще звучи най-добре.

Ив я погледна отново:

— Искаш ли моя съвет? Продължавай да опитваш.

12.

След като заведе Ив до вратата на апартамента на Танди, Мейвис изведнъж започна неспокойно да пристъпва от крак на крак.

— Ето, че пак ми се допишка. Пикочният ми мехур напоследък сигурно е с размерите на зърно от нахут и щом се напълни, веднага започва да ме измъчва.

— Само... само се опитай да мислиш за нещо друго. — Ив отново почука на вратата. — Не се отпускай точно сега. Това със сигурност ще ти помогне.

— Но тя не отговаря. Наистина вече не издържам, някъде трябва да се облекча.

Ив реши да смени тактиката, обърна се и позвъни на отсрещната врата. След секунди тя се отвори, но без да се сваля веригата отвътре. Една жена надникна през процепа и им хвърли изпълнен с подозрение поглед.

— Какво?

— Здравейте, госпожице Пейсън! Помните ли ме? Аз съм Мейвис, приятелката на Танди.

— О, да. — Погледът на съседката леко се смекчи. — Да не би да търсите Танди?

— Аха. Тя пропусна моето бебешко парти и не отговаря по телефона, затова аз... О, госпожице Пейсън, наистина трябва да се изпикая!

— Разбира се, разбира се! Влезте и използвайте моята тоалетна. — Тя откачи верижката от вратата. — Но вас не ви познавам — изрече тя и посочи Ив с пръст.

— Това е приятелката ми Далас. Днес тя организира за мен най-вълшебното бебешко парти. Ей сега ще се върна.

Госпожица Пейсън скръсти ръце, щом Мейвис се втурна навътре в апартамента.

— Не ми се ще да пускам непознати в къщата си.

— Не ви обвинявам. Мога да изчакам в коридора.

— Добре тогава, само този път може, по изключение, след като сте нейна приятелка. Танди и Мейвис са свестни момичета.

— Виждали ли сте Танди напоследък?

— Мисля, че беше преди два дни. Ние с нея излизаме по едно и също време сутрин за работа.

— Тогава би трябвало да е...

— Сряда... Или четвъртък? — Госпожица Пейсън сви рамене. — Всяка сутрин прилича на останалите. Пък и не обичам да си пъхам носа в хорските работи, след като очаквам и другите да не се бъркат в моите.

— Добра тактика.

— Уф! Готова съм. Много съм ви благодарна, госпожице Пейсън. — С радостна усмивка на лицето, Мейсън се показва от вътрешността на апартамента. — Спасихте ми живота. Да сте виждали днес Танди?

— Не. Май че беше преди два дни, както току-що обясних на приятелката ви.

— Преди два дни? — Мейвис инстинктивно хвана ръката на Ив. — Далас?

— Не се притеснявай. Някой друг да е идвал тази сутрин да я търси? — обърна се Ив към съседката.

— Не съм забелязала. Но аз не обичам...

— А, да, досещам се, да си пъхате носа.

— Далас, трябва да влезем вътре. Трябва да проверим да не й е станало нещо. Можеш да използваш шперца си.

— Какъв шперц? — запита госпожица Пейсън. — Не можете просто така да нахълтвате в домовете на хората!

— О, да, мога. — Ив й показа значката си.

— Вие сте от полицията? Ама защо не казахте досега? И мислите, че нещо се е случило на това хубаво момиче или...

— Не, не! — забързано я прекъсна Ив. — Но след като не отговаря по телефона, нито отваря вратата, а вие не можете да си спомните да сте я видели днес, най-добре ще е да претърсим апартамента й. Но може би ще е по-добре Мейвис да изчака тук.

— Не, ще дойда с теб. — Мейвис я улови за ръката. — Искам да вляза, за да съм сигурна.

— Добре, добре.

Ако Танди случайно би възразила срещу посегателството срещу неприкосновеността на жилището ѝ без съдебна заповед или основателна причина, Мейвис би могла да се намеси и да предотврати възникването на спор.

Ив почука още веднъж, след което извади шперца си.

— Танди, ако си вътре, да знаеш, че ние двете — аз, лейтенант Далас, и Мейвис, влизаме. — След задължителното встъпление тя отключи вратата, влезе и я остави отворена.

Стаята изглеждаше също като онази в отсрещния апартамент, така че човек веднага можеше да получи пристъп на клаустрофобия. Личеше си, че Танди предпочита меките тонове. Прозорецът бе наполовина закрит от надиплена завеса. Но бе оставен открехнат, за да могат стайните растения в бели саксии да получават слънчева светлина, толкова оскъдна през зимните месеци.

На масата пред тесния диван бе оставена кутия, увита в бяла хартия, с нарисувани отгоре пурпурни крави, превързана с широка пурпурна панделка.

— Виж! Това е подаръкът ѝ за мен — посочи Мейвис. — Казах ѝ колко е хубава тази опаковъчна хартия, когато преди няколко седмици се отбих в бутика ѝ. Танди! Танди! Добре ли си?

Но апартаментът бе пуст. Ив го усещаше с шестото си чувство. Все пак позволи на Мейвис да влезе заедно с нея.

Никакви признаци за борба, замислено отбеляза тя, докато по навик оглеждаше стаите. Нито свидетелства за прибързано напускане на жилището. Всичко вътре бе спретнато подредено.

— Ще отида да проверя и спалнята. Тя бе решила да я ползва и като детска стая. — Мейвис се запъти към вратата, но Ив я изпревари, решена да го направи сама.

Леглото бе старателно оправено, а до него имаше бяло бебешко кошче, вече нагласено със сини чаршафчета. Върху тях лежеше фигурка на агне, което се стори на Ив не на място и кой знае защо — леко злоещо.

„Защо хората обичат да поставят в бебешките креватчета играчки, изобразяващи домашни животни?“

— Не е тук. А ето и чантата ѝ, готова за родилното. — Мейвис посочи малката чанта, оставена зад вратата.

Ив не отвърна нищо. Предпочете да се премести в банята. Над тръбата на душа беше повесена голяма бяла кърпа. Съвсем суха.

Както всекидневната, така и останалите помещения — спалнята и банята — бяха съвсем чисти и оставени в идеален ред. Сякаш освободени от обитателя на жилището, каза си Ив. С изключение на бебешките принадлежности, Танди като че ли не бе привързана към трупането на много вещи в жилището си.

Личеше си, че се е задоволявала само с най-необходимото и го е подреждала с вкус, което не бе характерно за повечето хора или поне за повечето жени според Ив.

Тя се върна в спалнята, където Мейвис още стоеше права и се оглеждаше със скръстени на гърди ръце.

— Далас, мисля, че...

— Не бързай с мисленето. Няма никакви признаци за нещо тревожно, така че не бива да се безпокоиш. — Тя пристъпи към гардероба. И в него всичко бе в идеален ред. Преобладаваха дрехите от фини тъкани и приятни за окото цветни десени. Почти всички бяха широки, като за бременни. Но нямаше палто — нито тук, нито на хромираната закачалка до външната врата.

На вратата на гардероба висеше кафява чанта. Но бе празна. Ив си спомни, че вечерта, когато се срещнаха, Танди носеше голяма черна чанта. Палтото ѝ го няма, както и чантата ѝ. Всичко това сочи, че е излязла и не се е връщала.

— Тогава защо не ми отговори, когато я търсих, толкова пъти вече, по мобилния видеотелефон? И защо не се появи на празненството?

— Добре. Въпросите са разумни. Но още не мога да ти дам отговорите.

Имаше още нещо, което неусетно породило неясно безпокойство и заседна някъде ниско в гръбнака ѝ. Нещо се губеше, липсваше, но нямаше защо да изнервя сега Мейвис, която и без това вече бе достатъчно разтревожена.

Ив се върна във всекидневната, където красивата кутия чакаше върху масата. Отиде до прозореца и до саксиите със стайните растения. Провери почвата в тях и установи, че е както кърпата в банята — съвсем суха.

Отново се отби в кухнята — по-скоро кутийка, още по-малка от кутията, наричана всекидневна. Шкафовете бяха чисти, вътре всичко бе грижливо подредено. Намери само бяла купа с три червени ябълки вътре, по-малка купа, чаша, по-малка чашка и лъжица, оставена да съхне край мивката.

„Това е останало от закуската“, досети се Ив. Овесена каша, реши тя, след което огледа купите, заедно с портокалов сок и билков чай или безкофеиново кафе.

Ив извади два флакона с хапчета.

— Това са хранителните й добавки. Заради бебето. В тях има много витамини.

— Добре. Тя има тук сервиз за четирима. Често ли е имала гости?

— Не. Не ми се вярва. Веднъж покани двама ни с Леонардо, а после ни гостува два пъти. Иначе с никого не се вижда. Няма интимен приятел, искам да кажа. Изцяло е посветена на бебето.

Мейвис отмести поглед, като видя как Ив се залови да оглежда стената.

— О, това е нейният календар. Не е ли прекрасно да нарисува бебето си облечено като лале?

На Ив поне й се струваше съвсем глупаво човек, пък било и новородено, да се облича като цвете, но Мейвис не спря да бърби:

— Ето, нарисувано е по едно бебенце за всеки месец, както и... Ама тя не е отбелязала с кръстчета последните два дни...

Ив вече бе забелязала. Всяка дата, от миналия четвъртък насам, бе зачеркната с по едно червено кръстче. Пръстите на Мейвис се впиха в ръката на Ив.

— Отбелязвала е изминалите дни до термина си. Ето, виждаш ли, тридесет и първи януари. Този ден специално го е оградила със сърчице. Маркирала е всички дни до вчера. — Подплашена, Мейвис прикова поглед в лицето на Ив. — Макар че предварително го е подчертала и е нарисувала дъждовни капки^[1], а под тях е изписано моето име. Ох! — Мейвис притисна ръка към корема си. — Ох!

— Да не си посмяла да започнеш да раждаш! Да не си посмяла! Дишай или направи нещо!

— Спокойно, бебето само ме ритна. Това е всичко. Освен това коленете ми треперят. И малко ми е лошо.

Ив предпазливо се извъртя, прегърна я през кръста и я поведе към дневната, където ѝ помогна да се настани на един стол.

— Отпусни се и затвори очи. И дишай дълбоко. Ако не беше с толкова издут корем, щях да ти кажа да притиснеш глава между коленете.

Мейвис се позасмя леко, но се подчини на нареждането ѝ.

— Сега съм добре, наистина съм добре. Но, Далас, нещо се е случило с Танди. Трябва да я намериш.

— Тъкмо това смятам да направя. Виждам, че в календара е отбелязала „Макс“ за петък и числото осем. Кой е този Макс?

— Не знам. Знам само, че с никого не се вижда. Поне така ми бе казала.

— Изслушай ме сега. — Ив приседна пред стола. — Първо ще проверя в родилните отделения в здравните центрове. Ще намеря името на съдържателката на бутика, където Танди работи. Ще ѝ се обадя и ще проверя дали е била на работа в четвъртък.

— Добре. Може би е отишла на работа, там е получила контракции и са я откарали в най-близката болница. Сигурно така е станало.

— Разбира се. Обикновено най-простото се оказва най-вярно.

— Но ако всичко това се е случило в четвъртък, защо не ми се обади? О, господи, ами ако е изгубила бебето си! — Мейвис протегна ръка и впи нокти като клещи в лакътя на Ив. — Или пък е станала някаква злополука и...

— Или има тежко раждане, от онези, дето траят по шестнадесет часа, и не само на теб, ами на никого не може да се обади. Стига, Мейвис, опитай се да се успокоиш.

— Ти ще я намериш.

— Ще проведе няколко разговора и ако това не помогне, ще звънна в отдел „Издирване на изчезнали лица“. Просто като предпазна мярка.

— Не. Не. Ти трябва да я намериш. — Мейвис стисна още по-силно ръката ѝ. — Не можеш да оставиш тази работа на някой друг. Ако ти се заемеш да я търсиш, сигурна съм, че ще я намериш. Знаем, че ще го направиш.

— Мейвис, аз съм от отдел „Убийства“ и съм затънала до уши в разследването на двойно убийство. За тази работа си имаме отдел

„Издирване на изчезнали лица“. Ще се заема със събирането на сведенията и най-вероятно ще я намерим жива и здрава. Но ако не я намеря до утре...

— Моля те. — Очите ѝ се наляха със сълзи. Фактът, че не потекоха, както и това, че Мейвис не изпадна в истерия, обезпокои още повече Ив. — Искам ти да го направиш, Далас. Не искам някой полицай от Отдела за издирване на изчезнали. Теб те познавам. Знам, че ще откриеш Танди. Тя си няма никого друго, който да се грижи за нея. Но ако има теб, всичко с нея ще бъде наред.

— Мейвис...

— Толкова ме е страх за нея. — Тя притисна двете си ръце към корема. — И за нейното бебе. Ако знам, че ти лично ще ги търсиш, няма толкова да ме е страх.

— Добре, ще го уредя. Но сега трябва да се прибереш у дома и да си легнеш.

— Но аз искам да ти помогна...

— Това не е работа за теб, Мейвис. Ще се заема, но първо ти трябва да се прибереш. Ще се свържа с Леонардо и ще го повикам да дойде да те вземе.

— Но ще ми кажеш веднага, щом узнаеш нещо!

— На секундата.

Пристигна не само Леонардо, но и Рурк, Пийбоди и Макнаб.

— Току-що привършихме с товаренето на подаръците — осведоми я Пийбоди. — Има ли някакви следи от Танди?

— Все още не. Влез напред, за да помогнеш на Леонардо за Мейвис. Аз обаче трябва да поразпитам тук-там.

— Далас ще се заеме с издирването ѝ — долетя отвътре гласът на Мейвис.

— Разбира се, че ще се заеме. — Леонардо, както винаги, говореше спокойно и самоуверено. Първо махна за поздрав на Мейвис, но щом отклони очи към Ив, в тях за миг пролича загриженост. — Тъкмо се канех да те прибера у дома, скъпа. Днес беше тежък ден за теб.

— Далас? — Макнаб вдигна ръка. — Какво ще кажеш да помогна на Леонардо? Като свърша, ще ти се обадя и ако тук ти е нужна помощ, ще се върна.

— Това ще ми бъде от полза. — Трябваше по-скоро да приберат Мейвис у дома, защото розовината по бузите ѝ бе отстъпила на преbledняването.

— Ще я намериш бързо, нали?

— Разбира се — увери я Ив. — Не се тревожи.

— Е, тогава съм сигурна, че всичко ще е наред. — Тя пристъпи напред, прегърна Ив и въздъхна. — Да, всичко ще е наред, щом ти ще се заемеш с това.

— Скъпа, уморена си. — Леонардо я подхвана под ръка, за да я изведе от апартамента. — Остави Далас да се заеме за работа. Сега ти и бебето се нуждаете от един хубав сън.

В минутата, в която вратата зад тях се затвори, Ив нервно прокара ръка през косата си.

— По дяволите!

— Какво искаш първо от мен? Да започна да звъня от врата на врата по съседите? — попита я Пийбоди. — Или да се заема с видеотелефона?

— Поеми видеотелефона. Благодаря. Позвъни във всички родилни центрове. Свържи се с началничката ѝ, питай какво знае за Танди от четвъртък насам и въобще карай по рутинната процедура.

— Опасяваш се, че нещо ѝ се е случило? — обади се Рурк.

— Да, опасявам се. Нервността на Мейвис може да се окаже заразителна, не знам, но тук нещо не е наред. Огледай това място. — Тя разпери ръце. — Чисто и спретнато, всичко си е на мястото.

— Да, много е уютно — съгласи се Пийбоди. — Всичко е подготвила за бебето.

— Точно така. Много е организирана, бих казала личи си, че има навик да подрежда всичко. — Тогава им разказа за календара в кухнята. — Като съдя по стайните растения и по кърпите — всичките съвсем сухи — не ми се вярва да се е връщала, след като е тръгнала за работа в четвъртък сутринта.

Ив уморено си пое дъх.

— Не зная какво да мисля, но ако раждането ѝ е започнало неочаквано, защо не се е свързала с някого, с Мейвис или с началничката си поне. Защо не ги е помолила да ѝ занесат в родилното чантата, която е приготвила специално за това? Да не би пък да е станало нещо лошо с бебето ѝ...

Ив ѝ кимна.

— Хайде, да се заемаме с издирването.

— А аз с какво мога да помогна? — попита Рурк, което накара Ив още веднъж да въздъхне уморено.

— Ами, след като вече така и така сме нарушили гражданските права на Танди с нахълтването си тук, защо не хвърлиш един поглед на видеотелефона и на компютъра ѝ? Виж дали не може да се открие нещо необичайно.

— Искаш ли да се свържа с отдел „Издирване на изчезнали лица“? — попита Пийбоди.

— Все още не. Първо трябва да обмисля, ако не я намерим през следващите няколко часа, как да ги убедя да ми позволят да се заема с търсенето ѝ. В противен случай Мейвис отново ще ми се разсърди.

Ив разговоря повторно с госпожица Пейсън от отсрещния апартамент, но не узна нищо повече от вече наученото.

Продължи по обичайната схема, изреждайки етаж по етаж. Повечето от обитателите, които успя да разпита, познаваха Танди по име — което изненада Ив — а останалите знаеха само как изглежда. Но никой от тях не успя да си припомни да я е виждал през последните два дни.

Тъкмо бе слязла до партера и се канеше да почука на последната врата, когато пред нея изневиделица се появи някаква жена, държаща за ръка толкова навлечено със зимни дрехи дете, че се виждаха само големите му черни очи.

— Търсите ли някого? — попита жената и се отмести малко да пропусне детето пред себе си.

— Всъщност да. Тук ли живеете?

— Това е моята врата. Застанали сте точно пред нея. Какво искате?

Ив измъкна значката си. Жената веднага се намръщи.

— Вижте, ако това чудовище, бившият ми съпруг, отново иска да ми създава неприятности, да знае, че с нищо няма да ме уплаши. Вече цяла година очите дори не съм му виждала и не искам това да се промени.

— Не е за това. Тук съм заради Танди Уилوبي от апартамент 4В.

— По-скоро налъмите ще цъфнат, отколкото Танди да е причина за появата на полиция.

— Кога я видяхте за последен път?

— Вижте какво, не че искам да ви обиждам, но ченгетата са ми като трън в задника. Ако се опитвате да накиснете Танди, от мен нищо няма да узнаете.

— Не се опитвам да я накисна. Искам само да я намеря. Очевидно никой тук не я е виждал от два дни насам. Аз съм приятелка на нейна приятелка.

— Коя е тая нейна приятелка, на която пък вие сте приятелка?

— Мейвис Фрийстоун.

— Вие сте приятелка на Мейвис? — Жената присви очи.

— Точно така. Мейвис днес имаше бебешко парти. Но Танди не дойде на него и тя много се разтревожи за нея. Тогава двете дойдохме тук, за да проверим дали си е у дома. Но не я заварихме. Като че ли е изчезнала от четвъртък насам. Виждали ли сте я оттогава?

— Е, по дяволите. Я по-добре влезте вътре. И аз, и Макс ще уврим с тези палта.

— Макс? — Ив сведе поглед към големите черни очи на детето с нахлупена на главата дебела червена качулка.

— Да. Макс е синът ми и е единствената ценност, която ми остави бившият ми съпруг. Хайде, миличък — подкани тя момчето. — Нека да влезем вътре. Аз съм Зийла — каза тя на Ив. — Зийла Патроне.

— Името ми е Далас. Лейтенант Далас.

Зийла отключи вратата и пусна момчето пред себе си, после се наведе и му се усмихна:

— Тук вътре ли си, максимална сила? Я да видим! Хей, ето къде си бил!

Момчето се ухили, измъкна се от широкото палто, разви дебелия шал и изхлузи плътните ръкавици. Без зимните дрехи стана ясно, че е надарено с много добре оформено и силно тяло. Бе останало само по риза и яркоцветна карирана пола, от онези, които носят шотландците.

— Искаш ли да си поиграеш в стаята за няколко минути, а?

— А мога ли да получа един сок?

— Веднага, щом свърша.

Тогава малкият сви ръка на шепа и зашепна на ухото на майка си.

— Не, скъпи, това няма да стане. Вземи си камиончетата, защо не си поиграеш за малко с тях, а после ще направим състезание, ама

чак когато мама свърши разговора с тази леля. Това е моето момче.

Малкият Макс закричи навътре. Зийла се усмихна и се изправи.

— Хлапето е чудесно. По нищо не прилича на баща си, поне доколкото аз мога да преценя. Сладък е, забавен, умен. За мен е като дар от съдбата. Попита ме дали високата леля няма да остане да пие чай с нас.

— Оценявам поканата, но трябва да ви откажа. Може ли да се върнем отново на въпроса за Танди Уилоби?

— Да. Но както ви казах, наскоро не съм я виждала. Така се получи, че се бяхме уговорили да гледа Макс в петък вечерта. — Зийла разсеяно прокара пръст през косата си, сплескана от вълнената шапка. — Имах среща с един мъж, с който се запознах в деликатесния магазин. Смятахме първо да се поразходим, а след това да ме заведе на кино. Откакто родих Макс, не съм излизала с мъже и това ми беше необходимо като първа среща. Танди трябваше да слезе и да гледа Макс за вечерта.

— Но не е дошла.

— Не. Първо звъннах по телефона, сетне я потърсих в апартамента, само че никой не ми отвори. Много се ядосах. — Докато говореше, тя окачи верижката на вратата. — Казах си, че сигурно е забравила или пък е била много уморена. Макс също се раздразни, защото той много я харесва. И двамата очаквахме с нетърпение петък вечерта, а тя така ни разочарова. Наистина ѝ бях много сърдита. Но сега вече наистина започвам да се тревожа за нея.

— Колко добре я познавахте?

— Сприятелихме през последните няколко месеца. Проверихте ли при акушерката ѝ? Може да е родила. И без това терминът ѝ приближаваше.

— Партньорката ми е горе, в апартамента на Танди. Тя ще направи всички проверки. Танди споменавала ли ви е нещо за бащата на детето си?

— Не много. Знам само, че бил в Англия и изчезнал завинаги от живота ѝ. Но не личеше да го мрази, затова допускам, че са се разделили приятелски.

— А споменавала ли името му?

— Не мисля. Пък може и да съм го забравила вече. Разказваше повече за това как се скъсал презервативът — случва се, нали — и тя

забременяла. Но той не искал да се обвързва със семейство, а пък тя не била сигурна дали е готова да се нагърби сама с отглеждането на бебе. Тогава изведнъж пожелала да го задържи. Освен това решила да се премести в Ню Йорк, за да започне всичко на чисто. Такива ми ти работи.

— А знаете ли дали е имала и други приятели? Срещаше ли се с някой мъж?

— Тя беше много дружелюбна. Мейвис често се отбиваше при нея. Запознах се с една от колежките ѝ, която идваше понякога. Често тръгваше за работа заедно със съседката ѝ, госпожица Пейсън. Всъщност през повечето дни излизаха по едно и също време. Колкото до мъже обаче, не. Досега с мъж не съм я видяла.

— Долавяли ли сте да се безпокои, независимо за какво? Нещо тревожеше ли я?

— Не. Тъкмо обратното. Тя се съвзе бързо и беше готова за майчинството. Но ето че сега вече и аз започвам да се тревожа. Този град може да те погълне. Никак не ми се иска да мисля, че е захапал и Танди.

— Засега нищо не съм открила — рапортува Пийбоди, когато Ив се върна в апартамента на Танди. — Зная, че е при същата акушерка, при която и Мейвис. Казва се Ранда Тилас. Тя заяви, че не е виждала Танди, нито се е чувала с нея от последното ѝ посещение по график, което било в понеделник. Иначе досега била много редовна и точно спазвала разписанието на часовете. Проверих и в работата ѝ. Шефката ѝ заяви, че в петък Танди не се е явила на работа. От утре трябвало да премине на половин работен ден, от обяд до шест.

— А в четвъртък била ли е на работа?

— Да. Пристигнала навреме. Работила осем часа. Това бил последният ѝ пълен работен ден. Появила се там точно в девет и напуснала в шест следобед. През деня нищо особено не се случило. Имала три почивки. Цял час за обяд, както се полага на бременните. Почивала си в задната стая, с крака, вдигнати на една табуретка. През целия ден не напуснала бутика, чак докато станало шест. Никой не я е търсил по служебния видеотелефон. Но колежките ѝ не могат да кажат дали е говорила по своя.

— По принцип как е пътувала до работата си?

— С автобус. Проверих и маршрута. Шофьорът, който е бил на смяна в четвъртък, днес почива. Но можем да го открием в дома му или да говорим с него утре.

— Ще го потърсим у тях.

— Свързах се с родилните центрове, които са най-близо до местоработата ѝ, както и до дома ѝ. Никой не е чувал името ѝ. Никъде не е регистрирана.

Ив уморено разтърка очи.

— Добре, ще започнем оттам. Ще проверим дали има данни в болниците за бременна жена, отговаряща на нейното описание.

Погледна Рурк, който излезе от спалнята.

— Проверих разговорите, проведени от видеотелефона ѝ. Прегледах и компютъра ѝ. От сряда вечерта насам, след разговора си с някоя Зийла Патроне от тази сграда, Танди никому не се е обаждала.

— Да, вече взех показанията на тази жена. Имали уговорка Танди да гледа сина ѝ в петък вечерта. Но не се появила, нито се обадила предварително да отмени ангажимента. Не се обадила и когато позвънила на вратата ѝ. Никой да е се обаждал на Танди отвън?

— След четвъртък няма такива обаждания. В петък вечерта е звъняло момчето на въпросната съседка, към седем вечерта, очевидно подучено от майка си. Искало да я попита кога ще отиде да си поиграе с него или нещо от този сорт. По-късно, малко след осем се обадила и майката, видимо раздразнена. Питала Танди къде е, дали не е забравила за ангажимента си. Днес има запис на обажданията на Мейвис, докато беше у нас. Нищо повече.

— Ами компютърът?

— И в него не открих нещо полезно. Посещавала е уебсайтове за бебета, съвети за бременността и отглеждането на малки деца. Писала е имейли на Мейвис. Имейл адресите ѝ са записани в бележника ѝ, заедно с тези на акушерката ѝ, на съседката от долния етаж, на бутика за бебешки артикули, където работи, както и на няколко от колежките ѝ там. Съвсем малко са — каза той. — Нищо особено няма да измъкнеш от този компютър, Ив.

— Както няма нищо, което да ни подсказва, че е имала и други контакти — подчерта Ив. — Ако е станала жертва на някакъв нещастен случай, все някой трябваше да се свърже със здравното

заведение, където е регистрирана и държат медицинските ѝ данни. Една толкова добре организирана жена би трябвало да носи номера на здравната си регистрация в чантата, приготвена за постъпване в болницата. Или да е записана в бележника ѝ, както и в паметта на мобилния ѝ видеотелефон. И защо му е потрябвало на някого да похищава жена в толкова напреднала бременност?

— Заради бебето — веднага заключи Пийбоди.

— Да, заради бебето... — Мрачна и противна възможност, реши Ив. Но имаше и други възможности, още по-мрачни, още по-противни. — Или защото е попаднала на никакви психопати, които изнасилват и убиват бременни жени. Или само ги убиват. Ще се наложи да проверим в базата данни на международния център за криминални престъпления за сходни случаи. Искам освен това пълно разследване на миналото на Танди. Макар да ни изглежда кротка и тиха, съвсем нормална и предпочитаща заседналия начин на живот, всички знаем, че понякога тихите води се оказват най-дълбоки.

— Дали пък нашата Мейвис не знае кой е бащата на бебето на Танди? — запита Рурк.

— Не. Но ще го открием.

— Ще се свържа с Макнаб — обади се Пийбоди. — Ще го помоля да ни чака в централата.

— Не е необходимо. Трябва сама да се заема с това, за да не стига рапортът по случая до голямото началство. От нас сега се иска да стъпваме тихо и предпазливо, на пръсти. — Ив млъкна за миг, но само колкото да се опита да подреди мислите си. — Върни се в кабинета си и се заеми с проучването на аналогичните криминални разследвания. Ако Мейвис ти позвъни, иди при нея и я помоли да ти разкаже абсолютно всичко, което знае за Танди, включително за миналото ѝ в Англия. Обърни внимание дали ще спомене нещо за бащата на бебето, за семейството ѝ, въобще всякакви сведения от такъв характер. Ние, разбира се, ще преровим цялата налична информация в базите данни за Танди, но е възможно Мейвис да знае повече, отколкото сама допуска. Гледай да я успокояваш. Теб те бива за това. Предай ѝ, че съм се заела да разговарям с всички, за които съм преценила, че евентуално могат да помогнат в разследването.

— Може да помоля Леонардо да ми помогне при разговора с Мейвис.

— Щом така смяташ. Рурк, идваш ли с мен?

— Както винаги.

Когато се настаниха в автомобила, той се обърна към нея:

— Мислиш, че е била отвлечена.

Ив се замисли за тази мила, приятна блондинка, както и за въодушевлението, с което обсъждаше предстоящото бебешко парти в чест на Мейвис.

— Не виждам причини да е заминала някъде. Не мога още отсега да твърдя, че става дума за отвличане или за нещо още по-ужасно, но да, точно това ми подсказва инстинктът.

— Ако дадеш малко време на Мейвис да се поуспокои, мисля, че тя ще се съгласи Отделът за издирване на изгубени лица да поеме търсенето, а ти да останеш в резерва.

— Не я ли видя как реагира? Не я ли чу какво ми наговори? — Ив поклати примирено глава. — Освен това аз — което е най-важното — вече ѝ обещах, че лично ще се заема. Остава само да убедя колегите от Отдела по издирване да ме оставят да действам, а после ще се опитам да проагитирам и Уитни, че мога да поема и този случай, без да пострада текущото ми разследване.

Рурк я погали леко по главата.

— Може би първо трябва да убедиш себе си.

Тя се подсмихна.

— Вече работя по въпроса.

---

[1] Дъждовните капки символизират душ; непреводима игра на думи, отразяваща обичая преди раждането на бъдещата майка да се носят толкова много подаръци, все едно се леят от душ; затова „бебешко парти“ на английски е baby shower. — Б.пр. ↑

13.

Щом се прибраха в централата, Ив се раздели с Рурк. Помоли го да отиде направо в кабинета ѝ и да я изчака там, докато тя отскочи до отдела по издирване на изчезнали.

— Може да се наложи да предложи някакъв стимул на колегата, който ще трябва да одобри молбата ми — обясни му тя.

Той наклони леко глава, а прекрасните му устни се извиха в закачлива усмивка.

— Искаш да кажеш, че ще му дадеш нещо като подкуп, а?

— „Подкуп“ е прекалено силно казано. Но да, ако искаш, наречи го подкуп. По-вероятно е да му подаря билети за най-интересните мачове за сезона. Или да купя една-две бутилки. Обикновено така се уреждат доста работи. Ще действам съобразно това, което се изпречи пред мен.

— Да се подкупват ченгета, за да не си вършат работата, е наша отколешна традиция.

— Внимавай какви ги дрънкаш!

Той се засмя.

— Направи каквото прецениш за уместно, лейтенант. Ще бъда в кабинета ти.

Тя не знаеше кого може да завари дежурен през уикенда или кой може да седи зад бюрото в приемната, но се надяваше да попадне на колега, с когото поддържа сърдечни отношения.

В противен случай щеше да ѝ се наложи да започне с издирване на началника, който оглавява екипа, дежурен през уикенда. И ако нещата се закучат, никакви стимули нямаше да помогнат. Тогава вече нямаше да ѝ остане друг изход, освен да се запъти право към кабинета на Уитни. Но нали именно това тя се стараяше всячески да избегне.

Когато видя лейтенант Джей Смит, понесла към бюрото цяла камара бутилки с енергийни напитки, сякаш бе изпразнила напълно запаса на автомата за продажби, Ив веднага си каза, че е извадила невероятно голям късмет.

— Добър ден, Смит.

— Здравей, Далас. Решила си да пообиколиш насам, защото е събота ли?

— Не съвсем. — Ив измъкна няколко кредита от джоба си. — Ще ми дадеш ли една бутилка?

— Разбира се. Имам и пепси.

— Благодаря.

— Прекрасно палто! Решила си да се откажеш от кожите, а?

— Може и така да се каже. Благодаря — повтори Ив, когато Смит ѝ подаде бутилката с пепси. — Ще ми отделиш ли една минута?

— Естествено. Къде предпочиташ, в салона или в кабинета?

— Нека да е в кабинета ти.

— Значи е нещо по работа — кимна ѝ Смит и пое напред.

Тя приближаваше петдесетте и можеше да се похвали с повече от четвъртвековен стаж в занаята. Бе женена, с едно дете. Или може би бяха две, помъчи се да си припомни Ив. Не беше висока, не повече от метър и шестдесет, но бе набита и яка като боксьор. Помнеше я неизменно стегната и мускулиста. Косата ѝ бе в различни оттенъци на русото, с непокорни, леко посивели краища, подвити на нивото на челюстта ѝ.

Носеше служебния си пистолет ниско отстрани на бедрото, едва прикрит от спускащия се надолу въздълъг тъмносин пуловер.

Ив знаеше, че жената има славата на солидно, кораво ченге, на чиято дума винаги може да се разчита, затова побърза да отхвърли хрумването да се опита да я предразположи с билети за мачове или някоя бутилка уиски. С личност като нея трябваше да говори направо, без никакво усукване.

Кабинетът на лейтенант Смит бе по-голям от нейния, но такива бяха още много кабинети на етаж. Обитателката на този имаше основание да се гордее с притежанието на две доста комфортни кресла за посетители, както и с бюро с блестящ плот от неръждаема стомана, който изглеждаше още съвсем нов.

Върху него се мъдреше стандартната компютърна конфигурация, с куп дискове до нея и купчина папки настрани. Имаше и снимка в рамка на двама тийнейджъри, момче и момиче, за които Ив веднага си каза, че сигурно са децата на лейтенант Смит.

От автоготвача в ъгъла Смит си взе чаша с толкова тъмен чай, че приличаше повече на кафе, след което с щедър жест подкани Ив да се настани в едното кресло. Самата тя, вместо да заеме стола зад бюрото, седна във второто.

— И така, какво не е наред? Изгубила си някого?

— Търся една личност, за която наистина може да се окаже, че е изчезнала безследно. Затова се нуждая от твоята помощ.

— Ако искаш да се заемем с издирването, може да се уреди. — Тя се надигна и отвори едно от чекмеджетата на бюрото си. Измъкна диктофон и бележник, но Ив веднага поклати отрицателно глава.

— Не, не става дума за това. Нека първо ти обясня ситуацията.

Докато говореше, тя не отделяше поглед от лицето на Смит. Видя, че колежката ѝ я слуша внимателно.

— Ти смяташ, че вероятно се касае за отвличане — отбеляза тя, когато Ив млъкна. — Но в случая става дума за бременна жена, при това без брачен партньор, без семейство, съвсем сама в чужда страна. Никак не ѝ е било лесно. Може да ѝ е писнало, просто да е решила да се махне.

— Да, би могла. Само че никой, който я познава, не вярва, че би изчезнала просто така.

— Но самата ти не си я познавала отблизо — изтъкна Смит.

— Не. Срецнахме се само два пъти и останах с много добро впечатление от нея. Не очаквам внезапно да замине нанякъде, при това без да се обади на никого, нито на колежките в службата си, нито на съседите си. Още повече че е оставила в апартамента всичките си вещи.

— Каза, че си проверила видеотелефона ѝ и не си открила разговори, които да подсказват за съществуването на някакъв план за напускане на града — рече Смит и замислено присви устни. — На всичкото отгоре е имала ангажимент, а не се е появила и на бебешкото парти, макар че е купила и опаковала подаръка. Е, тогава е добре, че дойде при мен да сигнализираш за този случай.

— Часовете за последната ѝ поява, както и останалите обстоятелства сочат, че нещо се е случило с нея, след като е напуснала работа, но преди да се прибере къщи.

— Съгласна съм и с това — кимна Смит, облегна се назад и отпи от силния тъмен чай. — Но нали не искаш да отворя досие по случая и

да задвижа издирването?

— Знаеш ли как реагира моята приятелка? Онази, другата бременна? Тя направо превъртя и... — Ив пое дълбоко дъх. — Добре, накратко казано, тя поиска лично аз да се заема с търсенето на изчезналата ѝ приятелка. Затова съм дошла да те помоля да ми позволиш да поема случая. Нямам намерение да те измествам — продължи Ив, когато Смит сведе глава над чашата и смръщи чело. — С радост ще приема всякаква помощ и подкрепа или указания от теб, ако решиш да ми ги предоставиш, но в момента Мейвис е в такова объркано емоционално състояние, че разчита единствено на мен да поема грижата по издирването.

— Защото те познава, но не и мен, нито някой друг от отдела.

— Тъкмо в това е цялата работа. Ние с Мейвис сме близки много отдавна. Никак не ми се иска да я разочаровам.

— А на нея колко ѝ остава до раждането?

— На Мейвис ли? — Ив поклати глава. — Вече е на финалната права. Мисля, че надали има повече от две седмици. Обещах, че ще се нагърбя със случая. Затова те моля да ми позволиш да удържа дадената дума.

— Да не би да говорим за онази Мейвис Фрийстоун, която предизвика сензация в музикалните среди?

— Да.

— Ами знаеш ли, осемнадесетгодишната ми дъщеря е нейна запалена почитателка.

Ив усети как напрежението, сковаващо досега раменете ѝ, малко олекна.

— Мога да заведа дъщеря ти да я слуша зад кулисите при някой от следващите ѝ концерти в града. Или където и да е другаде, по време на някое от турнетата ѝ, ако не възразяваш да пътува с частна совалка.

— Ако го уредиш, ще се превърна в герой за дъщеря си за цял живот, макар всичко това подозрително да ми намирисва на подкуп.

Ив се ухили.

— Можеш да си сигурна, че е точно това. При това дяволски добър. Мога да добавя и билети за мачове или някоя бутилка. Ще ти бъда изключително благодарна, Смит.

— И аз имам приятелки и също не бих искала да ги изоставя, когато изпаднат в беда. Ето какво ми е нужно обаче, за да свършим

работа. Ще трябва да ми даваш по едно копие от всеки оперативен рапорт, от всеки протокол за разпит, от всички бележки по случая. Ще имам правото да оценявам всеки етап от твоето издирване, при това още в хода на разследването. Ще поддържам мое досие по случая и ако по някое време преценя, че трябва да се намеся или че още някой трябва бъде да привлечен — независимо дали като твой помощник, или пък да поеме изцяло случая — не искам да чувам оплаквания от твоя страна.

— Няма да се стигне дотам. Безкрайно ще ти бъда задължена.

— Тогава се заеми с търсенето им — на жената и на бебето — и накрая всички ще бъдем квит. — Смит взе от чекмеджето на бюрото една от визитните си картички. — Засега не мога да си спомня за подобни случаи, но ще се поразровя в картотеката и ще видя дали не може да се намери нещо, което поне отчасти да напомня за тази история.

— Благодаря ти. За всичко.

— Ето тук, на гърба, са записани номерът на моя домашен видеотелефон, както и на мобилния ми. Можеш да ми звъниш по всяко време, денем и нощем.

Ив взе визитната картичка и на раздяла здраво стисна ръката на лейтенант Смит.

Когато се върна в кабинета си, завари Рурк зад бюрото, зает с компютъра ѝ. Той вдигна очи към нея и изви вежди в безмълвен въпрос.

— Всичко се уреди. Извадих голям късмет.

— Това е много добра новина. Започнах да правя някои предварителни проучвания. Къде искаш да продължиш работа — тук или у дома?

— Засега на нито едно от двете места. По-скоро трябва да излезем, за да потърсим човека от автобуса.

Името на шофьора бе Браунщайн — стокилограмов дебелак, който ги посрещна облечен във фланелка с надписа и емблемата на нюйоркския футболен отбор „Джайънтс“. Петдесет и две годишен, женен. Завариха го да прекарва съботната вечер пред телевизора, в компанията на баджанака си и сина си, докато жена му, сестра му и племенницата му бяха излезли до близкия театър на някакво „женско“

представление. Или поне той така го описа. На екрана тъкмо бе започнало обзорното предаване за мачовете от изтеклия сезон.

Не скриваше раздразнението си, че го прекъсват точно сега. До момента, когато Ив спомена името на Танди.

— Лондонският мост ли? Така я наричах. Разбира се, че я познавам. Пътуваше с моя автобус почти всяка вечер. Винаги държеше в ръка пътната си карта, готова за проверка. Имаше много мила усмивка. Обикновено сядаш точно зад мен. Ако обаче се случеше някой друг да заеме мястото, аз го вдигах, за да се освободи за нея. Оправдавах се с деликатното ѝ положение и така нататък. За празниците понякога ми подаряваше кутия сладкиши. Казваше, че сама ги е приготвила. Да не е изпаднала в някаква беда?

— Още не знаем това. Пътува ли с вас в четвъртък вечерта?

— Хм, четвъртък ли? — Той се почеса по брадичката, която отдавна се нуждаеше от бръснене. — Не. Смешно е, че тъкмо сега вие го споменавате, защото помня как тя каза: „Ще се видим утре, господин Б“, ама това беше предишната вечер, в сряда. Запомнил съм го, защото мъкнеше със себе си голяма кутия, увита в хубава хартия и вързана с голяма панделка.

Той се озърна навътре към апартамента, когато двамата му компаньони извикаха шумно, ядосани от решението на съдията на терена.

— Засада беше, задник такъв! — изкрещя единият от тях.

— Проклети съдии — промърмори Браунщайн. — Извиете ни за изразите. Но както и да е, аз я попитах за тази кутия и тя ми обясни, че ще ходи на бебешко парти през уикенда. Ама да не би това момиче да е пострадало или нещо подобно? Казвах ѝ да се пази, докато не мине раждането. Добре ли е? Добре ли са тя и бебето?

— Надявам се. Случайно да сте забелязали някой в автобуса да ѝ е обръщал прекалено много внимание? Да е стоял близо до нея през цялото пътуване? Да я е следил? Или нещо подобно?

— Не. Иначе можех и да се намеся. — Почеса се по дебелия корем. — Случваше се да я гледам в огледалото по време на пътуването, разбирате ли? Често се качваха редовни пътници, които вече я знаеха по лице, та понякога я заговаряха, както се говори с бременни жени. Нали ги знаете тия приказки? „Как се чувстваш? Кога

ще е раждането? Избра ли си имена?“ Такива ми ти работи. Ама никой не я безпокоеше. Нямахте да му позволя.

— Колко хора слязоха на нейната спирка?

— Неколцина, да, така трябва да е било. Както от редовните, така и от другите. Но нищо особено не съм забелязал. Някой да нарани това момиче! Хайде де, та аз се чувствам като неин чичо или нещо такова. Да не би да е пострадала?

— Не знам. Никой не я е виждал оттогава, по-точно от четвъртък, шест часа вечерта.

— Боже мой. — Този път Браунщайн не обърна никакво внимание на виковете и проклятията, долитащи от всекидневната. — Господи, това никак не е справедливо.

— Хората са я харесвали — промълви Ив, докато пътуваха с колата й. — Също както са харесвали Копърфийлд и Байсън.

— Най-често лошотиите се случват на най-свестните — отбеляза Рурк.

— Да, така е. Сега искам да отидем в бутика, където е работила. Да проследим пътя й от работата до автобусната спирка. Имам някакво смътно предчувствие.

Ив спря пред фасадата на „Белия щъркел“ и се загледа в оживеното улично движение по Мадисън Авеню. Вече бе станало по-късно, отколкото е било, когато Танди е напуснала работа, пък и сега бе събота. Но се стъмваше още към шест вечерта, пък и, припомни си тя, миналия четвъртък небето бе доста мрачно.

По-голямата част от осветлението, замисли се Ив, се осигурява тук само от уличните лампи и от фаровете, хвърлящи далечни отблясъци.

— Било е студено — заговори тя. — Хората са се присвивали в палтата си, също като сега. Крачели са забързано, поне повечето от тях. Искали са час по-скоро да се приберат по домовете си или там, накъдето са се запътили. За ранна вечеря, за чашка след края на работния ден, за да изпълнят някоя поръчка на връщане към дома. Тя е излязла от „Белия щъркел“ и е трябвало да отиде до Пето Авеню, за да

хване оттам автобуса. Което прави две пресечки надолу към центъра и още една вляво.

Придружавана от Рурк, Ив закрачи по така пресметнатия маршрут.

— По пътя е трябвало да се съобразява със светофарите. Ако е уцелила зелено, веднага е продължила към втората пресечка, а после е свила зад ъгъла. Но ако не е било така, трябва първо да е завила още оттук, защото по всяка вероятност е бързала по-скоро да се прибере у дома.

— Няма начин да узнаем откъде е минала.

— Не. — Но тъй като случиха зелена светлина, Ив продължи напред към следващото кръстовище. — На мен поне ми се струва, че на това място е по-малко вероятно да се опитат да я отвлекат — ако въобще е имало отвличане — точно на този ъгъл. Има повече хора, при това по-нагъсто. Похитителят е трябвало да застане плътно зад нея.

Тя го демонстрира, когато стигнаха почти до средата между двете пресечки, като отстъпи няколко крачки назад, а после внезапно се хвърли напред и чевръсто обгърна с ръка кръста на Рурк.

— Дали е използвал оръжие? — замислено промълви той. — Иначе тя би реагирала, ще извика, ще се съпротивлява. Дори и най-равнодушният минувач би се спрял и би се намесил, ако види да нападат жена в толкова напреднала бременност.

— Да, може да е извадил оръжие — съгласи се Ив. — Или пък е бил някой, когото е познавала. Хей, Танди! — Ив повдигна ръка и прегърна Рурк през рамото. — Как си? Брей, сигурно ти е тежко с този корем и с този товар, дето си го помъкнала. Какво ще кажеш да те изпратя до вас? Ела, паркирал съм колата ей там.

— Възможно е. — Той се обърна на запад, защото тя продължи да крачи към Пето Авеню. — Но кой може да е бил този познат?

— Някой от постоянните клиенти, от съседите или пък от групата за обучение на бъдещи родилки. Или пък от медицинския център. А защо не някой стар познат, дошъл от Англия? Например бащата на бебето. Може да е приложил сила, но може само да се е възползвал от това, че се познават. А може и двете. Трябвало е да действа бързо и тихо, понеже всеки би обърнал внимание на бременна жена, бореща се с нападател. Ще разпространим фотографията ѝ в този район, в случай че се е разиграло нещо подобно.

След като стигнаха до Пето Авеню, тя се обърна на север, за да се върне назад по алтернативния маршрут.

— Вероятно са я причакали в някои от пресечките на Пето Авеню — замислено промърмори Ив. — Уличното движение по тях винаги е много по-слабо. Имали са автомобил на разположение или пък... — Тя вдигна глава и огледа фасадите на сградите наоколо. — Мдаа, възможно е също да са разполагали с квартира наблизо. Но тогава би трябвало да я вмъкнат вътре в сградата, без никой да ги забележи. Никак не ми допада този вариант, но той също е възможен.

— А защо тя не е оказала съпротива, след като са вмъкнали в автомобила?

— Да се съпротивлява ли? Може да е била упоена. Или просто изплашена. Не забравяй, че може да имало и други съмнителни лица, а не само похитителя. При това познат на Танди, така че в първия миг тя може да се е зарадвала, че го е срещнала насред улицата, и дори да е била много доволна, че ще я отведе до дома ѝ с колата си.

Ив отново се озърна, щом пак се върнаха на Мадисън Авеню. Сега още повече хора крачеха забързано по мокрите тротоари, като повечето от тях вървяха с приведени глави, с очи, насочени в краката. И всеки от тях изглеждаше увлечен в мислите си, унесен в собствените си грижи.

— Изглежда логично — съгласи се Рурк и извади палмтопа си. Натисна няколко бутона и добави: — Тук пише, че се предлагат много квартири под наем по Петдесет и пета улица, като най-много са в отсечката между Мадисън и Пето.

— Това трябва да е било безкрайно удобно за похитителите, нали? Трябвало е само да я съпроводят на няколко преки от тук. Затова нека да хвърлим един поглед на Петдесет и пета.

Искаше ѝ се отново да извървят този логически най-вероятен маршрут. Като поеха по него, двамата стигнаха до единствения паркинг в района — напълно автоматизиран, без служители — нито хора, нито работи андроиди. И почти празен, защото беше събота вечер.

Паркингът бе снабден с охранителна система с телекамери, но дори и да работеше, Ив знаеше, че дисковете с видеозаписите се презаписват през всеки двадесет и четири часа. Но под камерите

имаше табелки, върху които бяха изписани телефонните номера за контакти с охранителната фирма.

— Може би ще извадим късмет с дисковете от охранителните камери — сподели тя с Рурк. — Би трябвало да имат някакви записи, ако не на друго, то поне на плащанията за паркиране. Ще им поискаме номерата на всички автомобили, напуснали паркинга в четвъртък между осемнадесет и деветнадесет часа. — Ив пъкна ръце в джобовете си.

— А може да е разчитал на съучастник, който е обикалял с автомобила из съседните улици, а ние не отчетохме тази възможност.

„Може да са платили в брой — помисли си Рурк. — Може да са използвали крадена кола.“ Ив сигурно ще се досети и за тези възможности, той бе уверен в това, ето защо реши да не ѝ досажда с коментарите си.

— Ако Танди е вървяла по маршрута, който сега ти се върти в главата, то това означава, че всичко е било предварително планирано и времето е било разчетено. Допускаш ли да е била издебната от засада?

— Не е изключено. Все пак да я изненадат по случайност е доста малко вероятно, но няма да забравя и този вариант. Някой е познавал обичайния ѝ маршрут, ежедневното ѝ разписание, предпочитаните от нея улици. Някой е искал да се добере до нея и/или до бебето в утробата ѝ.

— Това не насочва ли подозренията към бащата на бебето?

— Разбира се, той е на челното място в списъка ми. Но трябва да го идентифицирам.

— Иска ми се да вярвам, че той не е способен да посегне на нея или на плода, но може би греша. — Рурк си спомни за майка си, която толкова бе страдала от посегателствата на баща му. Опита се да прогони тези толкова мъчителни спомени. — Виждал съм много подобни случаи сред жените в родния ми град.

— Според статистиката основната ПС^[1] при бременните е насилието, оказвано от партньорите им. Един мъж да посяга на бременната си жена... Няма по-отвратително това.

— Да, но се случва в този гаден живот. — Огледа улицата, зареял поглед над забързаните в студа минувачи. За миг сякаш се пренесе сред тесните улички на Дъблин, по които се клатушкаше тромавата

фигура на Патрик Рурк. — Това признание за човешката природа звучи ужасно тъжно.

Тя предусети накъде се реят мислите му, затова побърза да хване ръката му.

— Ако той е отвлякъл Танди, ще го намерим. И него, и нея.

— Дано успеем, преди да ѝ навреди толкова, че да се стигне до нещо непоправимо. На нея или на нея и на бебето. — Погледна я едва сега и тя прочете в очите му, че кошмарите от миналото му още го измъчват. — Това ще най-важното, нали?

— Да. Най-важното. — Ив поклати глава, докато продължаваха да крачат напред. — Тя сигурно е споделила с някого кой е бащата на бебето ѝ. Може би, след като се с преместила в Ню Йорк, се е връщала за кратко в Англия. Тогава все някой там ще знае кой е бащата.

— Но може би е избягала тук, в Ню Йорк, за да скъса окончателно с него.

— Да, мисля и за това. А сега да се прибираме у дома и да се опитаме да открием нещо.

Танди Уилоби. Възраст: двадесет и осем години.

Ив седеше пред бюрото в домашния си кабинет и четеше данните, които Рурк бе намерил.

Родена в Лондон. Родители: Ана-Лий и Найджъл Уилоби. Няма братя и сестри. Майката починала през 2044 г. Танди тогава трябва да е била на дванадесет. Бащата се оженил повторно през 2049 г. за Кендид Мероу — разведена, с едно дете от първия си брак: Брайър Роуз Мероу, родена през 2035 г.

Тя продължи по файла надолу.

Найджъл Уилоби умрял през 2051 г. Лош късмет. Но оставил на Танди мащеха и доведена сестра, които още са живи и здрави.

— Компютър, искам сведения за Кендид Мероу и Брайър Роуз Мероу от Лондон. Използвай за търсенето рождените дати и номерата на паспортите им от отворения файл.

Обработка на заявката за търсене...

— Ив, ако мислиш да се свържеш с тях сега, длъжен съм да ти припомня, че в момента в Англия е един през нощта.

Тя се намръщи и погледна часовника си.

— Толкова е досадно. Добре, ще го отложим за сутринта.

Компютърът ѝ съобщи, че Кендид Мероу живее в Съсекс, докато Брайър Роуз обитава апартамент в Лондон.

— Добре, а сега продължи търсенето на данни за Танди. Провери какво може да се намери за предишната ѝ работа в магазина за облекло на Карнаби Стрийт в Лондон. Там е имала и квартира...

— Англичаните му казват апартамент — прекъсна я Рурк.

— А защо да не е квартира? Как може да си толкова... Уф! — Уморено разтри схванатия си врат, преди да върже косата си отзад. — Да, правилно, сигурно и тя му е казвала апартамент, което обаче за мен няма никакво значение. Там се е установила, пуснала е корени, свикнала е с мястото. Но това, което сега искаме, е само да си поговорим със собственика на магазина. — Облегна се и се зарея поглед в тавана. — Ако е имала приятел, мога да се обзаложа, че му е посвещавала много от времето си. Само че не ѝ е провървяло. Не само че е избягала от него, но не на другия край на Англия, нито даже някъде в Европа, ами се е озовала чак тук, на пет хиляди километра. Зарязала е дома, където е живеела отдавна, както и работата, на която е посветила немалко години. Всичко това несъмнено не е било проява на каприз. Не и за човек като Танди. Това е голяма крачка в живота на човека, такава, която тя би трябвало да обмисли добре. Или по-точно, нужна ѝ е била доста сериозна причина.

— Бебето.

— Да, май наистина всичко се свежда до бебето. Решила е да остави цял океан между бъдещото си дете и някого в Англия. Следователно е имала убедителна причина, иначе още щеше да си кротува в онзи апартамент в Лондон.

— Била е с утвърдени навици — намеси се Рурк. — Също като другите ти две жертви.

— Остава ни само да се надяваме, че Танди е извадила по-добър късмет от тях. Ще трябва и за нея да поставя табло, както и да съставя график на събитията.

— Добре. Ако няма с какво друго да ти помогна, можеш поне да ми дадеш някои от банковите сметки, свързани със случая Копърфийлд-Байсън. Но ги искам без никакви имена на клиенти, нали? Ще се заема с анализа на числените стойности.

Всъщност той искаше най-вече — или поне засега — да се отърси от тревожните мисли за тази жена, която може би бе напълно уязвима в момента и оставена единствено на милостта на някой, който иска да я нарани. „Някой — каза си той, — когото тя може някога да е обичала.“

Ив спря за миг и се обърна към него:

— Ако бях на твое място, щях да кажа на Уитни да ме целуне по задника.

— Какво? — Той се стресна от резкия ѝ тон. — Аха, да бе! Само че в тази област от тялото си предпочитам допира на твоите устни.

— Открий нещо, което да ми е от полза, и ще задоволя предпочитанията ти.

— Стимулът ми за работа нараства.

Ив се отмести от екрана и го погледна в очите.

— Притеснява ли те това? Имам предвид тази история с Танди.

Глупаво беше, мислено си призна той, да се залъгва, че тя не го бе усетила, че не разбира какво преживява в момента. Още по-глупаво, предположи той, бе от негова страна да се опитва да го прикрива от нея или от самия себе си.

— Всъщност да. Преживявам го прекалено надълбоко. Не мога да ти кажа какво точно изпитвам. Дали е гняв, или тъга. Може би и двете.

— Рурк, не сме сигурни, че Танди е изпаднала в същата ситуация като майка ти.

— Но не сме сигурни и в обратното. — Той лениво се пресегна и взе статуетката, която Ив държеше на бюрото си. Изглеждаше като символ на женствеността. — Той е изчакал да се родя, преди да я убие, нея, моята майка. Но тя се опита да ме защити, да направи за мен най-доброто, на което бе способна. Както прави и Танди, където и да се намира в момента. — Остави статуетката на мястото ѝ. — Просто искам за малко да не мисля за това.

„Той толкова рядко се чувства наранен — помисли си Ив. — Всъщност толкова рядко си позволява да го покаже — поправи се тя.“

— Мога да върна всички тези материали в централата, за да са далеч от теб.

— Не. — Рурк пристъпи към нея и пое лицето ѝ в дланите си. — Не бива да правиш това, нито заради теб, нито заради мен. Това, което

сме преживели, ни е направило такива, каквито сме днес. Ако отстъпим, те ще спечелят, не си ли съгласна?

Тя вплете ръце в неговите.

— Не могат да спечелят. Могат само да се опитват.

— И точно това правят. — Той се наведе към нея и допря устни до косата ѝ. — Не се тревожи за мен. Поне за малко ще се опитам да се потопя в света на числата. Те винаги са ми помагали да проясня главата си.

— Единствено бог знае как го постигаш. Ще отида да направя кафе. Искаш ли?

— Само ако върви с торта. Като прелюдия към стимула, който ми обеща.

— Торта ли? — За миг се замисли. — О, да, разбира се. Мисля, че е останало малко от тортата на Мейвис. Жените се превръщат в истински хищници, когато видят нещо с глазура отгоре. Може би Черната сянка е скътала остатъците в автоготвача. Току-виж и за мен се намерило някое и друго парче.

С надеждата, че захарните изделия в комбинация с кофеина поддържат активността на кръвообращението, тя отрязва голямо парче от тортата, след което не забрави да си налее и чаша силно черно кафе. Той ще се съвземе, каза си тя, защото иначе няма да е той. Но ще бъде нащрек и ако види, че нещата се влошават, ще изнесе от къщи всички материали за разследването на Танди.

За по-удобно Ив постави таблото с материалите за нея до другото, което използваше за разследването на двойното убийство. Веднага се зае да вписва графика на събитията във времето.

След това състави списък с имената на личностите, замесени в тази история. В лявата колона подреди хората, с които вече бе разговаряла, а в дясната — тези, с които щеше да се свърже сутринта. Закрепи с кабарчета и фотографията на Танди Уилоби.

Първото, с което се зае с настъпването на новия ден, бе да позвъни в управлението на онзи паркинг. Както очакваше, започнаха да я прехвърлят през безкрайна поредица от менюта, от които трябваше да избира следващия си ход. Ив побърза да хване първия свободен оператор много преди да приключи досадното монотонно изреждане на всички възможности.

— Вие се свързахте с нашата осведомителна служба — посрещна я носов глас, плътен като звук от тромбон, говорещ на наречието, характерно за Куинс.

— Аз съм лейтенант Далас от нийоркската полиция — започна Ив и му продиктува служебния си номер. — Нуждая се от информация за паркинга на Петдесет и осма улица.

— За подобна информация трябва да позвъните на службата за осведомяване на клиенти, която работи от осем сутринта до...

— Тези сведения са ми необходими още сега. Никакво намерение нямам да си губя времето с някакъв досаден бърбивец.

— Е, добре де. Нали разбирате, тук е информационна служба, а само в Манхатън има към двадесетина паркинга. Лично аз не съм упълномощен да предоставям сведения за паркингите.

— Тогава ме прехвърлете към собственика.

— Нямам право да му досаждам за всяко искане на клиент...

— А може би ще ви е по-удобно да ми продиктувате името си, за да изпратя двама униформени полицаи да ви приберат. Ще им обясните най-подробно как не трябвало да досаждате на шефа си с исканията на клиентите, докато ви отвеждат в централата.

— Уф, по дяволите! Изчакайте една минута.

Ив зачака в компанията на музикалния фон, който ѝ досади до смърт. Наложил ѝ се да чака така цели десет минути, макар компютърният глас периодично да я осведомяваше колко важно било за тях нейното обаждане. Когато най-после чу отсреща истински човешки глас, Ив вече отпиваше от второто за сутринта кафе.

— Лейтенант, вие сте на линията, нали не греша? — И този мъжки глас ѝ се стори носов и плътен като предишния.

— Точно така. А вие кой сте?

— Мат Гудуин. Направили сте запитване за паркинга на Петдесет и осма улица.

— Точно така. Вие ли сте собственикът?

— Аз представлявам корпорацията, която владее този паркинг. Какъв е проблемът?

— Проучвам потенциален криминален случай, който може да е бил свързан с този паркинг. За целта са ми необходими дисковете с видеозаписите от охранителната система за миналия четвъртък, от осемнадесет до деветнадесет часа вечерта.

— За какво престъпление се касае?

— За издирване на изчезнало лице. Тези дискове, как и списъците с квитанциите за паркиране са ми нужни колкото е възможно по-скоро.

— Предполагам, че дисковете се презаписват на всеки двадесет и четири часа, лейтенант. А колкото до въпросните списъци, разполагате ли с прокурорска заповед?

— Мога да се сдобия.

— Е, когато го уредите...

— Когато го уредя, ще искам да прегледам списъците за цялата седмица, а също и да се поразроя в записите за всички паркинги, притежавани от тази ваша корпорация, за да се убедя, че стриктно се спазват всичките полицейски разпоредби. За целта, естествено, ще се наложи да ви доведе — вас и клиента ви, говоря за шефа на вашата корпорация — на разпит в централата. Но ако предпочетете да ми предоставите списъците само за един-единствен час от един-единствен ден...

— Разбира се, моят клиент с готовност ще се отзове. Винаги сме били склонни към по-активно сътрудничество с властите.

— Това говори много добре за вашия клиент.

— Незабавно ще се свържа с клиента си и с негово разрешение ще уредя да ви предоставят ксерокопия от исканите списъци.

— Точно така трябва да се действа. Обадете ми се на този номер, когато сте готови. Очаквам ви утре сутринта към девет часа.

— Но, лейтенант, утре е почивен ден.

— Да, и аз така чух. Девет сутринта или ще се сдобия с прокурорската заповед.

Прекъсна връзката и отново се зае да изучава вероятностите за различните варианти. Дори и при толкова оскъдните данни, с които засега разполагаше, Ив вече можеше да твърди, че Танди Уилоби е била нечия мишена.

Бъдещата майка нямаше криминално досие и на двата бряга на Атлантика, нито имаше регистрирани контакти с криминални елементи. Вместо това бе имала малко, но уютно гнездо, което е споделяла с някого, който е преживявал от нейната заплата. Родителите ѝ вече са били мъртви, а от основните данни, с които Ив успя да се сдобие без специално съдебно решение, личеше, че мащехата ѝ и

доведената ѝ сестра не са от богатите, след като се издържаха единствено от скромните си заплати.

По банковата сметка на Танди не бяха открити подозрително големи тегления в брой или прехвърляния на парични суми, които да послужат като доказателство за даване на откуп.

Привидно поне, всичко изглеждаше така, сякаш единствената ценност, която младата жена е притежавала, е бил плодът, растящ в утробата ѝ.

След това Ив се свърза с Лиан Брош, собственичката на бутика „Белия щъркел“.

— Лейтенант Далас, да не би да сте открили Танди?

— Не.

— Просто не мога да проумея какво може да се е случило с нея. — Лиан Брош се оказа все още младеешка за възрастта си — наскоро прехвърлила шестдесетте. Но по лицето ѝ бе изписана силната ѝ загриженост. — Сигурно е заминала някъде за уикенда. Може би е решила на бърза ръка да прескочи до някой лечебен център, за да събере сили, преди да се появи бебето.

— Разговаряла ли е с вас за това?

— Не, всъщност не. Макар че няколко пъти ѝ го предлагам. Но тя винаги гледаше да ме убеди, че се чувствала съвсем добре. — Жената се усмихна унило. — Тук, в бутика, ѝ организирахме бебешко парти, на което вместо подарък ѝ поднесох платена резервация за уикенд в един курортен център. Тя ми отвърна, че ще си уговори друго време, за да си я запази за след раждането. Но в едно поне съм сигурна — тя изглеждаше съвсем добре. Може би все пак е решила да се измъкне от града за уикенда.

— Това изненадва ли ви?

— Не. Но... — въздъхна Лиан Брош — някак си не е присъщо за нея. Затова съм толкова разтревожена.

— Можете ли да ми кажете дали някой се е появявал в бутика, за да говори с нея за нещо по-особено. Или само да я оглежда?

— Танди работеше с няколко бъдещи майки. Както и останалите жени от персонала, тя винаги е била на разположение на клиентките ни като консултант при избора на бебешки дрешки, принадлежности за отглеждането и хигиената на новородените, играчки и украшения.

— Можете ли да ми посочите някого, с когото е контактувала често или с когото се е срещала? Например жена, която е изгубила бебето си, примерно след помятане.

— И това се е случвало. Но не се сещам за нито една от клиентките ни. Все пак мога да проверя в записите на охранителната уредба. Или да поразпитам моите момичета.

— Ще ви бъда много благодарна. А да е споменавала нещо за бащата на бебето?

— Само по принцип, и то доста смътно. Нищо конкретно, искам да кажа. И тъй като явно не ѝ се говореше за него, не я притисках.

— Ако си спомните нещо, дори и да не ви се стори важно, бих искала да се свържете с мен. По всяко време на денонощието, през всеки ден от седмицата.

— Ще ви се обадя. Всички ние тук много обичаме Танди. И ще сторим всичко, което е по силите ни, за да помогнем за издирването ѝ.

Ив продължи със следващата позиция от плана си за днес — да се свърже с акушерката на Танди.

— На телефона е Ранда.

— Да, търся Ранда Тилас. Аз съм лейтенант Далас.

— За Танди ли се обаждате? Открихте ли я?

— Все още не.

— По дяволите! — Акушерката бе привлекателна чернокожа жена. В говора ѝ се прокрадваше наречието, типично за обитателите на Карибските острови. Тъмнокафявите ѝ очи бяха изпълнени със загриженост. — Свързах се с жените от нейната група за подпомагане на бъдещи родилки, за да се уверя, че не ѝ е хрумнало да прекара ден-два при някоя от тях. Ала се оказа, че нито една от тях не е чувала нищо за Танди от миналата сряда насам.

— Някоя от тези жени има ли проблеми с бременността?

— Има една с повишено кръвно налягане, а друга пази леглото за задържане на плода, но иначе нищо по-сериозно.

— А може би някоя е имала в миналото затруднения със зачеването или износването на плода.

— Не разполагам с такива данни, но и това се е случвало. Няколко пъти се е налагало да убеждавам една-две от колежките си да

не се увличат по криминални аборти, защото рискуват не само те, но и родилките.

— Танди говорила ли ви е нещо за бащата на бебето си?

— Доста малко. За мен винаги е било важно да съм наясно дали бъдещата майка се чувства добре не само физически, но и психически. Това е още по-важно при самотните майки. Особено за жена като Танди, която не може да разчита на подкрепата на семейството си.

— Можете ли да ми кажете какво сподели за бащата?

— Подочух нещо, но се опасявам, че не успях да узная нещо по-съществено. Срећнала го преди около година в Лондон. Мисля, че се е влюбила. Бременността ѝ не била планирана, нито пък той се е зарадвал на новината. Тогавя тя решила, че иска това дете, затова зарязала всичко и се преместила в Щатите.

— Доста дълъг маршрут за преместване.

— И аз така мислех, но тя ми каза, че искала някаква по-освежаваща промяна в живота си. Прозвуча ми разумно. Бих казала още, че бе решила твърдо да задържи бебето и сама да го отгледа, при това без да изпитва злоба към бащата. Но никак не ѝ се искаше да говори за него. Все пак веднъж или два пъти, не помня точно, се изпусна и го нарече по име — Арън.

— Да, това ще помогне за разследването. Благодаря. Ако има още нещо, непременно ми позвънете.

— Ще се заема с всички сведения, които са се насъбрали тук за нея, а също и ще поразпитам останалите от екипа за всичко, което им се струва от значение. Всички ние искаме тя да се завърне при нас жива и здрава, заедно с бебето.

---

[1] Причина за смъртта. — Б.пр. ↑

14.

Ив продължи със сведенията за сходните престъпления, които Пийбоди бе изпратила до домашния ѝ компютър. От базата данни на международния център за криминални престъпления бяха подбрали за нея няколко по-характерни видове: отвлечения; отвлечения, завършили с убийство; изнасилвания; изнасилвания, завършили с убийство. Но се срещаха и отвлечения, при които бебетата са били откраднати след раждането, а майките са били освобождавани.

Живи или мъртви.

При повечето отвлечения обаче жената е познавала своя похитител и дори е имала контакти с него в миналото.

Ив отдели разкритите от неразкритите случаи, след което ги класира според престъпления вследствие на семейни скандали, случаи, при които похитителите са били душевноболни, и престъпления, извършени за пари.

Изнасилванията отдели в специална папка.

Накрая се зае със сортирането по географски признак.

Понеже случаи с подобни параметри се срещаха в Ню Йорк, тя ги отдели, а после сортира онези, в които бяха замесени членове на семействата на жертвите. Специално класира престъпленията, при които извършителите са ги подготвяли дълго и грижливо, като беляза тези, в които участва член на семейството. Провери дали някъде не се появяват имена на личности, които по един или друг начин биха могли да имат каквито и да било контакти с Танди.

Свърза се с отдела за издирване на изчезнали. Следователят оттам ѝ съобщи, че са открили жена, която се укривала дълго в импровизирано убежище, за да избегне опасните контакти с лице, което я заплашвало с изнасилване. Разбира се, имаше още много случаи с изчезнали бременни жени, които така и не са били открити, нито се знаеше дали са родили и къде са децата им.

Понеже Танди бе пристигнала от Лондон, Ив се зае с изучаването на лондонските случаи.

Така се прехвърли на данните за Европа.

Най-силно я заинтересува едно досие, все още неприключено, за изчезването на жена в Рим, която просто излязла да се поразходи, но не се завърнала от разходката. Бременна в тридесет и шестата седмица. Също като Танди, италианката се преместила в друг град в началото на бременността — три месеца преди да изчезне се заселила от Флоренция в Рим. Самотна бъдеща майка, без никакви роднини. Била здрава и живеела сама. Но за разлика от Танди, тази жена кандидатствала за майчинска помощ и я получавала от четвъртия месец на бременността си.

Работела като художничка, но едва изкарвала препитанието си. Преди да изчезне безследно, довършвала стенописите в детската стая, която обзавела в квартирата си.

Всъщност как ли му казват в Италия — апартамент или квартира, зачуди се Ив.

От близо две години нямало никакви вести от София Белего. Изчезнала напълно безследно.

След като си записа името на следователя по случая, Ив реши да провери каква е часовата разлика, още повече че никога досега не бе телефонирала в Италия.

— Лейтенант!

— А? Какво?

— Вече е към два сутринта. Нюйоркско време.

— А колко е в Лондон?

— Още е прекалено рано. — Рурк отпусна ръце върху раменете на жена си и с енергична разтривка се зае да отстранява образувалите се там буци от пренапрежението. — Време е и двамата да се оттеглим, за да презаредим батериите.

— Още мога да издържа.

— Но ще можеш да издържиш доста повече след няколко часа здрав сън.

— Тъкмо се заех с данните, които Пийбоди ми препрати от базата данни на международния център за криминални престъпления.

— И колко още смяташ, че ще издържиш?

„Не много“, помисли си тя. Но продължи да упорства:

— Още не съм преписала всичко, което ме заинтересува. Трябва също да подготвя рапорта и да направя копие за отдела по издирване

на изчезнали.

— Което може да изчака до сутринта.

— Ако тя наистина е била похитена, излиза, че това е станало най-малко преди петдесетина часа. Много ми трябва проклетите данни от паркинга. Не мога да оставя всичко това да чака до сутринта — възрази тя, когато Рурк я изгледа укорително. — Е, добре, ще подремна няколко часа, но само докато се съмне.

Той реши да я придружи до асансьора, защото видя, че очите ѝ вече се затварят от преумора.

— Откри ли нещо, което да ми бъде от полза? — попита го тя.

— Не, нищо конкретно. Ще ми отнеме повече време, след като не разполагам с имената на притежателите на всички тези банкови сметки. Ако ги имах, щях много по-бързо да се добера до най-важното, което се крие зад тях. — „Освен това, помисли си той, щях да мога да се възползвам от нерегистрираното си оборудване и да избегна бдителното око на службата по контрол на компютърните злоупотреби, ако задълбая по-навътре, отколкото е официално разрешено“. — Все пак активирах две компютърни програми. Утре сутринта ще видим резултата.

— Аз също ще трябва да се поразровя по-надълбоко. — Тя се опита да изтласка от уморения си мозък версията за отвличане, завършила с убийство на жертвата. — От Кавендиш към Бълок и от Робърт Краус към Джейк Слоън... Нищо чудно да се окажат въввлечени и трите поколения от фамилия Слоън. Трябва да проследя връзките между тях и двете жертви. Имам предчувствието, че там се крие нещо. Мисля, че ако успея да притисна по-яко Кавендиш, той накрая ще изплюе камъчето. — Ив още не се бе преоблякла — до такава степен съзнанието ѝ бе обсебено от загадките в двете разследвания. — Не мога да си обясня защо е било необходимо на една преуспяваща фирма, която толкова държи на външния блясък, да прибегва до услугите на един некадърник като Кавендиш и на всичкото отгоре да го остави да оглавява филиала ѝ в Ню Йорк. Може би всичко се дължи на връзки, роднински или други, защото той въобще не е толкова умен, колкото се изисква за подобен пост. Докато, виж, секретарка му Бръбъри е доста интелигентна. Но тя явно няма влиятелни роднини, затова неговото име фигурира начело, а нея са я оставили да действа зад сцената. — Ив се плъзна в леглото и уморено се отпусна върху

възглавницата. — Копърфийлд е споменала, че ѝ е предложен подкуп. Ако мога да разкрия осъществяването на контакт между нея и фирмата на Кавендиш, при това малко преди да я убият, ще има за какво да го притисна. Или пък...

— Май кафето ти идва твърде много. — Притегли я към себе си. — Изключи главата си и се опитай да поспиш.

И как, по дяволите, да го направи? Все пак той имаше право, както винаги впрочем. Наистина напоследък прекаляваше с кафето. Мозъкът ѝ пулсираше неуморно, докато в главата ѝ се въртяха всевъзможни връзки, водещи от Копърфийлд към Байсън и от него към Танди и обратно.

— Нищо чудно да се наложи да замина за Лондон — промърмори тя. — Хм. Няма ли обаче да сбъркам, ако се окажа извън страната, увлечена в криминални разследвания точно когато дойде времето Мейвис да ражда?

— Да, разбира се. Ако не сме заедно тогава, ще те натупам.

— Хубава приказка, няма що.

Умът ѝ още не можеше да намери покой, а тялото ѝ настояваше за своето, така че тя не виждаше защо да не постигне и двете едновременно.

Започна нежно да го гали с пръсти по гръбнака, след което изви глава и устните им сякаш сами се намериха в мрака.

— Да не се опитваш да се възползваш от това, че съм уморен?

— Дяволски си прав.

— Само проверявам. — Устните му се притиснаха в нейните. — Тогава да продължим. Не мога да те спра.

— Явно не ти остава нищо друго, освен да си лежиш примирено. — Ухапа го леко по брадичката, сетне плъзна език по шията му. — Но ако се чувстваш безсилен, можеш да викаш за помощ.

— Гордостта не ми позволява.

Тя се засмя, спусна ръка още по-надолу и откри, че вече е корав и напълно готов.

— Да, има защо да се гордееш толкова.

Вкусът му бе така приятен, стоплящ, сладък като зрял плод, а тялото ѝ — тъй плътно притиснато в неговото, голата ѝ плът към неговата, че тя усети как сърцето му бие като бясно. Измести се и се

изпъна над него, за да може да прилепи устни там, където ударите на сърцето му се долавяха най-ясно.

„Това е нещо повече от голо желание“, каза си тя. Това бе плод на познание, съчетано с комфорт, пък дори и някакъв вид общуване. Обърни се към мен и аз ще бъда там. Това бе простишкият отговор, до който те двамата винаги достигаха, при това едновременно, без значение какви сенки са надвиснали над тях в момента. Както в миналото, така и в настоящето винаги намираха този отговор, при това всеки достигаше сам до него.

Ив настръхна, когато ръцете му се впиха в нея, за да галят, да я приласкават и едновременно с това да я възбуждат. И двете му се удаваха с лекота. За миг тя остана неподвижна, със затворени очи, поглъщайки разкъсващата наслада да знае на кого принадлежи. А после, в непрогледния мрак, в пълна тишина, тя отново се плъзна по снагата му, докато устните им сами се намериха.

Рурк се увлече в ласките и прегръдките, ставащи все по-жарки, докато се носеше на гребена на вълната от сладостно усещане. Формите ѝ, ароматът ѝ, шепотът ѝ, всичко бе толкова познато и толкова примамващо. Тя, както никоя друга, бе способна да достигне до всяко кътче на сърцето му. Неговата жена, с високото си стройно тяло, с толкова дързък дух и вечно търсец ум. Неговата радост, неговото спасение.

Както и нуждата му за нея, която звучеше във всички фибри на тялото му като победоносна мелодия.

Тя го възседна и отпусна ръце върху неговите, когато той пое едната ѝ гръд с устни. Остави главата си да се отдръпне назад, когато се потопа в следващата тръпка, прочистваща целия ѝ мозък от всичко останало. За да освободи място само за това, което в този миг си даваха един на друг.

Пое го, бавно, бавно.

Той потръпна в нея, започна да изрежда нещо полугласно досами ухото ѝ, но накрая я изпълни цялата. Тялото ѝ се преви назад, като тънка бяла дъга в сенките на нощта. А после се прегъна напред, за да се залепи към него, докато едва не секна дъхът и на двамата.

Вплели плътно тела, за да се издигат и пропадат заедно от висота към висота, краката ѝ се разтрепериха над бедрата му. Накрая замря,

бездиханна, с глава, отпусната върху гърдите му, докато чакаше разсъдъкът ѝ да се завърне.

— Много по-вкусно от всякаква торта — изрече тя и той прихна от смях.

— Така си е. Макар че тортата беше дяволски вкусна.

— Ммм. Колко е часът впрочем?

— Ами... май минава три.

Тя набързо пресметна часовата разлика.

— Добре тогава. — Вдигна глава и силно впи устни в неговите. Но после се претърколи от него към края на леглото и се надигна.

— Къде тръгна, лейтенант?

— Искам да събудя неколцина обитатели на европейския континент. Искам светлина, но само пет процента — нареди тя на автоматиката, управляваща лампите в къщата. — Но първо ще си взема един душ — добави, когато лампите замъждукаха. — Да се изметат всички остатъци от паяжини — заповяда Ив на другата част от битовата автоматика, предназначена за поддържане на чистотата в дома.

Той пъкна ръка под главата си.

— Значи ме използваш да ти уплътнявам времето, докато изчакваш да напреднат стрелките на часовника до толкова, че вече да можеш да позвъниш на някой нещастник, та да го събудиш толкова рано в неделя сутрин.

— Да.

— Свикнал съм бъда използван така. Благодаря.

— За нищо. — За свое безкрайно удивление, Ив усещаше главата си напълно прочистена. — Искам само да пораздвижи някои неща, а после ще се присъединя за час-два при теб в леглото.

— Няма начин да не го направиш. — Той стана. — Може да е за по-дълго.

— Не си длъжен да ставаш.

— Допреди десетина минути пееше друга песен. — Тя се усмихна, а той приближи до нея и закачливо я потупа по дупето. — Нека да се порадваме заедно на душа. Пък може и да се върнем обратно в леглото още преди да е съмнало.

Ив позвъни първо на Кендид Мероу. Но разговорът веднага бе прехвърлен на гласова поща. Тя остави съобщение, след което продължи със следващото име от списъка си.

Отсреща се чу леко пресипнал глас:

— Проклет досадник.

— Брайър Роуз Мероу?

— Знаеш ли колко е часа?

— Там, където сте вие, или там, където съм аз? Обажда се лейтенант Ив Далас от полицията в Ню Йорк. Вие ли сте Брайър Роуз Мероу?

На екрана на видеотелефона видя как изпод завивките в леглото се надигна една сънена глава с черна рошава коса.

— Коя, по дяволите, сте вие?

Ив отлично съзнаваше, че самата тя би се държала така при подобни обстоятелства, затова продължи, без да губи търпение:

— Вие ли сте Брайър Роуз Мероу? Имате ли заварена сестра на име Танди Уилоби?

— Какво, по дяволите?

— Кога за последен път сте се срещали с нея, госпожице Мероу?

— О, господи! — Завивките в леглото помръднаха и разкриха още гъста коса, а след нея се появи и едно бледо лице, със сънени, невероятно пурпурни очи, очертани прекалено щедро с черен молив, и пълни устни с поизтрито карминено червило. — Откъде, по дяволите, да знам в този безбожно ранен час, когато няма дори още осем? Дяволите да ви вземат, я повторете още веднъж коя сте?

— Лейтенант Далас от Ню Йорк.

— Ченге? Че какво искат ченгетата от Танди? И то ченгетата чак в Ню Йорк? Още не съм си изпила гадното сутрешно кафе. — Брайър Роуз разтърка лицето си, но после се усети и побърза да прикрие корема си с чаршафа. — О, майната му, колко ли оргазми изкарах тази нощ?

— Е, това си е вече ваша лична работа.

Жената отсреща изсумтя.

— Пиенето май ми дойде много. Ама защо ме будите в неделя сутринта заради Танди?

— Знаехте ли, че през последните няколко месеца тя е живяла в Ню Йорк?

— Ню Йорк? Сега вече направо ме съсипахте. Ама сериозно ли? Танди в шибания Ню Йорк!

— Да го приема ли като отговор, че наскоро не сте виждали?

— Отскоро не сме... — Тя зарови пръсти в косата си, протегна се към малката масичка и затършува сред нахвърляните вещи, за да се докопа до някаква захвърлена там цигара. — Опитвам се да си събера ума. Май че беше през юни. Но защо? Да не се опитвате да ми кажете, че се е захванала с нещо незаконно? Не, не и нашето момиче.

— Изчезнала е.

— Изчезнала? Какво? — Щракна запалката, но веднага спусна капачето, преди да се появи пламъчето. — Изчезнала! Какво искате да кажете с това?

— Никой не я е виждал от миналия четвъртък.

— Може пък да се е запила нейде. Макар че не е много типично за нашата Танди.

— Съмнявам се, особено като се има предвид нейното състояние.

— Че какво ѝ е на състоянието?

— Не знаехте ли, че Танди е бременна? И че остават броени дни до раждането?

— Какво? Мамка му! Ама че работа! Боже, каква каша. Танди? Пълна идиотщина. — Но сънят вече бе прогонен от очите ѝ. — Изчакайте само една шибана минута. — Тя се изтърколи от леглото. Ив въздъхна облекчено, англичанката поне беше с бельо. Сграбчи някаква мърлява червена блуза от купчината дрехи и я навлече през главата си. — Нима се опитвате да ми кажете, че Танди е била цапардосана с нещо тежко по главата и сега никой не знае къде е?

— Нещата са точно такива, каквито ви ги съобщих. Но вие ми обяснихте, че от миналия юни не сте се срещали. Това обичайно ли е при вас, толкова дълъг интервал от време?

Брайър Роуз се върна и приседна в края на леглото. Този път успя да запали цигарата.

— Слушайте, ние двете с нея всъщност бяхме заварени сестри само за две години. Нейният овдовял баща се ожени за коравосърдечната кучка, която имам вместо майка, когато бях на четиринадесет. Но той се оказа свестен тип, общо взето. Ала после си строши главата в една адска катастрофа по магистрала М4. — За миг замлъкна, колкото да си поеме дълбоко дъх и да издиша облак от дим.

— Танди тъкмо завършваше университета и дори вече си бе намерила работа. Майка ми ме замъкна за Коледа чак в Съсекс, за бога. Танди направи известни опити да поддържа някакви отношения, само че онази коравосърдечна кучка, искам да кажа майка ми де, хич не се поинтересува от нея. А пък аз тогава не бях в най-готината си форма, разбирате ли ме? Повече се вълнувах от купоните, разпивките и гаджетата. Хич не ми се щеше да си имам по-голяма сестра. Особено пък такава, дете е с големи претенции за облеклото, с кенефни стандарти за живота и прочее глупости. Докато аз се влачех с разни опърпани прошляци, та хич не ме вълнуваше какви парцали ще си нахлузя. И се чуках тогаз с кого ли не. Ама понякога все пак се виждахме, ако успееше да ме свари вкъщи. — Отново всмукна дълбоко от цигарата. — Дори когато най-сетне успях да се добера до една по-свясна работа, та малко започна да ми пооеква, пак нямахме много за какво да си говорим. Видях се с нея... хм, миналата пролет, да, май така беше. Ами помня само, че тя ми позвъни за нещо и рече, че трябвало да поговорим.

— И поговорихте ли си?

— Ами... всъщност не. Знаех, че се беше замотала в нещо си, и си мислех, че сигурно е искала да се сгоди за някого. Или пък е било заради амбициите ѝ да се докопа до проклетото повишение в работата. Тогава реагирах като последната простачка, понеже бях хлътнала съвсем като глупачка по един тип и ми беше ужасно криво. Но майната му на оня кретен. Та се срещях с нея само за едно кафе и се държах доста педалски с нея. Адски гадна работа.

„Да, сигурно е било истинско предизвикателство за теб“, помисли си Ив, но веднага си каза, че трябва на всяка цена да се заеме с изучаването на чуждестранния жаргон и изразите в него, за да може да смисла чутото при подобни разпити.

— И повече не се срещнахте?

— Ами аз съм си задник, нали, к'во ще кажеш, а? Та само след седмица ми скимна да се покая и се замъкнах до квартирата ѝ, ама тя вече се била изнесла нанякъде. Хазяите ми казаха само, че се преместила, може би чак в Париж. И понеже ми беше писнало от всичко това, 'щото тя дори един телефон не ми звънна да рече накъде ще потегля, аз я обявих за долна мръсница. Та казваш, че ще си има бебе, а?

— Точно така. А познавахте ли Арън?

— Срецали сме се два-три пъти. Те двамата тогава толкова се прехласваха един по друг. И той ли е с нея в Ню Йорк?

— Доколкото знам, не е. Знаете ли фамилията му? И някакъв телефонен номер за връзка с него? Или адрес?

— Арън Апълби. Май че живееше в Челси. Пише за „Таймс“. Да не би да я е накуснал, а после да ѝ рекъл сама да се оправя и се измел от сцената?

— Точно за това ще трябва да говоря с него. С кого друг се е срещала?

— Танди ли? Не и нашата Танди. Тя си ходеше само с него, при това от много месеци бяха все заедно. Копеле мръсно. Може би се е върнала в квартирата си, за да се скара с него. Но мога да звънна тук-там и да поразпитам. Едно момиче иска да си има дом, нали, особено когато ще става майче.

— Благодаря за сведенията. Ако си спомните за още нещо или откриете къде се намира сега, свържете се с мен.

Ив зададе на компютъра да търси данни за Арън Апълби, като му продиктува телефонния номер и адреса.

Тъкмо набираше номера на Апълби, когато компютърът изрецитира стандартната минимална извадка от търсените данни:

Арън Апълби, роден на 5 юни 2030 г. в Девъншир, Англия.

Следваха сведения за родителите му, както и сложни роднински връзки с доведени или заварени братя и сестри както по бащина, така и по майчина линия. Както бе споменала Брайър Роуз Мероу, оказа се, че той наистина работи като щатен журналист в редакцията на лондонския „Таймс“, при това вече от осем години. Нямахше данни да се е женил някога, нито да е бил задържан в полицията. Само няколко глоби за нарушения на уличното движение. През последните пет години бе живял на същия този адрес в Челси.

Върху екрана изплува снимката му — привлекателен блондин с добре очертана челюст. Висок около метър и седемдесет и седем, тегло — към седемдесет и два килограма.

Поне на пръв поглед изглеждаше съвсем добре, съвсем обикновен. Типичен мъжкар, намуси се Ив.

— Искам да си поговоря теб, Арън.

Отново опита на домашния му видеотелефон, но пак попадна на гласова поща, затова моментално прекъсна връзката. След това провери данните за онзи италиански следовател, който разследва сходния случай в Рим. Това я принуди да се залута из лабиринта на италианските полицейски служби, докато най-накрая не попадна на колега от отдела на следователя, който не само че говореше чудесно английски, но и се съгласи да се свърже с инспектор Тривети, за да го помоли да сподели с нея всичко, до което се е добрал в разследването на случая.

Ив своевременно вписа всичко това в бележника си, след което се надигна от стола пред компютъра, за да закачи на таблото, посветено на Танди, отпечатаната на принтера фотография на Арън Апълби. Накрая се затътри уморено към кухнята за едно спасително кафе. Ала тъкмо в този миг Рурк излезе от кабинета си.

— Никакво кафе повече! — властно й нареди той.

— Само още едно. И без това сега само чакам да ме потърсят от Рим.

— Тогава поръчай на автоготвача капучино, но безкофеиново. И нека бъдат две.

Тя едва се сдържа да не избухне.

— Безкофеиновото не ми действа толкова силно.

— А защо не се погледнеш първо в огледалото? Сенките под очите ти са станали толкова дълбоки, все едно си изпила най-силното кафе на света. Какво узна за онзи случай от Рим?

— Прилича на добре организирано престъпление. Поговорих с един от италианските следователи, който за щастие разбира, като му говорят на английски. — Тъй като Рурк я последва в кухнята, тя така и не успя да се наслади на истинско кафе. — Освен това си побъбрихме със сестричката на Танди. — Ив отложи най-важното от този разговор за малко по-късно, докато автоготвачът не им сервира две доста пенливи кафета. — Как се справяш с британския жаргон?

— Горе-долу поносимо.

— Ами тогава мога да те използвам за устен преводач. Знаеш ли какво означава „кенефни стандарти“?

— Най-често означава отегчителни, досадни.

— Не го знаех. Та тя ми съобщи, че фамилията на Арън е Апълби. Работел за лондонския „Таймс“. Живеел в Челси. И двамата

му родители имали по няколко брака или извънбрачни съжителства. Но сега били разделени. Та сега Арън Апълби не може да се оплаче от липса на полубратя или полусестри.

— Което може да го е отблъснало от мисълта да създаде свое семейство.

— Да, възможно е. Освен това журналистите разполагат с много източници на информация. Ако е искал да намери Танди, би могъл да го стори. Но може да е решил, че иска детето само за себе си, и тогава са се скарали здравата. Или е открил, че е забременяла, след като си е мислил, че такава беля не може да се случи, и е побеснял от гняв. Но кой знае, може просто да си е у дома, да дреме пред телевизора и шоуто в съботната вечер и да не иска да посегне към телефона.

— Възможно е също тя просто да е избягала от него. Нали веднъж вече го е направила, като е напуснала Лондон.

— Да, така е. — Вероятността Танди да е постъпила така беше към петдесет процента. — Но мога да се обзаложа, че когато е напуснала Лондон, е опаковала всичките си вещи, при това най-прилежно и спретнато. Предупредила е както хазяина си, така и работодателя си. Обаче тук, в Ню Йорк, не е постъпила така. Това вече съм го установила със стопроцентова сигурност. Не, вместо това е работила през целия ден, а накрая напуснала бутика и решила просто да се поразходи някъде между Мадисън и Пето Авеню.

— Не. — Рурк отпусна ръка върху рамото ѝ и започна да го разтрива. — Не е постъпила така.

— Хм. — Тя уморено се прозина. — А ти откри ли нещо по банковите сметки?

— Попаднах на няколко доста интригуващи факта. Но искам първо да ги анализирам от друг ъгъл и чак след това да ти ги покажа.

— Звучи ми така, като че ли си замислил нещо. Слушай, защо не зарежеш всичко и не се пъхнеш в леглото? Аз само трябва да изчакам да ми позвънят от Италия, след което ще се присъединя към теб.

— Няма начин. Ако те оставя сама дори за малко, когато се върна, ще те заваря върху бюрото хъркаща пред компютъра.

— Не хъркам.

— Хъркаш, та чак мъртвите ще събудиш.

— Не хъркам. — Ами ако наистина хъркаше?

В отговор той само се подсмихна леко, след което приближи, за да огледа новото табло, посветено на Танди Уилоби.

— Как успя да събереш толкова много сведения за толкова кратко време?

— Но все още нищо не сочи къде може да е сега и защо се е случило всичко това с нея. При онзи аналогичен случай в Италия не са открили нито жената, нито бебето.

— Защото не са имали следовател като теб. — Нито майка като моята, мислено добави Рурк. Майка му, която също нямаше нито родители, нито роднини и нищо не можа да облекчи съдбата ѝ. Обърна се към Ив: — Виж се само. Едва се крепиш на краката си, а се мъчиш да водиш война на два фронта.

— Може би вече е прекалено късно да я издирваме. — Тя кимна към снимката на Танди. — Макар че ще направя всичко, което е по силите ми.

Сигналният светодиод на видеотелефона ѝ започна да мига. Ив се извърна и отговори на повикването:

— Лейтенант Далас слуша.

— Обажда се инспектор Тривети. Предадоха ми да ви потърся.

Говореше леко прегракнало, с доста странен акцент. Лицето му изглеждаше слабо, но в никакъв случай не бе лишен от мъжки чар.

— Благодаря ви, че толкова бързо се отзовахте, инспекторе.

— Радвам се, че можем да се чуем, но scuzi^[1], моят английски е доста оскъден.

— Е, моят италиански е още по-зле. — Хвърли загрижен поглед към Рурк. — Но до себе си имам човек, който ще ми помага, ако не мога да разбера нещо. Преди две години приблизително сте разследвали безследно изчезнало лице. По-точно става дума за една бременна жена.

— Да. Говорите за София Белего, нали? Подразбрах, че сте се сблъскали с аналогичен случай.

— Точно така, но тази, която ние търсим, се нарича Танди Уилоби — уточни тя и го запозна с най-същественото по случая, докато Рурк, застанал до нея, уточняваше някои подробности в превода на италиански, но най-вече, когато по лицето на инспектор Тривети се изписваше недоумение.

— Също като при вас, и нашата София нямаше семейство, нито други познати в града, преди да изчезне сякаш вдън земя. Но тя остави — momento^[2] — да, банковата си сметка. Разбира се, от времето на изчезването ѝ тя не е била използвана, както и кредитните ѝ карти. Дрехите ѝ, вещите и въобще всичко, което е притежавала, бяха намерени в апартаментата ѝ. Нейна съседка ни съобщи, че разговаряли сутринта, преди да изчезне. В протокола от разпита е записано, че София тогава била... Как се превежда *lieto*?

— Щастлива — веднага преведе Рурк.

— *Si*^[3], била щастлива и изпълнена с живот. Каза още, че отива при *dottoire*.

— Доктор — отново преведе Рурк.

— След което щяла да пазарува, защото ѝ трябвали дрехи за бебето. Вероятно е посетила този *dottoire* и се е установило, че всичко е било наред. Че плодът е здрав. Настроението ѝ било отлично. Уредила си *appuntamento*.

— Час за преглед — обясни Рурк.

— Да, час за следващия преглед — повтори Тривети. — След една седмица. С една дума, София била много щастлива, че ще става майка. Разбрахте ли ме?

— Да — потвърди Ив.

— Но не отишла да купи дрехи за бебето в магазина, който обикновено посещавала. Нито пък в някой друг подобен магазин в Рим, където показахме снимката ѝ. Разговарях с десетки продавачки. Някои потвърдиха, че е посещавала магазина им, но не и в този ден. Излиза, че никой не я е виждал, след като е напуснала кабинета на *dottoire*. Няма сведения да е била забелязана и в обичайните за нея транспортни средства — автобус, влак, совалка. Не е регистрирано използване на паспорта ѝ, който всъщност открих в апартаментата ѝ. Няма и записи за обаждания по видеотелефона ѝ, които да ми послужат като насочващи следи.

— Нищо ли не открихте в болниците, родилните центрове, моргите?

— Нищо. Заех се да търся бащата на детето ѝ, но никой не знае кой е. Нито в Рим, нито във Флоренция. Въпреки всичките ни усилия тя не бе открита.

С помощта на Рурк за превода Ив изслуша повторния, този път по-подробен разказ на Тривети, като го притискаше да ѝ съобщи повече подробности. Преди да прекрати разговора, тя го помоли да ѝ изпрати ксерокопие от досието по разследването, като се съгласи в отплата да му изпрати копие от документите по издирването на Танди Уилоби.

Накрая седна намръщена пред бюрото, загледана в записките си от проведения разговор.

— Трябва да опиша всичко това.

— Но първо трябва да се напиш.

— Обещах на лейтенант Смит от отдел „Издирване на изчезнали лица“ да ѝ предавам копия от всички рапорти и бележки по случая. Затова трябва да...

— Ама ти какво си въобразяваш? Че тя в този момент седи и чака твоя рапорт ли? При това в... — Той погледна ръчния си часовник. — ... в четири и четиридесет и осем, и то тъкмо в неделя сутринта!

— Не, разбира се, но...

— Не ме принуждавай да те грабна и да те повлека насила към леглото. И аз съм уморен, така че мога да залитна и да ударя главата ти в стената, докато те нося на ръце. А мразя да повреждам проклетата боя по стените.

— Ха-ха, много смешно, няма що! Просто ме остави да опитам още веднъж да се свържа с Апълби. Слушай, изслушай ме поне, ако тя е взела совалката до Лондон, за да се види с него, ще си легна с олекнало сърце.

— Дяволски добре знаеш, че не го е направила. Е, добре, това, но само това и край за днес.

— Ставаш ужасно заядлив, когато си уморен.

— Мога да стана още по-заядлив, като те гледам как се тормозиш до изнемогване.

Тя опита още веднъж да се свърже с Арън и отново попадна на гласовата му поща.

— По дяволите!

— В леглото, казах. Да спиш. Непробудно. Иначе ще си останеш в това кисело настроение, заядлива и хаплива. Накрая ще се принудя да те вържа и да те натъпча с транквиланти.

— А няма ли да повикаш някого на помощ, докато ме отвързваш?
— Но щом се изправи, кръвта нахлу толкова рязко в главата ѝ, че бе длъжна да признае, съпругът ѝ имаше право да настоява да си почине. И без това трябваше да остави тази заплетена главоблъсканица да отлежи няколко часа.

Поне за два часа — каза си тя — или най-много за три.

Хвърли последен поглед към снимката на Танди на таблото, преди да тръгне към спалнята, съпроводвана от Рурк.

— По-трудно е от разследването на убийствата — констатира тя.

— Така ли? И защо?

— Защото те вече са извършени. И от теб се иска само да откриеш кой е отнел живота на жертвите, да установиш защо се е стигнало до проливането на кръв. Ако можеш, разбира се. Да изградиш версия за случая, която ще осигури справедлив съдебен процес. Но това... нищо не знаеш. Дали е жива или мъртва, дали е била наранена или пък изнасилена, или просто е изчезнала някъде заради някакво свое капризно хрумване и сега се шляе нейде за собствено удоволствие. И ако не успееш да я откриеш или поне не навреме, тя може да се окаже твой „клиент“, но случаят ще попадне в отдел „Убийства“.

— Ще я открием.

Ив погледна часовника над леглото. „Вече от седемдесет и един часа няма дори следа от нея“, мрачно констатира тя.

---

[1] Извинете, съжалявам (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Момент (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Да (итал.). — Б.пр. ↑

15.

Ив изплува от мрака на мъчителния си сън, за да попадне сред блестяща до болка белота. Бебета ревяха, жени пищяха и макар всички като да бяха някъде около нея тя все пак се озова самотна в бялата камера. Започна да удря с юмруци по стените, ала те бяха яки като стомана и всичко, което успя да постигне, бе да оплеска белотата наоколо с кървавите отпечатъци от дланите си.

Сведе поглед и видя, че целите ѝ ръце са в кръв.

Но чия, зачуди се тя и посегна към пистолета си. Но той се бе превърнал в мъничко ножче, при това ръждясало. Но го позна. Разбира се, че го позна. Нали веднъж, навремето, си бе послужила със същото това ножче, за да наръга смъртоносно баща си.

Е, щом тогава ѝ свърши работа, щеше да ѝ бъде достатъчно и сега.

Намести го в ръката си, зае нападателна поза и започна да обикаля покрай бялата стена.

Дали не са спрели да реват, зачуди се тя. Но май не можеше да ги обвинява. Нали бебетата ги изтръгват, насила ги изтласкват от топлото, тъмно и приятно тяхно убежище, за да ги захвърлят насред студената ярка светлина на истинския живот. С болка, с много болка, повтори си тя, и с кръв. С много кръв. Докато майките им реват и пищят до скъсване.

Доста грубиянски старт в живота.

Стената се наклони и тя последва разкрилата се пролука към стеснението на камерата, напомнящо по-скоро тунел. Раждане и смърт, началото и край на човешкото пътуване във времето.

Отново чупка в стената и тя видя Мейвис, просната насред пода.

— Хей! Хей! — Но като се втурна напред, Мейвис се усмихна и ѝ махна с ръка.

— Добре съм, много съм добре. Почти чудесно дори. Само да довърша приготвянето на тези кифли тук. А ти сега по-добре да идеш да помагаш на другите.

— Какви други? Къде са те?

— Е, това вече е сериозен проблем, нали? Ами трябва да ги намериш, за да можеш да се върнеш, преди да пукна тук. Помниш ли всичко това от училището?

— Ама тогава ми писаха шестица.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб. Наближава денят на раждането, Далас. Гледай да не закъснееш. Танди също разчита на теб.

Над главите им прелетя бял щъркел, бял щъркел с поклащащ се клюн. Ив се наведе и изруга.

— Ето още един! — засмя се Мейвис. — Може пък той да идва за Танди. По-добре побързай след него, да, по-добре е да се затичаш. Може пък да е ПС! Причина за смъртта!

Ив обаче пое съвсем полека, като непрекъснато се озърташе назад. Мейвис седеше изправена на главата си, с нозе, опрени в бялата стена.

— Ще ги държа във фурната, да не изстинат, докато дойдеш.

— Не може да бъде... — промърмори Ив, но се впусна да догонва щъркела.

В някакъв куб, вграден в стената, Натали Копърфийлд беше завързана за едно бюро. Очите ѝ бяха потъмнели, налети с кръв; от тях се лееха порои от сълзи. Около гърлото ѝ още стоеше, пристегнат здраво, коланът от синята ѝ рокля.

— Не ми излиза балансът — захлипа тя. — Все не мога да го докарам както трябва. А трябва точно да изравня. Това ми е работата. Те ще ме убият за това — обясни тя на Ив, — но все пак балансът трябва да бъде изравнен.

— Ти можеш да ми дадеш нещо много по-важно.

— Добре тогава. Ще зарежа тези числа, дето не искат да се изравнят в колоните. Но все още ли не си я намерила? Нима все още не си я намерила?

Имаше някаква врата там... Ив дръпна дръжката, но после я ритна с все сила, след като не се отвори от първия път. Зад вратата я очакваше още една чисто бяла стая. В средата Танди бе вързана с каиши на гинекологичния стол, като онзи, който използваша за демонстрациите в курса за обучение на бъдещи първескини.

Кръвта ѝ се процеждаше по чаршафите. Лицето ѝ бе бяло като мъртвешки саван, но лъщящо от обилната пот. Ужасно издутият ѝ

корем се гърчеше противно, та чак неприлично дори.

— Бебето тъкмо излиза — простена тя. — И вече не мога да го спра.

— Но къде е докторът? Къде е акушерката?

— Не мога да го спра... — повтори тя. — Побързай! Ох, побързай!

Ала щом Ив се завтече като обезумяла, Танди мигом изчезна.

Подът се разтвори пред нозете ѝ. И докато падаше, бебетата ревяха, жените пищяха.

Приземи се с тежък удар, като чу и усети как се счупи костта на ръката ѝ. Стаята беше студена, толкова студена, цялата обляна в мътно червено зарево.

— Не. — Изтръпна и се стовари на пода на четири крака. — Не!

Той лежеше сред локва кръв, собствената му кръв, същата, която капеше от ръцете ѝ, от острието на ножчето, което още стискаше в ръка.

И докато го гледаше като обезумяла, баща ѝ извърна глава и онези негови мъртви очи ѝ се усмигнаха.

— Винаги всичко се връща в своето начало, момичето ми.

От скованото ѝ гърло се изтръгна приглушен вик на ужас, за да се озове след миг в прегръдките на Рурк.

— Сънуваше нещо, това е всичко. Но сега си добре. Аз съм тук. До теб.

— Добре. — Тя се сгуши до топлата му гръд, вдъхна аромата на тялото му и това веднага ѝ подежда успокояващо. — Добре съм вече. Не беше чак толкова лош сън.

— Но ти цялата трепериш.

Рурк подаде команда на автоматиката да запали лампите, както и огъня в камината. Пламъците се разгоряха в огнището.

— По-скоро беше странен сън. Странен и зловещ.

— Да не си сънувала танцуващи числа? — Гласът му звучеше дори малко закачливо, докато той продължаваше да я притиска здраво в прегръдката си. — Или летящите бебета?

— Не, този път не. — Тя си заповяда да се успокои, просто да се отпусне, така както бе притисната плътно до гръдта му. — Всичко бе свързано с моите случаи — добави накрая, след като му описа

накратко съня си. — Финалът бе драматичен. Копелето винаги съумява да се намеси тъкмо накрая.

— Легни сега, легни си пак. Всичко ще мине.

Тя му позволи да я нагласи в леглото, да я завие. Но знаеше, че няма да може да заспи. Нито да забрави кошмарния сън.

— Бях изпълнена с напрежение. Трябваше да намеря Танди, но когато го направих, не можех да стигна до нея. Там беше и Натали Копърфийлд. Единствената ми мисъл бе, че очакваше нещо повече от мен. Беше затворена като в капан, с онези проклети числа, а аз трябваше някак си да ги наглася. Да изравня нещо. Да ги нагодя както трябва.

— Няма смисъл да ти казвам, че очакваш прекалено много от себе си.

— Да, няма. Съжалявам.

— Тогава ми позволи да ти напомня, че не си сама в онази бяла стая, нито в онзи бял тунел, нито дори в онази проклета стая в Далас. Вече не.

Тя изви глава, така че да може да вижда лицето му. Вдигна ръка, за да го докосне нежно.

— Благодаря на Бога за това.

Той я целуна по челото.

— Е, сега най-после можеш да си позволиш да поспиш поне три часа.

Когато се събудиха, тя не възрази срещу предложението му първо да се заемат със закуската. Дори програмира автоготвача за две порции, докато Рурк се обличаше.

— Толкова се радвам, че любимата ми жена ще ми поднесе закуската в тази тиха неделна утрин.

— Ти си я заслужи.

С един изпепеляващ поглед Ив се опита да прогони котарака, който се мотаеше из огряната от слънцето кухня, където доскоро дремеше, свит на кълбо. Но Галахад я погледна толкова опечалено, че тя не издържа и се върна при автоготвача, за да му поръча допълнително една солидна порция храна за котки, заедно с парче риба тон.

— Успя да спечелиш любовта му — закачливо подметна Рурк, докато опитваше яйцата на очи.

— Може би, но ми се иска да го отуча постоянно да се навърта наоколо, за да си изпроси нещо за хапване винаги, когато ние сядаме да се храним. Тъкмо се бях замислила за... — започна тя.

— Както винаги...

— ... за този италиански случай. Знаеш ли, прекалено много прилича на моя. Ако успея да открия някаква връзка, по всяка вероятност показанията на Арън Апълби ще се окажат от решаващо значение за доизясняване на обстоятелствата. Не мога да се отърся от предчувствието, че някой е белязал тези жени за своя мишена.

— И двете бременни, без семейства, на които да разчитат за подкрепа, наскоро попаднали в друг град, при това много голям. И двете са били в края на бременността.

— Точно така. Но още нищо не мога да твърдя със сигурност, докато не претърся цялата база данни на международния център за криминални престъпления. Необходими са повече сведения за подобни случаи — жени, за които са подадени сигнали, че са изчезнали. Но може да изскочат и такива, които не са съвсем същите като нашите два.

Рурк замислено отрязва късче от палачинката и го поля със сироп.

— Доста голямо разстояние трябва да измине човек от Рим до Ню Йорк, за да говори с някого, който организира отвлечения на жени в толкова деликатно състояние. А тъй като тази италианка София Белого така и не е била открита, то логично се натрапва изводът, че е била убита от похитителя си.

— Но какво се е случило с бебето й? Чувал си за търговия с бебета, нали?

— Разбира се. Продават ги на черния пазар — за експлоатация на деца или за незаконно осиновяване. Да, днес дори и бебетата са търговска стока.

Ив набучи с вилицата няколко палачинки и макар вече да бяха напоени със сироп, тя поля отгоре им още. Рурк, седнал на стола срещу нея, недоволно смръщи вежди.

— Внимавай, скъпа. От много сладко може да те заболят зъбите — предупреди я той.

— Какво? О, не, толкова са вкусни така. — Напъха половин палачинка в устата си. — Обичам всичко сладко. Но както и да е. Може да си имаме работа с някой психопат, който обича да пътува, просто

така, да разнообразява ежедневието си. Не мога да се отърся от предчувствието, че има някаква странна връзка между Танди и тази София Белого, но ще трябва още много да се разследва. А може да е било и само бизнес. Жени, отвлечани от улицата... Както тази Белого, изчезнала наред улицата, при това посред бял ден. Има и още нещо общо в двата случая — бременността и на двете жени е започнала в Европа.

Той се загледа в резена бекон, който тя дръзко потопи в купичката със сироп. Явно неговото ченге, способно да бъде твърдо като стомана пред престъпниците, бе способно да се размекне като петгодишно дете пред сладичкото.

— Нима допускаш първопричината за всичко това да се корени не тук, в Ню Йорк, а в Европа?

— На този етап това е само една от възможните версии. Ще трябва да се поразровя още. Засега обаче ще се ограничи само да обмислям вариантите, докато съставям рапортите си за лейтенант Смит от отдел „Издирване на изчезнали лица“. Нищо чудно и тя да предложи някакви идеи, подобни престъпления все пак са в нейната сфера, а не в моята.

— Обади ми се, когато свършиш, за да ти съобщя докъде съм стигнал аз в моите търсения.

— Кажи ми го още сега.

— Става дума за един от балансните файлове, отначало ми се стори, че изравняването е по правилата, но после се оказа, че съм сгрешил. Като се поразрових в него открих, че в колоните за разходите и приходите има дублиране на стойности. Един конкретен разход е вписан и като приход, след което е бил прехвърлен през друга банкова сметка, която обаче не подлежи на облагане с данъци. Това е незаконно. Но не мога нищо повече да кажа засега, след като работя изцяло на сляпо.

— Ти сам пожела така.

— Защото така трябваше. Но сега мога да заявя, че се среща повтаряне на стойности, макар и с незначителни изменения. Като че ли някой се е опитвал да укрива приходи, като избягва облагане с данъци. Всъщност може да се каже, че са искали да изперат малко пари.

— Колко малко?

— Още не съм сигурен докъде ще стигна в разкритията. Благодаря — кимна той, когато тя прибра чашата му, а след това и своята. — Всичко е било добре изпитано, та ще ми трябва още доста време, за да проникна по-надълбоко. Но сумите са значителни.

— Поне приблизително можеш ли да ги определиш?

— Досега излизат все седемцифрени.

— Значи говорим за милиони долари?

— Така изглежда. — Той прокара ръка през косата си. — Според мен това е достатъчен мотив за две убийства.

— За някои престъпници само шепа кредити са достатъчен мотив. Но да, мотивът е напълно достатъчен при подобни сложни схеми за пране на мръсни пари. Защо не ми позволиш да надникна, поне за кратко? След което ще мога да поема по следите на въпросния клиент.

— Ще ме оставиш ли първо да довърша финансовите анализи?

— Искаш да кажеш, че след като ти работиш на сляпо, и аз трябва да работя на сляпо, така ли?

— Е, кой сега се държи като малко дете? — Той се замисли за миг. — Бих могъл да ти обясня по-подробно на какво съм се натъкнал, но предпочитам първо да сглобя цялостната картина. Но междувременно ще ти съобщавам докъде съм стигнал, за да не бездействаш.

„Свършено вярно“, помисли си тя.

— Дали няма да се наложи да потърся още хора, за да ми помагат?

— Ти какво си въобразяваш? Че след като ние с теб работим в неделя, и другите са като нас?

— Искаш ли наистина да се държа като малко дете?

Той се усмихна и погали ръката ѝ.

— Очевидно сме от един дол дренки. Ако призовеш помощниците си тук, лейтенант, поне ще мога да се възползвам от познанията на Макнаб.

— Ще го имаш на разположение — обеща му тя и притисна ръка към корема си. — Имам чувството, че леко ми прилошава.

— Не е чудно, след като погълна почти цял литър кленов сироп.

— Можеше да бъде и повече. — Но мислено се упрекна, когато се извърна, за да посегне към видеотелефона си, защото от рязкото

движение тежестта в корема ѝ още повече се усили.

Получи съобщение от паркинга на Петдесет и пета улица — видеозаписите от дисковете на охранителната система били изтрити.

Едва бе приключила с обажданията до колегите си, когато в кабинета се появи Мейвис, съпровождана от Леонардо.

— Знаех си, че работиш. — Мейвис стисна ръката на Леонардо. Тази сутрин сенките под очите ѝ бяха станали още по-дълбоки. — Ето, видя ли? Какво ти разправях по пътя дотук? Сигурна бях, че Ив и днес ще работи. Успя ли да откриеш нещо?

— Разговарях с доста хора. Ако се появи нещо по-важно, веднага ще ти го съобщя.

— Зная. Но...

— Почти не е мигнала през цялата нощ — намеси се Леонардо. — А тази сутрин нищо не хапна на закуска.

— Ще остана тук — Мейвис ядосано тръсна глава. — И не ми говори, че съм глупава. — Отдалечи се от Леонардо. — За нищо друго не мога да мисля. Пък и как бих могла? Струва ми се, че все с нещо ще мога да помогна. Трябва да има нещо, което бих могла да свърша.

— Можеш да се прибереш у дома и да ме оставиш да си върша работата.

— Не ми говори повече по този начин — сопна ѝ се Мейвис. — Сякаш съм ти подчинена. Или всичко е само защото съм бременна? Забрави ли, че Танди ми е приятелка? Щом е изпаднала в беда, аз не мога да си стоя у дома със скръстени ръце.

— Защо не седнеш тук, на този стол? — предложи ѝ Рурк, но тя се нахвърли и върху него.

— Нямам нужда непрекъснато да седя. Виждаш ли ги? — Посочи му дебелите подметки на ботушите си. — Толкова са стабилни, че мога да стоя права, без да се уморявам. А сега искам всички вие да знаете, че сурово ще си изпати следващият, който ми заповяда да седна или да легна, или да се тъпча с храна.

Надвисна тягостна тишина, докато тримата я гледаха, сякаш е самоделна бомба с детонатор със съмнителна надеждност.

— Аз съм силна и здрава. — Мейвис пое дълбоко дъх. — И не искам само да стоя у дома върху надебелелия си задник, докато Танди изчезна някъде безследно. — Тя посочи Ив с пръст. — Мислиш си, че не забелязах колко си уморена, защото не си спала достатъчно тази

нощ? Мислиш си също, че не те уважавам достатъчно, така ли е? Ако беше на мое място, нямаше да ти е толкова безразлично.

— Не мога да съм на твоето място, понеже нямам дебел задник, върху който да седна. Да, ти ме познаваш и ако наистина искаш да ми помогнеш с нещо, просто седни някъде, млъкни и ме остави да работя. Кучка.

За втори път настана напрегната тишина. Чувахе се само скърцането на дъските по пода под краката на Мейвис. После тя рязко вирна брадичка:

— Каква ужасна кучка си ти! — Чак тогава седна на стола и всички в стаята въздъхнаха с облекчение. — Съжалявам. Хиляди извинения и прочее. Но не ме карайте да се връщам у дома. Моля ви. — Уморено отпусна ръце. — Моля ви, дайте ми да върша нещо.

— Ами можеш да съставиш графика на събитията за моя рапорт. Можеш също и кафе да направиш.

— Добре. Добре.

— Аз мога да се заема с кафето — обади се Леонардо и я погледна. — И аз искам да свърша нещо полезно.

Мейвис хвана ръката му и я притисна към бузата си.

— Може би ще се съгласиш да ми приготвиш едно от твоите специални фрапета. — Той се наведе да я целуне и тя обгърна лицето му с длани. — Ти си най-хубавото, което имам, именно затова толкова съжалявам.

— Ето че сега всички ние ще се запрегръщаме и зацелуваме — започна да мърмори Ив.

— Още не съм те целунала. Нито теб — добави Мейвис и се усмихна съблазнително на Рурк.

В отговор той се наведе към нея и леко допря устни до нейните.

— Може би всички заедно ще успеем да свършим нещо наистина полезно — обобщи Ив. — Рурк, ще те оставя да се занимаваш с Макнаб веднага щом пристигне. Леонардо, направи черно кафе. И гледай да е по-силно. — Ив стана от стола си, когато двамата мъже поеха в противоположни посоки, след което се доближи до помощния компютър, където бе решила да настани Мейвис.

— Благодарна съм ти, че ме нарече кучка. Имах нужда от това.

— Винаги съм на твое разположение.

— Далас, ще ми кажеш ли най-сетне какво успя да узнаеш досега?

Докато ѝ помагаше да се настани удобно пред компютъра, Ив накратко ѝ преразказа какво бе открила до днес.

— Толкова много вече си открила, а аз не знаех нищо. С Танди винаги си споделяхме всичко, и за днешния, и за утрешния ден. Но тя не обичаше да говори много за миналото си. Мислиш ли, че... може би допускаш, че се е събрала отново с бащата на бъдещото ѝ бебе? И може би сега са някъде заедно и си прекарват много добре.

— Отново ще опитам да се свържа с него. Рано или късно, ще го открием.

— Далас?

Тя отпусна ръка върху рамото ѝ.

— Не рови нищо наоколо, докато си върша работата. Занимавай се само с графика на събитията.

— Изцяло ще му се посветя.

Ив се върна при бюрото си, за да види дали най-после ще успее да се свърже с Арън Апълби. Но докато въвеждаше кода за защитената телефонна линия, с крайчеца на окото си продължаваше да наглежда какво върши Мейвис.

Този път наистина успя да го намери.

— На телефона Апълби.

— Обажда се лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Доста е трудно да се свърже човек с вас, господин Апълби.

— Имах ангажимент в Глазгоу. Току-що се връщам. — Той разтри с ръка лицето си, по което бе набола няколкодневна светлокестенява брада. — Коя казахте, че сте?

— Лейтенант Далас. От полицията в Ню Йорк.

— Е, добро утро тогава. Обаждането ви ме смути. Какво мога да направя за вас?

— Можете да ми кажете кога за последен път сте разговаряли с Танди Уилоби.

— Танди? — Лицето му мигом се промени. Ив бе готов да се закълне, че по него се изписа някаква смътна надежда. — Виждали сте я? Къде е? Нима е отишла чак в Ню Йорк? Никога нямаше да го повярвам... Нали очаква бебе! Добре ли е? И тя, и бебето? О, господи, мога да взема совалката и само след няколко часа ще съм там.

— Господин Апълби, вие ли сте бащата на детето, с което е бременна госпожица Уилоби?

— Да, да! Разбира се. Бременна? Още е бременна, така ли казахте? — В очите му отново заискри надежда. Гласът му се разтрепери: — Значи не съм закъснял!

— Твърдите, че досега не сте знаели, че тя е живяла в Ню Йорк?

— Не. Тя... ние... Уф, много е сложно. За какво намекувате с това „живяла“?

— Госпожица Уилоби е изчезнала от четвъртък вечерта.

— Изчезнала? Не разбирам какво искате да кажете с всичко това. Почакайте, почакайте само за минутка. — Тя видя как той се размърда, после се отпусна в стола, как се опита да се окопити. — Как разбрахте, че е изчезнала точно в четвъртък?

— Напуснала е работа в шест в четвъртък вечерта. Не се върнала в квартирата си. И оттогава на никого не се е обаждала. Нито на хазяите си, нито на работодателя си, нито на приятелките си. Аз разследвам случая.

— Тя е бременна. При това остава много малко до датата на раждането. Проверихте ли в родилните центрове? О, да, разбира се, че сте проверили — сам си отговори той, преди Ив да успее да вземе думата. — Е, добре, нека първо се опитам да запазя спокойствие. Да не губя присъствие на духа. — Но въпреки съветите, които си даде, притисна ръка към тила си, сякаш искаше да задържи главата си на мястото ѝ. — Може би се е върнала тук. Върнала се е у дома, а аз не съм бил вкъщи.

— Не е регистрирана за който и да било от презокеанските полети между Ню Йорк и Лондон. Господин Апълби какви бяха отношенията ви с госпожица Уилоби, когато тя напусна Лондон?

— Обтегнати, дори може да се каже, че бяхме пред пълен разрыв. Глупаво, безкрайно глупаво. Тогава бях толкова лекомислен. Просто изпаднах в паника или бог знае какво. Не бяхме планирали... то просто се случи. Бременността, имам предвид. И аз се раздразних. Вдигнах ѝ скандал, че това не може да е истина. Предложих ѝ да направи аборт и тя още повече се вбеси. Разбира се, че ще се вбеси. — Той притисна пръсти към очите си. — Господи! Господи! Какъв идиот съм аз. Скарахме се и тя ми заяви, че на всяка цена ще роди бебето,

след което ще го даде за осиновяване. Мисля дори, че отиде в някаква агенция. Тогава почти не ми говореше, а аз се опивах от правотата си.

— Коя агенция?

— Не знам. Ние почти не разговаряхме, само си подхвърляхме язвителни забележки. Но после тя промени решението си. Поне ми остави съобщение, че е решила друго и че ще напусне града. Напусна и работата си, и квартирата си. Опитах се да я открия, но изобщо не ми хрумна да я търся в Щатите. Вероятно не е взела совалката оттук, а от Париж. Сигурно е било така, след като толкова се молих на колежките й да ми кажат къде е заминала.

— Нека засега да не се отклоняваме. Къде бяхте миналият четвъртък?

— Тук си бях, в кабинета си, през целия четвъртък чак до осем вечерта. Но същата вечер заминах за Глазгоу, направо от офиса, без да се отбивам у дома. Ще ви дам името и телефонния номер на моя главен редактор, както и името на хотела в Глазгоу, където отседнах, така че ще можете да проверите. Въобще всичко, което ви е необходимо. Мога и да се обадя оттук на някого — на нейни приятелки, колежки, на гинеколога, когото тя започна да посещава, когато откри, че е бременна. Може би все някои ще знае нещо... възможно е да се е свързала с някого.

— А защо не ми дадете този списък с телефонни номера?

— Да, това ще е от полза. По-добре ще е вие да се заемете, вместо аматьор като мен, който може само да обърка цялата работа. Ще пристигна в Ню Йорк. Още следобед ще бъда при вас. За улеснение ще ви дам номера на мобилния си телефон...

Докато записваше всичките тези данни, докато направи копие в диска и ги разпечата, Ив успя да пресуши чаша с кафе.

— Ние ще се заемем с тези телефони — обади се Леонардо. — Мейвис и аз можем отново да се свържем с родилните центрове и болниците, за да проверим дали Танди не е постъпила някъде тази сутрин.

— Обади се първо на акушерката — нареди му Ив. — Нека тя се погрижи за това. Те се оправят по-бързо със здравните заведения от мен и теб. Мейвис, Танди някога споменавала ли ти е, че е мислила да даде бебето за осиновяване?

— Да, да, наистина. — Мейвис остана като вцепенена пред втория компютър, с ръце, кръстосани върху издутия ѝ корем. — Ей сега си спомних, веднъж ми каза, че отишла в някаква агенция, за да предприеме първите стъпки по процедурата за осиновяване. Но после променила решението си. — Щом видя напрегнатото изражение на Ив, тя поклати глава. — Мислиш, че се е върнала към първоначалното си решение и пак се е свързала с тази агенция. Не, не го е направила. Не вярвам да се откаже от детето си. Тя бе решила, Далас, да създаде свое семейство.

— Но все пак си струва да надзърнем там. Помниш ли името на агенцията?

— Мисля, че ми спомена някакво име. — Мейвис притисна пръсти към слепоочията си, сякаш се опитваше да изстиска името от главата си. — Господи, не мога да се сетя. Помня само, че беше през една от онези вечери, когато седяхме с часове около масата и си бърбяхме за какво ли не.

— Непременно ми кажи, ако случайно си спомниш. — Ив се обърна към вратата, когато на прага се появи Пийбоди и Макнаб. — Макнаб, иди при Рурк в съседния кабинет. Чака те да му помагаш в разследването на финансовите данни по случая Копърфийлд-Байсън. Пийбоди, вече разполагам със списък на лица и телефони в Лондон, които може би са свързани с Танди Уилоби. Захващай се с тях. Мейвис, ти и Леонардо трябва да се заемете с издирването на агенциите по осиновяване на извънбрачни деца в Лондон. Проверете ги всичките и вижте дали някое от имената ще се стори познато на Мейвис. Ако пък на Пийбоди в това време ѝ потрябва отделен компютър, има един свободен в другата стая.

— Веднага започваме — отвърна Мейвис и с усилие се надигна от стола. — Ще се чувствам по-добре, ако се занимавам с нещо. Само така ще ми олекне на душата.

Пийбоди изчака, докато Леонардо помагаше на балоноподобната си любима.

— Какво ново откри по случая с Танди Уилоби?

— Погледни това криминално досие, което току-що ми изпратиха по интернет от Италия. Прилича на престъпление. Отвлечена жена, бременна в тридесет и шеста седмица. Никаква следа нито от нея, нито от бебето ѝ. Италианският следовател разполага с

имената на нейни познати от Флоренция, където е живяла, преди да се премести в Рим. Трябва да се проверят.

— Но аз не говоря италиански. Знам само думи като маникоти и лингуини^[1].

— Нито пък аз. Затова импровизирай. Опитай някаква различна тактика, виж дали някой там знае жертвата да е опитвала други варианти, като аборт или осиновяване.

Ив се зае да проверява базата данни на международния център за криминални престъпления. Искаше да огледа по-старателно всеки случай, за който подозираше, че може да има нещо общо с изчезването на Танди Уилоби. Не бе изключено, повтаряше си тя, един или дори няколко от тези неразрешени случаи да са свързани с прибързано, дори небрежно отвлечане, което накрая да е завършило със смъртта на жертвата. Евентуално с цел прикриване на грешки, допуснати от извършителя при изнасилване, нападение или кражба. И трупът на жената да е бил захвърлен в някоя крайпътна канавка.

Започна да проучва грижливо всички описани подробности по тези случаи, включително и докладите от аутопсиите. Когато попадна на данните за двадесет и една годишна жена от Мидълсекс, Ив внезапно присви очи и цялата се напрегна. Край близката гора открили трупа на жертвата, доста обезобразен. До него намерили и изтръгнатия от утробата ѝ зародиш. Местните полицаи търсели нещо друго сред сметицето там и неочаквано попаднали на местопрестъпление. Обезобразяването било посмъртно. Причина за смъртта: счупване на черепа.

Ив незабавно провери всички налични данни по случая и накрая се свърза със следователя, който бе ръководил разследването. След петнадесет минути се облегна уморено на стола си, намръщена и вперила замислен поглед в таблото с данните за Танди Уилоби.

Има обаче разлики, каза си тя. Жертвата в Мидълсекс е била омъжена, макар и само няколко седмици преди убийството. Освен това е имала семейство в Мидълсекс, където е прекарала по-голямата част от живота си.

С изключение на краткия период, през който е била в Лондон. Според показанията на свидетелите, нейни близки приятелки, като отишла там, се заела да търси агенция, чрез която да даде бъдещото си бебе за осиновяване. Пийбоди прекоси стаята и Ив вдигна ръка.

— Нали току-що изпи едно кафе? — сърдито ѝ се сопна Дилия.

— Виж тук. Двадесет и една годишна жертва от Англия. Бременна от своя приятел и се колебаела дали да задържи бебето. Семейството ѝ било против, понеже не одобрявали мъжа ѝ, който неколкократно попадал в полицията и нямал стабилна работа. Под натиска на родителите си заминала за Лондон, за да уреди осиновяването на детето. Останала няколко дни в един приют, след което се преместила в някакъв евтин хотел. Престоят ѝ в Лондон продължил общо шест седмици, след което се върнала родния си Мидълсекс. Приятелят ѝ си намерил стабилна работа, любовта победила и двамата се оженили и се заели да кроят планове да запазят бебето.

— Но?

— Но само две седмици преди термина тя изчезнала. Намерили я два дни по-късно на сметището край гората, недалеч от къщата, която тя и младият ѝ съпруг наели под наем. Самото убийство било извършено другаде, но точното място така и не било установено.

— Проверили ли са съпруга ѝ?

— Най-грижливо. Имал непохватно алиби. Причината за смъртта била мозъчна травма, най-вероятно от падане. В доклада от аутопсията се споменава също за следи от връзване на ръцете и краката, както и охлузване на китките малко преди настъпването на смъртта. Тялото е било обезобразено след смъртта. Разпорили корема ѝ и изтръгнали зародиша. Безжизнен.

— Отвратително. — Пийбоди се извърна към вратата, за да провери дали Мейвис не е някъде наблизо. — Но все пак има съществени разлики в сравнение с изчезването на Танди.

— Но има и прилики. Ако допуснем, че похитителите са искали да вземат бебетата, това обяснява защо са посегнали на жертвата от Мидълсекс след смъртта ѝ. Но вече е било прекалено късно, затова са опитали да прикрият следите, като са обезобразили тялото ѝ, а после са изхвърлили трупа ѝ заедно с мъртвия зародиш.

Ив се надигна, за да добави нова снимка и ново име на таблото за Танди.

— И така, с какво разполагаме досега? С три бременни млади жени в добро здраве. Двете не са били омъжени по време на отвличането. Поне две са търсили агенции за осиновяване.

— Да кажем, че са три — поправи я Пийбоди. — Братовчедка на София Белего е потвърдила, че София също е търсила подобна агенция и се е свързала с някакъв консултант.

— Имаш ли името на агенцията?

— Не. Но братовчедката обещала да поразпита и да провери дали жертвата не е споменала името пред някоя от приятелките си.

— Три от три възможни, това вече ми говори много. Нека да се заемем с тази нишка. Първо трябва да потърсим агенциите за осиновяване, които имат офиси в Лондон, във Флоренция и/или в Рим. Имам името на гинеколога на Танди в Лондон. Ще го запиша на таблото. Но първо трябва да проверим дали той не е свързан с някоя от лондонските агенции за осиновяване на незаконородени.

След кратко претърсване на базите данни се изясни, че докторът дежури по три дни седмично в една гинекологична клиника. Същата, веднага отбеляза Ив, която жертвата от Мидълсекс посещавала по време на краткия си престой в Лондон.

„Струва си да поговоря с него“, реши Ив и посвети следващия четвърт час на издирването на доктора.

След като поговори с него, тя добави върху таблото името му, както и името на гинекологичната клиника в Лондон.

— Той потвърди, че е дал на Танди имената на няколко агенции, както и на две-три консултантски кантори. Но не може да потвърди дали тя е посетила някоя от тях, понеже решила да прекрати визитите си при него. Дори си поискала медицинския картон. Той провери в дневник и ми каза на кои дати го е посещавала, след което ми изпрати по интернет списъка на агенциите и консултантските кантори, които обикновено препоръчвал на пациентките.

— Всички са в Европа — обърна ѝ внимание Пийбоди. — Следователно, ако Танди наистина е била отвлечена, това е станало там.

— Е, светът е малък — въздъхна Ив и се обърна, когато Рурк влезе при тях.

— Мисля, че това, което открихме, ще те заинтересува, лейтенант — съобщи той и ѝ подаде един диск.

---

[1] Спагети във вид на тесни ивици. — Б.пр. ↑

16.

Ив отместе таблото за Танди, докато Рурк въвеждаше данните в компютъра ѝ, за да ѝ ги покаже на екрана. На нея, естествено, ѝ се сториха само безкрайни колони от числа, ужасно сложни, подредени в тях.

Но той очевидно бе видял нещо повече в тези числа.

— Ето тези две банкови сметки ми се сториха доста съмнителни — започна Рурк. — Първо, двамата с Макнаб бяхме на едно мнение, че в тях се наблюдават незапълнени позиции, нещо като малки празнини. Но един толкова прецизен и методичен счетоводител като Натали Копърфийлд не би допуснала такива пропуски в нито един от своите файлове.

— Искаш да кажеш, че са подправени?

— Именно. И по този въпрос между нас имаше пълно единодушие.

— Да — кимна Макнаб. — Аз може да не съм някакъв финансов гений, но мога да разбера дали един файл е бил обект на неправомерен достъп. Поне някои от тези незаконни намеси съвпадат с датите, когато Копърфийлд за пръв път е споделила с Байсън, че е открила нещо съмнително. Помниш ли, секретарката ѝ спомена, че е оставала да работи извънредно? Промените в този файл са били направени точно тогава.

— Някой доста внимателно е отстранявал и/или променял счетоводните ѝ записи — продължи Рурк. — Някой, който, според мен поне, е доста добре запознат с тънкостите на счетоводството.

— И какво излиза? Че е било работа на вътрешен човек? Какъв е номерът на файла?

След като Рурк ѝ го съобщи, Ив бързо намери съответстващото му име.

— Хм, излиза, че става дума за старите ни познайници Стубен, Робинс, Кавендиш и Мъл.

— Интересно.

— Ти ми обясни, че това е юридическа кантора — усмихна се Макнаб и погледна Рурк. — Явно е трябвало да ги анализираме много по-внимателно.

— Тук са данните с часовете за платените им консултации. — С помощта на лазерно управлявания писец Рурк освети колоните в копието от файла, което досега бе изследвал. — Има сведения за договори за юридически услуги, както проценти за партньорите им. Обаче балансът по сметката не излиза.

— Но в какво можем да ги обвиним? — попита Ив. — В незаконна дейност, във финансови злоупотреби или в укриване на данъци?

Рурк скептично поклати глава.

— Възможно е да се появят празнини в някоя сметка и тогава всеки счетоводител се стареае да ги запълни. Само че тук числените стойности са изравнени и на пръв поглед няма нищо смуцаващо.

— Наистина е така — съгласи се Ив. — Излиза, че всичко е наред.

— Обаче във втората банкова сметка, с която се заех, не всичко се оказа наред. — Той премести позицията на курсора на екрана към записите, разположени по-долу във файла. — Стойностите от долните редове са идеално подравнени — продължи Рурк. — Такъв счетоводен баланс според мен би издържал на проверките дори и на най-подозрителния ревизор. Или поне при повечето от стандартните проверки. Но ето на какво се натъкнах и което, подозирам, е направило силно впечатление на твоята жертва: има някои приходи и разходи, в които едно опитно око ще открие — разбира се, едва след много внимателно вглеждане — следи от предпазливо нанесени манипулации с цел добавяне на приходи. Привидно няма никакви допълнителни приходи от хонорари. Но ето с тези данни това предположение може да се докаже. — Той отново освети част от екрана с лазерния писец. — Тези хонорари тук се повтарят, но като точно фиксирани проценти от съответните дялове от приходите, само че просто не са съгласувани. Равняват се само на около четиридесет и пет процента от получените хонорари. Докато съответните суми при същите проценти се появяват под записите за контрибуциите, неносещи приходи, което ги превръща в позиции, необлагаеми с данъци. След всички тези толкова детайлни

манипулации въпросните приходи се оказват неподлежащи на деклариране пред данъчните власти.

— Следователно имаме работа с опити за данъчни измами — заяви Ив.

— Вероятно, но това е само едната част от играта. Приходите са разпределени и прикрити в подсметки, към които са заведени и разходи, за да бъдат приспаднати. После приходите минус съответните служебни разходи са върнати в главната сметка. Те са били изплатени, по-точно, изплатена е цялата сума по такъв начин, че — поне доколкото аз мога да преценя, макар че работя на сляпо, без да зная за кой точно клиент се отнася — да може да бъде прокарана през някакъв благотворителен тръст. Клиентът е получавал солиден доход, който може да се засече ето тук. Говоря за стабилен ежегоден доход. Размерът му е променлив в течение на годините, но схемата за преразпределение се запазва непроменена.

— И колко пари са успявали да изперат?

— Между шест и осем милиона годишно, поне за периода от време, данните за който изследвам. Но сигурно се е касае за много повече. Съществуват, разбира се, доста по-опростени начини за укриване на данъци и за пране на пари. Бих добавил дори, че този конкретен клиент е имал доходи, които надали са били съвсем законни. Това е ловко замислена операция — обясни той на Ив. — Много успешно действаща и изключително доходна. Бих казал още, че при внушителния размер на дължимите данъци и на сериозните разходи хората, които са се облагодетелствали от тази хитроумна схема, не са били много малко.

— А Копърфийлд открила ли е всичко това?

— Ако го е търсила. Или ако е имала някакви съмнения и е започнала да рови, за да стигне до отговорите, преди да приключи сметката. След като започнеш да разравяш слой след слой, се разкрива проста схема, понеже всичко е организирано много систематично.

— Аз обаче не бих се справила — скептично поклати глава Ив. — Нищо не разбирам от числа и се чувствам направо безпомощна пред тях. Но нали не ми се налага. Ако операцията е представлявала точно това, което току-що ми описа, защо тогава не са запазили второто копие от счетоводните книги?

— Защото алчността е изключително мощен стимул. Допуснали са сериозни нарушения на данъчните закони не само за приходите, за които говорим, но и за още много други. Но за да ги заловим, трябва да разполагаме с данни за тези приходи, както и за съответните разходи.

Тя кимна разбиращо.

— Кой е кодът на този файл?

— 024–93.

Ив се върна до бюрото си и го въведе в компютъра си.

— Това са „Трите сестри“. Ресторантска верига със заведения в Лондон, Париж, Рим, Ню Йорк и Чикаго.

— Ресторанти? — намръщи се Рурк. — Не, тук нещо не е наред. Това тук въобще не прилича на банкови сметки на ресторанти.

Тя провери още веднъж.

— Само че тук пише точно така.

— Е, може и да са ресторанти, но файловете по нищо не приличат на счетоводните файлове, характерни за ресторантите.

— Рурк, проверих целия списък с клиентите на Натали Копърфийлд, но никъде не открих „Трите сестри“, освен във файла за конкретната банкова сметка.

— Тя просто е подменила файловете.

— А след това и имената им. Както и дисковете. Защо го е вършила? И на кого е прехвърляла данните?

Ив започна да преглежда целия файл с клиентите.

— Ето я. Мадлин Бълок. Кучка! Това тук са счетоводните файлове на фондация „Бълок“. Само че тя не е била клиент на Копърфийлд.

— Обаче Кавендиш ѝ е бил клиент — припомни ѝ Рурк. — А именно неговата фирма е представлявала фондация „Бълок“.

— И така, какво се получава? — замислено процеди Ив.

— Копърфийлд е проникнала във файловете на фондацията. Само че ги е замаскирала чрез файловете на друга банкова сметка. Никой не би се досетил да надникне в тях, освен ако не е искал да е напълно наясно с какво се е занимавала. По-точно с какво юридическата кантора, представляваща интересите на фондация „Бълок“, е предизвикала интереса ѝ. Да, да! Ето че на сцената трябва да се появи Краус, Робърт Краус. Нали той оглавява операциите по всички тези банкови сметки. Същият, който според твърденията му

през нощта на убийствата на Натали Копърфийлд и Бък Байсън е забавлявал Мадлин Бълок и сина ѝ. Ако ти е нужно алиби, защо да не използваш клиента си, чиито счетоводни книги подправяш от толкова много време? — Тя започна нервно да кръстосва около бюрото. — Изглежда Копърфийлд е забелязала нещо нередно в банковите сметки на юридическата кантора „Стубен, Робинс, Кавендиш и Мъл“, след като не е успяла да изравни баланса по една или няколко от тях. Нещо, което е било свързано с фондация „Бълок“. Да не забравяме, че както фондацията, така и юридическата кантора са били клиенти на счетоводната им фирма. Тогава защо да не отиде да докладва какво е открила на един от големите си шефове, някой от тройката на върха? При това не само за банковите сметки на юридическата кантора, но и за тези на фондация „Бълок“. И така, тя влиза в кабинета на Краус, споделя с него загрижеността си, започва да задава доста неудобни въпроси. Може би той просто я е отрязал, че това не е нейна грижа. Или пък ѝ е обещал лично да се заеме с проблема. Но любопитството ѝ е останало незадоволено, а пък и тя е била прочута с прецизността при спазването на професионалните си задължения. И така, Натали решава сама да се поразрови по-надълбоко. И тогава е видяла това, което си видял ти — обърна се тя към Рурк.

— И си е направила копие от съмнителните сметки — кимна той. — Но не е била сигурна дали да съобщи за това на Краус, след като не е могла да си отговори на елементарния въпрос защо това, което е шокирало нея, не му е направило впечатление. И с кого тогава е можела да сподели?

— Само с годеника си, естествено. Но след като вече е повдигнала първите си въпроси, Краус е бил нащрек. Дори може да е изпаднал в паника. И така се е стигнало до заплахите и до предлагането на подкупа.

— А накрая той е организиран двойното убийство, като е използвал за алибито си точно двамата, които са били най-заинтересувани от потушването на цялата афера. Двама души, които са лицето на една от най-престижните, най-филантропичните благотворителни фондации в целия свят.

— А са се оказали помагачи на убиеца, на двойния убиец. Мисля, че няма да е зле да си поговорим с Боб Краус. Пийбоди, идваш с мен.

— О, Далас, винаги и навсякъде с радост ще те придружавам, но мисля, че в този случай трябва сама да поемеш разпита на нашия фалшификатор на банкови сметки. В подобен разговор аз няма да съм ти от голяма полза.

Ив недоволно присви устни и се вгледа изпитателно в Рурк.

— Тя има право. А ти ще дойдеш ли?

— Да. Обещава да бъде доста забавно.

— Радвам се, че няма да се занимавам само с колони с числа — призна Пийбоди. — С Макнаб можем да продължим работата по случая на Танди Уилоби, докато ти разговаряш с Краус.

— Добре. Тогава ти оставаш тук, за да надзираваш Мейвис. Хайде, да тръгваме — подкани тя Рурк.

Не намериха Краус в дома му. Съпругата му трябваше да прекъсне неделната си партия бридж, за да им обясни, че той в момента е на голф на вътрешното игрище в Бруклин. На екрана на видеотелефона жената изглеждаше с приятна външност, добре поддържана, издокарана за традиционното си занимание в яркосин кашмирен тоалет.

— Да не би да е заради онова мило момиче и нейния красив млад приятел? Толкова е ужасяващо! Помня само, че си побъбрехме с нея много приятно на годишнината на компанията миналия декември. Надяваме се, че ще откриете кой негодник е виновен за всичко това.

— Ще го открия. Междувременно разбрах, че през онази нощ сте забавлявали гостите си.

— О, да. Гостуваха ни Мадлин и Уин. Първо вечеряхме, а после малко поиграхме на карти. И през цялото това време...

— До късно ли играхте?

— Ами горе-долу докъм полунощ, поне доколкото си спомням. Но по едно време така ми се доспа... всъщност може нещо да ме е приспало, защото се чувствах много изморена. Но след като се наспах, отново бях в добра форма. И на следващата сутрин, на закуска, си прекарахме много приятно с мъжа ми.

— Дал е на жена си нещо, за да я приспи — започна Ив на глас да гради хипотезата си, докато бързаха към Бруклин. — Така е разполагал с достатъчно време да отиде до Копърфийлд и „да се погрижи“ за нея. После е прескочил до апартамента на Байсън, справил се е и с него, след което се е прибрал у дома. С един замах е

уредил всичките си проблеми, а накрая е бил възнаграден със закуска в приятна семейна обстановка.

— Какво ли е сторил с компютрите и дисковете на жертвите? — учуди се Рурк.

— Да, още не знаем това. Навярно ги е скрил в дома си. Нищо чудно да има домашен кабинет, в който жена му никога да не е стъпвала. Или пък е наел под наем някоя гарсонiera, където е можел да ги прибере, преди да ги унищожи. В цялата тази добре подредена картина обаче има една засечка.

— И каква е тя?

— Робърт Краус никога не е имал шофьорска книжка, нито е притежавал автомобил. А който е извършил убийствата, трябва да е разполагал с транспорт. Следователно е действал със съучастник.

— Бълок или Чейс?

— Може би. Звучи правдоподобно. Или някой друг от фирмата. Кавендиш например или секретарката му, неговият ангел-пазител. Един или няколко души от счетоводната фирма също трябва да са били наясно какво се върши там. Както един или няколко души от фондацията. И от юридическата кантора. Спомена, че всичко ти изглежда като добре замислена операция. Склонна съм да се доверя на твоя усет. Но откъде са дошли парите? Фондовете, през които са се изпирали, където са били укривани и манипулирани? Какъв може да е източникът?

— В списъците фигурират частни фондации, всевъзможни дарителски организации, благотворителни тръстове, частни дарения. Не бих могъл да се разровя по-надълбоко, без да разполагам с конкретните имена на личностите и компаниите.

— Както и всичките тези хонорари и проценти. Като че ли са връщали топката на някого, когато тайно са заделяли пари за счетоводителите и адвокатите. Трябва да проследим всичко това, все ще ни доведе донякъде.

Вътрешното игрище за голф в Бруклин се оказа трудно достъпно за външни лица. Но зад оградата всичко бе чудесно подредено — и тревните площи, и паркингът, въобще бяха осигурени пълни удобства любителите на спорта да играят, да упражняват удара си или да се

оттеглят на чашка с приятели. Срещу допълнително заплащане комплексът предлагаше елегантно обзаведени изолирани зали за наблюдаване на спортни прояви по екраните на стените, душ-кабини, компаньонки, официално наричани масажистки или съответно масажисти.

Откриха Робърт Краус край девета дупка в компанията на още четирима играчи.

— Искаме да ни отделите няколко минути — съобщи му Ив.

— Сега ли? — Той сбърчи вежди под шапката си за голф от туид. — Но в момента съм точно на средата на серията пък и съм поканил важни мои клиенти.

— По-късно ще си довършите играта. Или ако предпочитате, мога да ви придружавам от дупка на дупка, докато разговаряме — любезно му предложи Ив. — Искам да кажа, докато обсъждаме пред вашите клиенти някои счетоводни несъответствия в банкови сметки на фондация „Бълок“.

— Несъответствия? Та това е смешно. — Но все пак хвърли бегъл кос поглед към жената и двамата мъже, които го придружаваха. — Изчакайте ме за малко, моля. — Отиде при тях и разпери ръце в знак на извинение. По лицето му обаче бе изписано искрено раздражение, когато се върна при Ив. — За какво по-точно става дума?

— Става дума за многомилionen мотив за убийство. Натали Копърфийлд е дошла при вас с някои съвсем обосновани въпроси относно банкови сметки на „Стубен, Робинс, Кавендиш и Мъл“.

— Стубен? Копърфийлд въобще не е идвала за тези сметки. Да не би да ме питате дали е обсъждала с мен нещо, свързано с него? В такъв случай отговорът ми е не.

— Въпросните банкови сметки са на името на фондация „Бълок“, която е ваш клиент. Както и вашето алиби за времето, когато са били извършени двете убийства.

Той се изчерви и притеснено се огледа наоколо.

— Имате ли нещо против да говорите малко по-тихо?

Ив само вдигна рамене и прибра ръце в джобовете на палтото си.

— Ако имате някакъв проблем, че някой може да чуе разговора ни, можем да го продължим в централата.

Видимо объркан, той прикани Ив и Рурк да го последват настрани.

— Може би ще е най-добре да се отбием в клуба. — Краус пое направо през тревата покрай девета дупка към вътрешния двор на близката сграда, огрян от мощни лампи, имитиращи слънчева светлина. Прокара клубната си карта през процепа, вратата се отвори автоматично и той ги покани да се настанят на столовете край една маса, скрита под широк чадър.

— Не зная какво си въобразявате, че ще постигнете с този разпит — започна той.

— Ще разкрием механизмите за пране на пари чрез благотворителни тръстове — започна на свой ред Рурк. — Свързано е с плащания по тези фондове, декларирани като необлагаеми с данъци и разпределени в множество подсметки, от които впоследствие в същите тези фондове са били връщани обратно солидни суми за преразпределяне. Цялата кръгова схема е замислена умно и така са били изпирани ежегодно значителни доходи.

— Фондация „Бълок“ не подлежи на съмнение, тъй като е наш отдавнашен клиент. Невъзможно е описаното от вас да се случи.

— Само че Натали Копърфийлд наистина е имала достъп до банковите сметки на фондация „Бълок“.

— Не мога да проумея какво искате от мен. Очевидно нямате представа как движим нашия бизнес. Натали не бе упълномощена да борави с тези данни.

— Но вие сте били упълномощен, нали? Това са били ваши сметки. Този, който я е убил, е взел домашния ѝ компютър заедно с всичките ѝ дискове. Но не сте могли да изтриете всички данни или със сигурност поне не и файловете, които тя е замаскирала като отделни сметки, водещи се на имената на други, напълно безобидни клиенти. Тя просто е разменила имената на файловете. Така че данните за фондация „Бълок“ са налице.

— Че защо ѝ е потрябвало да върши всичко това? Толкова усложнено?

Ив се наведе напред.

— Ще ви обвиним в пране на пари и данъчни измами. Така че сега трябва да си поприказваме надълго и нашироко, ако искате да

помогнете за разкриването на двете убийства, особено на първото от тях.

— Никого не съм убивал. Боже мой, да не сте си загубили ума?
— Ръката му леко потрепери, докато смъкваше шапката си. — И никакви сметки не съм подправял. Това е крайно нелепо подозрение.

— Съпругата ви твърди, че в нощта на убийствата сте играли карти до малко след полунощ. Точно тогава тя се почувствала много изморена. Легнала да спи, с което ви е предоставила достатъчно време да отидете до апартамента на Натали Копърфийлд. Да разбийете вратата, да я нападнете и завържете, да я измъчвате, да я убиете и накрая да задигнете компютъра ѝ.

Той вече не беше преbledнял. Беше посивял.

— Не.

— А след това сте отишли до жилището на Бък Байсън, борили сте се с него, зашеметили сте го, вързали сте го и сте го разпитали, преди да убиете и него и също да вземете домашния му компютър. Успяхте ли вече да се отървете от двата компютъра?

— Никога никого не съм наранил през целия си живот. Въобще не съм напускал дома си през онази нощ. Боже мой, боже мой, какво всъщност става тук?

— Или сте оставили на Бълок или Чейс да свършат вместо вас мръсната работа?

— Това е абсурд. Разбира се, че не.

— Ще се сдобия с прокурорска заповед за конфискуване на файловете ви, господин Краус. Щом сте сторили това с една банкова сметка, какво е пречело да го направите и с други?

— Можете да вземете прокурорска заповед за каквото си щете. Но нищо няма да откриете, защото нищо незаконно не съм извършил. Грешите, ужасно грешите по отношение на фондация „Бълок“. Натали трябва да е сбъркала, защото с тях не може да се допускат неточности. Рендъл...

Ив настръхна.

— Какво общо има Рендъл Слоън с всичко това?

Краус потри лице с изпотените си ръце, след което даде знак на келнера, който отначало беше отпратил:

— Скоч, веднага. Двоен. Господи, господи, какъв ден!

— Какво общо има между Рендъл Слоън и банковите сметки на Бълок?

— Това са негови сметки. Официално се водят на мое име, но всъщност са негови. Само той се занимава с тях.

— Бихте ли ми обяснили цялата тази бъркотия?

— Той ги доведе като клиенти във фирмата. Беше преди доста години. Тъкмо бях станал младши съдружник. Но баща му не му позволяваше самостоятелно да води банкови сметки. Имаше известни съмнения относно почтеността му заради неговите... хм, професионални умения и най-вече етични ценности. Повече го биваше да се оправя с връзките с обществеността. Но искаше да води тези сметки, а пък аз бях още новак тогава. Та дойде при мен и ме помоли... Макар че не беше всъщност молба. — Краус пое чашата, която келнерът му донесе, и набързо я пресуши. — Бях подложен на ужасен натиск и ако трябва да бъда докрай честен, си мислех, че няма нищо лошо в това да му отстъпя сметките. Затова се съгласих да се водят и занапред на мое име, а той всъщност да върти бизнеса. Проверях само най-долния ред, разбира се, на всяко тримесечие. И ако имаше проблеми или ако възникваха въпроси, взимах мерки. Но клиентът беше много доволен.

— Мога да се обзаложа, че наистина е било така — кимна Ив.

— Само че тя не е идвала при мен. Мога да ви се закълна, Натали не е идвала при мен във връзка с каквито и да било проблеми или въпроси.

— Кой друг знае, че Рендъл Слоън обработва банковите сметки на фондация „Бълок“?

— Не вярвам някой друг да знае. Той ми каза, че за него това било въпрос на чест, на гордост, ако щете, а пък аз му повярвах. Но той никога не би наранил Натали. Та за него тя бе като родна дъщеря. Трябва да е станала някаква ужасна грешка.

— Обичайно ли е Мадлин Бълок да отсяда в дома ви, когато са в Ню Йорк със сина й?

— Не. Но в един разговор с жена ми Мадлин споменала, че много харесва нашия дом, защото у нас се чувствала желана, а освен това било много спокойно. Едно води до друго и така те се съгласиха да останат с нас. Искам да видя тези банкови сметки. Нали съм

упълномощен да ги следя. Сигурен съм, че се касае за някакво страхотно недоразумение.

— Разкажете ми за начина на живот на Рендъл Слоън.

— Моля ви, не искайте от мен да говоря зад гърба му. Колеги сме. Дори приятели. И в края на краищата, той е синът на шефа на нашата фирма.

Ив не отвърна нищо, само го изчакваше да се поуспокои.

Краус допи остатъка от уискито и махна за още едно.

— Той се увлича по хазарта. Това е голямата му слабост. Или по-скоро беше. При това в много опасни размери. Носеха се слухове, че преди, доста отдавна, било е преди да постъпя във фирмата, задигнал доста пари от един-двама клиенти и се наложило баща му да възстанови заграбеното. Но го изпратили в специализирано заведение, където го подложили на оздравителна програма за лечение от пристрастяването към хазарта. Баща му... Джейкъб, е корав мъж и за него няма нищо по-важно от почтеността. Ала синът му омърси всичко. Така че Рендъл никога няма да стане партньор. Той се е примирил с това. Предпочита да си кротува, като се занимава единствено с това, което му възлагат. Предимно административна работа и незначителни счетоводни задачи.

— Но ви е притиснал да му отстъпите воденето на тези сметки, скришом, под масата, макар да се касае за много пари.

— Защото той доведе Мадлин Бълок като наш клиент.

— Да, това е доста интересно, не сте ли съгласен с мен?

— Ти му повярва, нали? — попита я Рурк, когато оставиха Краус да седи до масата под чадъра, пазещ от псевдослънчевата светлина, хванал се с две ръце за главата.

— Да. А ти?

— И аз. Бил е аутсайдер, на последното стъпало в йерархията във фирмата, затова е склонил да направи услуга на сина на големия шеф. Дори се е почувствал поласкан, че някой му е обърнал внимание. Макар че би било по-умно, ако Рендъл Слоън и двамата Бълок не бяха избрали взаимно да подсигурият алибито си.

— Когато попаднеш на някой лековерен човечец, защо да не го използваш за целите си? Сега ти ще шофираш — каза му тя и му

съобщи адреса на Рендъл Слоън. — Както се очертава, отново ще трябва да телефонирам в Лондон.

Ив се свърза с дома на Мадлин Бълок в Лондон, но попадна на местния клонинг на Съмърсет. Е, на екрана на видеотелефона ѝ лондонският иконом не изглеждаше с чак толкова костеливо и съсухрено лице, но за сметка на това бе не по-малко вкиснат.

— Госпожа Бълок е на пътешествие.

— Къде?

— Не мога да отговоря.

— Ако от Скотланд Ярд почукат на вратата ви през следващия половин час, какво ще ми отговорите тогава?

Той само изсумтя недоволно.

— Не бих могъл да предоставям подобни сведения.

— Добре. Да кажем, че в къщата пламне пожар. Как бихте се свързали с госпожа Бълок, за да ѝ съобщите лошата вест?

— На личния ѝ телефон, на преносимия ѝ видеотелефон.

— А защо не ми дадете номера му?

— Лейтенант, не съм задължен да предоставям на чуждестранни власти сведения за частния живот на госпожа Бълок.

— Добре, така да бъде. Обаче дори и ние, туземците от бившите американски колонии, имаме свои начини да се сдобиваме с нужната ни информация. — Тя прекъсна връзката. — Дали не ги учат на всичко това в някакво специално училище? — сърдито подметна тя. — Например в някакъв университет за коравосърдечни задници? И дали Съмърсет не го е завършил *cum laude*^[1]?

— Несъмнено е бил първенецът на класа. Искаш ли да поемеш волана, докато търся номера, който ти е нужен?

— Понякога се чудя как преди да те срещна съм могла да се справям с подобни заплетени ситуации. — Тя се зае с търсенето, но не след дълго се отказа. — Знаеш ли какво? Хрумна ми по-добра идея. — И тя позвъни на Фийни в дома му.

Фийни изплува на екрана по развличена фланелка с избледняло изображение на „Ню Йорк Либъртийс Арена Бол“^[2] на гърдите, нахлупил бейзболна шапка, едва прикриваща буйната му коса.

— Да не би да устройваш бал с маски, на който не съм поканена?

— Трябват ми още само два часа, за да довърша играта.

— Изглеждаш смешен.

Лицето му се стегна.

— Ако толкова искаш да знаеш, тази фланелка ми я подари моят внук. Да не би да си решила да ми се обадиш в неделя с единственото намерение да критикуваш облеклото ми?

— Необходима ми е една бърза справка. Търся номера на един частен мобилен видеотелефон и местонахождението на притежателя му в момента.

— Трябват ми още само два часа — повтори той, — за да довърша играта.

— Имаме работа с убийство, което трябва да се разследва по двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Трябва да побързаме. Засега обаче ми трябва само един телефонен номер и зоната, в която се намира притежателят му. Някъде в проклетата Англия. По-скоро притежателката му — Мадлин Бълок. Може да е регистриран на нейно име, но може и да е на името на фондация „Бълок“. Постоянният ѝ адрес е в Лондон.

— Добре, добре, добре — съгласи се той и прекъсна.

— Можех и аз да свърша това — упрекна я Рурк.

— Ти сега имаш друга задача — да шофираш. — Ив набра номера на Пийбоди. — Трябва да се разследва Рендъл Слоън, но от друг ъгъл. Говоря за финансовото му състояние, за имотите му и всякаква друга собственост. Той е запален комарджия, така че го имай предвид.

— Попаднала си на някаква следа?

— Да. И съм поела по тази диря. Какво става с Мейвис?

— Тя се умори и преди около половин час легна да си почине.

— Добре. Ако успея да открия Рендъл Слоън, ще го докарам в централата за разпит. И тогава ще ти се обадя от там.

— Далас, вече разполагам със списъка на агенциите и консултантските фирми за осиновяване от цяла Англия. Всички имат седалища в Европа.

Ив трябваше да превключи към случая на Танди в движение.

— Предай данните на следователите, оглавяващи разследванията в Рим и Мидълсекс. Междувременно маркирай тези, които имат по няколко филиала в Европа. И препрати списъка до моя палмтоп.

— Добре тогава. Желая ти успех.

Ив разтърка очи, примигна и едва тогава ги отвори.

— Защо да не подремнеш малко, преди да нахълтаме в дома на Слоън?

Но тя само поклати глава. Сега най-много ѝ се искаше да бе взела със себе си термос с кафе.

— Няма как да узнаем дали е още жива. Ако те искат само бебето ѝ, ще я държат скрита някъде и ще чакат да роди. За тях тя е само съд, в който е скрито това, което им е нужно. — Ив се извърна към Рурк. — Но когато им го предостави, вече няма да им е необходима.

— Не можеш да сториш повече от това, което правиш, Ив.

— Може би не, но това още не означава, че е достатъчно. Ако тя е още жива, сигурно вече не е на себе си от страх. И то не само заради самата себе си, а и заради бебето. Когато носиш в себе си... нещо, което впоследствие ще се превърне в малко живо същество, предполагам, че става център на целия ти живот. Поне на мен ми се струва така. Ти си го създал, ти го пазиш, бдиш над него, носиш го в себе си... и така нататък. И въпреки всички неудобства, затруднения, болки, кръвоизливи и страхове, за теб то е жизненоважно. За бременната жена няма нищо по-важно от неговото здраве, от неговата безопасност или казано накратко, то е най-важното създание на този свят. Откривам това себеотдаване у Мейвис, по начина, по който гледа, ходи и се държи. По начина, по който го пази да не пострада. Не знам дали и аз го притежавам.

— Скъпа, сигурно се шегуваш. Ив, та ти си способна да се раздадеш цялата на напълно непознати хора.

— Такава ми е работата.

— Не, ти си такава. По рождение.

— Знаеш колко съм скептична към всичко, свързано с деца, родители и цялата тази суматоха, която непрекъснато се вдига около тях.

Рурк задържа волана с една ръка, а с другата пое нейната, за да я притисне до устните си.

— Знаем, че във всеки от нас има тъмни страни, че може би се нуждаем от малко повече светлина, за да изясним всичко, преди да можем да кажем, че сме готови да пристъпим към увеличаване на семейството ни.

— Добре, чудесно. Повече светлина. Аз съм „за“.

— Тогава мисля, че бихме могли да имаме пет или шест.

— Пет или шест какво? Какво? Шест деца? — Имаше чувството, че за миг сърцето ѝ спря. Ушите ѝ забучаха тъй силно, че едва чу смеха му. — Никак не е смешно.

— Разбира се, че е смешно, особено от моята гледна точка. Да можеше сега да се видиш как изглеждаш.

— Кой знае, може в един прекрасен ден медицината толкова да напредне, че да открие начин да имплантира ембрион в мъжа, за да се развива там като в инкубатор, докато този мъж надебелее до такава степен, че едва-едва ще пристъпва и няма да може да погълне нито хапка, без да му се доповръща. Тогава ще видим дали ще е много забавно.

— Едно от нещата, заради които толкова те обичам, е твоето страхотно въображение.

— Тогава не забравяй, че ще впиша името ти на челното място в списъка с кандидатите за имплантиране на зародиши. Защо хората не си стоят в неделя по домовете? — учудено и огорчено възкликна тя, когато автомобилът им трябваше да забави ход заради поредното задръстване. — Какво лошо има да си останеш у дома? Интересно, с какво транспортно средство се придвижват Мадлин Бълок и синът ѝ, когато пристигнат в Ню Йорк.

— Другото, което обичам у теб, е, че съзнанието ти може да работи едновременно по няколко съвсем различни направления. Несъмнено ползват частно превозно средство, като се има предвид дълбочината на портфейлите им.

— Искаш да кажеш, че пътуват със совалката на фондацията си?

— А къде са били, когато за пръв път провери алибито на Робърт Краус?

— Не знам. Възложих тази проверка на Пийбоди. Тя трябваше да позвъни във фондация „Бълок“ и да събере тези сведения. Тогава обаче не успяла да се свърже с тях. Но сега, ако се налага, мога да проследя маршрутите на тази совалка. Наистина може да се стигне до нарушаване на някои международни закони и споразумения, а аз мразя да постъпвам така, но вече имам достатъчно основания, за да ги призова на разпит. Мисля също, че британското правителство ще се заинтересува много от техните банкови сметки.

— Ще бъде истински хит за сезона — съгласи се Рурк. — Но ако са по-умни, каквито би трябвало да бъдат всички юридически

представители, ще се отърват от Рендъл Слоън и от фирмата.

— Може обаче да се забъркам в някакви неприятности, ако юридическите им представители също се окажат замесени в тази афера. Тогава ще се наложи да действам чрез глобалната полицейска служба. Но всичко това ще се осъществи след разговора ми с Рендъл Слоън.

Оказа се, че Рендъл Слоън живее в неголяма, елегантна стара къща с фасада от кафяв пясъчник. От тротоара Ив забеляза, че третият етаж е превърнат в солариум с помощта на полупрозрачен покрив от бледосиньо стъкло.

— Той има шофьорска книжка — каза Ив. — И държи колата си в частен гараж на четири пресечки от тук. Така че има не само мотив, но и транспортно средство, за да извърши убийствата.

— Тази възможност е доста несигурна, Ив, като се има предвид, че той разполага с алиби. Или мислиш, че хората, с които е бил онази вечер, са се опитали да го прикрият?

— Нямам такова предчувствие, но все пак трябва да проверим. Може да е бил само инструмент за убиеца. А инструментите често се замърсяват. Ако не е извършил сам убийствата, то поне е знаел за тях. — Тя изкачи трите стъпала пред главния вход. — Хм, странно, лампите на алармената инсталация светят в зелено. — Тя ги посочи на Рурк. Вдигна ръка, за да натисне звънеца, но забеляза нещо тревожно и веднага извади полицейския си диктофон. — Лейтенант Ив Далас и гражданският експерт-консултант Рурк влизат в жилището на Рендъл Слоън. При пристигането ни заварих алармената система изключена, а входната врата — отворена. — Машинално извади пистолета си. После натисна звънеца и се провикна: — Рендъл Слоън, аз съм лейтенант Далас от полицията. С мен е един граждански консултант. Моля, потвърдете, че ни чувате! — Изчака с наострен слух за какъвто и да е звук. — Господин Слоън, повтарям, от полицията съм. Вашето жилище е неохраняемо. — Но след като не последва отговор, тя побутна вратата, която веднага се откряна. — Нищо не се забелязва на пръв поглед — констатира тя. — Може да е някаква примамка. Нужно ми е съдебно решение за влизане.

— Но вратата е отворена.

— Да. Аз влизам, за да проверя какво ни очаква вътре. Вероятната причина за действията ми може да се оспорва. Без

разрешение от властите поемам риск да дам достатъчно поводи на адвокатите му да ме обвиняват в незаконно проникване. Макар че много скоро ще се сдобия със съдебно решение. — Започна да вика с надеждата някой отвътре да я чуе. Но за своя изненада чу името си отзад, зад гърба си.

Обърна се и видя Джейк Слоън и Рошел де Лей да се приближават към къщата, ръка за ръка, с лица, порозовели от студа.

— Лейтенант, ние сме, Джейк и Рошел, помните ли ме?

— Да. А това е Рурк.

— Познавам ви, сър. — Като приближи до първото стъпало, младежът протегна ръка. — Радвам се, че ви срещам. Ако някога ви потрябва млад, работлив счетоводител, да знаете, че съм на разположение.

— Ще го имам предвид.

— А това е Рошел.

— Радвам се, че ви виждам заедно.

— Да не би да сте дошли да се срещнете с баща ми? Но той защо ви държи да го чакате отвън на студа? — Джейк посочи вратата с кимване. — Ама тя е отворена!

— Така я заварихме — обясни му Ив.

— Наистина ли? Много странно. — Той ги заобиколи и прекрачи прага, като се провикна силно: — Здравей, татко! Водим ти компания. Хайде, да влизаме — обърна се подканващо към Ив и Рурк. — Отбихме се, за да го вземем за неделната среща у дядо. — Джейк свали шапката си и я напъха в джоба на палтото. — Може би ще седнете във всекидневната, за да изчакате? Сигурно е някъде на горния етаж.

Ив беше прибрала пистолета в джоба на палтото си, докато разговаряха, но сега отново протегна ръка към оръжието.

— Имаш ли нещо против да вляза с теб?

— Ами, добре...

— Вратата беше отворена, Джейк, а алармената инсталация — изключена. На мое място всеки следовател би бил нащрек при подобни обстоятелства.

— Разбира се. Добре. Вероятно баща ми току-що е отворил, за да провери дали не идваме вече. Работата е там, че малко закъсняхме. И е забравил да затвори. Това е всичко.

От зоркия поглед на Ив обаче не убягна, че младежът бе разтревожен, когато пое по стълбите.

— Татко? Хей, татко! Идвам и вода представител на закона. — Насили се да се усмихне при тези думи, но тъй като не дочака отговор, усмивката му скоро помръкна.

Шестото чувство на Ив ѝ припомни нещо много познато.

— Искаш ли да останеш зад мен? — предложи му с привидно небрежен тон и го заобиколи, за да върви напред. — Коя спалня е неговата?

— Втората вдясно. Слушайте, лейтенант...

Ив отвори вратата с един удар.

Рендъл Слоън няма да може да присъства на днешното неделно събиране, каза си тя, докато се опитваше да попречи на Джейк да влезе след нея в спалнята.

От сводестия таван висеше скъп полилей от хромирана стомана. А от него висеше въжето, стегнато в примка около шията на Рендъл Слоън.

---

[1] С пълно отличие (лат.). При подобни случаи в американските университети се издават специални грамоти. — Б.пр. ↑

[2] Специални празници на баскетбола, периодично устройвани по различни поводи в Мадисън Скуер Гардън в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

17.

— Мъртъв е. — Ив изви ръцете на Джейк зад гърба му и го притисна към стената. — Вече с нищо не можеш да му помогнеш.

— Глупости! Глупости! Това е баща ми. Моят баща.

— Съжалявам. — Той беше млад и силен, но и безкрайно отчаян, затова Ив трябваше да използва цялата си сила, за да го спре да не се втурне вътре. На местопрестъплението не биваше нищо да се докосва. — Почакай. Изслушай ме първо. Изслушай ме, дяволите да те вземат! Аз съм тази, която сега трябва да му помогне, но няма да мога да се справя, ако влезеш и съсипеш всички доказателства. Искам веднага да слезеш долу.

— Няма да мръдна оттук! Няма да го оставя така. А ти върви по дяволите. — Джейк притисна лице към стената и заплака.

— Остави го на мен — намеси се Рурк, внезапно появил се зад гърба ѝ. — Хайде, да слезем долу двамата заедно — заговори му той, преди Ив да успее да го попита за Рошел. — Успях да я убедя да остане долу, когато чухме виковете му. А сега ме остави да го отведа.

— Ще ми е нужен полевият комплект.

— Да, знам. Хайде, Джейк, сега ние с теб трябва да оставим лейтенанта да си върши работата. Нали такава ѝ е професията? Ще дойдеш с мен. Рошел е изплашена и е сама. Да слезем долу и да останем при нея.

— Но там е баща ми. Моят баща е там вътре.

— Безкрайно съжалявам. Ще се постарая да го успокоя — обърна се Рурк към Ив. — Ще направя всичко, което е по силите ми, след което ще ти донеса полевия комплект от багажника в колата.

— Не искам да говори с никого по телефона.

— И за това ще се погрижа. Хайде, Джейк.

— Не разбирам. Нищо не разбирам.

— Разбира се, че не разбираш.

И докато Рурк извеждаше Джейк, Ив се свърза с централата и докладва за случая, след което се върна в стаята.

— Жертвата бе открита да виси на въже, завързано за централния полилей в спалнята — започна да диктува тя в диктофона. — Според визуалната идентификация става дума за Рендъл Слоън. Липсват видими следи от съпротива. — Докато диктуваше, не преставаше да оглежда спалнята: — Леглото е оправено. Не личи въобще да е било използвано. Тънките пердета са спуснати, но плътните завеси са прибрани встрани.

Лампите край леглото светеха, забеляза тя. Върху нощната масичка отдясно имаше чаша с недопито бяло вино. Рендъл Слоън бе бос, но на пода под тялото му лежаха кожените му чехли. Беше облечен в светлокафяв пуловер и тъмнокафяви панталони. Един стол бе прекагурен. Зад него се намираше ъгълът с работещия върху бюрото миниатюрен компютър. Светодиодът за работния режим периодически проблясваше.

Ив си припомни как бе заварила главния вход. Не бе забелязала следи от влизане с взлом.

Кимна на Рурк, когато той се върна, носейки полевия ѝ комплект.

— Благодаря.

— Искаш ли да се свържа с Пийбоди?

— Все още не. Тя и без това си има достатъчно работа. Можеш ли да задържиш двамата млади долу за известно време? Не искам да се докосват до вещите и мебелите в къщата, нито да разговарят с когото и да било.

— Ще бъде изпълнено. — Рурк удостои Рендъл с мрачен поглед. — Предполагам, вече е знаел, че си поела по следата, която води до него.

— Така изглежда на пръв поглед, нали? — изрече тя, докато си поставяше полиетиленовите ръкавици.

Рурк се обърна към нея и учудено повдигна вежди:

— Какво те кара да се съмняваш?

— Нещо тук някак си не се връзва. Той е знаел, че синът му ще дойде. Нима е искал да го намери така? Освен това е оставил алармената сигнализация изключена, а вратата — отворена. Защо?

— Може би защото е страдал от чувство за вина.

— Бил е компрометиран от доста време. И внезапно се е осъзнал?

— Измамата и убийството са различни престъпления.

— Може би, но на мен ми изглежда повече като човек, който вечно се опитва да избегне наказанието, а не като самоубиец.

Тя пристъпи вътре и се зае с работата си.

Първо провери основно спалнята. Изглеждаше скъпо и стилно обзаведена, също като собственика ѝ. Изискани дрехи, скъпи мебели, електроника по последната дума на техниката. Следователно е бил човек, обичащ комфорта — каза си тя, — ценял е удобствата си и е държал на символите на статута си.

Ив повдигна чашата и я помириша. Остави маркер на мястото ѝ, преди да отлее съдържанието в една от епруветките от полевия си комплект, след което прибра чашата в найлонов плик.

Докосна компютъра с пръст и екранът се задейства. Изписа се текст, който тя зачете:

Съжалявам. Безкрайно съжалявам. Но не мога повече да живея така. Непрекъснато виждам лицата им, на Натали и Бък. Всичко беше заради парите, единствено заради парите. Изгубих контрол върху събитията. Сигурно и ума съм си изгубил, щом паднах толкова ниско, че платих да ги убият. Погубих честта си, а сега ще погубя и душата си. Простете ми, защото самият аз никога няма да мога да си простя. Поемам цялата отговорност за това решение и ще я отнеса в Ада.

Ив се обърна към мъртвеца:

— Е, поне в едно не се съмнявам, наистина си изгубил контрол върху събитията.

За протокола Ив идентифицира трупа и по пръстовите отпечатъци, след което изследва ръцете му, преди да им постави найлонови ръкавици. Записа времето на откриването на трупа.

Премести се в банята в съседство и продължи да диктува, докато оглеждаше всичко наоколо. Беше чисто, отбеляза тя. По шкафчето над мивката бяха подредени само няколко мъжки дезодоранта и одеколони. В ъгъла видя лъскава черна саксия, от която се издигаше някакво декоративно растение с едри листа. Имаше отделна душ-кабина,

автомат за подсушаване, елегантна мраморна вана с джакузи и хромиран нагревател.

Отвори шкафчето и провери съдържанието му.

Лосиони и кремове, предимно против стареене на кожата. Както и най-различни козметични продукти срещу косопад. Но имаше и презервативи, обезболяващи лекарства, сънотворни. В чекмеджето на шкафчето откри още препарати и мазила против ефектите от стареенето, както и четка и паста за зъби.

Отклони поглед към мъртвото тяло.

— Сам ли си върза тази примка, Рендъл? — запита на глас се тя. — Не се съмнявам, че е безупречно стегната. Очевидно си притежавал достатъчно умения, за да напишеш „Наръчник по примки и възли за самоубийци“.

Излезе от спалнята, когато чу звънеца долу. Посрещна на входа чистачите от техническия отдел и им остави помещението заедно с трупата за окончателния оглед.

Завари Рурк седнал до Джейк и Рошел във всекидневната. Джейк седеше прегърбен, стиснал ръце между коленете си. Очите му бяха зачервени и подути, както и очите на Рошел, която седеше притисната плътно към него, потънала в гробно мълчание.

— Искам да видя баща си — изрече Джейк, без да вдигне глава. — Искам да го видя. И трябва да говоря с дядо.

— Доста скоро и това ще се уреди. — Но тъй като моментът ѝ се стори удобен, Ив се настани върху ниската маса пред него. — Джейк, кога за последен път се видя и разговаря с баща си?

— В петък. В офиса направихме помен на Нат и Бък. Семействата им още не са дошли, но все пак искахме да направим нещо в тяхна памет. Събрахме се всички.

— По кое време?

— Към края на работния ден, някъде към четири следобед. След края на възпоменателната церемония старшите партньори във фирмата позволиха на всички, които пожелаха, веднага да се приберат по домовете си. Ала ние, баща ми и аз, останахме докъм пет. Той ме попита искам ли питие. Аз обаче направо си тръгнах за вкъщи. А е трябвало да остана с него. Трябвало е да поговоря с него.

— Стори ли ти се разстроен, потиснат?

Джейк едва сега рязко вдигна глава и в очите му проблесна пламък.

— За бога, та това бе възпоменателна служба.

— Джейк — промърмори Рошел и го погали по ръката. — Тя само се опитва да помогне.

— Той е мъртъв. Как може да му помогне? И защо ще се самоубива? — избухна младият мъж. — Защо е посегнал на живота си? Беше млад още и здрав, и преуспяващ. Той... о, господи, дали наистина е бил здрав? Или е страдал от някаква болест, за която дори не сме подозирали?

— Мисля, че трябва отново да те попитам, напоследък изглеждаше ли ти разстроен, объркан, смутен, потиснат?

— Не знам. Може би по-скоро тъжен. Всички бяхме толкова тъжни и шокирани. В петък ми се стори изнервен. Неспокоен. Попита ме дали не искам да изпием по чаша, но може би го е казал просто така, по навик. Нямаше вид на човек с намерение в най-скоро време да се обеси.

— А знаеше ли, че се е увличал по хазарта?

— Това е било отдавна. Боже мой, тази история е приключила преди толкова много години. Просто бе престанал веднъж и завинаги.

— Добре. А в петък, преди да се разделите, да ти е споменава ли къде смята да отиде?

— Не. Нямам представа. Пък и не му обърнах внимание, защото и аз бях много разстроен. Господи, трябва да кажа на мама. Те двамата са разведени отдавна, но все пак тя трябва да знае. Както и дядо, и баба. — Отново се хвана с две ръце за главата. — Но не съм сигурен колко още мъка ще могат да понесат те двамата.

— Би ли определил баща си като религиозен?

— Татко? Не, в никакъв случай. Винаги повтаряше, че човек трябва да вземе всичко от живота, защото, след като го напуснеш, всичко приключва. — Гласът му внезапно се прекърши. — Е, сега вече за него наистина всичко приключи...

— А той увличаше ли се по яхтите, Джейк?

— По яхтите ли? — Той отново вдигна глава. Очите му бяха замъглени от скръб и объркване. — Не, никога не е обичал водата. Защо?

— Питам просто така, от любопитство. А имаше ли приятелка?

— Не. Харесваше жените, но предпочиташе само краткотрайните връзки.

— Грижеше ли се за дома си? Говоря за готвене, чистене и така нататък.

— За домакинската работа си имаше андроид.

— Добре. Сега ще се обадя да изпратят един униформен полицай, за да ви придружи, теб и Рошел, до дома на дядо ти.

— Искам да видя баща си. Необходимо ми е да го видя.

— Ще се погрижа ти и всички от семейството ви да го видите веднага, когато това бъде възможно. А сега отивай при близките си.

След като ги изпрати, Ив отново се зае с работата си, но този път започна огледа от долния етаж.

— Оставил е съобщение на компютъра — каза тя на Рурк.

— Много удобно.

— Да. Всъщност според статистиката много малък процент от самоубийците оставят предсмъртни послания. Признава, че е поръчал да ликвидират Копърфийлд и Байсън.

— И това е много удобно.

— Да, така е. А сега ела с мен. — Тя премина през малкия хол с телевизора и влезе в трапезарията. — Но има нещо, което ми направи впечатление. Убийствата не изглеждаха извършени от професионалист. Макар че той би могъл да потърси наемен убиец. Но кой би могъл да повярва, че човек като Рендъл ще измъчва така садистично Натали Копърфийлд.

— Само някой, който е бил замесен пряко.

— Браво, улучи в десетката! Написал е още, че е погубил душата си и отива направо в Ада. С главно А. Това ми подсказва, че е бил религиозен или поне е вярвал, че някъде там долу гори адски огън. Също така ме усъмни възелът — изглежда направен от професионалист. Или от много опитен мореплавател. Или от ревностен бойскаут. Струва ми се, че е бил завързан много спокойно и прецизно.

Ив стигна накрая до кухнята и се зае да отваря вратичките на шкафовете. Вътре всичко бе изрядно подредено и много чисто.

— Къде е андроидът?

— Не е долу. Да не би да е някъде горе?

— Ще отида да проверя. Защо не се проявиш като електронен спец и не прегледаш охранителните камери да видиш дали няма да

изскочи нещо от видеозаписите?

— Смяташ, че е убийство, лейтенант?

— Да, така ми се струва. Но ще видим какво ще кажат в доклада си патологоанатомите. Но има все пак нещо съмнително — защо е оставил вратата отворена и алармената система изключена?

— Вероятно някой е искал тялото да бъде намерено по-лесно и по-бързо.

— Правилно. Защо един мъж, възнамеряващ да се самоубие, ще кани сина си да изпият по чаша само броеви часове преди да сложи край на живота си? Не се връзва. Или ако го направи, би трябвало да каже нещо от рода на: „Трябва да поговоря с теб. Искам да смъкна едно тежко бреме от раменете си“. Но и това не е сторил.

— Бил е зрял мъж, който си е живеел добре, независимо с какви средства е осигурявал просперитета си. Не е поддържал стабилни отношения с жена. Няма признаци да е проявявал особен интерес към семейния бизнес. Имал е доста строг баща, преуспял в професията. Имал е и син, уверено издигащ се в кариерата. Така че той е бил обявен за черната овца на фамилията. Но явно е знаел как да се грижи за комфорта си. Все пак остава проблемът му с хазарта.

— Сега или в миналото?

— Нали вече е мъртъв, така че говорим в минало време. Но мога да се обзаложа, че е бил комарджия до последния си час. Хазартът е страхотен начин да прикриеш незаконните си приходи. За мен това не е човек, измъчван от угризения на съвестта. За мен той е един безскрупулен страхливец, който тутакси би си плюл на петите, ако заподозре, че душим около него. Но мисля, че е жертва.

Никъде в помещенията не намериха андроида. А според „спеца по електроника“ в петък дисковете с видеозаписите са били извадени и подменени с празни.

— По всяка вероятност медиците ще открият в кръвта му следи от някакъв транквилант — предположи Ив. — Нещо, което да го успокои, преди да си надене примката на шията. Но може да намерят свидетелства и за чужда намеса.

— Но защо е трябвало да бъде убит?

— Може би е станал прекалено алчен и е поискал по-голям дял. Може би не са му допаднали убийствата на приятелите на сина му. Или е започнал да си изпуска нервите. Но по един или друг начин, той е носел някаква отговорност, а се е оказал и доста удобен за ролята на изкупителна жертва. Прибират се всички документи и се разчистват следите. Очиства се този, който е оплескал играта със счетоводната фирма. Разбира се, ще последват безброй извинения и най-искрени съжаления, но на фондация „Бълок“ вече ще ѝ бъде необходима нова счетоводна фирма. Скандалите вече са прекалено много, а това вреди на имиджа. Адвокатите им ще изискат файловете им и накрая в счетоводната фирма няма да останат никакви следи от измамите, дори помен няма остане. Всички участници в аферата със „Слоън, Майерс и Краус“ вече са мъртви.

— Чисто, спретнато и безкрайно удобно.

— Явно убиецът предпочита да действа точно така. Досега имаме две удушавания и едно обесване. По същество няма голяма разлика в методите. Накрая взима със себе си андроида, в случай че в паметта му са съхранени кадри от посещението на убиеца в къщата на Рендъл Слоън. Защото той и преди е бил тук и е познавал обстановката.

— Освен това е дошъл подготвен — припомни ѝ Рурк.

— О, да. Дошъл е до вратата. Преди това се обадил с предложение да поговорят за техните работи. Сипал е приспивателно в чашата с вино на жертвата. Какво ще кажеш да се качим на горния етаж? Повел го е нагоре и там го е повалил на пода. Евентуално го е зашеметил, ако се е налагало. Написал е на компютъра предсмъртното послание от името на жертвата. Но според мен е допуснал грешка, като е вложил в текста прекалено много от себе си: погубил е душата си и отива в Ада. С главно „А“. А после е нагласил въжето, качил е Рендъл на стола, ритнал го е и е останал да се наслади на представлението. Наблюдавал е жертвата си — замислено процеди тя. — Както е наблюдавал последните мигове от живота на Натали и Бък. Гледал ги е в очите, в лицата. Рендъл е ритал във въздуха, чехлите му са се изхлузили, сграбчил е въжето. Ще поискам да проверят дали има следи от нишките и от тъканта на въжето под ноктите му. Спечелил е някоя и друга секунда живот. Не е издъхнал веднага след като вратът му се е пречупил. Страдал е, но предполагам, че си го е заслужил. — Ив се

намръщи, когато влезе в спалнята, вече опразнена от техниците. — Може да е имал собствен транспорт, но не е абсолютно сигурно. Може пък да е дошъл с обществения транспорт — метрото например би му свършило работа. А после е отвел андроида по същия начин, но преди това е деактивирал всичките му функции, с изключение на двигателната.

— Следователно трябва да търсим човек, придружаван от андроид.

Тя леко се усмихна.

— Може би. — В този миг видеотелефонът ѝ иззвъня и тя го извади от джоба си. — Далас.

— Мина само половината от времето, което ми определи, така че не можеш да ме укоряваш, че съм се забавил много.

Тя изгледа намръщено Фийни.

— Ако наистина бе действал бързо, би трябвало да ми позвъниш още преди два часа.

— Не можах да локализирам видеотелефона, понеже не е използван от собственика си. Но установих номера му. — Той го продиктува. — Заех се с проследяването, ала допреди няколко минути няхах резултати. Едва сега го засякох, макар и само за петнадесет секунди.

— Установи ли откъде е проведен разговорът?

— Само в общи линии. Някъде в Горен Ист Сайд.

— В Ню Йорк? Притежателят на този видеотелефон е в Ню Йорк?

— Да, колкото и да изглежда неочаквано. Слушай, Далас, оvationите в залата вече започнаха.

— Какви овации? Каква зала?

— Говоря ти за „Либъртийс“, забрави ли? Изпуснах първото полувреме.

— За бога, Фийни, те са достатъчно млади, за да ти бъдат деца. Или по-скоро внуци.

— Ако един мъж не позяпа поне за малко как група полуголи момичета подскачат и мятат крака, пиши го умрял. А ти сдоби ли се с това, което ти трябваше?

— Да, да. И благодаря. Но ще продължаваш да ги следиш, нали? Да се прехласва по невръстни мажоретки, ама че работа! — възмутено

измърмори тя, когато Фийни побърза да прекъсне връзката. — Мъжете са толкова примитивни.

— Не е наша вината за това — възрази Рурк.

Тя внезапно избухна в смях.

— Останали са в Ню Йорк! Какви гадни копелета! Вероятно въобще не са напускали града. Хм, Горен Ист Сайд, така ли... Може би са отседнали в хотел или пък в частна квартира. Трябва да проверя, да се уверя дали фондация „Бълок“ или самата Мадлин, или пък синът ѝ не притежават някаква недвижима собственост в този район.

— Това мога да го проверя вкъщи. По-добре да се приберем у дома. Ти можеш да напишеш своя рапорт там със същия успех, както и тук — продължи да настоява Рурк и я хвана за ръката, преди тя да успее да му възрази. — Трябва да хапнеш, както и аз. Защото сега въртиш на празни обороти, Ив. Виждам го в очите ти.

— Но въпреки това продължавам да се движа, нали? Рендъл Слоън можеше да е още жив, ако бяхме пристигнали по-рано. — Все пак тръгна след него към външната врата, ала после внезапно спря. — Почакай, почакай. Човек като него сигурно се е застраховал. — Обърна се назад. Триетажна къща, намръщи се тя. С дванадесет стаи, плюс солариум. Доста места, където би могъл да скрие това, което е представлявало неговата застраховка. Той не е бил глупав. Можеш да съдиш за това само по начина, по който е изиграл Краус — да запази името си като водещ счетоводител, но всъщност отзад Рендъл да дърпа скрито конците. И ако нещо евентуално би се объркало, Краус е щял да опере пешкира. Да, сигурно и сега е измислил нещо, за да се застрахова.

— Изкупителната жертва на свой ред е осигурила своя изкупителна жертва в лицето на Краус.

— Да, можеш да се обзаложиш на това. Рендъл е изпаднал в затруднение и е трябвало да се застрахова срещу гнева на клиента си, затова е скрил някъде копия от всички счетоводни документи. Ако не го е направил преди това, то със сигурност го е сторил, след като е прочистил файловете на Натали.

— Представям си как онези също са обмисляли това и са се опитвали да изкопчат от него къде е скривалището.

— Може да е било така, но може и да не е. Няма признаци да е бил измъчван предсмъртно. Нито да е претърсена къщата. Или те вече

са разполагали с всички копия. Но нека допуснем, че Рендъл е бил доста съобразителен и е действал много предпазливо. Тогава те би трябвало да са преровили къщата му, от тавана до мазето.

— Което обаче би им отнело часове — възрази й Рурк. — Ако си мислиш, че са разполагали с толкова много време, да знаеш, че грешиш. Може би са се съгласили с компромисен вариант — продължи той, очаквайки всеки момент тя да отрече хипотезата му. — Извикай Пийбоди и Макнаб да се заемат с претърсването. Не е зле да им осигуриш подкрепа в лицето на още един детектив и един робот. Ако тук наистина има нещо скрито, те ще го намерят.

— Но първо ще ги оставя да огледат всички помещения. — Тя излезе и запечата вратата отвън.

— Ако си права в предположението, че Рендъл се е погрижил за копия от документите, може тази сутрин да ги е скрил накъде извън къщата. Например в банков сейф.

— Нищо чудно, но на мен ми се струва, че би искал да са му леснодостъпни, особено след двойното убийство. Ситуацията се е влошавала с всеки изминал ден и той се е нуждаел от този предпазен щит. Какво би могъл да стори, ако документите внезапно му потрърбват, след като работният ден на банките е приключил? Или в неделя? Освен това не бива да забравяме, че е обичал да пътува — продължаваше да разсъждава гласно Ив. — Ако е използвал някой трезор, той би могъл да бъде къде ли не. Човек като него, който толкова е пътувал, несъмнено е познавал много места и е знаел как се стига най-бързо до тях в случай на спешна необходимост.

Но докато продължаваше да си блъска главата, от преумора дрямката внезапно я надви.

Събуди се чак когато Рурк паркира пред къщата им. Сепна се, че е почти в хоризонтално положение на задната седалка. Но вместо сънят да я освежи, сега се чувстваше още по-зле, неориентирана и вкисната.

Съпругът ѝ я прегърна, за да ѝ помогне да се съвземе.

— Трябва ти един дълъг сън.

— Трябва ми едно дълго кафе.

Заради кафето сигурно би склонила първо да сложи нещо в устата си, реши Рурк, докато влизаше след нея в къщата.

— Червено месо — нареди той на Съмърсет. — И го отнеси в кабинета ѝ. Ако останалите също са огладнели, изпечи цяла една крава, по дяволите.

— Веднага ще се заема. — Докато те двамата се качваха по стъпалата, Съмърсет вдигна котарака, който се търкаше в краката му. — Ние просто ще поднесем и малко от онзи чудесен зелен боб заедно с бифтека. На нея никак няма да ѝ се хареса тази гарнитура, но той ще я накара да си изяде всичко, нали така?

Мейвис не можа веднага да стане от стола, когато Ив влезе в кабинета, но поне се опита да се понадигне.

— Върна се.

— Да, съжалявам, но нещата малко се усложниха. Трябва да ми дадеш още няколко минути, за да се оправя с една друга задача, която изникна.

— Получи ли списъка? — попита я Пийбоди. — Открих две агенции, които поне според мен заслужават вниманието ни.

— Какъв списък?

— На агенциите и консултантските фирми. Нали ми поръча да го препратя в твоя палмтоп?

— Да, правилно, правилно. — В главата ѝ цареше пълня бъркотия. — Нямах възможност да го прегледам, защото се случи нещо неочаквано. Готова съм да ти дам цял тон шоколад срещу чаша кафе.

— Аз ще ти го приготвя — обади се Леонардо и върна обратно на стола Мейвис, която пак бе опитала да се надигне.

— Крадец на шоколад — промърмори Пийбоди с надеждата да накара бременната жена да се усмихне. — Все пак искам да погледнеш тези две имена, Ив, защото...

— Ще ги погледна, но след няколко минути. Първо трябва да ви изпратя с Макнаб по друга задача. Рендъл Слоън е мъртъв.

— По дяволите! Наистина си имала тежък ден!

— Прилича на инсценирано самоубийство или поне аз така го оценявам. Поработих малко, колкото за първичния оглед.

Пийбоди тъкмо отвори уста, за да каже нещо, но погледна Мейвис и се ограничи само с кимване.

— Добре.

— Ще те информирам накратко, след което искам двамата с Макнаб да отидете в къщата на Рендъл.

— Ще я информираш, докато се храним — намеси се Рурк.

— Първо ще погледна списъка.

— Това може да почака — обади се Леонардо, тъкмо влязъл в кабинета с чаша кафе. — Съжалявам, скъпа — извини се той на Мейвис, — но тя трябва да се нахрани и да почине малко.

— Господи — измърмори Ив, докато поемаше с трепереци ръце кафето, сякаш от него зависеше животът ѝ. — Какво им става на тези мъже?

— Той е прав, Ив — обади се Мейвис и отметна косата си. — Да, прав е. Изглеждаш толкова уморена и смазана. Така че първо ще се нахраним. Всички ще седнем около масата.

Мъжете донесоха една маса и притеглиха столовете към нея. И докато кафето ѝ помагаше да избистри главата си, Ив с облекчение усети как кръвта ѝ сякаш отново започна да циркулира в артериите ѝ.

— Дяволска операция — гласеше коментарът на Макнаб, след като Ив накратко го запозна със ситуацията. — Какви са тези фондове?

— Това е следващият въпрос, чийто отговор трябва да открием. Може би се занимават с някакви незаконни сделки, с оръжие или с пари на мафията. — Тя безпомощно вдигна рамене. — Но всичко ще разровим. Или ще го прехвърлим на глобалната полицейска служба. Бълок, Уинфийлд Чейс или който и да е от бандата им е убил нашите три жертви, само и само да опази в тайна тази операция.

— И още са в Ню Йорк. — Пийбоди се стараеше да не вдига много шум, докато дъвче бифтека си. — Но защо? Искам да кажа защо не са прикрили следите си след убийството на Рендъл Слоън? Нали са можели да отпътуват много преди тялото му да бъде открито.

— Има още един въпрос. Те явно имат още някаква задача за уреждане. И навярно се чувстват сигурни там, където са отседнали. От тяхна гледна точка вече не са застрашени от нашето разследване. Осигуриха алибито на човек, който не е замесен, докато той на свой ред прикрива тях. Участник в събитията призна, че е извършил първите две убийства. Те разполагат с достатъчно пари, за да заминат където си пожелаят. Но очевидно имат сериозно основание да останат. — Замисли се и спря да се храни. — Искали са тялото да бъде открито, при това по-скоро. Иначе няма причина да оставят алармената система изключена, а вратата — отворена. Колкото по-бързо трупът на Рендъл бъде открит, толкова по-скоро те отново ще могат да се заемат с

незаконния си бизнес. Може да се чувстват засегнати — реши тя, — да си толкова богат и влиятелен, а някакви дребни мравки ти се пречат в краката и чоплят нещо там.

— Не мисля, че мравките чоплят — обади се Пийбоди — По-скоро копаят.

— Както и да е. Ти си това, което си, а останалите са само някакви нищожества. Опитали са се да подкупят една счетоводителка, която си пъхала носа, където не ѝ е работа, но тя се оказала непоносимо честна. Но можеш ли да позволиш целият ти луксозен стил на живот, цялата ти репутация и несметното ти богатство да зависят от волята на някаква си чиновничка, която по цял ден само се рови в числата? Ето защо това убийство е с толкова личен характер. Тя ги е заплашвала в лицето, а после и те — нея. „Мога да нахлуя в дома ти, глупава кучко. Какво ще правиш тогава? Ще те нараня жестоко, защото имаш нахалството да ме заплашваш. А накрая, когато остана напълно доволен от всичко, което си ми признала, когато съм наясно с всичко, което искам да узная, ще те убия със собствените си ръце и ще гледам как умираш. Но не преди да ти обещаая, че същата участ очаква и годеника ти. Затова ще умреш в болки, в страх и в скръб.“ — Протегна вилицата си към един картоф. — Какво? — попита тя, защото над масата бе надвиснала тишина и всички я гледаха втренчено. — Какво има?

— Страхотно представление ни изнесе — отвърна Мейвис и отпи солидна глътка от чашата си с вода.

— О, съжалявам.

— Откъде знаеш всички тези неща? Как ги предусещаш? — попита Леонардо, като погали Мейвис по ръката, но гледаше Ив с широко отворени очи.

— Ами той сигурно не е се досетил за атмосферните явления. — Ив присви очи, докато мислено си представяше сцената. — Рендъл Слоън е държал колата си в гараж. Но в онази нощ не я е използвал. Както той, така и алибито му ми подсказват, че в онази нощ са използвали такси. Разбира се, едно на отиване и друго на връщане. Но е възможно убиецът да е откраднал кола. Независимо дали е било така обаче, трябва да се заемем с проверка на компаниите за коли под наем. Както и на таксиметровите служби. Все пак не е изключено фондация

„Бълок“ да разполага с автомобил тук или да използва определен сервиз при посещенията на нейни хора в Ню Йорк.

Пийбоди се приготви да запише това в бележника си, но Ив поклати глава скептично.

— Не, вече си достатъчно натоварена. Ще се обърна за това към Бакстър. Той може да поеме тази задача, защото е точно по неговата част. — Отдръпна стола си от масата. — Ей сега ще се свържа с него, а после ще погледна списъка с агенциите, които си издирила по случая с Танди.

От другата страна на масата Мейвис затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Благодаря, благодаря ти, Далас.

След като привърши разговора си с Бакстър, Ив я помоли да отидат във всекидневната и затвори вратата след нея.

— Не се каниш да ми съобщиш, че Танди е мъртва, нали?

— Не. Първо седни. — Когато Мейвис го направи, тя седна срещу нея, така че да са очи в очи. — Но се каня да те предупредя да се подготвиш и за тази възможност. Тя е била отвлечена по определена причина и всички улики досега сочат, че става дума за бъдещото ѝ бебе.

— Но след като тя... Но нея я няма от четвъртък. Би могла да...

— Оттогава насам много неща може да са се случили — прекъсна я Ив. — Длъжни сме обаче да сме готови за всякакъв изход. Виж, знаей, може да изглежда, че не отдавам достатъчно внимание на това разследване, че не търся много упорито. Но те уверявам, че то не излиза от главата ми. Освен това Пийбоди действа по него, когато аз не съм в състояние.

— На мен поне не ми се струва, че не обръщаш достатъчно внимание — отвърна Мейвис и протегна ръка към нея. — Не мисля така. Зная също, че Пийбоди прави всичко по силите си и че... че се справя добре. Но знаеш ли какво още ме тревожи, Далас? Тя е като теб. Разбирам колко си ангажирана сега, но...

— Мейвис, само не започвай пак да рониш сълзи. Хайде, дай ми малко почивка от тях.

— Толкова съм изплашена за нея. И само за нея мисля, просто не мога да спра. Ами ако аз бях на нейно място? Какво щеше да стане, ако бях заключена някъде, неспособна да защитя бебето си? Може да ти

звучи мелодраматично, но съм готова по-скоро да умра, но да не позволя на никого да нарани детето ми. Или да ми го отнеме. Сигурна съм, че и Танди изпитва същото. Тя веднъж ми призна защо е решила да го задържи, макар и като самотна майка. На този свят имало толкова свестни семейства, които искат да се сдобият с дете и биха му осигурили прекрасен живот. Но тя никога нямало да бъде сигурна, че ще го обичат колкото нея.

— Каза ли ти дали се е свързала с такива добри хора? Даде ли ти някакви подробности, нещо по-конкретно?

— Не, това е само... почакай. — Мейвис затвори очи и започна да разтрива с ръце корема си. Дишането ѝ видимо се забави.

— О, по дяволите. По дяволите! Да не би да...

— Не, не, не ми се сърди. Просто се опитвам да се съсредоточа. Та ти казвам, че веднъж говорихме, ние двете с Танди, за отглеждането на децата в големия град. Обсъдихме всички и добри, и лоши страни. Тя каза, че се надявала да постъпва правилно, като е избрала големия град, където може да осигури на детето си по-добър живот, отколкото в някой провинциален скуайър^[1]. Обичаше разговорите на подобни теми — добави Мейвис и отвори очи. — Знаеш ли, тя наистина употреби думата „скуайър“? Какво ли пък означава това?

— Как бих могла да зная, като съм нюйоркчанка? Добре. Нека ние двете с теб сега да се заемем със списъка на Пийбоди. Може би нещо ще привлече вниманието ти.

---

[1] Ферма, малко имение, чифлик в Англия. — Б.пр. ↑

18.

Ив ѝ даде списъка, след което махна с ръка на Леонардо да седне до нея.

— Защо да не разчитаме на още един чифт очи, на още един мозък? Участвал ли си в разговорите за бебетата?

— Разбира се. Танди очаква момче. — Той нежно отпусна едрата си ръка върху корема на Мейвис. — Тя искаше предварително да знае пола му. Разговарял съм надълго и нашироко с нея за бебето ѝ, за самата нея и за плановете ѝ. Искях да доловя какво чувства не само защото ще я подкрепям при раждането, но и защото създавам нова модна линия и подготвям два тоалета специално за нея. Като подарък.

— Нали е най-сладкото мече в целия свят, че и отвъд него? — измърка Мейвис.

— Така е, можеш да се обзаложиш. А сега разгледайте списъка добре. Припомнете си всички разговори с Танди, както и коментарите ви за нея. Както личните ви разговори, така и съвместните. Някой от вас може да събуди нещо полезно в паметта на другия. След малко се връщам.

Ив отиде в кабинета на Рурк, където го завари пред компютъра да изпълнява поръчката ѝ за най-новото търсене. Затвори вратата зад себе си.

— Има ли някакъв проблем? — попита я той.

— Къщата ни е пълна с хора, а един от тях е истинска бомба със закъснител, заредена с емоционално избухливи хормони, и всеки момент може да се взриви. А ти вършиш къртовска работа за мен, при това по два случая едновременно, като единият от тях започна с тежка лична обида срещу теб. А после те замъкнах чак в Бруклин, при това в неделя, а сетне те завлякох на още едно местопрестъпление и те оставих да се оправяш сам със свидетел, почти изпаднал в истерия. Вероятно в тази поредица могат да се добавят и други неща, но тези са най-драматичните.

— Просто още един ден в рая.

— Обичам те. Искам само да ти го кажа още веднъж.

Надигналата се в очите му огромна вълна на радост и любов я заля с пълна сила.

— Хубаво е да ти го напомнят. Но ти си толкова уморена, Ив.

— И ти ми изглеждаш леко изтощен.

— Така ли? — Той стана от стола пред бюрото с компютъра. — В такъв случай може би ще ме прегърнеш за малко.

— Може би.

Тя заобиколи бюрото и двамата потънаха в прегръдките си. Можеше да се справя сама, бог ѝ бе свидетел неведнъж го бе доказала. Но какъв вълшебен дар на съдбата бе да има до себе си мъж, на когото да може да се облекне, без това да се приема като слабост и от двамата.

— Отново отложих зимната ваканция, която толкова отдавна сме планирали.

— Хмм. — Плътно стиснал клепачи, той леко се олюля, увличайки и нея в своя ритъм, за да я притегли още по-близо до себе си. Само така можеше да вдъхне напълно аромата ѝ, да усети уханието на косата ѝ, на кожата ѝ. — Изникнаха някои неща.

— Винаги изниква нещо. След като Мейвис най-последно роди и ние си свършим работата, ще заминем.

— Наистина ли?

— Имаш думата ми. — Тя се отдръпна назад, за да го погледне право в очите. — Нуждая се от теб, да сме само двамата. Не знам защо понякога си позволявам да го забравя. Освен това мисля, че след като изпълним задълженията си в онова ужасно място, наречено родилна зала, ще имаме нужда да избягаме някъде, където да се отдадем единствено на алкохол и разюздан секс. Поне за шест дни.

— Само дай знак.

— За какво? За секс ли? — Тя вдигна ръце и го погали по бузите. — Жаждата за секс се е загнездила в мен и не може да се изтръгне от там като мозъчен тумор. А щом като аз си мисля за това, то няма да е зле и ти да се замислиш.

— Аз винаги си мисля за секс.

— Шегаджия. — Тя притисна устните си към неговите, но точно в този миг компютърът подаде звуков сигнал, че е приключил с търсенето. — Това моите данни ли са? — Ив се отдръпна и посегна към разпечатката, току-що излязла от принтера.

— Значи край на очарователното въведение.

Без повече да му обръща внимание, тя прегледа забързано изброените в списъка десетки агенции за недвижима собственост и имена на холдинги, както и безкрайно дългите колони с адреси, като отбеляза онези, които успяха да привлекат вниманието ѝ.

— Ето, виж тук. Мадлин Бълок притежава жилище на Ист Енд Авеню, някъде след Осемдесет и шеста улица. Вероятно го ползва при кратковременните си посещения в града.

— Защо ли имам предчувствието, че тъкмо там ще направим поредното неделно посещение? В ролята на неканени гости.

— Мога и сама да се справя, ако предпочиташ да останеш тук.

— В компанията на бомбата със закъснител, заредена с емоционално избухливи хормони, която всеки момент може да се взриви? Не, благодаря.

Когато се върнаха в кабинета на Ив, Леонардо бе останал сам пред компютъра и намръщен се взираше в екрана.

— Къде е Мейвис?

— О, отново отиде до тоалетната. — Той се усмихна. — Напоследък си мисля, че тя сигурно има най-малкия пикочен мехур на земята.

— Прекрасно! Тогава ѝ предай, че ще трябва да изляза, за да проследя една следа по убийствата, които разследвам, докато е още гореща. Но ще се върна колкото мога по-скоро. Ако попаднеш на нещо, което ти изглежда познато, дори и само на пръв поглед, веднага го маркирай. Като се върна, ще се заемем с него. В случай че Пийбоди и Макнаб се върнат по-рано, предай го на тях, за да продължат.

— Ще бъде сторено. Далас, Рурк, ще може ли двамата с Мейвис да останем за тази нощ? И без това ще иска да се върне тук утре рано сутринта или дори да дойде в централата, ако ще работиш там. Никак няма да ми е приятно да я разкарвам напред-назад, след като е в толкова деликатно състояние.

— Винаги сте добре дошли в нашия дом — увери го Рурк. — Защо не помолите Съмърсет да ѝ приготви нещо успокояващо. Той знае най-добре кое ще е безопасно за нея и за бебето ѝ.

— Не е зле и ти самият да вземеш — додаде Ив. После, като знаеше колко много Леонардо обича приятелката ѝ, приближи до него

и го потупа по рамото. — Кажи ѝ, че не съм забравила за Танди. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да я открия.

— Тя много вярва в теб. И тъкмо това я крепи.

„Но притеснението ѝ създава допълнително напрежение, уморено си помисли Ив, докато излизаха от къщата.“

— Ти ще шофираш — каза тя на Рурк. — Аз смятам да свърша малко умствена работа.

Отпусна седалката си леко назад и затвори очи, за да може да помисли за Танди.

Млада, здрава, самотна, бременна, без роднини и близки. Наскоро сменила не само града, но и страната. Защо да не поддържа по-тесни връзки с приятелите или колежките си в Англия?

Дали не се крие?

Но от кого? И защо?

От бащата на бебето? Възможно е, но не изглежда много вероятно. Нали нито новите ѝ колежки, нито приятелките ѝ, като Мейвис, не помнеха да се е оплаквала от него, нито го бе наричала с обидни думи пред тях, например гадно въшливо копеле.

Ив си припомни апартамента на Танди. Уютно гнезденце, би казала Пийбоди. А не някаква смрадлива дупка, където да се криеш от хорските очи. Е, не беше кой знае какво, но пък там не цареше потискаща атмосфера. По-скоро бе като изходна база за едно ново начало в живота.

Но дали все пак не е искала да избяга от нещо? И ако е така, какво би могло да бъде то?

Една жена е мъртва, а други две са изчезнали. Ив можеше да се свърже с някой лекар, например Луис или Майра, а дори и с акушерката на Мейвис, за да ѝ помогнат да извлече нещо смислено от доклада за аутопсията на загиналата в Мидълсекс млада англичанка. Ако жертвата е била наранена малко преди да издъхне, следва, че убиецът може би се е опитал да извади бебето от утробата ѝ. Господи, колко гадно бе всичко това. И въобще не се е опитал да скрие трупа. Вместо това го е изхвърлил на сметището край дома ѝ. Но това, заключи Ив, може да означава, че е искал да бъде по-далеч от укритието, където я е държал, преди да я умъртви. По-настрани от скривалището си.

Италианката София Белего обаче така и не бе открита. Нито жива, нито мъртва. Дали са взели бебето ѝ? Звучи логично, мрачно констатира тя. Следователите са търсели отвличена жена, бременна или пък със съвсем малко дете. Но може и да е избягала някъде. След като е сменила града, в който дотогава е живяла, какво пречи да повтори този ход?

Но никой не издирваше някое мъничко хубаво бебенце, в добро здраве, появило се някъде с наскоро пристигнала там двойка. Може да е в същата държава, но по-далеч от мястото на отвличането.

Здраво бебе — да, това със сигурност е приоритет номер едно. Но не можеш да отведеш една жена в толкова напреднала бременност много надалеч със совалка или друг вид въздушен транспорт.

— Още е в Ню Йорк — промърмори Ив. — Освен ако не са я извели извън града. Но не много далеч. Не биха искали да подложат на ненужен допълнителен стрес както нея, така и плода. Нали всяко отрицателно преживяване стоварило се върху майката, се отразява и на плода. Така че тя все още е жива.

— Защо мислиш така?

— Освен ако не е родила преждевременно, то тя все още износва бебето. Не мисля, че ще поискат да ускорят раждането, тоест да ѝ дават медикаменти с тази цел. Не забравяй, че всички тези жени са отвлечени през последните седмици от бременността си. Може да е чисто съвпадение или пък похитителят да изчаква, докато наближи терминът на всяка от тях. — Замисли се за това. — Може би той или тя е пропаднал в живота и в професията акушер или гинеколог. Човек, който обича да изражда новородени. А после майката по някакъв начин трябва да бъде ликвидирана. Не могат да задържат бебетата. На някой може да му направи впечатление, ако в семейството на този мъж или жена постоянно се появяват бебета. Или пък...

— Може да продължава с провалите — тихо добави Рурк. — Ако се случи да изгуби не само майката, но и новороденото, ще продължава с опитите си.

— Така е. Но точно това за нищо на света не бива да споменаваме пред Мейвис. Може пък да е някой морален фанатик. Само че една от жертвите е била омъжена за бащата на бебето.

— Да, но е заченала преди това. За един фанатик това е достатъчно.

— Всичко е възможно. — Ив отмести поглед към една сергия на ъгъла, където предлагаха нещо прясно изпечено и откъдето се разнасяше гъст дим. — Но фактът, че жертвите са били отвлечани в три различни държави, ме навежда на мисълта, че всичко е за пари. Бизнес. Отвличай, укривай, доставяй, продавай. А накрая прикрий следите. Унищожих всички доказателства.

— Звучи смразяващо.

— Действително е ужасно — съгласи се тя и се изправи, когато Рурк паркира на Ист Енд Авеню. — Но мисля, че е на едно от челните места по скалата на смразяващите събития.

Озоваха се пред малък палат от стъкло и камък, изграден на мястото на някогашните постройки, разрушени по време на гражданските войни. Трудно можеха да се намерят толкова елегантни сгради, от такъв размер и стил по поречията на реките край Ню Йорк, позволяващи на обитателите им да се любуват на прелестни гледки над речните води. Стъклото отразяваше блясъка на бронза и заслепяваше всеки изправил се пред стените, за да се възхищава на това удивително архитектурно творение. А тъй като слънцето тъкмо залязваше, за да бележи края на един тъй дълъг ден, лампите от охранителната система вече светеха със същия наситен топъл цвят над заслепяващите стъкла и кафявия пясъчник.

Действаше наистина вдъхновяващо, особено с тези просторни тераси откъм речния бряг и високата и доста широка арка над входа.

След като натисна звънеца, Ив извади полицейската си значка, за да я поднесе към екранчето на охранителната система.

— С какво мога да ви помогна?

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция, придружава ме сътрудникът ми. Искам да се срещна с госпожа Бълок и/или господин Чейс.

— Нито госпожа Бълок, нито господин Чейс в момента приемат посетители. Бихте ли били така любезна да оставите визитната си картичка?

— Когато ви показах това — Ив отново тикна значката си пред физиономията на андроида, — исках да ви подсказва, че не съм дошла на светски разговор. Мислите ли, че госпожа Бълок и господин Чейс ще предпочитат да водим този разговор в централното полицейско управление на Ню Йорк Сити?

— Ако изчакате тук, веднага ще информирам госпожа Бълок.

Пред двама им се разкри официалното фоайе, с теракота по пода, със златни и сребърни орнаменти; със сложни декоративни форми от фино червено стъкло, спускащи се от тавана. По стените висяха картини в изящно позлатени рамки, от всички възможни стилове и палитри. Според Ив струпване на толкова много скъпи творби бе безсмислено.

Имаше, разбира се, и дивани, маси, столове, всички от абаносово дърво, съчетано с тъмночервен махагон.

Ив се отдалечи от входа, като не преставаше да оглежда скъпото обзавеждане. Продължи по стъпалата със сребърен парапет, за да стигне до просторна стая с източно изложение, в която декораторите бяха предпочели да разменят цветовете — тук подът беше в черно и червено, докато мебелите — в златисто и сребристо.

В облицованата в рубинено камина в отдалечения край гореше огън, а през остъклената стена над нея в далечината се виждаше тъмната река.

Тук няма омекотени форми, констатира тя. Нищо не внушаваше спокойствие и женственост и не действаше отпускащо. Перфектно подреден декор, донякъде строг по военному, от вида, който неизменно ѝ причиняваше главоболие.

Никой не би дръзнал да метне краката си връз сребърната маса, лъсната до блясък. Или да се сгуши, за да подремне върху възглавниците със златисти влакна, подредени като за изложба върху големия диван.

Тогава чу шум от дамски токчета, гръмко отекващи по теракотата, и се обърна, за да се изправи срещу самата Мадлин Бълок, от плът и кръв.

Ив реши, че снимките от документите ѝ бледнеят пред оригинала. Тази особа се отличаваеше с видимо присъствие. Висока, стройна, красива, със сребристоруса коса, отметната назад покрай младеещото ѝ лице, подвита леко отзад на врата ѝ.

Очите ѝ бяха арктическо сини, а устните — червени като камината. Носеше пуловер и панталони в тон с цвета на очите си. Обиците и огърлицата ѝ бяха с толкова едри диаманти, че блестяха отдалеч като късчета лед.

— Здравейте, лейтенант Далас. — Домакинята прекоси стаята уверено, като добре екипирана яхта през спокойно море. Несмутима и важна. Ръката, която предложи за ръкостискане на Ив, беше обсипана с диаманти и рубини. Ив се зачуди дали не ги бе подбрала специално в тон с цветовете, доминиращи в стаята.

— Разговарях преди няколко дни с вашата помощничка — продължи Мадлин Бълок — за онази ужасна трагедия в „Слоън, Майерс и Краус“.

— Точно така.

— А това сигурно е Рурк. — Усмивката ѝ се стопли с няколко градуса. — Не вярвах, че някога ще се срещнем. Макар и при доста необичайни обстоятелства.

— Здравейте, госпожо Бълок.

— Моля, моля, настанете се. Кажете ми какво мога да направя за вас двамата.

— Останах с впечатлението, че сте напуснали страната, госпожо Бълок — започна Ив.

— А ето че ни заварвате тук. — Тя леко се позасмя и кръстоса крака. Коприната леко прошумя. — Със сина ми решихме да поостанем още малко, но инкогнито, ако разбирате за какво говоря.

— Зная значението на думата — сухо отвърна Ив, но усмивката на Мадлин дори не трепна.

— Ние споделихме с Робърт, говоря за Робърт Краус, както и с още няколко от познатите ни, че ще напуснем Ню Йорк. Сигурна съм, ще се съгласите с мен, че тукашните развлечения понякога могат да се окажат безкрайно изтощителни. Разбира се, вие и двамата сте още много млади. Навярно се забавлявате много с тези непрестанни обеда, вечери, празненства и приеми. Лично аз живея само заради празненствата. Не мога да им се наситя. — Този път усмивката ѝ леко потрепна, за да отстъпи пред смръщването, но само за миг. — Как да отказваш при толкова много покани? Или как да обясняваш на хората, че искаш да се порадваш със сина си на няколко тихи, спокойни вечери? Толкова много се очаква от хората с нашето положение. — След тежка въздишка Мадлин вдигна ръце и сетне ги остави грациозно да се спуснат в скута ѝ. — Понякога всички тези очаквания се превръщат в тежко бреме. Ако приемеш една покана, но откажеш друга, нечие самочувствие ще бъде наранено. Трябва да организираш

нещо като малък заговор, за да избегнеш цялото това главоболие и да си осигуриш тихи домашни вечери. Но затова ние обичаме вашия град. О, ето и нещо за освежаване.

Андроидът се появи, тикащ пред себе си количка с гарафи, един чайник, подноси с плодове, сирене и сладкиши.

— Мога ли да ви предложа бренди или чай? А може би по малко и от двете?

Понеже очакваше Ив да откаже поканата, Рурк предпазливо отпусна ръка върху коляното ѝ и леко го стисна.

— Един чай ще ти дойде много добре, скъпа.

— Чудесно. Аз ще наляя. Не си ми нужен повече в момента — нареди тя на андроида, който мълчаливо се оттегли. — Сметана? Или лимон?

— Не, нито за мен, нито за нея. И без захар. Благодаря — пое разговора Рурк. — Имате впечатляващ дом. Прекрасна гледка.

— Гледката към реката е великолепна. Мога с часове да я съзерцавам. Всичките ни домове са близо до вода. Чувствам се силно привлечена от нея.

— Притежавате този чудесен дом — намеси се Ив, — но сте отседнали в къщата на Робърт Краус.

— Така беше. Неговата съпруга... Срегнахте ли се вече с нея? Чудесна жена. Тя ни покани да останем още и това ни се стори толкова забавно. Много добре си прекарахме заедно. Много обичаме да играем карти. — След като наля чая на гостите си, тя сипа и на себе си. — Боя се обаче, че не разбирам защо се интересувате от всичко това.

— Всяка подробност в едно разследване на убийство е интересна.

— Значи продължавате да разследвате? А мислех, че вече всичко е приключило. Ужасна история. И двамата бяха толкова млади. Но сигурно не подозирате Робърт?

— Просто се стараем да възстановим цялостната картина. Познавате Рендъл Слоън, нали?

— Разбира се. Той е истински светски лъв. Каква енергия има само! Не обича да се заседава у дома.

— Това не знам. Но е умрял в дома си.

— Извинете? Какво казахте?

— Рендъл Слоън бе намерен този следобед да виси на въже от полилея в спалнята си в къщата си от кафяв пясъчник.

— Боже мой! — Мадлин притисна ръце към гърдите си. — Мили боже... Рендъл. Мъртъв?

— Кога говорихте с него за последен път?

— Не съм... още не мога да го повярвам. Такъв шок, господи. Аз... Моля. — Тя се пресегна и докосна една сребърна кутия. Вътре имаше вграден интерком. — Браун, моля те, предай на господин Чейс веднага да слезе долу. — Мадлин се облегна и притисна пръсти към веждите си. — Съжалявам, но това е ужасен шок за мен. Ние бяхме приятели.

— Колко близки приятели бяхте?

Мадлин пак отпусна ръце в скута си, но сега бузите ѝ изведнъж пламнаха.

— Разбирам, че дори и сега сте длъжна да задавате въпроси, но намирам намека, съдържащ се в този въпрос, за признак на много лош вкус.

— Ченгетата имат много лош вкус. Бяхте ли обвързана с него лично?

— Със сигурност не в смисъла, в който вие го схващате. Просто ни беше приятно да бъдем заедно.

— Казаха ми, че именно той ви е убедил да поверите бизнеса си на фирмата, управлявана от баща му.

— Точно така. Но това беше преди години. Установих, че репутацията, етичността и услугите, които предлагат, са повече от задоволителни.

— Робърт Краус е бил определен като ваш счетоводител.

— Съвършено правилно.

— Но именно Рендъл Слоън е съхранявал вашите счетоводни книги. Той е обработвал данните за приходите и разходите на фондацията.

— Не зная какво са ви наговорили. О, господи! Уин! Слоън е мъртъв.

Уинфийлд Чейс спря наред стаята. Удивително приличаше на майка си, със същото стабилно телосложение, същото волево лице, същите леденосини очи. Но скоро се окопити и побърза да поеме ръката ѝ, вдигната към него.

— Рендъл? Но как се е случило? Да не би да е катастрофирал?

— Тялото бе намерено днес, увиснало на въже в спалнята му — лаконично обясни Ив.

— Обесил се е? Но защо е посегнал на живота си? — запита Уинфийлд.

— Не съм казала, че сам се е обесил.

— Значи казвате, че... — Уинфийлд побърза да се поправи, докато галеше ръката на майка си. — Значи казвате, че е бил намерен обесен, но... — Очите му се разшириха. — Да не би да твърдите, че е бил насилствено умъртвен?

Трябваше да му се признае, че умее да си играе с думите по типичния префинен британски начин. Прозвуча така, сякаш Рендъл се е задушил заради прекалено тесния си смокинг.

— И това не съм казала. Случаят все още се разследва. И аз, като следовател, искам да ви попитам къде бяхте в петък вечерта от осемнадесет до двадесет и два часа.

— Но това е обидно! Как смеете да задавате такъв въпрос на майка ми! — Пръстите му се сплетоха с пръстите на Мадлин, а със свободната си ръка тя го погали по крака. — Знаете ли коя е тя? — гневно продължи Чейс.

— Мадлин Бълок. Бивша госпожа Чейс, родена Мадлин Катрин Форестър. — Неприкритите им ласки предизвикаха вълна от отвращение, която се надигна в стомаха ѝ. Но продължаваше да е нащрек и да гледа зорко. — А в случай че не знаете коя съм аз, редно е да ви осведомя, че съм лейтенант Ив Далас. Докато причината за смъртта не бъде определена от патологоанатомите, този въпрос ще се третира като случай на подозрителна смърт. Така че сега отговорете на въпроса.

— Мамо, ще отида да позвъня на адвоката.

— Вървете — подкани го Ив. — Ще ви потрябва, ако се страхувате да ме осведомяте къде сте били в петък.

— Успокой се, Уин. Успокой се, казах. Всичко това е толкова обезпокоително. През цялата вечер си бяхме у дома. С Уин обсъждахме планове за нашия пролетен галаприем в подкрепа на набирането на средства за фондацията. Ще се проведе през април в Мадрид. Мисля, че вечеряхме към осем, а после послушахме музика и

поиграхме карти. Мисля също, че си легнахме към единадесет. Така беше, нали, Уин?

Той погледна Ив.

— За вечеря имахме агнешки котлети, предшествани от доматиена супа.

— Звучи доста апетитно. А някой от вас двамата посещавал ли е дома на Рендъл Слоън?

— Разбира се. — Мадлин здраво стисна ръката на сина си. — Той често ни канеше.

— И сега ли, при това посещение в града?

— Не. Както ви обясних преди малко, напоследък копнеем само за тихи домашни вечери.

— Правилно. Имате ли автомобил тук, в Ню Йорк, господин Чейс?

— Имам. — Той почти не прикриваше отвращението си. — Защо, какво лошо има в това?

— Не бих могла да кажа. Е, благодаря ви, че ни отделихте от времето си. — Ив се изправи. — О, да, щях да забравя. Банковите сметки, които сте поверили на „Слоън, Майерс и Краус“, ще бъдат предадени на щатските и британските данъчни власти, а също, предполагам, и на данъчните агенции в още няколко държави.

— Това е възмутително! — Уинфийлд едва се сдържа да не се нахвърли срещу нея, но майка му скочи на крака и успя да го обуздае.

— Какво означава всичко това? — студено попита тя.

— Възникнаха много въпроси около тях. Говоря за себе си, като водещ разследването на убийствата. Може би се интересувате какво ми е известно? Сигурна съм, че съответните данъчни агенции ще открият отговорите на всички тези въпроси.

— Ако има някакви въпроси относно банковите сметки на фондация „Бълок“, на тях е редно да отговарят от „Слоън, Майерс и Краус“. Робърт Краус... — Мадлин замлъкна за миг и притисна ръка към гърдите си. — Но не, вие казахте, че всъщност Рендъл е водел нашите сметки. Дори само това е ужасно подло към нашето доверие в него. Нима ни е мамил и е злоупотребявал с парите ни? Мили боже, а ние му се доверявахме, докрай му се доверявахме. — Тя се наведе към Чейс. Ръцете му обгърнаха раменете ѝ. — Нима ни е използвал през

цялото това време? — попита ядно тя. — И заради това ли се е самоубил?

„Това — каза си Ив — ще ми послужи като допълнителен повод за размисъл.“

Усмихна се мрачно, когато сядаше в колата до Рурк.

— Хм, не бих казал, че е редно да очакваме покани за пролетния галаприем в Мадрид — отбеляза Рурк.

— Е, с тези думи ми разби сърцето. Разгледа ли ги внимателно? Все едно са излезли от онези стари английски филми, които толкова много обичаш. Но не мога да отрека, че никак не й липсва самообладание. Не е допускала, че ще почукаме на вратата й, но бе готова за нас, когато се появихме. Докато той, от друга страна, се нуждае от насочване и трябва да бъде държан изкъсо през цялото време. Много е избухлив.

— Той ги е убил.

— О, да, можеш да заложиш добродетелния си задник, че той е свършил тази мръсна работа. Ще ме разпитвате, мен? Ще ме заплашвате, мен? О, да, той ги е очистил, а после се е прибрал у дома и е разказал на майчето как точно се е справил. Обзалагам се също, че са побеснели, когато са разбрали, че трите убийства не са успели да прикрият машинациите с банковите им сметки.

— Тогава са решили да натопят Рендъл Слоън.

— Опитали са се. Но грижата за финала ще оставя на ФБР и на глобалната полиция. Първо заради трите убийства. А също и заради мошеничествата. Така ще ги подреда, че ще ме запомнят.

— Мога ли да попитам как ще го постигнеш?

— Той е оставил ДНК следи по юмука на Байсън. Така че науката ще го разкрие. А като се прибавят и моите вещи следователски умения, ще издействаме прокурорска заповед, за да го заставим да даде проба за ДНК. Пийбоди и Макнаб ще бъдат безкрайно щастливи да го поразпитат както следва. А за убийството на Слоън ще повдигна допълнително обвинение. Ще го закарам този Уин на разпит и ще му размажа физиономията. Защото ще бъде без майчето си, ще ми падне тогава той и всичко ще си признае. Отсега съм сигурна, че ще стане точно така.

— Но те могат да заминат за Англия още тази вечер.

— Могат. Но няма да го направят. Ако изчезнат, ще събудят подозрение. Тактиката им ще е да се преструват на шокирани и вбесени. Приятелят им, който за тяхно безкрайно удобство е мъртъв, ги е мамил и е злоупотребявал с парите им. Използвал е прехвалената им фондация за собствена изгода. Срам и позор! В момента тя действа точно по този въпрос и сигурно вече е позвънила на Кавендиш или на някого от своите хора в Англия, за да му съобщи всички подробности, да даде началните си инструкции, да заповяда да се прикрие всичко, което може. Трябва да говоря с Кавендиш. За половин час ще го накарам да пропее. Той е страхливец. Ще ги натопи. Знае за убийствата и ще настоява за сделка, за да отърве затвора.

Рурк спря на светофар и се загледа в лицето ѝ.

— Дяволски си сигурна в изводите си, нали, лейтенант?

— Да, сигурна съм. Толкова време сглобявам мозайката, късче по късче. Ще започна с процедурата по издействане на съдебно решение за Чейс, както и за Кавендиш. — Тя извади видеотелефона си. — Още утре сутрин ги искам в килията.

Ив не се поколеба да наруши спокойствието в неделната вечер както на прокурора, така и на командир Уитни, като се свърза едновременно в конферентен режим и все още обсъждаше с тях подробности по разследването, когато Рурк спря колата пред входа на къщата им.

— Искам също да получа съдебна заповед, задължаваща Чейс да даде проба за ДНК — гневно завърши Ив.

Облечена negliже, прокурор Шер Рео се намръщи пред екрана на видеотелефона.

— Всичко заявено дотук може да бъде оспорено, лейтенант, след като се касае за съмнителна счетоводна дейност, осъществявана може би от лице, на което тя не е била поверена официално, а на всичкото отгоре то е оставило предсмъртно признание за двете убийства, преди да се обеси.

— Патоанатомите ще потвърдят, че не може да става дума за самоубийство.

— Не можеш да си сигурна.

— Мамка му, сигурна съм! — Ив се смути. — Извинете за израза, командир Уитни.

В отговор Уитни само въздъхна.

— Ако лейтенант Далас е „мамка му“ сигурна, Рео, ние трябва да я подкрепим. Ако обаче се окаже, че Чейс е чист, най-лошото, което може да се случи, е той да се обиди и да се оплаче в посолството, както и да насъска адвокатите си срещу нас.

— Ще намеря съдия, който да одобри искането — реши Рео. — Същото се отнася и за Кавендиш. Но повтарям, Далас, всичко е доста колебливо.

— Ще се погрижа да стане солидно. Искам ги и двамата утре в осем нула нула. Благодаря ти, командир. Съжалявам, че ти развалих вечерта.

— А за мен няма ли извинение? — сърдито попита Рео.

— И за теб, разбира се.

— Добре свършена работа — похвали я Рурк и се наведе да я целуне. — Аз ще ти издействам прокурорска заповед.

— Обзалагам се, че ако се захванеш, ще го уредиш. Те ще пришпорят адвокатите си, но това няма да ги спаси. Ще ги закова, Рурк. Заради Натали, заради Бък, както и заради онзи задник Рендъл Слоън. И когато свърша с тях, от ФБР и от глобалната полиция ще могат да сглобят мозайката и да им лепнат още обвинения за данъчни измами и пране на пари, и каквото още там им хрумне да им стоварят на гърбовете.

Тя обви ръка около кръста му, докато се изкачваха по стъпалата към предната врата.

— Наистина имах нужда от теб, приятел.

— Тогава плащай.

Но когато пристъпи прага на къщата, смехът ѝ отстъпи пред подигравателната усмивка, която, както винаги, се изписа на лицето ѝ при вида на Съмърсет.

— Не може ли да не висиш вечно тук, когато се прибирам?

Той не обърна внимание на репликата ѝ, а заговори директно на Рурк:

— Успокоителното подейства на Мейвис и тя заспа. Настаних ги с Леонардо в синята гостна на третия етаж. Там е тихо, а тя се нуждае от почивка. — Едва сега благоволи да насочи поглед към Ив. — Денят ѝ е бил прекалено наситен с тревоги и вълнения.

— Да, и обвиняваш мен?

— Виновен е този, който е отвлякъл Танди Уилоби — намеси се Рурк. — А сега ние искаме само Мейвис да си отдъхне и да получи грижите, от които се нуждае.

— Разбира се — деликатно се изкашля Съмърсет. — Аз просто съм загрижен. — Погледна Ив с изражение, което би могло да се приеме за извинително. — Просто съм загрижен.

Ако някой бе в състояние да трогне тази самоходна снабдена с нозе дръжка за метла, наречена Съмърсет, това можеше да бъде единствено Мейвис.

— Не мога да я удържа спокойна на едно място, освен ако не я вържа. Всъщност всичко, което мога да сторя за нея, е да открия Танди Уилоби.

— Лейтенант — обади се Съмърсет, докато тя се изкачваше по стъпалата. — Мога да ви приготвя освежаващ тоник за поддържане нивото на енергията без онези химически вещества, които така ненавиждате.

— Ти ще ми приготвиш напитка и аз ще я изпия? — Тя изсумтя презрително. — Да не би да ти приличам на малоумна? — Продължи нагоре, но накрая се извърна и погледна назад Рурк. — За нищо на света няма да погълна отвара, забъркана от този дърт вечер, така че по-добре да забравим за нея.

— Нищо не съм казал.

— Но си го мислиш. По-скоро имам нужда от кафе и разговор с Пийбоди. Ако Мейвис продължава да ме занимава със себе си и през нощта, мога и да не издържа на напрежението, докато се мъча да успокоявам и нея, и Леонардо. Освен това трябва да пришпоря Бакстър да се задейства по-енергично. Но за да се справи той с разпитите утре сутринта, трябва да му съобщя последните разкрития.

— За бога, Ив, първо трябва да поспиш.

— Мислех, че не си казал нищо.

— Мамка му, по дяволите!

Той тъкмо се канеше да добави още нещо, когато видеотелефонът ѝ иззвъня.

— Мисля, че ще е по-добре засега да обуздаеш ирландския си темперамент. Далас, слушам.

— Свърших с проверките — рапортува Пийбоди и превключи видеотелефона си на видео режим, така че Ив да може да вижда на

екрана му зейналия отвор на някакъв сейф.

— Триста дяволи!

— Това е вторият. Ама толкова се измъчихме с отварянето му, че вече бях готова да се откажа, обаче моето момче този път прояви забележителна упоритост. — Пийбоди, чийто вид отдалеч издаваше колко е уморена, присви устни като за целувка, очевидно предназначена за Макнаб.

— Само не се разсейвай излишно.

— Този, вторият, несъмнено заслужава повече внимание. Първият сейф е в библиотеката. И въпреки умелото замаскиране, не съдържаше нищо, което да привлече интереса на някой взломаджия. Защо ли? Ами много просто, беше празен. Това, разбира се, ужасно ни развали настроението, защото си казахме, че първата работа на убиеца на Слоън е била да го изпразни.

— Мога да се обзаложа, че именно това е направил. Вероятно е останал с убеждението, че е прочистил всичко компрометиращо, укрито от Рендъл Слоън.

— Но Макнаб не се предаде, настояваше на всяка цена да продължим търсенето. Припомни ми думите ти, че Рендъл не е съвсем глупав и не би било чудно да е предвидил второ скривалище, но още по-добре замаскирано. И така, след доста дълго търсене попаднахме на него и ето че сега го оглеждаме и още продължаваме да го оглеждаме, и...

— Пийбоди, какво става с теб? Започваш да бръцолевииш несвързано.

— Извинявай. Вече от около час мозъкът ми просто спи. А останалата част от тялото ми още не може да реши какво да предприеме — също ли да заспи, или да продължи да се опитва да функционира. Но както и да е, важното е, че намерихме втория сейф в кухнята, по-точно скрит в килера. Където, не мога да отрека, този тип е държал и доста апетитни вкусотици. Но ние нищо не хапнахме. Беше мъчително и адски изкусително, но устояхме геройски. А в прекрасния мъничък сейф — който отне на моя шотландски жребец цели тридесет и пет минути, докато го отвори, намерихме истинско съкровище. Двеста и петдесет диаманта, някои от тях във вид на бижута. Както и цяла камара дискове. Всички до един старателно надписани, Далас, а някои от тях съдържат архиви за сделките на фондация „Бълок“.

— Чудесно! Сега само трябва да ги приберете всичките, да ги натоварите и да ги донесете тук. — Ив се обърна към Рурк и се ухили до уши. — Пипнахме ги, копелетата! — Но усмивката ѝ помръкна, когато видя високата чаша с мътно зелена течност в ръката му. — Откъде докопа това?

— От феите вълшебници.

— Не искам вълшебен сок. — Тя разтвори крака и зае отбранителна стойка, вдигнала юмруци като боксьор на ринга в началото на поредния рунд. — Да знаеш, че кръв ще се лее, ако се опиташ да изсипеш този гаден буламач в гърлото ми!

— О, скъпа, аз съм ужасен. Заплашен съм с тежка телесна повреда от жена, която едва се крепи на краката си. Хайде, искаш ли аз да изпия половината — замоли я той с доста по-смекчен тон, когато тя започна да ръмжи гневно, — а за теб ще остане другата.

— Майната им на всички гадни отвари! — Тя обаче не успя да го отблъсне. Нито пък можеше да отрече, че въпреки всичко, той се държи безкрайно търпеливо с нея. — Е, добре де, щом няма как, но първо ти ще погълнеш половината.

С очи, вперени в нейните, Рурк надигна чашата и пресуши половината от съдържанието ѝ.

— Отвратително е, нали?

— Абсолютно — веднага се съгласи съпругът ѝ. — Сега е твой ред.

Ив направи отчаяна гримаса и той си каза, че в този миг тя прилича на непослушно дванадесетгодишно момиче, с чието приятелство обаче може да се гордее. За негова безкрайна изненада Ив грабна чашата от ръката му, замижа и на един дъх я пресуши.

— Ето. Сега доволен ли си?

— Много по-щастлив ще бъда, ако танцуваме голи под ласките на тропическото слънце, но трябваше да изтърпим това.

— Добре. — Тя разтри уморените си очи. — А сега да се заемаме за работа.

19.

Когато Ив се свърза с Бакстър, оказа се, че той паркира пред дома ѝ.

— Реших, че ще можем взаимно да обменим информация. Лично. Трухарт е с мен. Все ще се намери нещо, което дори едно хлапе ще съумее да свърши.

„Винаги ще се намери нещо“, помисли си Ив, след което започна да коригира и подрежда бележките си. Трухарт можеше да се нагърби с ролята на андроид и да напише рапорта ѝ. Въпреки че вече от доста месеци работеше с Бакстър, той бе още свеж като майска маргаритка и пълен с живот като някое кутре, подскачащо сред тях. Надали би протестирали, ако му възложат работата, която обикновено оставят за довършване на андроидите.

— Повече ченгета в дома ни — отбеляза Рурк — означава повече консумация на кафе.

— Нали в скоро време ще танцуваш гол под тропическото слънце.

— Предполагам, че едва ли ще отделиш четвърт час за солариума, да потренираме за изживяването. — Той остави до лакътя ѝ чашата с поредното кафе.

— През последните две години доста се упражнявахме. Мисля, че вече сме готови да се заемем сериозно за работа. Какъв е произходът на парите, които са изпирали?

— Мисля, че ще трябва да оставим грижата по проследяването им на ФБР и на глобалната полиция.

— Да, но все пак това продължава да ме тревожи. — Тя стана и отиде до таблото, за да се вгледа изучаващо в снимките на Мадлин Бълок и Уинфийлд Чейс. Представи си ги как седят един до друг на дивана, как се докосват. — Знаеш ли, те не са само майка и син.

Когато Рурк не каза нищо, тя се обърна към него. Той кимна:

— Виждам, че си го забелязала.

— Предполагам, че ние двамата сме по-чувствителни към подобни неща от повечето хора. Аз забелязах... Ние забелязахме... интимността, която съществува помежду им. Тази дума ми се струва прекалено умерена за тях, по-скоро бих го нарекла кръвосмешение. Но надали порокът им е в основата на всичко около тях. Тя командва всичко, следователно командва и него. Тя е като паяк, когато трябва да го пази да не го застигне нещо лошо. Но в същото време го използва и го върти на малкия си пръст... което никак, ама никак не ми допада.

Рурк застана зад нея, отпусна ръце върху раменете ѝ и докосна косата ѝ с устни.

— Кога ще престанеш да изживяваш всичко това толкова дълбоко? Както аз преживявам историята с Танди.

Ив протегна ръка и силно стисна неговата.

— Навярно той е извършил всички тези убийства. Можеш да го прочетеш в очите му, защото под външното лустро прозира склонността му към насилие. Но тя е натискала бутоните му. А аз май се вживявам прекалено и пречупвам всичко през себе си.

— Аз също.

— Добре. — Ив си пое дъх и пусна ръката му. — Ако не грешим в предположенията си, това може да се окаже силен коз, който да използвам при разпита. Но засега... Какъв ли може да е източникът на парите? Незаконни сделки, например от търговия с оръжие? Хм, някак си не ми звучи правдоподобно. Или може би пари на мафията? Не знам. Но не вярвам да се занимават с това. По-скоро действат другояче — отново се замисли тя. — В книгите са описани толкова много начини за лесно печелене на пари, но на мен ми изглежда... всъщност само ми се струва — побърза да се коригира тя, — че е нещо, което много ги увлича. Дори може да му се наслаждават. Или да вярват сляпо в него. Нали видя какви самовлюбени шибаняци са и двамата!

— Чудесно описание.

— Значи ме разбираш — кимна тя. — Престорено скромни и праведни, фалшиво добродетелни, с огромно самочувствие. Но не мога да си представя да действат с други представители на организираната престъпност, защото тя е от тези, които искат сами да командват парада. Май пак ще трябва да си поговоря с Майра, да ми изготви психологически профил.

— Струва ми се, че ти вече си съставила психологическите им портрети.

— Ами достатъчно е да обърнеш внимание само на следната подробност: тя се разхожда в дома си, отрупана с диаманти; той пък се мотае в костюм, макар много добре да знае, че през цялата неделна вечер ще бъдат само двамата. Явно много държат на имиджа си, дори когато наоколо няма никой друг, пред когото да се перчат. Такива са се родили, така са били възпитани и си остават все такива важни, важни даже и когато се съвокупляват в тъмното. А като стана дума за секс, това е другото, още по-важно ниво на тяхното единение, с което си въобразяват, че се издигат над околните. Знаеш ли ти кои сме ние? Вероятно контрабанда, ето това се очертава зад тънкия горен слой лустро, преплитащо се с перверзната им любовна история.

— Е, много ти благодаря, скъпа.

Тя завъртя очи към него. Рурк не пропускаше да ѝ напомни как на младини бе успял да натрупа значителна част от сегашното си богатство.

— Бижута, предмети на изкуството, изискани вина. Може би това е в основата на контрабандата, с която се занимават. Навярно и изнудване.

— Дисковете, които донесоха Пийбоди и Макнаб, може би ще ти подскажат нещо. Или поне ще ти помогнат малко за напредъка на разследването.

— Да. Но може да са кодирани, допълнителен трън в петата. Все пак вече знаем, че повечето от къщите им, както и другата им собственост са на името на фондация „Бълок“. — Ив неспокойно закрачи пред таблото с данните за двойното убийство. — Но нали тъкмо така големите играчи намират вратички в данъчните закони. Отсега мога да се обзаложа, че много от всички тези бижута, произведения на изкуството и други скъпи вещи са били купувани само срещу пари в брой.

Ив посочи с пръст данните, изписани на екрана на компютъра:

— Ето, погледни. Макар вече да наближава петдесетте, нито веднъж не се е женил, дори за извънбрачно съжителство не се споменава, а на всичко отгоре още живее с майка си. Работи с майка си. Пътува с майка си. И като че ли никак не се притесняват и въобще не си дават труд да прикриват близостта си. Направи ли ти

впечатление, че той не каза: „Знаете ли кои сме ние?“, а „Знаете ли коя е тя?“. Явно тя е силната личност в тази странна двойка. И тя контролира всичко.

Ив прекъсна хода на разсъжденията си, когато чу стъпки пред вратата на кабинета си.

Кой знае защо, за нея винаги бе изненадващо да вижда Трухарт в униформа. Според нея Бакстър приличаше на хитър, много опитен ветеран, а Трухарт — на млад и неопитен чирак.

— Ще получим ли по чаша кафе? — попита Бакстър още от прага. — Много ме измъчихте с тази проверка. Здравей, Далас. Здравей, Рурк.

— Какво откри за автомобила на Рендъл? — настойчиво попита Ив.

— Ами оказа се, че са изтривали видеозаписите от дисковете на всеки двадесет и четири часа, така че всичко за въпросната вечер отдавна е заличено. Няма никакви данни.

— Нима идваш дотук само да ми кажеш, че не си открил нищо?

— Нищо не съм открил ли? — Той пое чашата с кафе, която Трухарт му донесе, седна и изпъна нозе. — Гаражът е частен и за ползването му се плащат месечни вноски, които се оказаха по-високи от наема на моя апартамент, плюс двата апартамента на моите хлапета. Влиза се с кодирани карти и пароли. Разполагат с места само за десетина автомобила, но повярвайте ми, всички до един са суперкласа. Този на жертвата е един як всъдеход, четириместен, страхотно мощен.

— Звучи впечатляващо.

— Точно така. Огледахме го, но първо трябваше да повикаме менажера, за да ни допусне вътре. Докато бяхме там, се появи един тип с класически модел „Сънсторм — ХХХ“, всъдеход, шестместен, със страхотно мощен двигател. Целият черен, с блестящи лайсни, отпред прилича на зейнало адско чудовище. С покрив от стъкло със сребърно покритие. Знаеш ли го този модел? — попита той Рурк. — Пуснаха го на пазара през 2035 година.

— Да, познат ми е. Чудесен е.

— Едва не се просълзих, като го видях.

— Много привлекателен — потвърди Трухарт, но леко се изчерви, когато Ив му метна един поглед.

— Звучи ми, сякаш вие, момчета, още припадате по детските си играчки. Но каква ми е ползата от всичко това?

— Докато разговаряхме, собственикът на всъдехода, някой си Дерик Нюман, заяви, че никога не се е срещал с Рендъл Слоън, но винаги се възхищавал от колата му и сериозно се замислял дали да не си купи и той този модел, защото бил много подходящ за шофиране в лошо време и по третокласни пътища.

— Може би сега, когато собственикът е мъртъв, ще успее да уреди сделката.

— Но макар никога да не го е виждал — повтори Бакстър, — все пак забелязал, че Рендъл Слоън нямал навика да паркира на заден ход. И затова толкова се учудил една вечер, било около седмица преди сряда, приблизително около седем вечерта, когато видял, че всъдеходът бил оставен на мястото си обратно. В онзи ден Нюман ходил до Ойстер Бей заради репетицията за сватбата на брат си. Самата церемония била насрочена за следващата събота. Върнал колата си в гаража малко след три през нощта. Та тогава му направило впечатление, че всъдеходът на Слоън не бил паркиран както винаги досега.

Ив замислено присви устни.

— Това може да се окаже важна подробност.

— Да, и аз мисля така. След като този Дерик Нюман ми описа шофьорските навици на Рендъл, менажерът на гаража потвърди думите му. Каза още, че Слоън ползвал този гараж от три години и нито веднъж не нарушил навика си. Така било до онази нощ, седмица преди въпросната сряда или по-точно рано сутринта в четвъртък.

— Искам колата да бъде конфискувана. Искам още чистачите от техническия отдел да я проверят молекула по молекула.

— Мислиш, че вече не съм досетил ли? Обадох се където трябва още докато бяхме там. Нашите хора вече трябва да са на път към гаража.

— Добре свършена работа.

— Значи признаваш, че все пак и аз съм свършил нещо полезно — рече Бакстър и сви рамене. — Всеки ден си говоря с Палма. Тя искаше да влезе в апартамента на сестра си и да опакова вещите й колкото може по-скоро след прочистването.

— Работим по този въпрос — успокои го Ив и кимна на Пийбоди и Макнаб, които влязоха точно когато тя свърши разговора с Бакстър.

— Всичко е опаковано, надписано, натоварено и доставено. — Пийбоди уморено се прозина, докато двамата с Макнаб стоварваха кашоните с доказателствения материал върху бюрото на Ив. — Парите миришат приятно. Особено когато са толкова много.

— Дайте й кафе — разпореди се Ив.

— Но първо изпий това — намеси се Рурк и й поднесе чаша с енергийна напитка, която междувременно бе успял да приготви.

— Хм, струва ми се доста безвкусно.

— Приготвих я специално за теб.

— О, така ли? — Въпреки че бяха натежали от умората, в очите й проблеснаха искрици на оживление, преди да изпие остатъка. — Но все пак е безвкусно.

— Да, знам. Има и за теб, Йън.

— Енергийна напитка? Падам си по тях. — С тези ободряващи думи Макнаб изпи без колебание полагащата му се доза, докато Трухарт си поръча още кафе.

— А сега, ако всички са успели да възстановят силите си, да се заемаме с приключване на последното за тази година разследване. — След този тържествен увод Ив се зае с разопаковането на кашоните, съдържащи толкова ценните дискове с данни за финансовите операции на фондация „Блок“. Веднага постави първия диск в компютъра и му продиктува: — Покажи данните, като се започне от екран номер едно. — „Не са кодирани“, помисли си тя, което би я накарало да изтанцува няколко радостни стъпки, ако не беше толкова изтощена. — Рурк? Ще ми разчетеш ли какво всъщност имаме тук?

— Това са месечни отчети — веднага започна той. — Бих казал, че е личното копие на Рендъл Слоън. Сега всичко е съвсем ясно, за разлика от файловете, регистрирани в счетоводната фирма. Да, ето тук са месечните постъпления. — Рурк освети с лазерно управление писец част от екрана. — Ето и комисионите на Мадлин Блок и Уинфийлд Чейс. Както и юридическите такси за Кавендиш, по-точно за нийоркския филиал на юридическата кантора в Лондон. Тя си е начислявала солидни хонорари на база на месечните доходи, но освен това си е прихващала и часовете за консултации.

— Кое то на обикновен английски означава?

— Означава, че това са реалните отчети, докато в официалните всичко е старателно замаскирано и прикрито като оборотни средства. Тук ясно се вижда, че тези операции са били незаконни. Хрътките от данъчното ще има радостно да потриват ръце доста години напред.

— Самюъл и Рийс Русо, плащане в размер на четвърт милион.

— Това е само едната вноска — обясни й Рурк. — Една от четирите.

— Един милион от Самюъл и Рийс. Приблизително толкова от някоя си Мери Ан Клоувър. Следват още... Нали каза, че вноските били четири... Не, май излизат по пет, а не по четири... от отделни личности, при това само за първото тримесечие на миналата година. Но за какво са плащали тези хора?

— Разходите, свързани с тези доходи, може би ще ни разкрият отговора на загадката — обади се Рурк и подаде на компютъра съответната устна команда. — Виж тук. Оказва се, че посредническата такса за плащанията на двамата Русо възлиза на десет хиляди долара, плюс вноската на Сибил Хопсън, месечна, в размер на две хиляди евро, изплащана на името на получателя — доктор Летисия Браунбърн, като само за октомври миналата година са се натрупали десет хиляди. Има още едно плащане, записани като дарение за „Неделните деца“. Юридическите такси се равняват на... дванадесет хиляди само за тази трансакция, като е платено от името на фондация „Бълок“.

— И така се стига до сумата от един милион, напълно незаконно записана като първичен приход, неподлежащ на облагане с данъци, докато разходите възлизат само на сто хиляди. Е, никак не е зле да можеш да се похвалиш с подобна рентабилност — реши Ив. — А какво е това „Неделните деца“?

— Агенция за осиновени деца — промърмори Пийбоди, още в полусънно състояние. — Със седалище Лондон.

— Какво?!? — рязко се извърна Ив.

— А? Какво каза? — Пийбоди се сви на стола и започна да примигва учестено. — Извинявай, сигурно съм позадрямала.

— Попитах за „Неделните деца“.

— О, проверяваме ги за участие в незаконни отвлечения на деца. Това е една от агенциите в списъка. Седалището ѝ е Лондон, но има филиали във Флоренция, Рим, Оксфорд, Милано, ах, да, щях да

забравя — и в Берлин. Извинявай, но трябва да хвърля един поглед на бележките си.

— Тази агенция е в списъка по случая с Танди, а в същото време се оказва един от главните получатели на пари от фондация „Блок“? — Ив погледна Бакстър. — Съвпадението е прекалено подозрително, не мислиш ли?

— Не ще и дума. За бога, Далас, как може да се обясни такова удивително съвпадение?

— Трухарт, ще позвъниш на доктор Летисия Браунбърн в Лондон. Рурк, с твоя помощ трябва да прегледам тези файлове колкото е възможно по-бързо, за да проверим дали съществува някакъв утвърден модел. Особено важно е дали ще се появят други подобни агенции или родилни центрове.

Обстановката изведнъж рязко се напрегна. И тъй като вече бяха заети всички компютри в двата кабинета, Ив прибягна до помощта на палмтопа си:

— Искам данни за Самюъл Русо и Рийс Русо — започна тя, след което продиктува номерата на паспортите им, като ги прочете от файла със счетоводния отчет.

Обработка на заявката за търсене... Самюъл Русо, дата на раждане: 5 август 2018 г., женен за Рийс Русо, по рождение Бъкли, родена на 10 май 2020 г. Жилища: Лондон, Англия; Сардиния, Италия; Женева, Швейцария; остров Невис. Едно дете от мъжки пол, дата на раждане: 15 септември 2059 г. Придобито чрез частно осиновяване.

— Това е достатъчно, прекрати това търсене. Заеми се с данните за Сибил Хопсън — заповяда тя и продиктува съответния номер на паспорта.

Обработка на заявката за търсене... Сибил Хопсън, дата на раждане: 5 август 2018 г. Родители...

— Прескочи това. Дай ми жилищен адрес и данни за децата ѝ.

Местоживеене: университетския район на Оксфорд. Студентка. Няма деца. Една регистрирана бременност, приключила с раждането на живо дете от мъжки пол на 15 септември 2059. Предадено за частно осиновяване.

— Искам името на агенцията за осиновяване, която е осигурила дете на семейство Русо и е приела детето на Хопсън.

Обработка на заявката за търсене... „Неделните деца“, Лондон.

— Това не е незаконно, Далас — обади се Бакстър, който през цялото време стоеше неотлъчно зад нея. — Не зная какви са законите за частно осиновяване в Европа, но нищо чудно да се отличават от нашите.

— Обаче плащанията са прекалено високи — възрази Ив. — Няма съмнение, че тази студентка е продала детето си, а продажбата на човешки същества е незаконна в целия свят.

— Но можеш да го наречеш и другояче. Например образователна инициатива, стимули за насърчаване на раждаемостта, мероприятия за възвръщаемост на направените разходи и така нататък.

— Може би. Но те са укривали пари, като са поддържали банкови сметки със суми винаги под ниско облагаемата долна граница, докато огромната част от приходите си въобще не са декларирали. Но дори и това би могло да бъде класифицирано като незначително нарушение на данъчните закони. Съвсем друг вид престъпление обаче е да продаваш новородени бебета като всяка друга стока и да трупаш огромни тлъсти печалби от тази търговия. Няма да изглежда никак благопристойно, ако медиите се доберат до тези разкрития. Още повече че за прикриване на тази търговия са убили трима души.

— Да, именно това е смутило Натали Копърфийлд — промърмори Бакстър.

— Съмнявам се дали тя е осъзнавала в какво точно се е забъркала, но все пак е поразровила наоколо и се е добрала до нещо съществено. Бакстър, сигурна съм, че ще открием и други изчезнали жени, освен Танди, като за поне една от тях отсега зная, че е била убита, при това заедно със зародиша в утробата ѝ. Но на това ще се върнем по-късно. — Ив кимна към екрана. — Ще се върнем точно към тези банкови сметки.

— Да сграбчваш жени наскрел улицата? Да ги отвличаш, за да откраднеш децата им?

— Нецо от този сорт. Ако тези жени са се свързали с „Неделните деца“, може би процедурите по осиновяването са започнали и фондацията си е събрала първоначалните вноски.

Вече не ставаше дума за сглобяване на отделни, разпокъсани късчета от мозайката. Картината най-после се очерта в своята цялост,

ясна и с прегледни очертания.

— Но да допуснем, че някоя от тези жени впоследствие реши да промени намеренията си. Тогава я хващат и я завличат някъде, за да се чувства подплашена и застрашена, че ще бъде подложена на сурово преследване за неизпълнение на договора. Освен това не забравяй, че отвлеченията са все малко преди термина, тоест когато бременната е най-уязвима, най-безпомощна. Имали са сериозни основания да изберат точно този момент.

— Да, разбира се, колкото по-скоро е раждането, толкова по-малки са разходите на тези негодници — мрачно обобща Бакстър.

— И щом стоката бъде доставена на поръчителя, жената не им е нужна повече и бързат да се отърват от нея. Просто са гледали да поддържат разходите си максимално ниски. Иди да продължиш търсенето с Рурк на неговия компютър. Искам от теб да ми намериш някой, който е плащал вноски за полученото от него бебе, но при условие че разходите по доставката му не съответстват на остатъка от общата договорена сума.

— Веднага ще се заема.

— Трухарт!

— Вече съм готов да докладвам, лейтенант. Доктор Летисия Браунбърн е член на борда на директорите на „Неделните деца“. Жилището ѝ е в сграда, в която на долните етажи се помещава акушерска клиника.

— Пийбоди, тази агенция има ли филиал в Ню Йорк?

— Не. Само в Европа.

— Тогава потърси някаква друга агенция, която да е сред най-често срещаните в счетоводните отчети на фондация „Бълок“. Не ми се вярва да са върнали жената обратно в Англия, особено когато е оставало толкова малко до термина. Най-вероятно са искали „стоката“ да е наблизко, при безопасни „условия на съхранение“ и в добро здравословно състояние. Може би в Ню Джърси. Или пък в Кънектикът. Кой знае, може да е и в...

Ив изруга гневно, преди да се втурне към видеотелефона на бюрото си. Голямата къща с огледалните прозорци. Можеш да виждаш отвътре навън, но не и отвън навътре, помисли си тя, докато трескаво избираше номера на Шер Рео.

Решили били да поостанат още малко, но инкогнито. Как ли пък не!

— Господи, Далас, колко пъти ще ми звъниш тази нощ! — възмути се Рео и отметна кичура от разрешената си до неузнаваемост руса коса. — Тъкмо бях успяла най-после да се поуспокоя и да се унеса в тежък сън.

— Успокой се, можеше да бъде и по-зле. Нужно ми е съдебно решение. Но спешно!

— Ще ти дам проклетото съдебно решение, но първо ме остави да ти обясня, че вложих цялото старание, на което съм способна, за да го издействам.

— Не, Рео, не ме разбра. Не ти се обаждам за него, а за друго. Този път става дума за обиск в жилището на Мадлин Бълок на Ист Сайд Авеню. Говорим за пълно претърсване.

— О! Това ли било? — Провлеченият южняшки акцент на Рео, допреди малко съвсем леко доловим, сега се усещаше много по-ясно, като гъст сладък пчелен мед.

— Имам пълното основание да вярвам, че държат против волята ѝ в дома си една жена. Говоря за жена в напреднала бременност, чийто живот е застрашен, ако роди, преди да се доберем до нея. Но ако тя не е там, пак ще ми е необходимо разрешение да претърся всички помещения, за да открия някакви следи, които да ме насочат към мястото, където я крият.

— Далас, за какво говорим, по дяволите? За убийци или за похитители на деца?

— Едното неизбежно води към другото. Рео, тази жена е изчезнала в четвъртък. Опасявам се да не би вече да е прекалено късно. Само не ме принуждавай да се бавя още повече.

— На мен обаче ми е необходимо нещо повече от това, че имаш „пълното основание да вярваш“, Далас. Да не си въобразяваш, че е много лесно да ти издействам прокурорска заповед за задължително взимане на проба за ДНК? Ще задействам процедурата за второто съдебно решение като отделна задача, но отсега да знаеш, че адвокатите им ще вдигнат шум до бога, и тогава не знам как ще се оправяш с последиците...

— Нямам никакво време за губене! — припряно я прекъсна Ив, задъхана и зачервена. — Отивам да взема Пийбоди, а после тя всичко

ще ти обясни. Ще взема оперативната група с мен, Рео. Със или без съдебното решение, най-много до един час ще се справя с онази банда.

Нервно потропвайки по видеотелефона, Ив нахълта в кабинета на Рурк.

— Успях най-сетне да проумея модела на тези финансови операции, лейтенант — докладва Рурк. — Годишно са пласирали максимум десетина деца, веднага след раждането им, срещу щедра такса, погасявана минимум на четири вноски. В течение на последните осем години са били извършени шестдесет и пет подобни сделки, при това срещу колосалната печалба от шестдесет и пет милиона евро.

— Ще се сдобия със съдебно решение за претърсване на къщата на Ист Сайд Авеню. Мисля, че именно там държат Танди като заложница. Бакстър!

— Ще отида да взема няколко от онези модерни електронни играчки — отвърна той, без дори да погледне екрана на видеотелефона. — Установих, че при шест от случаите разходите са значително по-ниски в сравнение с останалите. Дори има един, при който всички първоначални разходи са били изцяло възстановени.

— Става дума за Емили Джоунс от Мидълсекс, Англия, нали?

— Да, точно това е жената, чието име е на челно място в списъка. Само за нея е записано пълно възвръщане на разноските, при това на частно лице, а не на някаква медицинска служба. Знаеш ли какво още открих, Далас? Името на Танди също фигурира тук. — Макнаб я погледна тревожно. — За нея е вписано едно плащане в края на май, говория за миналата година. Но към него е отбелязано, че цялата сума е върната в началото на юни.

— Променила е намерението си и те са прибрали парите обратно. Но този трик няма да мине пред нас. Ние потегляме към къщата.

Щом се върна в кабинета, Ив описа вътрешното разположение на къщата, доколкото се бе запознала с него при посещенията си там.

— Най-вероятно укриват нашия обект някъде на втория или третия етаж. Според мен на третия. Може да е завързана и несъмнено е охранявана, вероятно с работи. Двете заподозрени лица и един андроид прислужник трябва да са някъде в къщата. С оглед на ситуацията трябва да предположим присъствието на медицинско лице — андроид или човек, санитар. Може да се очаква ожесточена

съпротива и от двамата заподозрени. — Тя погледна Рурк. — Можеш ли от разстояние да повредиш цялата им охранителна система?

— Мога.

— След като го направиш, ще влезем без никакво протакане. Най-важното е да намерим нашия обект и да гарантираме сигурността ѝ. Пийбоди, искам от теб и Трухарт да се заемете с това. Макнаб, ти си ми нужен, за да обезвредиш електрониката в къщата, заедно с Рурк, разбира се. Да се деактивират и всички андроиди, които са вътре. Бакстър, двамата с теб ще се заемем с обезвреждането на заподозрените. Те ще се съпротивляват, затова ще приложим физическа сила, за да ги обуздаем.

— С всички възможни средства ли?

— Не, не ги искам мъртви. Искам да могат да говорят, да дадат показания. Можем обаче да ги обездвижим. Ще използваме личните си комуникатори, настроени на канал А. Искам да узная колкото е възможно по-скоро къде точно е обектът и в какво състояние е. Ето, сега ще покажа в детайли плана за нападението.

Ив се обърна към екрана на стената, където скицира разположението на помещенията в къщата на Ист Енд Авеню.

Щом свърши, тя отиде в спалнята, за да си сложи колана с кобура за пистолета, като преди това провери оръжието и по-специално предпазителя. После на умивалника в банята, наплиска лицето си със студена вода, понеже още усещаше очите си зачервени и уморени.

Пое дълбоко дъх и обля лицето си за последен път с много вода.

Изправи се задъхана и първото, което видя, беше отражението на загриженото лице на Рурк в огледалото.

— Само не започвай пак да ми мърмориш, че много се преуморявам.

— Не е нужно да изтъквам нещо толкова очевидно. Но не мога да мълча, след като се готвиш за опасна и изтощителна схватка.

— Както и ти. — Все още с мокро лице, Ив се извърна към него и докосна бузата му. — Но ти също си много бледен. Дори повече от мен.

— Събитията от последните два дни ми напомниха, че вече два пъти не плащаш за дейността ми като полицаи.

— Не е заради парите, а заради приключението. — Той се разсмя, а тя грабна най-близката кърпа и избърса мокрото си лице. —

Мислех си за мечтата на всеки човек да има дете, около която се върти всичко това. Разбира се, не забравям и онзи кучи син. Ако по-рано бях...

— Как можеше да се досети човек?

— Не знам, но ако бях реагирала навреме, сега Танди щеше да си е у дома, на леглото си, а Мадлин Бълок, Уинфийлд Чейс и останалите от бандата им щяха да са зад решетките. — Гневно захвърли кърпата настрани. — За бога, Рурк, не мога да не мисля, че бяхме там снощи. Опитах се да ги притисна и ако са изпаднали в паника и са й сторили нещо... Ако са решили да избързат с разписанието си? Защото тя е там. Танди е там, по дяволите. Зная го. И е била там през цялото време, докато ние тук си седяхме и пиехме проклетия си чай.

— Само че и досега нямаше да го знаем, ако не беше заподозряла нещо и не беше изпратила Пийбоди и Макнаб да търсят сейфа, в който Рендъл Слоън е криел копията от счетоводните книги. Никой друг не се досети, Ив. Никой не стигна толкова далеч, колкото теб. Не забравяй това.

— Няма да го забравя, но ще се успокоя чак когато я намерим, и то жива и здрава. — Погледна часовника си. — Повече няма да чакам съдебното решение. Да вървим и да им дадем заслуженото.

Приблизително от един час валеше сняг. Обилен, мокър, на едри снежинки. Целият екип на Ив Далас, заедно с електрониката, която Рурк и Макнаб избраха за операцията, бяха натоварени във въсдехода на Рурк.

Докато пътуваха, Ив се напругаше да си представи колкото може по-нагледно вътрешното разположение в къщата. Просторно фоайе, стълбище отляво, отдясно — зона за отдих, стъклени врати от изток, водещи към терасата. Което бе евентуален изход и възможност за бягство.

Но те нямаше да побегнат. Не вярваше да го сторят. Нали бяха прекалено увлечени в поддържането на собствената си значимост, за да се излагат като жалки бегълци.

Чейс навярно ще изчака до сутринта, преди да се заеме с осъществяването на плановете си. Ив бе готова да се обзаложи, че

двамата с мамчето сега спят непробудно. Без да подозират, че ги очаква крайно неприятно преждевременно събуждане.

Рурк спря всъдехода на половин пресечка преди къщата от другата страна на улицата.

— Хайде да се захващаме с нашите играчки, Йън.

— Вече го направих.

Кръстосал крака, Макнаб натискаше трескаво бутоните върху миниатюрната клавиатура.

— Навън е доста студено. Вече съм програмирам координатите. Ако и ти си готов, мога да започна.

— Бакстър, искаш ли да си разменим местата? — Макар че се бе приготвил да излезе навън, Рурк предпочете да изчака Макнаб, докато трае проверката на настройките на електрониката. — Хайде, да действаме.

— Включени са инфрачервените и термичните сензори. На екрана се появи първото изображение. Бързо действа тази техника! Е, като че ли имаме очертанията на две човешки тела, излъчващи топлина. Намират се на втория етаж. В хоризонтално положение. Спят. В една и съща стая, в едно и също легло. Мисля, че това са търсените от нас, майката и синът.

— Точно те ни интересуват — обади се Ив и усети как стомахът ѝ се стегна на топка.

— Отвратително! Майка и син да спят заедно! Повтарям, две човешки тела, излъчващи топлина, на втория етаж, източно, втората стая.

— Само две ли? — попита Ив, а Макнаб я изгледа извинително:

— Ами... това се показва на екрана. Топлината, излъчвана от тялото, сърдечен пулс, обем и плътност, височина и тегло. Това е страхотно оборудване. Ето, появиха се и изображенията на андроидите. Трима на първия етаж и един на третия, но не виждам трети човек. При нито един от тези образи няма бебе.

— Йън — промърмори Рурк, — погледни тук. — Посочи му участък от третия етаж.

— Празен участък. Не би трябвало да има празен участък. Хм, тази стая се показва на екрана като студена. Господи, да не съм се объркал? Излиза, че тази стая е защитена срещу термично наблюдение чрез външни сензори.

— Не можеш ли да преодолееш защитата? — настойчиво запита Ив.

— Това ще отнеме няколко минути — предупреди я Рурк.

— Не мога да чакам. Влизаме... — Тя млъкна, защото видеотелефонът ѝ избръмча. — Рео, кажи ми, че си успяла.

— Трябваше да продам остатъка от душата си, освен това отиде по дяволите и срещата, която си бях насрочила за днес. По-добре благодари на всички богове, Далас. Решението скоро ще бъде подписано.

— Добра работа свърши, Рео.

— Искам веднага да ми се обадиш. Щом намериш жената, незабавно ми позвъни. На минутата.

— Дадено. Но искам от теб още една услуга.

— Кога ще престанеш да ме изнудваш?

— Свържи се с лейтенант Джей Смит от отдел „Издирване на изчезнали лица“. Разкажи ѝ за операцията. Не искам да я занимавам, преди да съм получила съдебното решение.

— О, добре, разбира се, с радост ще се нагърбя с ролята на твой комуникационен андроид. Нещо друго, докато не съм...

Ив побърза да прекъсне връзката.

— Хайде! Влизаме!

— Ама още не съм свършил!

— Откажи се! — нареди Ив на Рурк. — Пийбоди, Трухарт, вие вървите след мен и Бакстър, като се качвате направо на третия етаж. Трябва да превземете тази стая. Рурк, ти и Макнаб трябва да очистите първия етаж, след което ще ме следвате. Но първо трябва да обезвредите охранителната система.

Ив видя как по лицето му пропълзя гримаса на раздразнение, че не го оставиха да довърши първата си задача, но бързо се окопоти, извади от джоба си миниатюрен приемо-предавател, стисна го в ръка, изскочи от колата и се запрокрадва към къщата на Мадлин Бълок.

Не бе сигурна дали само иска да се доближи максимално до мишената на нападението, или просто не желае цял екип ченгета да го наблюдава как се справя с една толкова усъвършенствана охранителна система само за някакви си тридесет и пет секунди.

— Вторичната система също се оказа активирана. — Когато тя се присъедини към него, гласът му прозвуча леко хладно, но

същевременно бодро и оживено. — Сега обаче ще трябва първо да шунтирам автоматично задействащата се алармена сигнализация, щом като искаш да проникнеш незабелязано в къщата.

— Разбира се, че това искам. Колко време ще ти отнеме?

— Около дванадесет секунди.

Тя проследи изтичащите секунди, отброявани върху дисплея на приемо-предавателя му, макар поредицата проблясъци на сигналните лампи да заслепяваше погледа ѝ.

— Вторичната е деактивирана. Сега вече можеш да влизаш.

Ив незабавно подаде сигнал на групата да я последва и се завтече през притихналата заснежена улица.

— Видеозапис включен — набързо продиктува тя в диктофона и кимна на Рурк.

Записващите устройства бяха задействани, но тя съобрази да вдигне ръце и да закрие от камерите действията на Рурк, зает с деактивирането на входните заключващи системи. Ив отлично съзнаваше, че така нарушава правилата за видео документиране на всяко силово проникване, но не можеше да допусне в полицейските архиви да остане свидетелство за способностите на Рурк да разбива сложни електронни заключващи системи.

Когато и тази преграда бе преодоляна, тя размаха ръце, за да напомни на всеки от екипа в каква посока трябва да се насочи. Проговори единствено на Бакстър:

— Ще започна от първия етаж.

— Пази се!

Той се шмугна покрай нея с насочен пистолет. Зад тях двамата Рурк и Макнаб чевръсто завиха и поеха надясно.

— Полиция! — извика Ив, когато се устреми към стъпалата, плътно следвана от Пийбоди и Трухарт. — Имаме съдебно решение за цялостен обиск на сградата. Имаме право да конфискуваме всичко, свързано с целта на това решение. Хайде! Хайде! — енергично подкани тя спътниците си да побързат нагоре, след което се затича заедно с Бакстър по коридора на втория етаж.

Чу трясъка на долния етаж, но не спря нито за миг. Чейс изскочи от спалнята вляво, трескаво опитвайки се да завърже колана на карираната си нощна роба.

— Какво означава всичко това? Това е възмутително!

Ив му посочи съдебното решение.

— Това е Америка и ние много си падаме по възмутителните неща. Ще ни сътрудничиш според точките от това решение или ще бъдеш закопчан с белезници и изведен от помещението. Макар да се съмнявам, че ще склониш да ни сътрудничиш.

— Ще повикам адвокатата си! Веднага! — Пеньоарът на Мадлин беше яркочервен, а русата ѝ коса — разрошена. Без тежкия грим тя се стори на Ив поне с пет години по-стара. Изправи се там, пред вратата на спалнята, трепереща от гняв и възмущение, до сина си.

По-скоро до любовника си.

— Първо си оправете дрехите. Детектив Бакстър с радост ще ви прави компания.

— Детектив Бакстър може да върви по дяволите, както и ти. Това е моят дом. Това е моята спалня. — Тя посочи назад с драматичен жест. — Никой няма право да влиза тук без покана.

— Покана ли? — извика Ив и отново размаха съдебното решение. — Ето я моята покана за твоята спалня. — После се пресегна към кръста отзад и подрънка закрепените там белезници. — Искаш ли комплект нови метални гривни?

От яд бузите на Мадлин пламнаха.

— Уин, не казвай нищо. Не прави нищо. Не само че ще се простиш с работата си, докато още не е съмнало, лейтенант, но и ще ти одера кожата. — Извъртя се рязко и развя полите на пеньоара си на влизане в спалнята.

— Доста си я бива, нали? — безгрижно подметна Ив. — Винаги ли правиш каквото ти каже, Уин? Нали си добро момче и слушаш майчето си, дори когато се опитваш да я изиграеш?

— Как смееш, мръсна курво!

— Просто описвам това, което виждат очите ми. Майка ти ли те посъветва първо да измъчваш Натали Копърфийлд, преди да я убиеш? Или беше чисто твое хрумване?

— Нищо няма да ти кажа.

— Разбира се. Нали мамчето ти заръча да си мълчиш. Е, нищо. Вече всичко е наред. Когато свършим с претърсването на къщата, ще разполагаме с всичко необходимо. Зная, че Танди е горе. Затова съм изпратила две ченгета да я измъкнат от „студената“ стая.

Прочете го в очите му, така че когато той измъкна пистолет иззад робата си, не я завари неподготвена. Със светкавичен ритник изби оръжието от ръката му, а после се завъртя вихрено, така че юмрукът му, профучал покрай рамото ѝ, не успя да я уцели. Заби лакът в слънчевия му сплит, но преди да се превие на две, той се опита да я блъсне с глава като овен. Адреналинът ѝ рязко се покачи, когато Уинфийлд все пак успя да я притисне в стената и да вкопчи пръсти в гърлото ѝ. За свое щастие Ив успя да събере сили, да вдигне коляно и с все сила да го срита в слабините. Видя как въздухът изскочи от устата му, преди да просъска и да се свие като спукан балон.

— С отказа си да ни сътрудничиш само ми доставяш по-голямо удоволствие. Е, Уинфийлд Чейс, арестуван си за нападение на офицер от полицията. — Завъртя го надолу, изви ръцете му на гърба и му щракна белезниците. — Повярвай ми, като ти казвам, че това тук е само началото на представлението.

Вдигна очи тъкмо навреме, за да зърне как Мадлин изскочи от спалнята, с ръце, извити като нокти на хищна птица, и изписана на лицето ѝ смъртоносна гримаса. Макар да успя да отскочи навреме, Ив надали би се спасила от нея, ако Бакстър точно в този миг не се появи в коридора, за да повали нападателката на пода със замах от движение.

— Съжалявам, Далас. Сам не разбрах как успя да ми се изплъзне.

— Няма проблеми. — Ив се обърна и видя Рурк да се качва заедно с Макнаб по стъпалата.

— Първият етаж е безопасен, лейтенант — рапортува Макнаб. — Трите андроида — един прислужник и двама охрана, са деактивирани. Свършени са.

— Както и тези двамата тук. Макнаб, помогни на Бакстър да ги смъкне долу. Ние с Рурк ще продължим нагоре.

20.

На третия етаж завариха андроид с бледозелена лабораторна престилка, проснат на пода край прекагурен стол.

— Наложил се да го обезвредим малко по-грубо — съобщи Пийбоди и извади шперца си от ключалката в близката врата, замаскирана тъй добре, че почти се сливаше със стената на коридора.

Трухарт приклепна пред миниатюрния преносим компютър и замислено поклати глава:

— Андроидът навярно го е деактивирал, когато ни е чул да влизаме. Не мога да го реактивирам.

— Аз ще се заема с тази ключалка — обади се Рурк и извади комплекта с инструментите си от джоба на палтото си.

— Прилича на медицински андроид — рече Ив, след като леко го подритна с обувката. — Снабден е с преносимо оборудване за родилна помощ. Има и малък монитор за контрол на зародиша. — Вдигна очи към количката с медицинска апаратура. — Освен това има тава, кърпи и везна. Всичко това съм го виждала на курса за бъдещи родилки. Значи Танди е някъде тук наблизо.

— Но може да е защитена с някоя специална електронна охранителна система — припомни й Пийбоди. — Този андроид е бил оставен от Мадлин Бълок и Уинфийлд Чейс да дежури в коридора, като я следи на монитора. Какво стана с тях двамата?

— Вече са обезвредени и свалени долу, на партера. Макнаб и Бакстър се занимават с тях сега. Веднага се обади в Централата, Пийбоди. Искам по-скоро да ги отведат. Повикай също линейка и спешен медицински екип. Рурк, готов ли си?

— Почти. Оказа се малко по-сложно.

— Пийбоди, повикай униформени полицаи да вземат копие от съдебното решение за Кавендиш. Искам час по-скоро и той да бъде арестуван. Освен това се свържи с Шер Рео и лейтенант Смит, за да им докладваш за развоя на ситуацията. Очаква ни грандиозно парти в централата.

— Ще осигуря шапчиците и свирките.

— Още малко — промърмори Рурк. — Ах, ти, кучко, докопах те! На екрана на уреда му, покрай тясната ивица от хромирана стомана, пропълзяха светещи в зелено точки.

— Вътре може да има още един андроид от охраната — предупреди го Ив. — Затова по-добре...

— ... залегни — довърши Рурк.

Тя кимна и бутна вратата.

— Там свети — извика Ив, насочи пистолета си и се втурна вътре. — Танди Уилоби, ние сме от полицията! Аз съм лейтенант Далас.

Вътре свиреше приглушена класическа музика, а въздухът бе наситен с уханието на цветя. Стените бяха боядисани в топъл жълт цвят, а по тях бяха окачени картини с ливади или притихнали морски заливи. Столовете бяха удобни, диваните — отрупани с възглавнички, а сипещият се отвъд прозорците сняг създаваше вътре уютна, отпускаща атмосфера.

Танди се надигна плахо в леглото, пребледняла, с хлътнали очи. В свития си юмрук стискаше нещо бяло и остро.

— Далас? — Гласът ѝ прозвуча изтънял и леко прегракнал. Тялото ѝ се разтърси от неудържимо хлипане. — Далас? Те искаха да ми вземат бебето! Искат да го вземат. А аз нищо не мога да направя!

— Вече всичко е наред. Сега най-после си свободна. Веднага ще те отведем оттук.

— Те ме заключиха. Не можело да запазя бебето за себе си. Нямала съм право според договора...

— Глупости. Пийбоди!

— Не се тревожи повече за това. Не бива повече да се плашиш. Ето. — Пийбоди бавно пристъпи към леглото. — Защо не ми дадеш това, което стискаш? Ще ти донесем палто, за да те наметнем, че навън е доста студено, и ще те отведем в болницата.

— Не, не, не! — С див поглед Танди рязко се присви назад. — Никаква болница! Те ще ми вземат бебето!

— Няма да могат. — Ив прибра пистолета си в кобура и се втурна към леглото. Протегна ѝ ръка. — Защото аз няма да им позволя.

Танди отмаляло пусна на пода предмета, който стискаше в длан, а после се отпусна в ръцете на Ив и се разрида безпомощно.

— Моля те, моля те, моля те, да се махаме оттук.

— Ето, вземи моето. — Рурк рязко смъкна палтото от раменете си. — Наистина навън е много студено. Ето, напъхай ръце в ръкавите и се загърни плътно.

— Стой при мен. — Танди стисна здраво ръката на Ив, докато сълзите рукнаха по страните ѝ. — Моля те, остани при мен, не ме оставяй повече! Не им давай да вземат бебето ми! Кой е този? Кой е този? — Тя изплашено се прилепи до Ив, когато зърна Трухарт на вратата.

— Той е от моите хора. От добрите момчета. Трухарт, слез долу да помагаш на Бакстър и Макнаб. Искам онези там да бъдат по-скоро отведени в централата.

— Слушам, сър.

— Сега по-добре ли си, Танди? Можеш ли да вървиш?

— Навън ли излизаме? Да, мога да вървя. И бебето е добре, постоянно рита. Но моля те, не искам да ходя в болница. Не искам да оставам сама. Те може да се върнат. Те могат да...

— Би искала да се видиш с Мейвис, нали? — Рурк се стараяше да ѝ говори тихо и нежно, докато ѝ помагаше да стане от леглото. — Тя е у нас и много се безпокои за теб. Защо пък да не отидем още сега да се видим с Мейвис?

При тези думи Рурк хвърли многозначителен поглед към Ив, преди тримата с Танди да напуснат стаята.

— Изпаднала е в лек шок — отбеляза Пийбоди. — Или по-скоро е още изплашена до смърт. Какво да правя с нея? Мога да я придружа до вас, докато довършваш процедурите със заподозрените.

О, как ѝ се искаше да се съгласи! Но не биваше да оставя Рурк сам с две бременни жени.

— Ще тръгна с Танди и като се посъвземе, ще запиша показанията ѝ. А ти в това време се погрижи заподозрените да бъдат закарани в централата, да ги регистрират и да ги натикат в две отделни килии за тази нощ. Първите разпити могат да изчакат до сутринта. Нека видят какво е да си заключен в килия три на три! А после се прибери у дома да се напиш най-сетне.

— Ще издържа. Погледни тази стая. Дори за комфорта са се погрижили, нали? Копелета гадни!

Ив позвъни в криминалния отдел, след което остави Бакстър, Трухарт и Макнаб да се заемат с огледа на помещението, където Танди е била държана като пленница. Освен това тримата полицаи трябваше да претърсят цялата къща. Никак не ѝ се искаше тъкмо сега да напусне местопрестъплението и да остави на колегите си грижата за довършване на операцията, но въпреки това се качи във въздехода на Рурк. Преди всичко трябваше да се погрижи за жертвата.

— Толкова бях уплашена. — Плътно загърнатата в палтото на Рурк, Танди се настани на предната седалка. — По едно време си мислех, че ще дойдат да ме убият. Първо да ми отнемат бебето, а после да ме убият. Отначало ме оставиха там. Той идваше всеки ден, по веднъж дневно. И ме оглеждаше така бездушно, сякаш съм вече мъртва. Но най-лошото бе, че нищо, абсолютно нищо не можех да сторя.

— А откъде взе това оръжие? — попита я Ив.

— Какво?

— Този пластмасов нож, който стискаше в ръка.

— О, онзи ли? Ами донесоха ми го с храната. Андройдът ме обслужваше. Трябвало да се грижи бебето да се роди здраво, така ми рече жената. Ужасно бе, че винаги бяха толкова радостни. Дори когато тя ме завързваше за прегледите. Скрих и две лъжици, които също ми ги донесоха с храната. Пластмасови. А нощем, когато гасяха светлините, ги изваждах от скривалището и ги напъхвах под одеялото. И така седях и чаках по цели часове. Исках да наръгам някого от тях. Не знам как можеше да стане, но ужасно много го исках!

— Добре че си имала шанса да оцелееш. Искаш ли да ми разкажеш какво се случи, или преди това предпочиташ първо да си починеш?

— Беше в четвъртък. Излязох от работа и тръгнах към автобусната спирка. И тогава тя — името ѝ е Мадлин Бълок — закричи до мен. Толкова се смутих... Преди, в Лондон, когато открих, че съм бременна, и разбрах, че нещата няма да се уредят, отидох в тази агенция. Мислех да оставя бебето за осиновяване. Тогава ми се струваше, че това е най-доброто, което мога да сторя за него. Аз...

— Вече знаем това. Измислили се тази далавера под прикритието на фондацията. Продажба на бебета.

— О, господи! Боже мой, такава идиотка се оказах само...

— Не, Танди, въобще не си идиотка — побърза да я успокои Рурк. — Просто си им се доверила.

— Да. Така беше. Имаха консултанти и всички бяха толкова мили, така сговорчиви. Госпожа Бълок дойде да се срещне с мен заедно със сина си. Увериха ме, че ще даря с огромно щастие една почтена богата семейна двойка, като им поверя бебето си. Подписах договора и ми дадох пари. За разноските, така ми казаха. За подходяща храна, за дрехи. Но трябваше да се съглася да търся само техните лекари и сестри, техните лечебници. Е, наистина са на ниво. Трябваше редовно да ходя на прегледи, на консултации, а от фондацията ми обещаха да се погрижат за устройването ми с жилище или ако реша да продължа образованието си. Както и със съвети за кариерата ми се ангажираха. Въобще за всичко, което може да пожелае човек.

— Много мила картинка.

— Да, много мила. Само че аз промених решението си. — Тя обви с ръце корема си и се сви на седалката. — Винаги съм искала да имам семейство, да стана майка, а ето че сега трябваше да се отрека от всичко това. Все пак съм интелигентна жена, а освен това съм силна и здрава. Можех да осигуря добър живот на детето си. Затова отидох да им върна парите. Но бях похарчила малко от тях. Възстанових сумата, като изтеглих от спестяванията си. — Избърса сълзите от лицето си. — Тогава те станаха ужасно груби. Развикаха ми се, че съм подписала договор, и заявиха, че съм юридически обвързана с тях. Искаха да ме дадат под съд, за да ме заставят с помощта на съдията да изпълня задълженията си, предвидени в договора. Каква майка ще бъдеш, казваха ми, след като съм била такава лъжлива измамница! Беше ужасно! Оставих им парите. Бях толкова разстроена, лутах се, колебаех се какво да направя... Ами ако имаха право? Дали наистина щях да стана ужасна майка? И няма ли съдът да ми отнеме детето? Пък и как можех да докажа, че съм им върнала парите? Всичко беше глупаво, толкова глупаво.

— И тогава си дошла в Ню Йорк — намеси се Ив.

— Отначало си повтарях, че не бива да идвам тук. Не трябваше да се нагърбвам с такъв риск. Поне десет пъти се питах дали да не потърся бащата на бебето, но нали вече бях взела решение, затова не го сторих. Така се стигна до деня, в който си опаковах багажа, напуснах

работа, продадох част от вещите си. Една приятелка ме заведе до Париж за уикенда. Дори и нея излъгах, като ѝ казах, че ще си потърся работа там. Не зная защо ѝ казах така, но сигурно защото съм се опасявала, че ще ме преследват навсякъде. — Танди отпусна глава назад и затвори очи. — Бях толкова ядосана тогава. Всички ме дразнеха. Взех автобуса от Париж до Венеция, а оттам със совалката пристигнах в Ню Йорк. Отначало бях ужасно самотна и замалко да се върна обратно в Англия. Но после си намерих работа, която се оказва много добра. Като се записах в курсовете за родилки, срещнах Мейвис. Започна да ми се струва, че всичко е наред. Липсваха ми... Все пак ми липсваха роднините, но вече започвах да мисля предимно за бебето.

— И така се е стигнало до четвъртък, когато, след като е свършил работният ден...

— В петък щях да почивам, а за събота беше насрочено бебешкото парти на Мейвис. Чувствах се чудесно. Но ето че точно тогава се появи тя. Така ме изненада, че просто не бях на себе си. На всичко отгоре ме заговори съвсем любезно, попита как съм, с какво се занимавам. Бях толкова притеснена, че ми се искаше да побягна, но тя махна с ръка и ми заяви, че трябвало да забравим миналото. Каза ми още, че имала кола, с която можела да ме откара до вкъщи. И когато разкошната ѝ лимузина се появи иззад ъгъла като с магическа пръчка, аз се качих в нея.

Колата е обикаляла наоколо, веднага си каза Ив. Никъде не е паркирала, затова няма заведена квитанция за паркиране.

— Тя седна на задната седалка до мен. Шофьорът подкара лимузината. Тя ми подаде бутилка с вода и започнахме да си бъбрим за Лондон. И тогава... Усещах се много странно и вече нищо не помня... Докато накрая не се събудих в тази стая...

— Вече не си в онази стая — напомни ѝ Ив, когато Танди отново започна да трепери. — Сега ти си на свобода, а те ще са тези, които ще бъдат държани под ключ.

— Да, да, вече съм навън, навън съм. И тях ги няма, те са на сигурно място. Но тогава бяха там, и двамата — продължи тя с малко по-спокоен тон. — Както и онзи ужасен андроид, непрекъснато стоеше там, все край мен, като ме гледеше втренчено и немигащо още от мига на събуждането ми. Обясниха ми как са нагласили всичко. Бебето нямало да бъде мое, защото вече съм била подписала декларацията. От

мен сега се искало само да го родя. — Танди се раздвижи и зарея поглед някъде зад гърба на Ив. — Разказаха ми всичко това съвсем спокойно. А когато се разкрещях и се опитах да се измъкна от там, онзи гаден андроид насила ме върна обратно в леглото. Обясниха ми, че ще се грижат много добре за мен, ще ме хранят според най-високите изисквания, ще си почивам, ще следят за здравето ми, защото очаквали най-късно до седмица да родя съвсем здраво бебе. Отвърнах им, че са полудели, че не могат да ме заставят да им дам детето си. Но той, синът ѝ, ми заяви, че те имали всичко — богатство, власт, положение, докато аз съм нямала нищо, освен плодовитата си утроба. Принудиха ме денем и нощем да слушам музика. Казаха, че била много полезна за бебето. Всичко в стаята беше здраво завинтено за пода или за стените. Нямахме как да се измъкна от този капан. Опитах се да тропам по прозорците, ала нямаше кой да ме чуе. Крещях, докато глас не ми остана, но никой не ме чу. Какъв ден е днес?

— Понеделник, рано сутринта — отговори ѝ Ив.

— О, още е понеделник, така ли? — въздъхна Танди и уморено отпусна глава. — А пък аз си мислех, че е изтекла цяла вечност. Толкова дълго ми се стори. Ти спаси детето ми. Спаси и мен. Дори двеста години да живея, пак няма да го забравя.

Навън още не бяха изключени уличните лампи, осветяващи прозорците и земята наоколо, засипана със сняг. Клоните на дърветата изглеждаха натежали от снега, който продължаваше да се сипе неспирно.

— О, та тук е като в дворец — сепна се Танди, като чак сега се озърна. — Като зимна приказка. Чувствам се като принцеса, спасена от злите магьосници. А вие сте моите рицари в блестящи доспехи... — промълви тя и изтри сълзите, рукнали по лицето ѝ.

Вратата на стаята се отвори и на прага се появи Мейвис, облечена в един от пеньоарите на Ив. Зад нея бързо подтичваха Леонардо и Съмърсет.

— Мейвис, ти обеща да ме изчакаш. — Съмърсет посегна да я хване за ръката.

— Знам, извинявай, но не можех повече да чакам. Танди! — Тя остави вратата отворена. — Танди! Добре ли си? Ами бебето?

— Те ни спасиха.

„Но в последния момент“, мрачно си каза Ив, докато двете приятелки се прегръщаха, облени в сълзи.

— Хайде да влезем всички вътре и да затворим вратата, за да не стоите на студено, скъпа. — Леонардо обгърна раменете им. — Хайде, Танди, влез вътре.

— Заведете ги направо в стаята, която съм приготвил — разпореди се Съмърсет. — Аз ей сега ще ви последвам.

Докато вървяха по коридора, съпровождани от Леонардо, Мейвис се извърна назад към Ив.

— Знаех, че ще я намериш. Още от самото начало бях сигурна, Далас, че ще успееш!

— Вече са на твое разположение — обърна се Ив към Съмърсет. — Мен ме чака още работа.

— Лейтенант.

Тя се обърна и се намръщи срещу него.

— Какво пак?

— Добре свършена работа.

— Хм. Благодаря. — Ив повдигна вежди срещу Рурк, когато мъжете влязоха в стаята. — Трябва да предупредя Пийбоди да се погрижи да охраняват зорко задържаните, да огледа още веднъж заедно с Бакстър местопрестъплението и да позвъни на Рео и лейтенант Смит.

— Да, разбира се. Но само след като поспиш.

— Чака ме още доста работа.

— Няма да ти избяга. По-късно ще продължиш. Виждам, че дори адреналинът ти е на изчерпване. Освен това си бледа като луната, дори думите вече започваш да заваляш.

— Едно кафе ще ме оправи.

— За нищо на света.

Рурк явно имаше право да настоява, защото като фокусира погледа си, установи, че неусетно се е озовала в спалнята. При това едва се крепеше на крака.

— Трябва ми само един час в хоризонтално положение — промърмори тя, докато сваляше колана с кобура.

— Не един, а поне четири, за да има достатъчно време всичките ти системи да се заредят с гориво до сутринта и да можеш да отидеш в центъра да печеш заподозрените на бавен огън.

— Не, по-добре на грил. — Тя приседна на края на дивана, за да изхлузи обувките си. — Направо ще ги изпържа. Защо не ме отнесеш в леглото?

— Защото си още с дрехите.

— Добре де. Мога да спя и с дрехите. — Тя се усмихна сънливо и протегна ръце към него.

Той ги пое и леко ги разтри, докато я водеше към леглото, след което и двамата се стовариха върху него.

— Това е най-доброто, което сега мога да сторя за теб.

— Напълно достатъчно. — Сгуши се до него, той я притисна в прегръдките си и двамата неусетно се унесоха в сън.

Рурк се оказа напълно прав за четирите часа, реши Ив. Очакваше я дълъг и напрегнат ден, така че наистина се нуждаеше от солидно зареждане на батериите.

Както очакваше, двамата Бълок бяха призовали цяла сюррия адвокати. Ив нарочно ги остави да я чакат, докато тя и останалите от екипа ѝ довършваха рапортите за командир Уитни и Шер Рео.

— От ФБР и от глобалната полиция вече могат да заведат съдебно преследване за измами, за търговия с бебета и за каквото там им хрумне, стига да открият още незаконни дейности на фондацията — каза ѝ Рео.

— Ще получат пълното ми съдействие.

— В юридическата кантора в Лондон също са на тръни. Оказва се, Далас, че си попаднала на крупна международна афера.

— Имам вече три смъртни случая. Отговарям за разследването на всеки от тях. А колкото до отвличането и незаконното задържане на Танди Уилоби, това трябва да се разследва заедно с лейтенант Смит от отдел „Издирване на изчезнали лица“.

— Как е тя? Питам за Уилоби.

— Слава богу, добре е. Още спеше, когато излязох. — Обърна се към Уитни: — Искам да се заема с Кавендиш, сър. Той е най-слабото звено сред заподозрените.

— Ти си на ход.

Рео се надигна.

— Притисни ги здраво заради отвличането, а за допълнителни доказателства можеш да разчиташ на сътрудничеството с глобалната полиция. Три убийства, никак не е малко.

— Ще ги притисна.

Рео кимна.

— Ще възразиш ли, ако наблюдавам разпитите?

Кавендиш бе призован за разпит. Изглеждаше бледен, изпотен и силно притеснен, въпреки изискания си костюм. Мъжът от лявата му страна веднага скочи на крака.

— Моят клиент е прекарал нощта тук без заповед за задържането му и са го оставили да чака цял час. Възнамеряваме да подадем оплакване и когато свършите с тази смешна демонстрация на сила, ще изискаме да се проведе вътрешно разследване срещу вас.

— На демонстрация ли ти прилича? — извърна се Ив към Пийбоди.

— По-скоро ми прилича на онази игра, в която не е разрешено да говориш, а трябва да подскажеш думата или фразата на другия с пантомима.

— Не се шегуваш, нали? Това е добре, защото макар господин Кавендиш да е представен тук чрез двамата си адвокати и те могат да говорят вместо него, аз не съм задължена да говоря на тях. Диктувам за протокола: Лейтенант Ив Далас и детектив Дилия Пийбоди започват официален разпит на Уолтър Кавендиш, придружаван от двама юридически представители. Първо ще прочета обвиненията. — Когато приключи с тях, Ив седна и изпъна уморените си крака под масата. — Вече са ви прочели правата според поправката „Миранда“^[1], нали, господин Кавендиш...

— Моят клиент, моят почитаем довереник, е гражданин на Обединеното кралство и...

— Бог да пази краля. Запознат ли сте с вашите права и задължения в тази връзка?

— Запознат съм. Нямам какво повече да кажа.

— Добре, тогава аз ще говоря. Ще започнем с обвинение в съучастничество в убийство, по-точно в три убийства. Това е напълно достатъчно за три доживотни присъди в добрите стари Съединени американски щати. Но Великобритания може да ви изиска и ние да се съгласим да ви депортираме под тяхно попечителство, което наистина

много ще ме натъжи. Все пак те също могат да ви затворят до края на живота ви, което пък, от друга страна, ще спести пари на американските данъкоплатци.

— Не разполагате с нищо, уличаващо моя клиент в извършване на убийство или в каквото и да било друго престъпление.

— Разполагам с достатъчно свидетелства не само да ви обвиня — заговори Ив директно на Кавендиш, — но и да ви окова във вериги и да ви изхвърля зад борда. Рендъл Слоън е съхранявал копие от счетоводните документи, Кавендиш. Чейс не е успял да се добере до тези книжа. Но аз успях. В тях фигурира вашето име. — Тя се усмихна леко, като видя как горната му устна се ороси с пот. Да, наистина той бе слабото звено във веригата. — Вие сте отлично запознат с аферите на фондация „Бълок“, като продажба на невръстни деца, по-точно новородени, за огромни суми, съпътствано от данъчни измами с цел нарастване на печалбата от цялата операция. Знаели сте също така, че Чейс е възнамерявал да убие Натали Копърфийлд и Бък Байсън, които са разкрили част от тази престъпна дейност. Знаели сте какво се е канел да извърши той с тях. — Ив побутна напред две от снимките на местопрестъпленията, оставени върху масата.

— Моят клиент не знае нищо за обстоятелствата около тези престъпления.

— Може да сте били накрая на веригата, Уолт, но все пак сте знаели. Мадлин Бълок и Уинфийлд Чейс са идвали в офиса ви да обсъждате всичко насаме, нали? И докато сте обмисляли как точно да бъдат убити тези двама нещастници, за да не се обърка нещо, тримата сте си устроили приятна вечеря.

— Но това е абсурдно! — От възмущение единият от адвокатите скочи на крака. — Това не е нищо друго, освен безпочвени спекулации. Без никакви основания. Този разпит...

— Мога да продължа все в тоя ред, Уолтър. Вашата приятелка в момента се намира в съседната стая и чака своя ред за разпит. — Ив се усмихна, когато погледът му веднага се насочи към вратата. — Да, там е и аз отсега мога да ви обещаая, че ще се постарая да хвърли цялата вина върху вас. Тя е работила за вас, а всъщност не, вие сте вършили това, което тя ви е внушавала. Тя ви е разигравала, а сега вие ще трябва да си изпатите вместо нея. Но съдбата винаги е била неблагоприятна към хора като вас. По-добре си татуирайте на челото „Аз

съм глупак“. Никак не я харесвам, затова предпочетох първо да разговарям с вас. Искам да ви предложи сделка, която, ако не се споразумеем, ще предложи после на нея.

— Никаква сделка — просъска единият от адвокатите.

— Сигурна съм, че сте работили за „Стубен, Робинс, Кавендиш и Мъл“ — неочаквано се обърна Ив към него, но после продължи с Кавендиш. — Те също би трябвало да бъдат разследвани. Там наистина има немалко интелигентни адвокати, Уолтър. Същите умни юристи, които представляват Мадлин Блок и Уинфийлд Чейс. Представям си как ще се задействат да стоварят цялата вина върху вас. И без това вече е доста напечено. Кой може да е сигурен, че именно вие няма да изгорите?

— Бях си у дома, в леглото с жена си, когато са станали тези убийства. — Кавендиш нервно оправи вратовръзката си. — Така че нямам нищо общо с всичко това.

— Всъщност никак не ви се иска да ме лъжете, при това в очите, нали? Нито искате да ме настройвате срещу себе си, още повече че аз съм единствената, която се е загрижила за вас. Чейс е убил Рендъл Слоън, като се е постарал да изглежда като самоубийство. Чудя се само какво би сторил с вас. Може би няма да е зле да ви тикнем в една килия с него, за да проверим какво ще се получи.

— Заплахите към задържаните не се толерират от закона — озъби се единият от адвокатите.

— Това не е заплаха, само разсъждение. Ето какво се е случило, така както е било записано в частния архив на Рендъл Слоън. Копърфийлд стигнала до извода, че нещо не е наред в счетоводните документи, и като добро момиче отишла за съвет при Рендъл Слоън. Тя го познавала, пък и нали баща му е шеф на фирмата, а е била приятелка и със сина му, така че е било напълно естествено да му се доверява. Той може да се е опитал сам да потуши пожара, но тя започнала да задава доста дръзки въпроси. Така че се свързал с Мадлин Блок, а тя пък с вас. След като се убедила, че не може да уреди с подкуп прикриването на надигания се скандал — изпратила сина си в апартамента на Натали Копърфийлд. И ето оттук започва вашето участие. Вие сте знаели какво точно ще бъде извършено, което ви превръща в съучастник.

— Това също са само празноглави спекулации — възрази адвокатът. — Не разполагате с нищо конкретно срещу моя клиент, нито срещу госпожа Бълок или сина ѝ.

— На кого ще повярвате, Уолтър? На този изтупан костюмар от „Стубен, Робинс, Кавендиш и Мъл“ или на един полицай, който ви държи в ръцете си? Всичко ще е за ваша сметка и вие много добре го знаете, нали? На карта е заложен животът ви, кариерата ви, луксозният ви кабинет, щедро попълваната ви банкова сметка. Но още можете да избирате как ще прекарате остатъка от живота си. Три обвинения за съучастничество в убийства, но ако сега приемете да сътрудничите на правосъдието, то ще вземе това под внимание. Няма да ви се размине без престой зад решетките, но ще имате основание по-късно да претендирате за предсрочно освобождаване под гаранция. Това означава, че ще завършите живота си навън, а не в затвора. Само че тази оферта е еднократна и срокът за приемането ѝ изтича след тридесет секунди. — Ив се наведе напред, така че Кавендиш нямаше как да избегне погледа ѝ, прикован в лицето му. — Знаете, че тя ще проговори, когато отида в съседната стая. Ще ви хвърли на кучетата, без дори окото ѝ да трепне. Тик-так, Уолтър, часовникът тиктака. Остават само двадесет секунди.

— Искам писмени гаранции.

— Кавендиш...

— Млъкни! — кресна той на адвоката си. — Не твоят живот е заложен на карта, нали? Но няма да говоря сега. Искам писмени гаранции — натърти повторно той. — И ще разкрия всичко, което ми е известно.

— Това много ще облекчи разследването — заговори Пийбоди, когато излязоха в коридора.

— Дори не успя да ме изпоти — сподели Ив и раздвижи раменете си. — Безгръбначно копеле. Скъпо ще му струва този опит да оспорва обвиненията.

— С какво предпочиташ да продължим?

— Ще се заемем с Бръбъри. Тя ще бъде много, много нещастна, когато узнае, че шефът ѝ успя да я изиграе.

— Мислиш, че ще се пропука?

— Най-много след два часа.

— Да заложим ли пари?

Ив се замисли за миг.

— По петдесетачка.

— Дадено.

След час и петдесет и три минути Пийбоди изскочи от втората стая за разпити.

— Напълно съм сломена. Не само че изгубих петдесетачка, но и се изумих, като я гледах как всичко си изпя. Тя не само че се пропука, ами направо експлодира.

— А освен това се оказа, че знае много повече за тайните операции, които са останали скрити от шефа й. — Ив радостно потри ръце. — Залагаме ли сега за Чейс? Двойно или нищо?

— Мислех, че Мадлин Бълок ще е следващата.

— О, не. Нея си я пазя за десерт.

— Вече не се обзалагам срещу теб — реши Пийбоди. — Все ти печелиш.

Двете се обърнаха и видяха Бакстър да крачи забързано по коридора.

— Нося ви най-приятния рапорт, който някога съм виждал. Затова поисках собственоръчно да го предам. — Подаде на Ив папка и диск. — Тук е всичко, което успяхме да открием за автомобила на Рендъл Слоън. От лабораторията са открили в него косъм, при това на шофьорската седалка. На Уинфийлд Чейс е. Има още един рапорт — добави той и й връчи още една папка. — Макнаб, за когото вече обявих, че ще ми бъде най-добрият приятел, е засякъл разговори, входящи и изходящи, от телефона на доктор Летисия Браунбърн от Лондон. Британските полицаи вече са я арестували и сега действат за съдебно решение, което ще им позволи да я задържат в ареста до приключване на цялостното разследване на практиката й. Имало е разговори и с офиса на Кавендиш. Мадлин Бълок се е обаждала на Бръбъри. Звъняла е и в офиса в Лондон, за да говори доста продължително със „Стубен, Робинс, Кавендиш и Мъл“. В тези разговори се споменава, макар и шифровано, за някаква спешна доставка.

— Както Кавендиш, така и Бръбъри пропяха като махленски клюкарки — съобщи му Ив. — Сега ще се заемем с Чейс.

— Ще отида в съседното помещение, за да наблюдавам от там и да правя компания на Шер Рео.

— Бакстър, защо не поемеш ти този разпит? Аз предпочитам да наблюдавам отстрани. — При тези думи Пийбоди погледна многозначително Ив. — Това устройва ли те?

— Напълно.

— Чудесно. Как мислиш да го подхванеш?

— Твърдо и без шикалкаване. Никакви сделки, никакви преструвки, че съм доброто ченге. Той е избухлив. Ще го изкарам от равновесие.

— Харесва ми стилът ти.

Влязоха заедно. Ив тупна папките върху масата, край която Чейс вече бе заел мястото си, заедно с тримата си адвокати.

— Начало на записа. — Ив изчете пред диктофона задължителните встъпителни данни. — Тук виждам обаче един костюм в повече. — Тя вдигна гневно ръка, преди някой от тях да успее да отвори уста. — Имам право на лична преценка за броя на защитниците, така че няма да допусна присъствието на повече от двама. Единият от вас трябва да си върви.

— Но тъй като господин Чейс е британски гражданин, както и с оглед на абсурдните обвинения, повдигнати от вас срещу него, ние сме в правото си да изискваме специално представяне по силата на международното право както в разделите за криминални деяния, така по отношение на данъчното законодателство.

— Хич не ми пука какво изисквате и какво не. Казах, единият от вас трябва да си тръгне. И то веднага, преди разпитът да е започнал. Иначе той така и няма да започне. А вашият еди-какъв си клиент ще бъде върнат в килията, за да изчака съставът ви да се редуцира до двама.

— Ние очаквахме все пак някаква любезност от ваша страна.

— Така и няма да я дочакате. Детектив! — провикна се тя към вратата.

— Притежавам пълномощия да участвам в дела, гледани както по международното, така и по криминалното право — заговори с ясен, добре школуван глас единствената жена от тримата адвокати, брюнетка, на възраст някъде към петдесетте. — Мисля, че е в интерес на нашия клиент всичко това да бъде уредено колкото може по-скоро.

Единият от другите двама, без нищо да продума, стана и с унили крачки напусна стаята.

— Господин Чейс, прочетоха ви поправката „Миранда“ нали?

Той остана мълчалив като скала, затова адвокатката пое думата:

— Господин Чейс признава, че са му прочели правата.

— Искам да го чуя лично от него за протокола, иначе съм длъжна отново да припомня, че ще бъде сложен край на разпита.

— Прочетоха ми правата — озъби се Чейс. — Което обаче никак не им попречи да се държат зле с мен. Възнамерявам да подам протест за полицейска бруталност.

— А пък на мен ми изглеждате съвсем наред. Да не би да настоявате за медицинско освидетелстване за някакви телесни повреди, причинени ви по време на ареста?

— Вие ме нападнахте.

— Позволете ми да не се съглася с вас. Още повече че има видеозапис как вие нападате мен. А сега ми отговорете разбирате ли правата и задълженията си, господин Чейс. Нека той сам да ми отговори — натърти повторно Ив. — Заради протокола.

— Разбирам ги като нещо, което може да се очаква в една нецивилизована страна като вашата.

— Чудесно тогава. В тази наша „нецивилизована страна“ обичаме да пъхаме хората в килии заради най-различни престъпления. При това до живот. А сега ще започваме ли?

— Лейтенант. — Брюнетката измъкна лист от чантата си. — Можем ли първо да изчистим въпроса за някоя си Танди Уилоби, временно пребиваваща в дома на госпожа Мадлин Бълок и моя клиент, господин Уинфийлд Чейс, в Ню Йорк?

— Пребиваваща? Така ли определя вашият британски клиент преживяванията на бременна жена, заключена в една стая в дома му и държана там против волята ѝ? — Ив се извърна към Бакстър и мрачно поклати глава. — А после се опитват да ни убеждават, че говорим един и същи език с англичаните. — На мен поне — продължи тя — не ми изглежда правдоподобно тази жена да е пребивавала там. Готова съм да заложа всичките си пари, Чейс, че на вас много ви харесва да заключите някоя жена, за да е напълно безпомощна и изцяло подчинена на волята ви. На всичкото отгоре в последните дни на бременността ѝ, така че е абсурдно дори да се опита да се съпротивлява на насието от ваша страна. Всичко това не е нищо друго, освен неопишуема перверзия, шибана перверзия.

— Ще подадем оплакване срещу всякакви сквернословия — превзето обяви брюнетката.

— Жалък перверзен тип. Чекиджия. — Ив му се усмихна мрачно. — Мога да се обзаложа, че тайно си зяпал как Танди се съблича, докато си лъскал бастуна.

— А ти си само една отвратителна кучка!!!

— Господин Чейс! — Брюнетката протегна ръка към неговата. — Лейтенант, моля ви. Вярвам, че може набързо да изчистим този въпрос, за да продължим нататък. Разполагам с няколко изявления, продиктувани от госпожа Бълок пред нейния защитник, които са одобрени и подписани от господин Чейс. Бих искала да ги прочета, след което те да бъдат приложени към свидетелските показания.

— Моля, имате думата.

— В четвъртък, малко след шест следобед, докато пазарувала по Мадисън Авеню, госпожа Бълок видяла госпожица Уилоби. През май миналата година тя потърсила фондация „Бълок“, за да ѝ окажат помощ при процедурата по осиновяване на бъдещото ѝ дете. След време обаче престанала да спазва уговорените ангажименти с назначения ѝ гинекологичен консултант, с акушерката, както и с агенцията за осиновяване. Затова, зарадвана, че я вижда в добро състояние, госпожа Бълок се приближила до нея, но установила, че госпожица Уилоби е много разстроена. Тя веднага започнала да моли за помощ. Изпълнена със загриженост, госпожа Бълок решила да се отзове, като на първо време само ѝ предложила да се възползва от лимузината ѝ, за да я отведе в дома ѝ. Което и разпоредила на личния си шофьор. Госпожица Уилоби обаче не само че се държала все поистерично, но дори започнала да говори несвързано за замисляното от нея самоубийство. Тя била в последните седмици на бременността си и вече започвала да осъзнава (според собствените ѝ признания), че нямало да може да отгледа детето сама, като имала предвид емоционалните си проблеми, от една страна, както и финансовите си затруднения, от друга. Преизпълнена със загриженост и желание да помогне, госпожа Бълок отвела младата жена в своя дом — но при изричното съгласие на самата госпожица Уилоби. Там госпожа Бълок я настанила в самостоятелна стая, след което незабавно се погрижила на гостенката ѝ да бъде осигурено пълно медицинско обслужване, като същевременно започнала да урежда всички изисквани от закона

процедури за лекарски консултации и евентуално предаване на бебето за осиновяване, при условие че госпожица Уилоби остане в същото незавидно душевно състояние.

— Можете да спрете дотук, защото ние не сме си донесли лопатите, а пък вие стоварихте в тази стая толкова много боклук, че просто не знаем как ще го изгребем. Вие, Чейс, сте се нахвърлили на Танди. Не само нейните показания, но и показанията на петима полицейски служители и едно цивилно лице свидетелстват, че тя е била заключена в онази стая против волята ѝ.

— Душевното състояние на госпожица Уилоби — отново започна да рецитира брюнетката, но внезапно млъкна, когато Ив скочи от стола си и изкрещя в лицето ѝ:

— Аз пък се питам какво ли щеше да бъде вашето душевно състояние, ако ви бяха заключили някъде, където денонощно да ви проверява и надзирава андроид санитар, без никой да е искал съгласието ви! Така че можете да си заврете изявлението, където щете, както и целия останал боклук след него! Да, сестро, заврете си го, много добре знаете къде, защото, когато Стубен и компания бъдат изобличени, вашият добре избърсан задник също ще лъсне гол-голеничък на вятъра.

— Ако този разпит не може да бъде провеждан при спазване на нормите за елементарно благоприличие...

— Майната му и на благоприличието, и на теб! Ако пък толкоз не ти харесва, ето я там вратата! — Ив се зае с Чейс и в гнева си неусетно премина на „ти“: — Точно сега момчетата от лабораторията се ровят в паметта на онзи твой санитар. Никак не ми се искаше да си губя времето с тази сцена тук, защото записите в андроида ви изобличават напълно, Уин, теб и твоето майче. О, да, между другото, запозна ли твоите юридически представители, че те заварихме да спиш с мамчето, когато те арестувахме?

— Затваряй си устата!

— Лейтенант, моля ви. — Брюнетката вдигна ръка, за да протестира, ала по блясъка в очите ѝ Ив разбра колко е шокирана. — Недопустимо е да опетнявате репутацията на госпожа Бълок и господин Чейс.

— Длъжна съм да подчертая, че ние, гражданите на толкова нецивилизованите Съединени американски щати, наричаме това

кръвосмешение. И пак според законите на същите тези Съединени щати за отвличането и задържането на Танди Уилоби против волята ѝ ще получиш от двадесет и пет години до доживотна присъда. Но ако открием, че сте я изнасилили, докато е била държана там...

— Никога не съм докосвал тази мръсна пачавра!

— О, така ли? — Ив разлисти една от папките. — Е, добре, приемам, че така и не си пожелал да си поиграеш с нея, защото си пазил страстта си единствено за мамчето.

— Може би той е като онези мамини синчета — предположи Бакстър. — Да, обзалагам се, че е от онези перверзници, които обичат да пипат малки момчета, когато не се навъртат около полите на майка си.

— Отвращаваш ме. И двамата ще сте мъртви, преди да приключи всичко това тук.

— Не, той не си е играл с другите момчета — отбеляза Ив. — Защото мамчето не му е позволявало. Нито пък си изнасилил Танди, нали така, Уин? Въобще никоя не си докосвал през живота си, освен мамчето. Понеже никоя друга не може да те възбуди, а?

При тези думи Чейс скочи от стола и се нахвърли върху нея. Трябваше да се намесят адвокатите и Бакстър, за да го върнат на стола.

— Лейтенант, това просто е недопустимо! Няма да позволя да се говори по този начин на моя клиент.

— Напишете оплакване. — Ив стана, обиколи масата и застана до рамото на Чейс. Той дишаше тежко. Тя усещаше как от него се излъчва топлина. — Нито пък си изнасилил Натали. Другата мръсна пачавра, нали? Защото не е като майка ти, която е толкова важна за твоя живот и толкова задълбочено те разбира, така добре познава нуждите ти. Ти и твоята майка имате толкова много тайни. Нали това ти е казала, когато е започнала да те опипва, да те докосва, още когато си бил момче. Това ще бъде тайна, нашата тайна, ще си остане само между нас. И докато си бил доброто, послушно момче, докато си вършел всичко, което мамчето ти е нареждала, всичко е било наред. Но тогава онази кучка Копърфийлд започнала да души наоколо, където въобще не ѝ било работа, и се опитала да те изобличи. Имала нахалството да задава въпроси за твоя бизнес. Не ти ли каза тогава майка ти, Уин, да я оправиш? Поне аз така си го представям. И ти си сторил това, което мамчето ти е заръчала. Или може би просто не ти е

останало достатъчно време, за да се гавриш още с Натали? Мамчето ли ти подсказа да използваш колата на Рендъл Слоън? Защото в нея са намерили твоя косъм.

— Моят клиент и господин Рендъл Слоън са се познавали. Той е можел да се вози в колата му по всяко време.

— Но не и да шофира — поправи я Ив. — Косъмът е намерен на шофьорската седалка. От твоята коса, Уин, твоята ДНК, същата, от която са останали следи по кокалчетата на пръстите на Бък Байсън. Нали те халоса по лицето, преди да успееш да използваш палката си. Какъв страхливец си! Не можеш да се биеш като мъж. Защото въобще не си мъж. Ти си само момченце, свикнало да спи в леглото на мама. Пък и е толкова лесно да пребиеш до смърт някоя жена, която ти стига само до кръста. Да я завържеш. Да ѝ чупиш пръстите. Да я биеш вързана по лицето. Да гориш кожата ѝ! И да се наслаждаваш на всичко това, особено като гледаш как очите ѝ се оцъклят, докато я душиш с голи ръце. Обзалагам се, че това е бил единственият начин да получиш наслада, без да си в обятията на мамчето.

— Разпитът се прекратява — заяви брюнетката.

— Ще имам възможност един ден да се наслаждавам на вас — злорадо отрони Чейс.

— Ще оставиш ли тази адвокатка да ти нарежда какво да правиш? Също като мамчето: направи това, Уин, направи онова, браво, добро куче!

— Никой не ми е казал какво да върша. А ти млъкни! — кресна той на брюнетката. — Глупава патка. До гуша ми е дошло от такива като теб. Омръзна ми да ме разпитва тази персона. Както и да ме успокояваш. Не съм направил повече от това, което трябваше да бъде направено. Рендъл Слоън е наел някакъв бандит да убие онези хора. Признал си е, преди да се обеси. Това е всичко.

— А ти откъде знаеш? И къде беше тогава?

— Самата ти ми го каза.

— Не, не съм. Казах ти само, че Рендъл Слоън е намерен обесен. Точка. Но той не е сложил сам край на живота си. Защото ти си го убил и си инсценирал самоубийство. Защото си само един безгръбначен страхливец. Пак ти си убил София Белего в Рим и Емили Джоунс в Мидълсекс, Англия. Сигурно защото не можеш да понасяш бременни жени.

— Защото въобще не може да понася никоя жена, освен скъпоценното си майче — обади се Бакстър.

— Това няма нищо общо със секса. Те подписаха договор! — Той удари с юмрук по масата. — Всички те подписаха юридически документи, а ние им обещахме, че ще намерим грижливо подбрани родители за техните копелета! Никакво право нямаха да се отмятат от обещанията си!

— Да, само че това въобще не ти дава право да изтръгваш зародиш в деветия месец от утробата на една бременна. Ти си отвлякъл София Белого, нали? И си взел детето ѝ, а после си се отървал от нея. Защото тя ти е била нужна само като инкубатор. За временно ползване. Но виж, с Емили Джоунс не се е получило. Изгубил си стоката, която си очаквал от нея. И колко още такива имаше? Чейс?

— Ние предоставяхме услуга! — кресна той, въпреки отчаяните предупреждения на двамата си адвокати. — Ние си губехме времето с тях, залагахме нашия опит, нашето име, за да помагаме на тези закъсали жени точно когато бяха най-зле, като подарявахме децата им на достойни семейни двойки.

— Срещу доста тлъста сума.

— Но на тия жени също се плащаше, нали? Давахте им шанс да се уредят, докато децата им растат в много по-добри условия, отколкото те сами някога биха могли да им осигурят.

— Как смееш да ми задаваш такива нагли въпроси? — Той цапардоса през лицето брюнетката, седяща от лявата му страна. Сетне махна с ръка, за да накара да млъкне и вторият адвокат отдясно. — Не съм длъжен да се оправдавам тук заради действията си. — Уинфийлд рязко се изправи.

Брюнетката изтри кръвта от долната си устна и се опита да стане от стола.

— Този разпит...

— Млъкни! Нали ти казах да си затваряш дяволската уста?

— Натали Копърфийлд — хладно и сдържано заговори Ив. — Бък Байсън. Рендъл Слоън.

— Душеха наоколо, пъхаха си носовете в нашия бизнес. Вината на Слоън бе в това, че беше ужасно небрежен. Мързелив и некомпетентен.

— И затова ги уби. Всичките. Било е въпрос на чест за теб — спокойно продължи Ив. — Въпрос на бизнес.

— Фондация „Бълок“ трябваше да бъде защитена. Тя е много по-важна от всички тези некадърници. Майка ми е сърцето на фондацията и тя я направи такава, каквото е сега. Нас ни изнудваха тези тримата. Това, което извърших, беше акт на самоотбрана, за да опазя тази тъй важна благотворителна институция.

Все още притискайки носна кърпичка към кървящата си уста, брюнетката вдигна ръка:

— Спешно трябва да се консултираме с нашия клиент.

— Уволнена си. — Чейс оголи зъби, като се извърна тъй рязко към двамата си адвокати, че те едва не се препънаха, отстъпвайки назад. — Мислите ли, че още сте ми нужни? Жалки идиоти. Сводници. Махайте се! До гуша ми дойде от вас двамата. И повече да не ми се мяркате пред очите!

— Господин Чейс...

— Веднага! Мога сам да говоря и сам да се защитавам — закрещя той, докато адвокатите на бърза ръка напуснаха помещението.

„Сега вече ми падна в ръцете“, каза си Ив. Но успя да запази хладнокръвно изражение. Гласът ѝ не трепна дори за миг.

— Господин Чейс, питам за протокола. Освобождавате ли своите представители?

Той сви устни презрително.

— Казах го вече. Сам ще се защитавам.

— Това означава ли, че доброволно се лишавате от правото си на юридически представител?

— Колко пъти трябва да го повтарям? Толкова си досадна с тези натяквания.

— Тогава няма да повтарям. Да разчитаме на протокола от разпита като доказателство, че господин Чейс освободи юридическите си представители и се съгласи този разпит да бъде продължен, без да се възползва от предимството да разполага със свои законни защитници.

Тя замълча за кратко, за да придаде на лицето си посъсредоточено, вдъхващо уважение изражение.

— Изнудване, казвате? Това вече променя ситуацията. Защо не ни разкажете как започна всичко? Може би с това, че Рендъл Слоън ви

е осведомил, че Натали Копърфийлд е започнала да задава въпроси — подхвана Ив.

И той ѝ разказа всичко, до последната подробност.

---

[1] Закон в САЩ, забраняващ на полицията да разпитва задържани в отсъствието на защитник и позволява на задържания да не отговаря на въпроси. През 1966 г. Върховният съд на САЩ се произнася в този дух по нашумяло дело, заведено от щата Аризона срещу Ернесто Миранда за отвличане и изнасилване. — Б.пр. ↑

21.

Когато Ив излезе, Пийбоди я чакаше с няколко кутии пепси.

— Обикновено след горещ разпит предпочиташ да приемаш кофеина охладен. — Втората бутилка подаде на Бакстър с думите: — Виж, за теб, Бакстър, не съм толкова сигурна.

— Аз поемам кофеина всякак.

— Да, това вече съм го чувала от няколко жени — отвърна Ив, преди да отпие от бутилката.

За пръв път от часове насам Бакстър се засмя.

— Благодаря ти, че ми позволи да присъствам на разгрома на този мръсник, Далас. Ще се обадя на Палма, за да ѝ разкажа как го заковахме.

— Далас, докато провеждаше разпита, пристигна Джейкъб Слоън. Оставихме го да те чака в салона.

— Добре, веднага отивам при него. А вие в това време можете да доведете Мадлин Бълок.

— Сигурна ли си, че не искаш първо да си починеш малко? Вече почти шест часа се занимаваш с това. Доста ти се насъбра.

— Ще издържа. Трябва да привърша всичко и да напиша рапортите. — Тя разтърка врата си, схванал се от напрежението около разпитите. — А после ще се прибера у дома. Същото се отнася и за теб.

— Да, добре. А сега отивам да я доведа.

Ив изтри потта от лицето си, взе кутията пепси и тръгна към салона, където я чакаше Джейкъб Слоън. Стори ѝ се остарял, уморен и отпаднал.

— Господин Слоън, сега трябва да сте у дома, при семейството си.

— Наистина ли Уинфийлд Чейс е убил сина ми? Разполагам със свои източници на информация — побърза да добави той, когато Ив повдигна учудено вежди. — Знам, че е арестуван заедно с майка си. Но след като не очаквам Мадлин да е вършила нещо повече от това само

да дърпа конците зад сцената, ви питам още веднъж, наистина ли Уинфийлд Чейс е убил сина ми.

— Да. Току-що направи признание. Инсценирал е самоубийство, за да го свържем с убийствата на Натали Копърфийлд и Бък Байсън. Призна, че е убил и тях.

Джейкъб Слоън не отвърна нищо, само плътно сви устни и кимна мълчаливо. Ив стана от стола. Реши да наруши бойкота на автомата за продажби, който си бе наложила, и поиска бутилка минерална вода. После се върна при Слоън и я остави пред него.

— Благодаря ви. — Докато вдигаше бутилката, ръката му леко трепереше. — Синът ми е голямото ми разочарование в живота, при това в много отношения. Беше себичен, небрежен, мързелив, а на всичко отгоре на младини се увличаше по хазарта и заплати за това с провала на брака си, както и със сриването на репутацията си. Но въпреки всичко си остава мой син.

— Много съжалявам за загубата ви.

Той отпи още от водата, но този път по-бавно, за да може да си поема дъх.

— Натали и Бък... те двамата бяха толкова умни и способни. Съвместният им живот едва започваше. Съжалявам, толкова съжалявам... — Отново стисна плътно устни. — Съобщихте ли на семействата им?

— Точно сега колегите уреждат това.

— Тогава ще изчакам до утре, преди да се свържа с тях. Защо ги е убил? Можете ли да ми кажете?

— Мога само да ви кажа, че Натали си е вършела чудесно работата и така е попаднала на нещо, за което се е опитала да намери обяснение, за да може да уреди всичко.

— Моят син е виновен. Не беше за тази работа. — Той поклати глава, след като Ив предпочете от деликатност да му спести цялата горчива истина. — Ще бъде трудно, много трудно не само за мен, но и за съпругата ми, а също и за внука ми.

— Именно заради това те сега трябва да бъдат до вас, господин Слоън.

— Да. Или по-скоро аз да бъда край тях. — Изправи се. — Но мога поне да ви обещаю, че ще е достатъчно само да поискате и нашата фирма ще стори всичко, което е по силите ѝ, за да остане Уинфийлд

Чейс в затвора до последния миг от живота си. — Протегна ѝ ръка. — Благодаря ви.

Ив остана за кратко неподвижна, докато той напускаше салона, след което машинално допи водата от бутилката. После се отби в тоалетната, за да наплиска лицето си със студена вода.

Сега ѝ предстоеше решителният сблъсък лице в лице с Мадлин Бълок.

Още щом видя израженията на двамата адвокати, които я придружаваха, Ив се досети, че те вече я бяха осведомили за развоя на събитията.

— Включвам на запис за протокола — продиктува Ив и се зае със стандартната процедура. — Синът ти си призна за пет убийства — започна тя по същество, без да откъсва поглед от очите на Мадлин. — Виждам, че вече са те осведомили. Освен това той описа в подробности съучастието ти при всяко от тези убийства, както и в отвлечането на Танди Уилоби.

— Госпожа Бълок се е приготвила да направи изявление — заяви единият от адвокатите.

— За да ме затрупа с празни приказки ли? Е, добре, да чуем.

— Не очаквам от вас да разберете моята неописуемо дълбока тревога, моята мъка, моето чувство за вина. — Мадлин притисна към устните си дантелената си кърпичка. — Моят син... как мога да не се обвинявам? Та нали той е моя плът и кръв. Но нещо... нещо в него се пречупи, сбърка се. Такъв подтик към насилие, такива необуздани изблици на гняв. Толкова години съм живяла в страх за него.

— Моля те. Не си се опасявала за нищо друго, освен да не изгубиш властта си във фондацията, за теб тя винаги е била най-важният източник на пари и престиж. Чрез нея си осъществявала операцията, която си започнала почти веднага след смъртта на съпруга ти.

— Вие наистина не можете да разберете. Той ме принуждаваше да... Това... това просто не може да се изговори.

— Да правиш секс с него ли? Както виждаш, не е чак толкова трудно да се изговори. Пак дрънкаш празни приказки. Възползвала си се сексуално от сина си през целия му живот.

— Колко е ужасно да се каже това. — Мадлин придоби изражение на човек, който в следващия миг ще рухне. За кратко скри

лице в кърпичката. — Уин е болен, много болен и аз нищо не можех да...

— Той е твоя плът и кръв — прекъсна я Ив. Усети как у нея се надига гняв. Мислено се видя отново затворена в студената стая с мъжа, който я бе създал и който неведнъж я бе изнасилил. — А ти си го използвала и си го малтретирала сексуално. Ти си го направила такъв, какъвто е сега.

— Вие въобще не можете да си представите в какъв ужас съм живяла.

— Не ми говори за каквито и да било ужаси. Получих признанията на Уолтър Кавендиш и Елин Бръбъри, както и на сина ти, в които се подчертава, че именно ти си била тази, която е ръководела всичко. Ти и само ти си взимала решенията и си издавала заповедите. А сега, след като ръцете ти не са изцапани с кръвта от убийствата, си въобразяваш, че ще можеш да се измъкнеш чистичка от мръсотията?

— Вършех само това, което ми нареждаше Уин. Иначе и мен щеше да убие.

Мадлин се пресегна през масата, за да улови ръцете на Ив. И Ив ѝ позволи, макар кожата ѝ да настръхна от допира. „Добра си — каза си тя, — много си добра, дяволски си добра, Мадлин.“

— Призовавам ви, обръщам се към вас като жена към жена. Умолявам ви да ме защитите. В моя син се крие чудовище. Толкова се страхувам за живота си.

— Госпожа Бълок всъщност е била заложница на душевното заболяване на сина си — започна единият от адвокатите. — Жертва на физическо и емоционално насилие. Той я е използвал...

— Той я е използвал? — рязко го прекъсна Ив, освободи китките си и впи поглед в лицето на Мадлин. Но вместо нейното, видя лицето на баща си. — Всичко това са глупости, Мадлин. Никой никога не е могъл да те използва. И не вярвам да си чак толкова слаба, толкова немощна. По-скоро си недостойна. Има ли нещо по-жалко от майка, която се оправдава със сина си в опитите да си спаси задника? Ти си го подтиквала, ти си го тласнала. Затова сега за теб няма измъкване.

„Искам я изпотена, искам я гърчеща се, страдаща, проливаща порои от сълзи“, закани се тя.

— Успяхме да извлечем информацията от паметта на андроидите в къщата ти. Така че водещата ти роля е ясна. Същевременно

британските власти са задържали твоята доктор Летисия Браунбърн, която вече е направила признания, в които твърди, че е получавала заповедите директно от теб. Никой няма да повярва на измислиците ти, че си била слаба, немощна, уплашена за живота си майка, Мадлин. Защото ти си силната, двигателят на цялата операция. Но освен това ти си един гаден женски паяк, ти си пиявица, което много лесно мога да докажа.

— Нищо повече нямам за казване пред тази персона — озъби се Мадлин. — Искам да говоря само с британския консул. Ще разговарям дори с вашия президент, ако се наложи, който е мой личен приятел. Както и с британския премиер.

— Оплачи се на краля на Англия, ако щеш. Това напълно ме устройва. — Ив се наведе напред. — Преди да си мигнала, и вече ще са се отrekli от теб. Само почакай с теб да се заемат колегите от глобалната полиция. Ще ти се наложи да им обясняваш как си примамвала жените да се откажат от бебетата си. Как си изнудвала хората, които са купували същите тези бебета. Разполагаме с доста подробен списък, Мадлин. Знаем имена, градове, пълни подробности, така че медиите от целия свят ще пощурят от радост, когато им поднесем тази сензация.

— Към това ли се стремиш? — премина Мадлин на „ти“ и презрително изсумтя. — Към вниманието на медиите? И си решила да заложиш моето име и репутацията на фондация „Бълок“ срещу изфабрикуваните от теб обвинения. Ще съжаляваш, и то горчиво, много горчиво.

— Така ли мислиш? — Ив я удостои с изпепеляващ поглед, след което се усмихна заплашително. Продължи да се усмихва, докато не съзря в изражението ѝ първите признаци на страха. — Ще те разпънат на кръст, докато надават радостни крясъци. А когато аз приключа с теб тук, след това ще трябва да отговаряш пред италианските власти за София Белого. Чейс вече ни обясни къде се намират останките ѝ. Ще го отведем в Рим, откъдето е била отвлечена. Ти и там притежаваш къща, така че италианските полицаи ще открият доказателство за съучастието ти.

— Моят син е душевноболен. Той се нуждае от помощта на професионалисти.

— Ако наистина е така, ти си го направила такъв, като си изопачила представите му за секса, за жените, за да можеш да се забавляваш с него.

— Лейтенант — взе думата адвокатът, докато Мадлин само фиксираше Ив с леденосините си очи. — Госпожа Бълок вече заяви, че господин Чейс винаги е бил крайно агресивен тип.

— Госпожа Бълок ме лъже в очите, а освен това е перверзна и страхлива личност. Не е трябвало да обсъждаш пред слугите си плановете за убийства и отвличания, Мадлин. Дори и пред андроидите. Особено пред тях, понеже те много лесно запаметяват всичко. — Ив отвори една папка. — Тук имаме доказателства за разпознаването на гласа ти в тези записи, в които заповядваш на Уин да убие Натали Копърфийлд.

— Това е невъзможно! Ние бяхме сами, когато аз...

— ... му даде тази заповед? — довърши Ив вместо нея, след като Мадлин рязко замлъкна наред фразата. — Знаеш ли, хората като теб много често се самозабравят пред слугите. Но най-вероятно си мислила, че си насаме с Уин. — С тези думи Ив затвори папката. — Притежавам и архива на Рендъл Слоън. Твоето момче се е изложило, защото не е намерило личното му копие. Така че сега разполагам с многобройни свидетелства, които те уличават. Да не забравяме и показанията на Танди Уилоби. Имам и записи от разговорите ти, които не си успяла да изтриеш от паметта на видеотелефона преди ареста. Те още повече увеличават тежестта на доказателствата срещу теб. Откажи се, Мадлин. Синът ти прояви поне малко доблест да заяви, че се гордее с това, което е считал за своя работа. Работа, която ти си му възлагала.

— Повече нямам какво да кажа.

— Добре. — Ив се изправи. — Ще ти повдигнем обвинение в заговор за убийство, при това на няколко души. Това автоматично ще те изпрати на доживотна каторга извън планетата. Всъщност срокът, на който ще те осъдят, ще се равнява на няколко човешки живота. И то преди да се намесят следователите от ФБР, от глобалната полиция, от италианската и британската полиция. Как мислиш, Пийбоди, колко време ще може да издържи тази претенциозна особа в някоя единична килия в извънпланетен затвор?

— Най-много шест месеца.

— И аз споделям това мнение. Там никого не освобождават под гаранция. Питай адвокатите си, ако не вярваш на нас. Те ще ти кажат същото. Колкото и да се стараят да омайват съдията със сладки приказки, присъдата няма да ти се размине. Нищо добро не те очаква, Мадлин. Само след първите две-три денонощия в карцера ще поискаш да сключим сделка, но след като сега изляза от тази стая, сделки повече няма да има.

Тя се насочи към вратата.

— Лейтенант — извика след нея единият от адвокатите, след което започна да шепне нещо в ухото на клиентката си.

— Не мога да обсъждам това — тръсна глава Мадлин. — Тя блъфира. Не разполага с доказателства за половината от претенциите си. Само блъфира безочливо.

Ив се усмихна, докато отваряше вратата, когато се обърна за един последен поглед назад.

— Не, не блъфирам.

— Ти всъщност не искаше да се стига до сделка с нея — отбеляза Пийбоди, когато двете останаха сами.

— Не, не исках. Тя е по-лоша от сина си. Тя го е създала, тя го е моделирала, тя го е развалила и го е използвала. Тя е лоша, непоправима, затова ми се иска през следващите петдесетина години, или колкото там ѝ остават, да гние в бетонна килия. А сега да си вървим у дома, Пийбоди. Справи се много добре.

— Уча се от теб.

Ив въздъхна.

— Тогава нека приключим колкото е възможно по-бързо с проклетите писмени отчети и да се махаме от тук.

Ив вече едва се крепеше на краката си, но бе решена да привърши с описанието на разпитите. Копнееше единствено да се излегне за дълго в джакузито, с цяла бутилка вино, последвана от бавен секс с Рурк, преди да заспи най-малко за десетина часа.

Искаше ѝ се колкото може по-скоро да изтрие от съзнанието си образа на Мадлин Бълок, галеца в леглото тялото на единствения си син.

Стори ѝ се, че дочу музика, долитаща от салона, след което гласът на Мейвис надделя над ритмичните звуци и Ив разбра, че май

ще ѝ се наложи да изчака малко за жадуваната почивка във ваната, да не говорим за секса и съня след него.

Завари бременната си приятелка полуизлегната се в едно кресло, качила крака на възглавничка, поставена върху най-близката табуретка, докато Съмърсет ѝ поднасяше поредната чаша чай. Това може би обясняваше защо не я бе посрещнал в преддверието, какъвто беше навикът му. Леонардо също дежуреше край Мейвис с усмивка на лице, докато Рурк отпиваше от чашата си с вино в другия край на стаята.

— Тук всички толкова много ми угаждат, че чак не ми се прибира у дома. С това не искам да намека, че ти не си грижиш достатъчно за мен — извърна се тя към Леонардо. — Но специално днес имам усещането, че съм във ваканция или нещо подобно. Съмърсет, защо не се преместиш да живееш при нас?

— Вземи си го. Целият е твой — щедро махна с ръка Ив още от прага на стаята.

— Далас! Далас!

— Не ставай. — Ив ѝ даде знак да се облегне отново. — Нещата се проточиха доста. Уморих се. Искам да поседна за малко при вас. — Настани се върху облегалката на стола на Рурк, за да може да го надзирава колко още вино ще изпие.

— Танди си почива. Нали знаеш колко беше напрегната, но Съмърсет каза, че вече се окопитва. — Мейвис го удостои с още един поглед, преливащ от възхищение. — Той се отнася с нас като с принцеси.

— Последните дни бяха много изморителни и за двете ви. Опитай тези сандвичи с препечени филийки. — Той ѝ подаде подноса. — Знаем колко много ги обичаш.

— Всъщност не съм много гладна, но ще си взема един. Или два. Ще вземем и Танди с нас у дома, когато се събуди, за да те освободим от присъствието си. Тя още не е готова да остане сама в апартамента си, макар че сигурно това няма да трае дълго.

— Хм. — Това бе всичко, което Ив успя да изтръгне от ума си, вече замъглен от дрямката.

— Арън ѝ се обади днес. И то неведнъж, а поне пет-шест пъти. Помниш ли го? Приятелят ѝ от Англия. Толкова е сладък, толкова е смирен пред нея. Разговаряха безкрайно дълго. Разбира се, тя си поплака малко, но накрая той успя да я разсмее. И поиска, всъщност

помоли я, да му позволи да дойде и да се видят още днес, само че тя още не е готова. Все пак се съгласи да се отбие довечера. Накрая Арън й каза, че иска да се ожени за нея.

— Прекрасно.

— Тя все още не е казала „да“, но в най-скоро време ще го стори. Сподели с мен, че всичко се нареждало точно така, както го искала толкова отдавна, и че може би след толкова много преживелици сега двамата ще бъдат по-стабилни като семейна двойка. Разбрах, че ти си я открила, Далас.

— Щом казваш.

— Но това не е всичко, което имам да ти кажа. Не съм ти обяснила още колко се възхищавам от теб. И от Рурк, от Пийбоди, Макнаб, Бакстър и от този сладур Трухарт. Надявам се онези ужасни престъпници да останат в килията, докато изгният там.

— Е, хайде сега, нали трябва да проявяваме поне малко жалост към всеки — обади се Леонардо.

— Да, да, знам. Да не трупаме в себе си лоша енергия, да опазваме само доброто в нас. — Мейвис неспокойно се размърда в креслото. — Но не можах да се сдържа. Особено след като Танди ми разказа за всички ужасии, които е преживяла в онази къща.

— Нека се опитаме да забравим злото. Всички признаха, с изключение на Мадлин Бълок. Но аз и не я притиснах много. Не беше необходимо. Исках само да я видя как се гърчи и безсилно хапе устни.

— Работлива пчеличка си ми ти — обади се Рурк.

— А ние не бива да се застояваме прекалено дълго в твоя кошер. — Мейвис отново се опита да се измести и примигна болезнено.

— Мейвис? Какво има? — Леонардо веднага понечи да стане от стола.

— Просто не бях седнала добре. Това е. Напоследък ми е особено трудно да се настаня по-удобно. Но нищо, нали остават само десетина дни. Хайде, сладко мое бебче, смили се над мен, освободи ме по-скоро от тази тежест.

Танди се появи с клатушкане на прага точно когато Леонардо се зае да помага на Мейвис да се изправи на крака.

— Съжалявам. О, здравей, Далас, здравей, Рурк. Исках да ви благодаря. Толкова много имам да споделям с вас. Но се опасявам, че току-що водите ми изтекоха.

— Наистина ли? Вече!?! — извика Мейвис. Ив пребледня. — О, боже, Танди! — Тя изведнъж се разбърза, поне доколкото можеше, да протегне ръце към приятелката си. — Ще си имаме бебе! Искаш ли да се обадим на Арън?

— Да! — Лицето на Танди изведнъж просветна. — Наистина искам.

— Сега за нищо вече няма да се тревожиш. Леонардо ще прескочи до апартамента ти да вземе чантата ти за родилния дом. Аз ще те придружа до там. И тогава ние... Ох! Ох, ох... — Мейвис притисна ръка към корема си и се преви напред, останала за миг почти без дъх. — Олеле! Оох! Като че ли и мен започва да ме присвива.

Ив успя само да притисне пръсти към очите си, докато Леонардо възбудено заснова из стаята.

— И двете ли? — Безкрайно изненадан, Рурк инстинктивно стисна ръката на Ив, вдигна я от облегалката на стола и я притисна към себе си. — Ама какво става? Точно сега ли? И двете! Едновременно?

— Всичко се нарежда като по поръчка.

Господи, защо се страхуваше така? Нали току-що бе приключила толкова тежко разследване, което завърши със залавянето на двама международни престъпници. И нали при ареста лично бе сритала убиеца в топките. Нали съвсем наскоро се бе сблъскала с демон в човешки образ, докато седеше срещу Мадлин Бълок в стаята за разпити и бе видяла образа на собствения си баща. Е, с всичко това успя да се справи. Слава богу.

Но да имаш въщи две бременни, чиито контракции са започнали, които пищят и говорят толкова забързано, че нищо не им се разбира, а на това отгоре и един неадекватен бъдещ баща, който смята, че раждането ще започне всеки миг... А пък собственият ѝ съпруг, човек, който винаги, дори в най-трудните моменти се бе отличавал с удивително хладнокръвие, сега се държеше като малоумен и буквално я тласкаше към пълна лудост.

Тя го изгледа облещено през рамо и мълком допи виното от чашата си.

— Добре де, добре! Млъкнете! Млъкнете, казах! Ето какво ще направим сега.

Пискането и дърдоренето внезапно секнаха, когато Ив изкрещя. Все едно ги бе разпръснала с лазер. Погледите на всички се насочиха

към нея. Първата ѝ по-ясна мисъл бе да изкрещи диво и да призове Съмърсет на помощ, но успя да се овладее и не се поддаде на първоначалния си истеричен пристъп.

— Така. Ще се качим в някой от всъдеходите на Рурк и ще потеглим към родилния център.

— Но аз имам нужда от чантата си! — изхлипа Танди и тревожно опипа корема си. Дишаше задъхано, на пресекулки. — Трябва да е с мен. Там са всичките ми неща за раждането, дисковете ми с музика и апаратът ми за фокусиране...

— И моята! И моята! — присъедини се Мейвис, с ръка на кръста. — Ако останем без чантите...

— Тогава ето какво ще направим. Ще кажа на Пийбоди и Макнаб да прескочат и да ги вземат. Но ние тръгваме. И то веднага!

— Дами, ще ви трябват и палтата. — Рурк пристъпи напред и отпусна ръка на рамото на Ив. — Съжалявам, скъпа, но в първия миг изцяло блокирах — прошепна ѝ той. — А, да, Съмърсет, тъкмо ти ни трябваш. Веднага докарай всъдехода пред входа.

— Да не би да започнаха контракциите, Танди?

— Водите ми изтекоха, а Мейвис има контракции.

— Не е ли прекрасно? — промърмори той толкова спокойно, че Ив пожела този път да го цапардоса по-силно, отколкото обикновено ѝ се искаше. — Ще родите заедно. Мейвис, през колко време са контракциите?

— Господи, забравих да отчитам времето! — ахна Леонардо и по лицето му се изписа паника. — Как можах да забравя да броя минутите!

— Всичко е наред. Нали контракциите ти току-що са започнали? — попита я Съмърсет.

— Мисля, че усещам нещо подобно вече от два часа. Или може би три.

— От два часа! — С безкрайна изненада, Ив чу паническия тон, който се изтръгна от собствената ѝ уста. — За бога, Мейвис!

— Всичко е наред. — Съмърсет удостои стопанката си с един изпепеляващ поглед. — Танди, кога беше последната ти контракция?

— Хм. Ами току-що. — Тя пое бавно дъх.

— Трябва да отчитаме времето! — развика се отново Леонардо и диво разтреса ръце. — Трябва ми хронометър!

— Не. — Ив сърдито размаха пръст към него. — Трябва веднага да тръгнем към родилното.

— Някой досети ли се да позвъни на акушерката? — попита Съмърсет.

— Мамка му! — Ив прокара ръка през косата си. — Ти ѝ се обади — нареди му тя. — Кажй ѝ, че тръгваме натам и че водим и двете. А, да, обади се и на Пийбоди. Кажй ѝ да вземе Макнаб и да донесат чантите на Танди и Мейвис. То се видя, че сме загубени без проклетите чанти. Освен това трябва да се свържеш някак и с Арън Апълби.

— О, да, моля ви — засия Танди.

— Кажй му къде да дойде. Кажй му и защо е цялата суматоха.

— Естествено. А сега, дами, хайде да поседнем.

— Да поседнем ли? Глупости говориш — сопна му се Ив. — Трябва да тръгваме.

— Тези неща изискват време. Починете си, а аз ще ви донеса палтата и ще затопля колата. Танди, не искаш ли сама да поговориш с Арън?

— Да. Да, благодаря ти, наистина ми се иска.

Съмърсет извади мобилния видеотелефон от джоба си и ѝ го подаде.

— Отивам да се обадя на акушерката и след това ще ви донеса палтата. Веднага ще се върна.

Въпреки че бе способен да извърши куп грешки за нула време, икономът ставаше ужасно чевръст, когато се налагаше. Ив бе длъжна да му го признае. Потеглиха само след четвърт час. Всички се побраха във въсдехода, включително и Съмърсет, по изричното настояване на Мейвис и Танди.

Бърборенето обаче нито за миг не секна. За какво ли не се приказваше — за разкрития, за контракции, естествено, за положението на плода в утробата, за кърмене. Ив с носталгия си спомни последния път, когато бе потеглила с екипа си за поредната задача. Разговорите бяха на типични полицейски теми — за вероятността да намерят някой труп или поне ранен.

Беше къде-къде по-малко стресиращо.

Докато пътуваха, Леонардо два пъти се сви на две с глава между коленете. Не го обвиняваше.

— Ще ви оставя пред входа, а после ще паркирам — обади се Рурк и стрелна Ив с поглед. — Успокой се, няма да престана да карам, докато не стигна в Мексико. Веднага ще дойда при вас. Можеш да разчиташ на думата ми.

— Само помни какво си обещах, защото, ако се отметнеш, ще те преследвам, докато те заловя, а после ще разчлени крайниците ти, за да нахраня с тях уличните псета.

— Запомних.

Щом влязоха вътре, ги посрещнаха две медицински сестри, безкрайно мили и приветливи, но облекчението на Ив, че най-после е прехвърлила бремето другиму, не трая дълго.

— Трябва да дойдеш с нас.

— Да дойда с вас ли? — опули се тя срещу Мейвис. — Но нали Леонардо ще е с теб...

— Той трябва да ни регистрира. — Мейвис отчаяно се вкопчи в ръката ѝ. — Трябва да дойдеш. Оох!

Ив, безпогрешно разпознаваща вече този симптом, погледна изплашено Съмърсет:

— Още една контракция!

— Да, съвсем нормално. Върви с нея. Аз ще доведа Леонардо и Рурк.

Не беше честно, нито справедливо да поеме соловата партия. Но Мейвис сякаш се бе залепила за нея, сестрите ги поведоха някъде навътре.

— Да не си посмяла да го снесеш, преди да сме се събрали всички, ясно ли е?

— Не ми се вярва да се стигне дотам.

— Имаме още много време. — Сестрата се усмихна на Ив. — Аз съм Доли и ще се грижа за теб, Мейвис. Ранда скоро ще се присъедини към нас.

— Аз съм Опал. Ей сега ще ви настаним в стаята и ще проверим има ли разкритие. Но не виждам родилните ви чанти.

— Отидоха да ги донесат. — Танди успя да докопа свободната ръка на Ив и също като Мейвис я сграбчи с все сила. — И двете бяхме на гости, когато се започна. Моят приятел... годеник... искам да кажа бащата на бебето... всеки момент ще дойде.

— Щом пристигне, веднага ще го изпратим при теб. Не се притеснявайте, мамчета. И на двете ви е първо раждане, нали? А на всичкото отгоре сте приятелки? И ще родите заедно. Не е ли ужасно мило?

— По-скоро е пълна лудница — едва чуто промърмори Ив.

22.

Мразеше болниците. Нямаше никакво значение, че по стените в пастелни тонове бяха окачени трогателни картини с бебета като ангелчета. Нито можеха да я успокоят чакалните, подредени като зимни градини. Или пък пъстроцветните престилки на персонала. За Ив Далас една болница не беше нищо повече, освен място, където докторите и машинариите ровичкат из тялото ти. И не стига това, ами най-често всичко е съпроводено с много болка.

Разбира се, заради статуса ѝ на звезда Мейвис бе отведена в родилна зала, която приличаше повече на апартамент в петзвезден хотел. Танди също усети върху себе си отблясъците на славата, тъй като бе настанена в болнична стая от другата страна на коридора, не по-малко изискана и също така луксозно обзаведена.

Надеждите на Ив, че само ще ги изпрати до стаите им, а сетне ще се настани удобно в чакалнята, много скоро помръкнаха. Единственият начин да убеди Мейвис да отпусне стоманената хватка около ръката ѝ, бе да ѝ обещае, че ще отскочи за миг при Танди и веднага ще се върне.

— Двамата с Леонардо трябваше да ѝ помагаме при раждането. А ето че сега и ние сме на старта. Докато Арън не пристигне, тя няма да има близък човек до себе си.

Ив се бе приготвила да се отнася към двете жени като към ранени и опасни диви животни, затова побърза да потупа ръката на Мейвис с побелели кокалчета.

— Разбира се, няма проблеми. Аз ще я наглеждам.

Тя тръгна към стаята на Танди, бутна вратата и се озова пред съвсем гола бременна жена с огромен корем, докато ѝ помагаха да се напъха в къса синя нощница.

— Господи! — Ив закри с ръка очите си. — Извинявай. Но Мейвис искаше да се увери, че всичко при теб е наред.

— О, не се притеснявай за мен. — Гласът на Танди прозвуча приветливо и уверено. — Ти трябва да си край нея сега.

— Няма проблеми. Отивам.

— Ох, ох, Далас! Можеш ли пак да позвъниш на Арън? Само за да провериш дали вече е тръгнал насам.

— Непременно. — Обърна се, върна се обратно и пред очите ѝ се разкри голата Мейвис. — Моля ви, в името на всичко свято, няма ли кой да покрие тези жени?

Мейвис се закиска, докато Доли нахлузваше през главата ѝ нощница в синьо и розово.

— Танди добре ли е? Леонардо идва ли? Ами Арън?

— Тя е добре. Ще проверя за мъжете.

Отчаяна, копнееща час по-скоро да избяга от това място, Ив се измъкна в коридора. Проведе два бързи разговора и се увери, че Арън най-после е успял да хване такси, а Леонардо вече е приключил с регистрацията.

— Кураж — каза си тя и се върна обратно при Мейвис.

— Хей! Вече цялата съм опасана с жици! — Тя седеше в леглото, зачервена от възбуда. — Ето, виж, това е за пулса на бебето, а онова за измерване на контракциите.

Доли си сложи предпазните ръкавици.

— Сега ще се заемем с проверката на разкритието.

„Мили боже, имай поне капка милост към мен!“

— Ще изчакам в коридора.

— Не, не ме оставяй! — вдигна ръка Мейвис. Сериозно разколебана дали има Бог, Ив се закова на място, докато бременната ѝ приятелка се нагласи в подходящата поза.

— Леонардо идва насам — каза ѝ тя, като внимаваше да не отклонява поглед от лицето ѝ.

— Около три сантиметра — обяви Доли. — Имаш още доста време, така че се разположи удобно. Ако нещо ти потрябва, веднага ме повикай. А при теб, Далас, всичко наред ли е?

— Да.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

— Една голяма чаша вино.

Доли се засмя.

— Е, никакъв алкохол, докато не излезе бебето. Какво ще кажеш за чаша чай?

Ив тъкмо се канеше да помоли за чаша кафе вместо чай, но навреме си спомни, че кафето в болниците обикновено не струва, както и в полицейското управление.

— Имате ли пепси?

— Разбира се.

— Миличък! — провикна се Мейвис, когато видя Леонардо на прага, понесъл огромна ваза с жълти рози. — Ауу, вече си ми донесъл цветя, а аз още дори не съм родила.

— Виж какви прелестни рози. Грeят като слънчеви лъчи, затова гледай само тях, докато ти донесат чантата. — Леонардо се наведе и нежно я целуна по челото. — Добре ли си? Да ти донеса ли бучки лед или нещо друго за успокояване? Искаш ли музика?

— Вече имам три сантиметра разкритие. Сега само ще чакаме. Толкова се радвам, че си тук до мен. Толкова се радвам, че всички вие сте тук. Точно както си го представях. Съмърсет, ще бъдеш ли така добър да постоиш при Танди, докато... Ох! Ето, че пак се започва.

Леонардо бе най-близо до нея, затова Ив се възползва от удобния момент и отстъпи малко назад. Застана до Рурк.

— Видях ги и двете голи и сега съм уплашена до смърт. Човешкото тяло не е създадено да наедрява толкова.

— Загрижен съм по-скоро за наедряването на определени области в човешкото тяло.

— О, моля те!

— Този път не беше толкова зле — радостно въздъхна Мейвис, след което подари на Леонардо един сантиментален поглед. — Скъпо мое мече, помниш ли какво все ме питаш от няколко месеца насам?

Той пое дланите ѝ и ги притисна към сърцето си.

— Ангелски очи!

— Да.

Ив отклони поглед от тях, когато те започнаха да се целуват толкова страстно, че не бе трудно човек да се досети как са стигнали до родилния дом.

— Ние ще се женим! — пропя Мейвис.

— Сериозно? — попита Ив.

— Напълно. Тогава ще бъдем напълно обвързани един с друг.

— От месеци я моля за това. — Лицето на Леонардо грееше като месечина по пълнолуние. — Най-последно! Сега ще имам повод да ти

скроя най-фантастичната булчинска рокля.

— О, не, не! Трябва да го направим сега. Преди да се роди бебето, сладурче.

— Сега?

— Мисля, че сега е най-подходящият момент. Бебето се ражда и когато го видим за пръв път, искам да съм вече твоята обожаема съпруга. Ще направим церемонията в съвсем тесен кръг, само сред приятели, нали? Моля те!

— Но ние нямаме нужните документи, нито сме направили нужните приготовления.

Долна ѝ устна потрепна нещастно.

— Но аз искам да бъде сега.

— Почакайте! — Ив вдигна ръка, за да предотврати пороя от сълзи. — Мисля, че можем да се справим. Дайте ми само няколко минути. — Тя пристъпи към Рурк. — Ще позвъня на кмета. — Извади видеотелефона си. — Но ако не успея да го убедя бързо, ще те помоля да уредиш въпроса, като му предложиш солиден подкуп.

— Винаги можеш да разчиташ на мен за това. Но ще е необходимо официално лице. От централата могат да изпратят някого, който да отговори на изискванията на закона. Веднага ще го потърся.

Ив кимна и пое дълбоко дъх, преди да заговори по видеотелефона:

— Господин кмете, аз съм лейтенант Далас. Обръщам се към вас с лична молба.

Тъкмо бе свършила разговора, когато откъм асансьора се зададоха Пийбоди и Макнаб.

— Пристигнаха подкрепленията, сър, заедно с всичко поръчано. — Пийбоди безгрижно се ухили. — Какво е положението?

— Раждат. И двете, почти едновременно. И сякаш това не е достатъчно за пълния хаос, ами Мейвис реши да се женят с Леонардо.

— Тук? Сега ли? Мамка му!

— Обадох се на кмета да измоля специално разрешение. А Рурк се зае с издирването на служебно лице, което да ги обяви за съпруг и съпруга.

— Макнаб, покажи списъка на видеотелефона. Вече се свързахме с няколко упълномощени лица — обясни Пийбоди. — Сега ще

включим нова задача — бракосъчетание и кръщаване на две бебета. Ей сега всичко ще се уреди. Къде е Танди?

— Отсреща. А Мейвис е насам.

— Ще отида при нея — заяви Пийбоди и направи две танцови стъпки. — Толкова се радвам, че успях да пъкна тиарата в чантата ѝ. Ще си я сложи за венчавката.

Пийбоди отвори вратата и в същия миг се разнесоха два писъка — нейният и на Мейвис. Ив нямаше избор, освен да запуши уши. Когато отпусна ръце, видя Рурк да идва по коридора, придружаван от непознат, пребледнял като платно. Позна го веднага. Беше виждала тази физиономия при един от разговорите по видеотелефона с Англия. Беше Арън Апълби.

— Открих един заблуден млад татко — обясни ѝ Рурк.

— Толкова съм смутен, че съвсем се обърках. О, господи, вие сигурно сте Далас.

Преди Ив да успее да се отдръпне, той я прегърна и отпусна глава върху рамото ѝ. Тя се слица, когато го чу да хлипа приглушено.

— Благодаря ти. Бог да те благослови. Благодаря ти заради моята Танди, заради нашето бебе.

— Ъхъ. Тя сигурно очаква с нетърпение да те види. Ето, там е.

— Танди! — Той се втурна и блъсна вратата, водеща към залата.
— Танди!

— Не знам колко още ще издържа.

— Дръж се, лейтенант. — Рурк отпусна ръка на рамото ѝ и въпросително повдигна вежди към Съмърсет, когато той излезе от стаята на Танди.

— Е?

— При нея раждането напредва много бързо. Според мен след два, най-много след три часа ще си имаме бебе.

— А дотогава ще трябва да се справим и с едно бракосъчетание. На Мейвис и Леонардо.

Устните на Съмърсет се изкривиха в нещо като усмивка — толкова рядко му се случваше, че Ив се запита дали не го е заболяло от усилието.

— Толкова е трогателно. Но не трябва ли да бъдете край нея? Като помощен екип?

— Бяхме там и свършихме каквото можахме — опита да се измъкне Ив. — Сега там е Пийбоди.

— Но тя иска вас — припомни ѝ Съмърсет. — Аз самият ще вляза за малко.

— Не се чувствам виновна — твърдо заяви Ив. — Никакво намерение нямам да се поддавам на чувството за вина. Е, добре, мамка му, чувствам се виновна.

— Отново ли те стяга отзад?

— Само за това не ми говори.

Следващият час също е оказа много натоварен. Пийбоди и Макнаб непрекъснато притичваха между стаите на двете родилки. Забързана се появи и Трина и настоя да направи прическа на Мейвис.

Акушерката също сновеше неуморно между двете стаи. Оповести, че и при двете родилки процесите се развиват нормално, само дето Танди изпреварвала малко Мейвис, която имала шест сантиметра разкритие, докато Танди вече достигнала десет и се очаквало всеки момент да започнат родилните напъни.

Благодарение на многобройните разговори по видеотелефона, стаята на Мейвис много бързо се изпълни с хора. Ставаше непоносимо от толкова народ и шумотевица — доктор Майра и съпругът ѝ, Луис Димато и Чарлс, Фийни, Надин, както и многочислена група навлеци и зяпачи, надошли направо от клуба.

— Прилича на истинска сватба. Толкова съм щастлива. Как изглеждам?

Леонардо целуна пръстите ѝ.

— Ти си най-красивата жена в целия свят.

— О, сладкият ми бебчо! Хайде тогава да го направим! Вече имаме всичко, нали? Цветя. — Тя стискаше в ръка букетчето от виолетки, което Рурк ѝ бе поднесъл. — Имаме и музика, и приятелите ни са край нас. Имам дори и почетна дама. — Тя погледна Ив и въздъхна. — Имаме си и кум. — Нова въздишка към Рурк.

— Така е, всичко си имаме. — Очите на Леонардо внезапно се разшириха от ужас. — Ами пръстен! Нямам брачна халка за теб!

— О! Така ли? — Долната ѝ устна отново потръпна, но тя геройски се удържа да не ревне отново. — Е, добре де, не е голяма работа, бебчо. Венчалните пръстени, хм, невинаги вършат работа.

В този миг Съмърсет пристъпи напред и измъкна изпод безупречно колосаната си риза златна верижка с пръстен към нея.

— Ако бихте приели брачна халка назаем, за мен ще бъде неизказана радост да ви предложи тази, докато не се сдобиете със свои. Беше на Натали, жена ми.

По миглите на Мейвис заблестяха сълзи.

— За мен ще бъде изключителна чест. Благодаря ти. Имаш ли нещо против да ме предадеш на младоженеца? Съгласен ли си?

Съмърсет свали пръстена от верижката и го даде на Леонардо. Ив чу как се изкашля приглушено.

— За мен ще бъде огромна чест.

Ив погледна Съмърсет многозначително, когато той се отдръпна назад.

— Добре се справи — кимна му тя и си помисли: „Всичко е прекрасно“.

Прекрасно бе Мейвис да произнесе брачната клетва, при това в паузите между контракциите в елегантно обзаведената родилна зала, заобиколена от приятелите си и с тази глупава тиара на главата си.

Макнаб записваше всичко с полицейския си диктофон.

Нито едни очи в стаята не останаха сухи, включително и на Ив, когато едрите ръце на Леонардо нежно поставиха брачната халка на тънкия пръст на Мейвис.

След ръкоплясканията, целувките и надигането на чашите с шампанско, което Рурк, като опитен контрабандист бе успял тайно да внесе в болницата (винаги и за всичко можеше да се разчита на този тип), акушерката се появи на прага.

— Моите поздравления и най-добри пожелания. За мен е огромно удоволствие да ви съобщя, че току-що започна един нов живот. Танди и Арън имат син. Осем фунта и три унции^[1]. Чудесно момченце! Мейвис, дойдох да ти предам, че Танди ти стиска палци. Далас! Тя много ще се зарадва да те види за малко.

— Мен ли? Че защо тъкмо мен?

— Не знам. Аз съм пратеник. Е, добре, а сега да видим как е другото бъдещо майче.

— Идваш с мен — твърдо отсече Ив и сграбчи ръката на Рурк.

— Ама тя не иска мен!

— Няма да вляза там сама. — Тя го повлече със себе си.

В другата стая Танди изглеждаше бледа, обляна в пот и с леко изцъклен поглед. Такъв вид имаше и младият баща. Тя придържеше в ръце малко вързопче, повито в синьо.

— Тук всичко наред ли е?

— Всичко е чудесно. Не е ли красавец? — Танди обърна бебето към вратата, ала то бе толкова плътно повито, че в първия миг на Ив ѝ се стори по-скоро като странна синя наденичка, която кой знае защо имаше мъничко розово личице.

— Да, наистина е много красив — побърза да се съгласи тя, като отлично знаеше каква реакция се очаква от нея в този сублимен миг. — А ти как се чувстваш?

— Изтощена, все още изтръпнала цялата, но луда от любов към моите двама мъже. Все пак бих искала да те запозная, специално теб, с Куентин Далас Апълби.

— Кой?

— Новото попълнение, лейтенант. — Рурк леко я тикна напред.

— Нали нямаш нищо против? — попита я Танди. — Искахме да го кръстим на теб. Защото сега нямаше да е с нас, ако не беше ти.

Изненадана и трогната, Ив напъха ръце в джобовете, а на лицето ѝ грейна смутена усмивка.

— Но това е чудесно. Наистина е чудесно. Толкова много имена за едно тъй мъничко създание.

— Ще се постарая да стане достоен за името си. — Арън се наведе, за да целуне майката и детето. — А Мейвис как е?

— Още се бави, но всичко напредвало добре. Поне така каза акушерката. Скоро се очаква и тя да роди.

— Ще стана от леглото, за да я видя, веднага щом сестрите ми позволят.

— Тя ще е съвсем наблизо. Но ти сега по-добре си почивай.

Когато Ив излезе отвън в коридора, завари Фийни да пие от отвратителното кафе, каквото предлагаша в болницата.

— Акушерката се зае да проверява нещо по Мейвис. Не можах да издържа и се измъкнах навън.

— Кой нормален човек би издържал на подобна гледка? — съгласи се Ив, но не довърши, защото пейджърът ѝ започна да звъни.

— Само не си въобразявай, че можеш да избягаш нанякъде — предупреди я Рурк със заплашителен тон и я изгледа мрачно.

— Хей, нали съм се подписала, че ще присъствам. Няма да се отметна. Далас слуша.

— Лейтенант. — Лицето на командир Уитни изпълни екрана. — Трябва незабавно да се свържете с Райкър от женското отделение в ареста.

— Командир, точно сега не съм в състояние да изпълня тази неочаквана заповед. Намирам се в родилния дом. Мейвис...

— Раждането започна ли?

— Да, сър. По-точно, очаква се да роди в близките час-два. Да не би да има някакъв проблем с Мадлин Бълок?

— Има. Тя е мъртва. Синът ѝ ѝ прекършил врата.

След като узна подробностите, тя побърза да увери Уитни, че веднага ще се обади на Бакстър да се заеме с разследването. После се отпусна уморено на пейката в един от приятно озеленените кътове на етажа и се хвана за главата.

— Защо се самообвиняваш? — В гласа на Рурк се долавяше едва сдържано нетърпение. — Защо се опитваш и това да поемеш върху раменете си? Тя сама е убедила пазача да ѝ разреши свиждане със сина ѝ.

— Глупаво. Ужасно глупаво. Не биваше да им се позволява да се виждат, нито да разговарят. Не и на този етап. Проклета да съм, ако тя е убедила пазача да се съгласи за свиждането. Разбира се, че го е подкупила. Сега, естествено, ще последват сурови служебни наказания, но вече е безнадеждно късно.

— Тогава защо си седнала тук и страдаш? Няма защо да поемаш и тази отговорност.

Тя се облегна на пейката.

— Тя го е ядосала. Ето какво е сторила. Притиснала го е, принуждавала го е да се съгласи да поддържа нейната версия пред следователите, за да спаси собствената си кожа в замяна на неговата. „Аз съм твоята майка. На мен дължиш живота си.“ Все едно я чувам как му говори, а той я слуша, проумял най-после, че тя просто го е пожертвала. И тогава за него вече не е било важно да я спасява и да я обича.

— И макар да знаеш всичко това, продължаваш да седиш тук и да се измъчваш.

— Исках да я стъпча, да я поваля в прахта. Ето защо оставих разпита ѝ последен. Трябваше да я накарам здравата да се изпоти. И тъкмо заради това не стоварих върху главата ѝ чука на правосъдието с цялата му тежест, исках да се поти още дълго. Решила бях отново да се заема с нея утре сутринта. Не ѝ предложих сделка и ясно ѝ дадох да го разбере. Разбира се, нищо не пречеше да приключи случая с някаква прилична сделка и да я оставя на мира. Но вместо това се постарях да проумее, че ще се погрижа да я изпържат. Направих всичко, за да го повярва. Исках да го повярва.

— И защо не? Тя е отговорна за всичко това, за убийствата, за подлостта. А ти искаш само едно — да бъде раздадено правосъдие.

— Не. Или не само това. Исках да страда, да се гърчи от страх. Вярно е, че той е извършил убийствата, и то с наслада. Но тя го е деформирала, при това още от началото. Тя го е направила такъв, какъвто е. Тя го е използвала като свое оръдие, тя го е изнасилила...

Рурк вдигна ръката ѝ и я притисна към устните си.

— Както ти си била изнасилена.

— Сякаш видях баща си, когато влязох при нея в стаята за разпити. Усетих невидимото му присъствие. Сякаш отново преживях всичко, което вършеше с мен. Спомних си всичко, което вършеше с мен. Което искаше да върши.

— Тя беше чудовище, също като баща ти. Но има една съществена разлика: ти си била много малка тогава, докато Уинфийлд Чейс е вече зрял мъж. Можел е да избяга от нея. Би могъл да потърси помощ.

— След като ти сторят всичко това, вече не вярваш нито в бягството, нито се надяваш, че някой може да ти помогне.

— Ти не си като него, Ив. И ти никога, никога, каквото и да ти е струвало, нямаше да бъдеш като Чейс. Ти никога не би направила неговия избор.

— Не, нямаше. Знам го. Вярно е, той е имал възможност да направи своя избор, всички имаме, но тя е ограничила шансовете му, защото го е деформирала още когато е бил невръстно момче.

— Твоят баща също се е опитал да го направи с теб.

— Той се връща отново, в мислите ми, в сънищата ми. Точно това видях у нея. Все едно виждах него, когато я гледах в очите. И затова толкова страстно исках тя да си плати за всичко. Исках да

страда, да си плати и да осъзнае, че е заслужила това наказание. Е, да, сега тя си плати за греховете, но не съм сигурна дали е проумяла защо я сполетя тази ужасна участ.

— Искаше ли я мъртва?

— Не. Не, защото тогава всичко свършва и въобще и дума не може да става за плащане на вината. — Ив си пое дъх, отначало бавно и колебливо, но после много по-уверено. — Уитни спомена, че всичко станало много бързо, преди надзирателите да успеят да се намесят. Двамата с Уинфийлд разговаряли, когато той внезапно скочил върху нея и ѝ пречупил врата. Дори не се опитал да се съпротивлява, когато го отвеждали. Просто се оставил да го завлекат в килията му. Сега го пазят да не посегне на себе си.

— Погледни ме. Изслушай ме поне. — Тонът му стана много потвърд и рязък, отколкото преди малко. Не биваше да я оставя в това състояние. За нищо на света нямаше да позволи върху съвестта ѝ да тегне целият този товар. — Не можеш ли да проумееш най-сетне, че каквото и да бе сторила, колкото и да се бе старала, крайт неминуемо щеше да бъде един и същ. Тя нямаше да склони да сключите сделка. Пак щеше да се опита да го използва. Затова той, рано или късно, щеше да я убие.

— Може би. Хм, да, може би имаш право.

— Ив, преди малко видя появата на едно дете на този свят, едно тъй мъничко, още толкова крехко същество, което носи част от името ти. Това е начало за теб, защото именно ти помогна да го има днес. Това е нещо толкова чисто. Ние, ти и аз, не сме толкова чисти, колкото това малко, невинно създание, а и той няма да остане такъв завинаги. Но ти стори всичко, което трябваше, ти успя да опазиш това дете за неговото семейство. Защото си такава, каквото си.

— Така е. — Тя затвори очи и кимна. — Прав си. Знам. Затова ще се вслушам в думите ти.

— Далас! Извинявай. — Пийбоди вече едва се сдържаше да не започне да се прозява от преумора. — Мейвис пита за теб. Тя е добре, сякаш е на седмото небе. Ще излезем да похапнем нещо. Ще вземем и Леонардо, понеже акушерката каза, че имало още доста време.

— Но...

— Тя каза, че иска да остане за малко само с теб.

— Добре, добре. А ти вземи и изтрий това облекчение от лицето си, приятелю — предупреди тя Рурк. — Няма да се измъкнеш и ще останеш до края на представлението.

— Дано Бог се смили над мен. — Той се надигна, прегърна я и притисна устни към челото ѝ. — Помисли какво успя да спасиш — промърмори в ухото ѝ. — Помисли за това, което видя върху лицето на Танди, когато държеше сина си на гърдите си. Сега няма място за черни мисли.

— Прав си, отново си прав. — Тя го задържа още миг. — Благодаря.

Когато Ив влез, по лицето на приятелката ѝ вече започваха да личат умората и изтощението.

— Да не би да се е случило нещо? — Мейвис се опита да се помръдне в леглото. — С Танди? Или с бебето ѝ?

— Не, не, те са добре. Извикаха ме навън по работа. — Приблужи се, като мислено си каза, че не бива да я тревожи излишно, защото изпитанието ѝ тепърва започваше. — Нищо важно.

— Няма да си тръгнеш, нали?

— Мейвис, няма да мръдна оттук, докато не приключиш с тази работа. Е, как е при теб? Не ти ли писна всички да те питат все едно и също?

— Вече съм по-добре. Но не съвсем. Знаеш ли, преди малко като че ли ме втресе. Имам чувството, че всичко това не се случва с мен. Макар че е толкова реално, толкова важно за мен. И трябва сама да се справя. Вече никой не може да ми помогне. Можеш ли да поседнеш за малко тук, до мен?

— Щом искаш!

Ив приседна в края на леглото, след като Мейвис нетърпеливо потупа по него с ръка.

— Исках само да... О, ето че пак се започва. Трябва да се стегна. Да бъда по-силна! Ох, по дяволите, майната му, мамка му!

— Трябва да дишаш дълбоко. Къде е онова нещо за съсредоточаването?

— Отново си права. Писна ми от всичко. Писна ми да гледам в шибаното слънце.

Мейвис изпуфтя и се вгледа втренчено в очите на Ив. А тя тревожно се запита дали пронизващият ѝ поглед няма да стигне чак до

мозъка ѝ. Тогава си спомни нещо, научено много отдавна, в училището. Внимателно положи ръце върху корема на приятелката си и започна да го разтрива, отначало съвсем леко и предпазливо, на кръгове. Усещаше под дланите си колко е твърд, като цимент.

— Облекчи ли те поне малко? Да, така е — изрече задъхано, като отмести поглед към монитора. — Вече слиза, намества се, добре е, все по-добре. А сега издишай.

Мейвис послушно изпълни нареждането ѝ и дори успя да се усмихне немощно.

— Май доста си внимавала по време на родилния курс.

— Трябва ли да ти напомня, че съм ченге? Ние всичко чуваме и виждаме. Нали знаеш, измислени са дори хапчета за тази цел.

— Да, и аз си го помислих. Но какво да правя, като досега не съм раждала. Отначало си мислех, че може да продължи повечко. Но сега ми се прииска да останем сами двете за малко. Виж.

Тя вдигна лявата си ръка и на нея блестя пръстенът на Съмърсет.

— Да, ужасно се радвам за теб.

— Е, ние с теб вече сме две омъжени жени. Кой би си го помислил? И аз скоро, много скоро ще стана майка. Повече от всичко искам да бъде добра майка.

— Мейвис, никой не се съмнява в това.

— Е, има толкова много възможности да се обърка нещо. О! Понякога съм толкова досадна. Но ще се променя, нали?

— Да, разбира се, да!

— Искам да ти кажа нещо преди промяната. Защото зная, че всичко при мен ще се промени невъзвратно. Но ще бъде за добро. Удивителна промяна. Далас, исках само да ти кажа, че ти си най-добрият човек, когото познавам.

— Сигурна ли си, че не бълнуваш? Защото вече си под въздействието на някаква упойка?

Мейвис се засмя, макар и през сълзи.

— Мисля това, което казах. Леонардо... да, разбира се, той е най-сладкият мъж на света, но ти си най-добрият човек. Направи това, което трябваше, не се спря пред нищо, нито за миг не трепна, не се огъна. За мен ти си по-важна дори от семейството ми и наистина ми даде достоен пример в живота. Ако не беше ти, сега може би нямаше да съм тук.

— Ами... мисля, че Леонардо има много повече общо с това.
Мейвис се ухили и поглади корема си.

— Да, на него се падна най-сладката част от програмата. Толкова го обичам. Но обичам и теб. Ние двамата с него толкова много те обичаме. — Тя пое ръката на Ив, за да я отпусне върху корема си. — Ето, това исках да ти кажа.

— Мейвис, ако не те обичах, сега щях да бъда на хиляди километри от тази стая.

— Знам. — Тя пак се разсмя, но този път много по-игриво. — Такъв шок е да го узнаеш. Но ти имаш право да мислиш така. Винаги правиш само това, което трябва да се направи, затова понякога си толкова важна. Ох, мамка му, триста дяволи, майната му! Ето, че отново се започва!

Два часа по-късно съобщиха на Мейвис, че е готова и вече може да започне с напъните.

— Добре. Сега искам целият екип да слуша моите команди! — обяви Ранда и вдигна чаршафа, опънат над краката на Мейвис. — Заемете местата си.

— Но защо точно на мен се пада да съм тук? — възмути се Ив, когато Ранда ѝ даде знак да отиде в долния край на леглото.

— Мейвис, искам от теб само да поемаш дълбоко въздух при всяка следваща контракция, да го задържаш, да броиш до десет и тогава да напъваш. Далас, трябва да ѝ служиш за опора. Леонардо ще помага на мен. Рурк, искам да следиш дишането ѝ.

— Излиза!

— Задръж дишането. И давай! Напъвай! Едно, две...

— Чудо! Ти си истинско чудо — гръмко обяви Леонардо, когато контракцията отшумя. — Наистина си чудо на природата. Но сега дишай по-полека, захарче. Нали не искаш да се стигне до прекалено насищане на кръвта ти с кислород.

— Обичам те — едва успя да отрони Мейвис изтощена и все още със затворени очи. — Но ако още веднъж дръзнеш да ми кажеш как точно да дишам, ще ти натикам езика в гърлото, за да се задушиш с него. Оох! Пак се започва...

През следващия час Леонардо неуморно попиваше потта по лицето на Мейвис със сухи кърпи, даваше ѝ бучки лед и се червеше от срам, когато тя отвърщаше с люти ругатни на всичките му опити да ѝ дава кураж.

Колкото до Ив, на нея ѝ се струваше, че си върши работата добре, макар че през цялото време се стремеше да гледа някъде встрани.

— Мисля, че трябва да си разменим местата. — Тя присви очи и погледна многозначително Рурк, но точно в същия миг Мейвис запъшка от следващата контракция.

— Няма сила в рая или в ада, която да може да ме накара да отида там, в долния край на леглото.

— Така трябва, Мейвис — окуражи я Ранда. — Ето, главата се показва.

Инстинктивно Рурк погледна в огледалото, поставено под ъгъл за Мейвис.

— О, господи! Какво видях!

Като опъна яркочервената лента, която Леонардо държеше, и опря яко крака в юмука на Ив, Мейвис нададе почти нечовешки вик, след което се сгромоляса назад и започна да диша тежко.

— Още два пъти, само два пъти — подкани я Ранда. — Не повече от два пъти.

— Не знам дали ще издържа...

— Ще издържиш, разбира се! Хайде, слънчице! Хайде!

Мейвис се озъби на Леонардо.

— Искаш ли да се разменим? Оох, по дяволите! По дяволите! По дяволите! — Тя се изви нагоре в дъга, опъна със замах лентата и с все сила заби нокти в ръката на Рурк.

— Главата се показва! Боже, какво лице има само!

Замижала с едното око, Ив все пак се осмели да погледне надолу. И видя едно мокро бебешко лице, цялото в слуз, наподобяващо смътно нещо човешко, да се подава от влагалището на Мейвис.

— Ама... това възможно ли е? Така ли трябва да става?

— Още веднъж, Мейвис, миличка, още веднъж и ще станеш майка.

— Ох, боже, толкова съм изтощена.

Ив едва успя да отметне потния кичур, паднал над очите ѝ, когато изцъкленият поглед на Мейвис спря върху нея.

— Още веднъж, само веднъж, още съвсем мъничко ти трябва.

— Добре, добре, ето, свършва се.

То се изхлузи навън, хлъзгаво, гърчещо се, веднага щом Мейвис се напъна пряко сили за последен път. Ревът му отекна, ясен и гневен, за разлика от смеха на Мейвис през сълзи на облекчение.

— Моето бебе! Нашето бебе! Какво е? Нищо не мога да видя оттук. Има ли си пишле, или не?

Ив побърза да я успокои, докато акушерката Ранда поемаше новороденото вързопче:

— Няма си пишле. Защото е момиче. Затова пък си има доста яки бели дробове.

Леонардо се просълзи, докато прерязваше пъпната връв. Още попросълзен бе, когато Ранда постави бебето върху корема на Мейвис.

— Вижте я моята красива дъщеричка! Вижте ги, моите две момичета. — Редеше словата като за молитва. — Виждате ли ги всички?

— Всичко е наред, татенце. — Мейвис започна нещо да си припява, докато оправяше косата си с една ръка, а с другата галеше бебето по гръбчето. — Здравей, мое сладко бебче. Здравей, моя истинска любов. Ще сторя всичко, което мога, за да не те разочарова животът.

— Тя ни е нужна само за минутка — обади се Ранда. — Само колкото да я измием и да я претеглим. Доли ще я поеме и ще ти я донесе обратно в леглото. Наистина е красавица, майче.

— Майче... — Мейвис залепи устни в главичката на бебето, преди Доли да го вдигне. — Аз вече съм майче. Благодаря ти. — Пресегна се към ръката на Рурк, а сетне се усмихна и на Ив. — Благодаря ти.

— Толкова е красива. — Рурк се наведе, за да целуне Мейвис по бузата. — Прилича на кукличка.

— Ами нали трябва да оправдае името си. — Леонардо избърса сълзите от очите си.

— Помниш ли, Далас, колко дълго ѝ избирахме име?

— Мисля, че Репичка беше последното, на което се спряхме.

— Не. Беше Прасковка. — Мейвис завъртя очи и лицето ѝ грейна. — Но после решихме, че трябва да е нещо по-нежно, ако е момиче. Нещо сладко. Затова ще е Белла. Белла Ив. Ще я наричаме Бел.

Красивата Бел бе увита в розова пелена. Мъничката ѝ главица бе скрита под розова шапчица. Така нагласена, я поставиха в ръцете на баща ѝ.

— Сега имам всичко — прошепна той. — Имам целия свят.

Бяха изминали няколко часа, когато Ив най-после се готвеше да се потопи в блаженството на леглото си, приседнала на ръба, за да смъкне ботите от краката си.

— Господи, какъв ад беше днешният ден!

— Не само днешният, но и предишните.

— Но вече сме добре, а? Справихме се, нали? С такъв тренъор като теб.

— Е, имаше няколко драматични момента, но си мисля, че да, общо взето, се справихме добре. Благодарен съм на боговете, че всичко свърши добре.

— Приличаше на онзи филм, в който показваха зародиши, преди да се оформят като човечета.

Рурк прокара пръсти през косата си и се намръщи срещу нея.

— Да нямаш предвид „Нашествието на ловците на тела“?

— Да, същият. То... искам да кажа тя... когато излизаше, приличаше на едно такова безформено човече, но в следващия момент си беше съвсем оформена. Изглеждаше почти като истинска. Не съм вярвала, че някога ще го кажа, но се радвам, че Мейвис ни накара да участваме в това. Това означава много... да преживеем всичко заедно.

— Така е. — Той се протегна към нея и я прегърна силно. — Появиха се две нови човешки същества, които носят твоето име. Това е голяма чест, лейтенант.

— Надявам се обаче никога да не ми се налага да ги арестувам.

Той се засмя и я обгърна още по-здраво.

— Искам те в леглото.

— И аз го искам. Ще бъда безкрайно радостна, ако ми правиш компания. — Притисна устни към шията му. — Утре ще разчистя

цялата бъркотия в службата. Всичко ще довърша. Е, може да ми отнеме два дни, но не повече. Впрочем младата майка ще се нацупи, ако не отидем да си погукаме с Бел. Но после ще бъдем само ние двамата, ти и аз, приятел. За да танцуваме голи под тропическото слънце.

— Алилуя.

Тя се притисна към него и докато телата им се сливаха, въпросите, отговорите, животът и смъртта отлетяха някъде надалеч. Всичко можеше да почака до сутринта.

---

[1] 3,71 кг. — Б.пр. ↑

Издание:

Нора Робъртс. Родени в смъртта

ИК „Хермес“, Пловдив, 2006

Редактор: Петя Димитрова

Коректор: Ивелина Йонова

ISBN: 954-26-0467-X

ISBN: 978-954-26-0467-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.